JOEL BEEKE

AİLE İBADETİ REHBERİ 3

JOEL BEEKE

AİLE İBADETİ REHBERİ

3
EYÜP – MALAKİ

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Aile İbadeti Rehberi 3: Eyüp - Malaki
Joel R. Beeke, Genel Editör
Michael P. V. Barrett, Eski Antlaşma Editörü
Gerald M. Bilkes, Yeni Antlaşma Editörü
Paul M. Smalley, Editoryal Asistan

Çevirmen: Samet Şahin
Çeviri Editörü: Toğrul Salamzade
Düzeltmen: Göksel Erdoğdu
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN:
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2016 by Reformation Heritage Books. All rights reserved. Originally published by Reformation Heritage Books. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Basım: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Ağustos 2025

İÇİNDEKİLER

Giriş *7*
Şiir ve Bilgelik Kitaplarına Giriş *15*
Eyüp *21*
Mezmurlar *51*
Süleyman'ın Özdeyişleri *131*
Vaiz *155*
Ezgiler Ezgisi *167*
Peygamberlik Kitapları'na Giriş *179*
Yeşaya *185*
Yeremya *219*
Ağıtlar *249*
Hezekiel *257*
Daniel *285*
Hoşea *299*
Yoel *313*
Amos *321*
Ovadya *331*
Yunus *337*
Mika *345*
Nahum *355*
Habakkuk *363*
Sefanya *371*
Hagay *379*
Zekeriya *387*
Malaki *401*

Giriş

Aile İbadeti Nasıl Yapılmalı

Aile ibadeti zor zamanlar geçiriyor. Ebeveynler genellikle bunun için çok meşgul olduklarını söylüyor ya da kendi ebeveynleri bunu yapmadığı için nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Bu kitap, aile ibadetini yapmanıza ve/veya daha iyi yapmanıza yardımcı olmak için yazıldı. Bunun sizin için büyük bir fayda sağlayacağını dua ederek ümit ediyorum.[1]

Ebeveynlerimin ellinci evlilik yıldönümünü kutladıklarında, beş çocuktan her birimiz, birbirimize danışmadan, annemize ve babamıza tek bir şey için teşekkür etmeye karar verdik. İlginç bir şekilde, hepimiz annemize duaları için, babamıza ise pazar akşamları düzenlediği özel aile ibadetindeki liderliği için teşekkür ettik. Kardeşim, "Baba, en eski hatıram, pazar akşamları bize *Çarmıh Yolcusu* kitabından nasıl Kutsal Ruh'un imanlıları yönlendirdiğini öğretirken gözyaşlarının yüzünden süzüldüğünü görmek. Üç yaşında, Tanrı seni kullanarak bana Hristiyanlığın gerçek olduğunu gösterdi. Daha sonraki yıllarda ne kadar uzaklaşmış olsam da Hristiyanlığın gerçekliğini asla ciddi şekilde sorgulayamadım ve sana bunun için teşekkür etmek istiyorum," dedi.

Hristiyanlar uzun zamandır Tanrı'nın genellikle aile ibadetini, kilisede reform ve uyanış getirmek için kullandığını kabul etmektedir. Örneğin, 1677 yılında Massachusetts, Dorchester'daki Püriten cemaatinin kilise antlaşmasında şu taahhüt yer alıyordu: "Ailelerimizi ıslah etmek, kendimize Tanrı'nın ibadetini önümüze koyup onu ailelerimizde muhafaza etmeye özen göstereceğimize dair bilinçli bir sorumluluk yüklenmek ve evlerimizde mükemmel bir yürekle sadık bir şekilde tüm ailevi görevleri yerine getirmek, çocuklarımızı ve hane halkımızı Rab'bin yollarını tutmaya eğitmek, öğretmek ve onlara bunu emretmek."

Aile ibadetinin, çağlar boyunca sayısız insanı Müjde gerçeğine kazandıran güçlü bir araç olduğu göz önünde bulundurulduğunda, Tanrı'nın aile reislerinden, ailelerini yaşayan Tanrı'ya ibadet etmeye yönlendirmek için ellerinden geleni yapmalarını istemesi şaşırtıcı değildir. Yeşu'nun şu beyanında olduğu gibi: "Ben ve ev halkım

[1] Bu kitap, *The Reformation Heritage KJV Study Bible*'dan (Grand Rapids: Reformation Heritage Books, 2014) her bir Kutsal Kitap bölümü için Thoughts for Personal and Family Worship bölümlerini almaktadır. Bildiğimiz kadarıyla bu türdeki ilk kitaptır. Artık kullandığınız Kutsal Kitap çevirisinden bağımsız olarak Kutsal Kitap okumanıza eşlik etmesi için kullanabilirsiniz.

RAB'be kulluk edeceğiz" (Yşu. 24:15). Buradaki "kulluk" kelimesi, Kutsal Yazılar'da birçok kez *ibadet* olarak çevrilmiştir.

Aile ibadeti biraz hazırlık gerektirecektir. Bu ibadet için Tanrı'nın bereketini dileyerek dua etmelisiniz. Kutsal Kitaplarınız'ı hazır bulundurun ve bir kutsal metin seçin. Çocuklar için hazırlanmış kateşizmler ve soru-cevap kitapları oldukça faydalıdır. Bazen John Bunyan'ın *Çarmıh Yolcusu* veya *Kutsal Savaş* gibi bir kitabını okuyup birlikte tartışabilirsiniz. Söylemesi ve ezberlemesi kolay mezmurlar ve ilahiler seçin. Ailecek toplanacağınız bir yer belirleyin; akşam yemeği masası veya oturma odası uygun olabilir. Aile ibadeti için belli saatler belirleyin; genellikle kahvaltı ve akşam yemeği vakitleri en uygunudur, ancak ailenizin ihtiyaçlarına göre düzenleyebilirsiniz. Hangi saatleri belirlerseniz belirleyin, o vakitleri değerli bir mücevher gibi özenle koruyun.

Aile ibadetinde kısa ve öz olmaya özen gösterin. Çocuklarınızı zorlukla karşı karşıya bırakmayın. Eğer günde iki kez ibadet ediyorsanız, sabahları on dakika, akşamları yirmi beş dakika ayırmaya çalışın. Tutarlı olun. Haftada birkaç kez uzun süreli ibadet yapmaktansa, her gün yirmi dakika boyunca aile ibadeti yapmak daha iyidir; örneğin, pazartesi kırk beş dakika ibadet edip salı günü hiç yapmamak yerine düzenli bir rutin oluşturun.

Aile ibadetinden kaçınmak için bahanelere sığınmayın. Yorgun olsanız bile, Tanrı ve ailenize duyduğunuz sevgi uğruna nefsinize hâkim olun. Aile ibadeti vaktinden yarım saat önce öfkenize yenik düşseniz bile, sahte bir alçakgönüllülükle bu ibadeti ihmal etmeyin. Bunun yerine, aile ibadetine günahlarınızı itiraf ederek ve Tanrı'nın huzurunda ailenizden bağışlanma dileyerek başlayın. A. W. Pink'in dediği gibi, "Hristiyan'ın işlediği günahlar değil, itiraf edilmemiş günahları bereketin yollarını tıkar ve çoğu insanın Tanrı'nın en iyisini kaçırmasına neden olur."

Aile ibadetini sağlam, babacan bir liderlikle ama yumuşak ve tövbekâr bir yürekle yönlendirin. Umut dolu bir ciddiyetle konuşun. Bu vakitlerde doğal ama saygılı bir üslup kullanın, sanki derin saygı duyduğunuz bir dostunuzla ciddi bir konu hakkında konuşuyormuş gibi davranın. Antlaşmasına sadık büyük bir Tanrı'dan büyük şeyler bekleyin.

Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı bugün ailelerde özel ibadetlerle şu üç şekilde hizmet edilmelidir.

Tanrı Sözü'nde Günlük Eğitim

Tanrı, günlük olarak O'nun Sözü'nü okumayla ve öğretileriyle yüceltilmelidir. Anne babalar ve çocuklar, sorular, cevaplar ve öğretiler aracılığıyla her gün kutsal hakikatler üzerine birbirleriyle etkileşimde bulunmalıdır. Yasanın Tekrarı 6:6–7'de şöyle yazılmıştır: "Bugün size verdiğim bu buyrukları aklınızda tutun. Onları ço-

cuklarınıza benimsetin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin."

Bu sözler ilk kez yazıldığında, çoğu imanlının Kutsal Yazılar'ın değerli bir tomarına erişimi yoktu. Çocuklarına, duydukları ve ezberledikleri kutsal metinlerden öğretmek zorundaydılar! Oysa günümüzde çoğu imanlı, Kutsal Kitap'a kendi ana dilinde sahip olma ayrıcalığına sahiptir. Bu ayrıcalıktan tam anlamıyla faydalanalım ve Kutsal Kitap'ı ailecek okuyalım. Aile olarak Kutsal Kitap'ı okurken ve öğretirken şu önerileri göz önünde bulundurun.

1. Bir okuma planınız olsun. Sabahları Eski Antlaşma'dan on veya yirmi ayet, akşamları ise Yeni Antlaşma'dan on ila yirmi ayet okuyun. Veya bir dizi benzetme, mucize veya tarihî bölümleri okuyabilirsiniz. Önemli olan, belirli bir zaman dilimi içinde tüm Kutsal Kitap'ı okuduğunuzdan emin olmaktır. J.C. Ryle'ın dediği gibi: "Zihinlerini Kutsal Yazılar'la doldurun. Söz onların içinde bol bol yaşasın. Daha küçük yaşlardayken bile onlara Kutsal Kitap'ı, tüm Kutsal Kitap'ı verin."

2. Aileyi sürece dâhil edin. Okuyabilen her aile üyesinin bir Kutsal Kitap'ı olmalı ve okunanları takip etmelidir. Kutsal Yazılar'ı, yaşayan ve "nefes alan" bir kitap olarak anlamlı bir şekilde okuyarak ortamı siz belirleyin. Eşinize ve çocuklarınıza çeşitli bölümleri okuyacak şekilde görevler verin. Çocuklarınıza anlaşılır ve ifadeli okumayı öğretin. Onların mırıldanmasına veya aceleyle okumalarına izin vermeyin. Saygılı bir şekilde okumayı öğrenmelerini sağlayın. Okuma sırasında, küçük çocukların anlayış seviyesine göre kısa açıklamalar yapın.

3. Anlamı açıkça ifade edin. Çocuklarınıza okuduklarınızı anlayıp anlamadıklarını sorun. Kutsal Yazılar'daki metinleri açık bir şekilde uygulayın. 1647 İskoçya Kilisesi Aile İbadeti Rehberi, şu hikmetli öğüdü verir: "Eğer Söz'de bir günah kınanıyorsa, aileyi ona karşı uyanık olmaya çağırın; eğer bir yargı tehdidi varsa, onları uyarın; eğer bir görev buyuruluyorsa, onlara bunu uygulamalarını söyleyin; eğer bir vaat sunuluyorsa, o zaman ona güvenmelerini ve ondan teselli bulmalarını teşvik edin."

4. Tanrı'nın Sözü etrafında aile diyaloğunu teşvik edin. Mısır'dan Çıkış 12:26–27 ve 13:14–15'te görüldüğü gibi, İbrani evlerinde uygulanan soru-cevap yöntemiyle Tanrı'nın Sözü üzerine aile içinde sohbet edin. İşte bu noktada Aile İbadeti Kutsal Kitap Rehberi size yardımcı olabilir. Her gün, ailenizle birlikte Kutsal Kitap'ın her bölümüne dair açıklamaları yüksek sesle okuyun. Okunan konular hakkında sohbet edin. Sorulan sorulara cevap verin. Özellikle gençleri soru sormaya teşvik edin; onları düşünmeye yönlendirin. Cevapları bilmiyorsanız, bunu kabul edin ve birlikte cevapları araştırmalarını teşvik edin. Jean Calvin, Matthew Poole ve Matthew Henry gibi güvenilir yorumları elinizin altında bulundurun. Unutmayın, eğer çocuklarınıza doğru cevapları siz vermezseniz, onlar başka yerlerden cevaplar arayacaklar ve çoğu zaman yanlış bilgilere maruz kalacaklardır.

5. Öğretide saf olun. Titus 2:7 şöyle der: "İyi olanı yaparak her konuda onlara örnek ol. Öğretişinde dürüst ve ağırbaşlı ol, kimsenin kınayamayacağı doğru sözler söyle." Küçük çocuklara öğretirken doktrinsel doğruluktan ödün vermeyin; basit ama sağlam temeller üzerine inşa edin.

6. Uygulamada güncel olun. Yerinde ve uygun olduğunda kendi deneyimlerinizi paylaşmaktan çekinmeyin, ancak bunu basit ve öz bir şekilde yapın. Somut örnekler kullanın. Mümkünse, Kutsal Kitap'tan aldığınız dersleri, en son duyduğunuz vaazlarla bağdaştırarak pekiştirin.

7. Şefkatli olun. Süleyman'ın Özdeyişleri, sürekli olarak "oğlum" ifadesini kullanarak Tanrı'dan korkan bir babanın öğretilerinde sıcaklık, sevgi ve aciliyet olduğunu gösterir. Çocuklarınıza bazen bir baba olarak dostça uyarılarda bulunmanız gerekebilir; bunu içten bir sevgiyle yapın. Onlara Tanrı'nın tüm öğütlerini aktarmanız gerektiğini ve sonsuzluğu onlarsız geçirmek istemediğinizi söyleyin. Babam sık sık gözyaşlarıyla bize şöyle derdi: "Çocuklar, sizin hiçbirinizi cennette eksik görmek istemem." Çocuklarınıza şunu söyleyin: "Açık bir Kutsal Kitap'ın bize izin verdiği her ayrıcalığı size tanıyacağız, ancak size 'hayır' dersek, bilin ki bu, size olan sevgimizden kaynaklanıyor." Ryle şöyle der: "Sevgi, başarılı eğitimin en büyük sırrıdır. Ruhsal sevgi, tüm sevginin özüdür."

8. Dikkatli olmalarını sağlayın. Süleyman'ın Özdeyişleri 4:1 şöyle der: "Çocuklarım, babanızın uyarılarına kulak verin. Dikkat edin ki anlayışlı olasınız." Anne babalar olarak çocuklarınıza aktarmanız gereken önemli hakikatler vardır. Evinizde Tanrı'nın hakikatlerine kulak verilmesini sağlamalısınız. Bunun için bazen ibadet başında şu tür hatırlatmalar yapmanız gerekebilir: "Oğlum, dik otur ve konuşurken gözlerime bak. Tanrı'nın Sözü'nden bahsediyoruz ve Tanrı işitilmeyi hak ediyor." Aile ibadeti sırasında çocukların yerlerinden kalkmasına izin vermeyin.

Tanrı'nın Tahtı Önünde Günlük Dua

"Sürekli dua edin" (1.Se. 5:17) buyruğu, ailemizle birlikteyken de geçerli değil midir? Aileler, lütufkâr Tanrı'nın günlük rızkını sofralarında yer ve içerler. Bunu Mesih'e yaraşır bir şekilde yapmak için bir ailenin 1 Timoteos 4:4–5'i uygulaması gerekir: "Oysa Tanrı'nın yarattığı her şey iyidir, hiçbir şey reddedilmemeli; yeter ki, şükranla kabul edilsin. Çünkü her şey Tanrı'nın sözüyle ve duayla kutsal kılınır."

Yine, aileyi duada yönlendirmek için bazı özel rehberlikler sunmak istiyorum.

1. Kısa tutun. Bazı istisnalar dışında, dualarınız beş dakikayı geçmesin. Uzun ve sıkıcı dualar, faydadan çok zarar getirir. Duanızda öğretmeye çalışmayın; Tanrı'nın öğretilere ihtiyacı yoktur. Öğretirken gözleriniz açık olsun; dua ederken gözlerinizi kapatın.

2. Basit ama derin olun. Çocuklarınızın anlayabileceği konular için dua edin, ancak dualarınızı yüzeysel ve önemsiz hâle getirmeyin. Dualarınızı bencil, sığ dileklerden ibaret kılmayın.

3. Dolambaçlı konuşmayın. İhtiyaçlarınızı Tanrı'nın önüne koyun, davanızı sunun ve merhamet dileyin. Gençlerinizi ve çocuklarınızı isimleriyle anarak onların özel ihtiyaçları için her gün dua edin. Bu, onların üzerinde büyük bir etki bırakır.

4. Doğal ama ağırbaşlı olun. Açık ve saygılı bir şekilde konuşun. Yapay, tiz bir ses tonu veya tekdüze bir üslup kullanmayın. Çok yüksek ya da çok kısık sesle, anlaşılmayacak kadar hızlı ya da dikkati dağıtacak kadar yavaş dua etmeyin.

5. Çeşitlilik katın. Her gün aynı şeyleri tekrarlamayın; bu sıkıcı hâle gelir. Dualarınıza çeşitlilik katmak için gerçek duanın temel unsurlarını hatırlayın ve vurgulayın: Tanrı'ya sizi duyması için yakarmak, O'nun isimlerini ve sıfatlarını yüceltmek, alçakgönüllü bir şekilde O'na bağımlılığınızı ve ihtiyaçlarınızı dile getirmek, ailevi günahları itiraf etmek hem maddi hem manevi aile nimetleri için dua etmek, dostlar, kiliseler ve uluslar için aracılık etmek, Tanrı'nın bereketleri için şükretmek ve O'nu krallığı, görkemi ve gücü için yüceltmek. Farklı günlerde farklı kişiler ve organizasyonlar için dua etmeyi hatırlamak adına bir dua listesi oluşturun. Dualarınıza çeşitlilik katmak için bu unsurları farklı oranlarda karıştırın.

Her Gün Tanrı'ya Övgüler İlahiler Söyleyin

Mezmur 118:15 şöyle der: "Sevinç ve zafer çığlıkları çınlıyor doğruların çadırlarında: 'RAB'bin sağ eli güçlü işler yapar!' " Bu, açıkça ilahi söylemeye bir göndermedir. Her Hristiyan ailesi, ezgi ve müzikle düzenlenmiş mezmur kitapçığının (Psalter) ve ilahilerin bulunduğu birkaç iyi ilahi kitabına sahip olmalıdır. Eğer ailenizden biri piyano çalabiliyorsa, bu daha da iyi olur. Ama kaydedilmiş müzik bile faydalıdır. Ailenizin birlikte Tanrı'yı övmesini sağlamak için elinizdeki tüm imkânları kullanın.

1. Öğreti açısından saf ilahiler söyleyin. Melodisi ne kadar çekici olursa olsun, doktrinsel hatalar içeren ilahiler söylemek için hiçbir mazeret yoktur.

2. Öncelikle ve en önemlisi Mezmurları söyleyin, ancak sağlam ilahileri de ihmal etmeyin. Calvin'in "ruhun tüm yönlerinin bir anatomisi" olarak adlandırdığı Mezmurların, bugün elimizde bulunan en derin, en canlı, en deneyimsel ve en Kutsal Kitap'a dayalı dindarlık hazinesi olduğunu unutmayın.

3. İçtenlikle ve hissederek söyleyin. Koloseliler 3:23'te şöyle denir: "Her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın." Söylediğiniz sözler üzerine düşünün. Bazen, söylenen bir ifadeyi ailecek tartışın.[2]

---

[2] Aile ibadetinin nasıl yapılacağı konusunda daha ayrıntılı bilgi için Joel R. Beeke, Family

Sonuç

Mesih'e iman edenler, İbrahim'in imanının izinden gittikleri gibi, onun ailesine önderlik etme konusundaki itaatkâr adımlarını da takip etmelidirler. Tanrı şöyle dedi: "Doğru ve adil olanı yaparak yolumda yürümeyi oğullarına ve soyuna buyursun diye İbrahim'i seçtim. Öyle ki, ona verdiğim sözü yerine getireyim" (Yar. 18:19).

John Paton, bir asırdan fazla bir süre önce, Güney Pasifik Okyanusu'ndaki yamyam bir halka Müjde hizmetkârı olarak hizmet etti. Bu insanlar, Paton'dan önce gelen Müjde hizmetkârlarını, varışlarının birkaç dakikası içinde öldürüp yemişlerdi. Paton, büyük zorluklar ve sıkıntılarla karşılaştı. Ancak, Mesih'in adı uğruna sabırla devam etti. Tanrı'nın onu bu hizmete hazırlamak için kullandığı yeryüzündeki en önemli araçlardan biri, İskoçya'daki babasıydı. John Paton, ilerleyen yıllarda babasına büyük bir minnettarlıkla baktı.

Paton'un babası, evlerinde bulunan bir dükkânda çalışıyordu. Ailelerinin, dua odası olarak kullandıkları küçük bir odaları vardı. John, babasının o odadaki düzenli dua yaşamından derinden etkilendi. Şöyle hatırlıyordu: "Her gün ve sık sık, genellikle her öğünden sonra, babamızın oraya çekilip 'kapıyı kapattığını' gördük ve biz çocuklar zamanla anladık ki, orada bizim için dualar ediliyordu; tıpkı eski çağlarda Başkâhin'in En Kutsal Yer'de perde arkasında yaptığı gibi." Paton çocukları bazen, babalarının lütuf tahtı önünde onlar için yakarırken sesiyle dile getirdiği duyguları duyabiliyorlardı.

Paton ayrıca babasını şu sözlerle hatırlıyordu: "Dizlerinin üzerine çöktüğünde, hepimiz aile ibadeti sırasında onun çevresinde diz çökmüşken, putperest dünyanın İsa'nın hizmetine dönmesi için ve her kişisel ve ailevi ihtiyaç için gözyaşları içinde ruhunu tamamen Tanrı'ya döktüğünde, hepimiz kendimizi yaşayan Kurtarıcı'nın huzurundaymış gibi hissederdik ve O'nu İlahi Dostumuz olarak tanımayı ve sevmeyi öğrenirdik."

John Paton, teoloji eğitimi almak ve şehir müjdeciliği yapmak üzere Glasgow'a gitmek için evinden ayrıldığında, tren istasyonuna ulaşmadan önce kırk mil yürümek zorundaydı. Babası, onunla ilk altı mili yürüdü. Yol boyunca Rab hakkında konuştular ve babası ona öğütler verdi. Son yarım mil boyunca ise sessizlik içinde yürüdüler. Babasının dudakları hâlâ hareket ediyordu, ancak artık sessizce oğluna dua ediyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ayrılacakları yere geldiklerinde, baba oğlunun elini sıkıca tuttu ve "Tanrı seni kutsasın, oğlum! Babanın Tanrısı seni bereketli kılsın ve her türlü kötülükten korusun" dedi. Duygularına hâkim olamayan baba, daha fazla konuşamadı, ancak dudakları sessiz dua etmeye devam etti. John Paton, yıllar sonra bu anı üzerine düşünerek şu sözleri yazdı: "Tanrı'nın

---

Worship (Grand Rapids: Reformation Heritage Books, 2005) adlı kitaba bakınız. Bu giriş bölümünün büyük bir kısmı bu kitabın kısa bir özetidir.

bana lütfettiği böyle bir anne ve babayı asla üzmemek veya onlara utanç getirmemek için, Tanrı'nın yardımıyla yaşamaya ve hareket etmeye derinden ve sıkça ant içtim."

Tanrı, bu Aile İbadeti Kutsal Kitap Rehberi aracılığıyla sizi ve beni, böylesine iman dolu ebeveynler hâline getirsin!

* * *

Kutsal Kitap'taki çoğu kitap için bu aile ibadeti düşüncelerini yazmama yardımcı olan ve bu çalışmanın çeşitli bölümlerinde benimle birlikte editörlük yapan Michael Barrett, Jerry Bilkes ve Paul Smalley'e teşekkür etmek istiyorum. Bu eserde kalan herhangi bir hata tamamen benim sorumluluğumdadır. Ayrıca, Kutsal Kitap'ın geri kalan kitapları için aile ibadeti düşüncelerinin ilk taslaklarını yazan şu katkıda bulunanlara teşekkür ederim: Geoff Banister, Charles Barrett, Brian DeVries, Ian Goligher, John Greer, Jerrold Lewis, Alan Macgregor, Andy McIntosh, Pooyan Mehrshahi, Colin Mercer, Gerald Procee, Maurice Roberts, David Silversides, John Thackway ve Malcolm Watts. Tanrı, bu sevgi emeğine harcanan tüm çabaları bereketlesin.

Joel Beeke

ŞİİR VE BİLGELİK KİTAPLARINA GİRİŞ

ŞİİR VE BİLGELİK KİTAPLARI'NA GİRİŞ

İbrani şiirini anlamak Kutsal Kitap'ın büyük çoğunluğunu anlamaya yardımcı olur çünkü Eski Antlaşma'nın, büyük kısımlarındaki parçalarla birlikte neredeyse üçte biri şiirdir. Büyük oranda kafiye ve ölçü gibi ses efektlerine bağlı olan İngiliz şiirinin aksine, İbrani şiiri sesten ziyade düşünce bileşenlerine bağlıdır. İbranice aliterasyon (ünsüz ses tekrarı) ve asonans (ünlü ses tekrarı) yoluyla zaman zaman sesle de oynar ancak temelde ses yerine anlam kafiyesi kullanır. Düşüncenin tekrarına paralelizm denir. Sonuç olarak ve bir bakıma da eşsiz olarak, İbranice şiiri diğer dillere orijinaldeki şiirsel efekti ve güzelliği koruyacak şekilde çevrilebilmektedir. Dahası, çoğu zaman canlı imgeler kullanarak düşüncelerin tekrar edilmesiyle, aktarılmak istenen mesaj, duyguları harekete geçirerek hafızaya kazınır.

Standart olarak beş tür paralelizm vardır.

1. *Eş anlamlı paralelizm:* Bu modelde ikinci dize, eş anlamlı ifadeler kullanarak ilk dizedeki fikri tekrar eder. Örneğin, Mezmurlar 49:1'de (Kitab-ı Mukaddes Çevirisi):

Ey bütün kavmlar	bunu dinleyin;
Dünyada oturanlar, hepiniz	kulak verin.

Veya Mezmurlar 103:14

Çünkü mayamızı	bilir;
Toprak olduğumuzu	anımsar.

Bu örnek paralelizmin yorumlamaya nasıl yardımcı olduğunu sergilemektedir. Düşünce aynı olsa da ikinci dize daha somuttur; Tanrı'nın bizim mayamıza dair ne bildiğini tanımlar. İbrani şiiri çoğu zaman kendi kendini yorumlar. Mesela, Mezmurlar 16:10, ikinci dizenin birinci dizeyi yorumlayışının klasik bir örneğidir; Yeni Antlaşma'da da söylendiği gibi (Elç. 2:31; 13:35-37), "ölüler diyarı"nın mezara (yani, "çürüme" yerine) atıfta bulunduğunu açıklar.

2. *Karşıt paralelizm:* Bu modelde ikinci dize, karşıt fikri belirtir veya birinci dizeyle bir tezat oluşturur. Bu tür, özellikle Süleyman'ın Özdeyişleri'nde yaygındır. Örneğin, Süleyman'ın Özdeyişleri 15:1'de:

Yumuşak yanıt gazabı yatıştırır;

Oysa yaralayıcı söz öfkeyi alevlendirir.

3. *Simgesel veya kıyaslamalı paralelizm:* Bu modelde bir dize, diğer dizeyi bir benzetme kullanarak açıklar. Örneğin, Mezmurlar 42:1'de:

Geyik akarsuları nasıl özlerse,

Canım da seni öyle özler, ey Tanrı!

4. *Yükselen veya merdivenli paralelizm:* Bu modelde her dize, kendisinden önce gelen dizedeki düşünceyi genişletir veya o düşünce üzerine inşa edilir, böylelikle merdiven etkisi yaratılır. Her dize aynı kelimeyle veya ifadeyle başlar ve devamındaki dize yeni bir bilgi ekler. Örneğin, Mezmurlar 29:1-2'de (Bünyamin Candemir Çevirisi):

Ey güçlüler, RAB'be verin;

Yüceliği ve gücü RAB'be verin;

Adının yüceliğini RAB'be verin.

5. *Bireşimli paralelizm:* Bu modelde ikinci dize, ilk dizedeki düşünceyi tekrar etmek veya ona tezat oluşturmak yerine, onu ilerletir. İki dize birlikte tek bir düşünce bütünü aktarır. Örneğin, Mezmurlar 2:6'da:

Ben kralımı

Kutsal dağım Siyon'a oturttum.

Veya Süleyman'ın Özdeyişleri 15:16'da:

Yoksul olup RAB'den korkmak,

Zengin olup kaygı içinde yaşamaktan yeğdir.

Şiirin öne çıkan bir diğer özelliğiyse söz sanatlarının yaygın olarak kullanımıdır. Söz sanatları düzyazıda (şiir olmayan yazıda) da olabilir ancak şiirde çok daha yaygındır. Temel olarak, yazarlar söz sanatı kullanarak esas konularına başka bir konu üzerinden değinirler çünkü konuyla imge arasında bir benzerlik noktası vardır. Normalde aktarmak için tam cümlelerin gerekeceği fikirler, söz sanatlarıyla birlikte birkaç kelimeye sıkıştırılabilir. Bunları fark etmek ve uygun şekilde yorumlamak şiir okumasındaki temel bir endişedir. Tüm söz sanatı kategorilerini sıralamak, tanımlamak ve örneklemek mümkün değildir ancak karşılaşabileceğiniz bazı en yaygın olanları şunlardır:

1. *Benzetme:* Konuyla imge arasında "gibi" ve benzeri kelimeleri kullanarak yapılan bir karşılaştırma. Örneğin, Yeremya 23:29 şöyle der: "Benim sözüm ateş *gibi* değil mi? Kayaları paramparça eden balyoz *gibi* değil mi?"
2. *Metafor:* Konuyla imge arasında "gibi" ve benzeri kelimeler kullanmadan, doğrudan yapılan bir karşılaştırma. Örneğin, Mezmurlar 28:7 şöyle der: "RAB be-

nim... kalkanımdır." Rab yuvarlak bir plaka değildir ancak halkının koruyucusudur.

3. *Ad aktarması:* İki kelime veya düşünce arasındaki bir ortaklık noktasına dayanarak bir kelimenin başka bir kelime yerine kullanılması. Örneğin, 2. Krallar 4:40, "Tencerede ölüm var" der (Kitab-ı Mukaddes). Bu, tencerede ölüme sebep olacak zehirli bir şey olduğu anlamına gelmektedir, dolayısıyla ölüm (etki veya sonuç) burada zehri (sebebi) ifade etmek üzere kullanılır.
4. *Kapsamlama:* Bu, ad aktarmasının belirli bir türüdür. Burada parça, bütün yerine veya bütün, parça yerine kullanılır. Örneğin, Mezmurlar 63:3, "Dudaklarım seni yüceltir" der. Mezmur yazarı kendisinin Rab'bi yücelteceğini kasteder, yalnızca dudaklarının değil.
5. *Kişileştirme:* Bu, cansız bir şeyin kişi veya canlı gibi tarif edilmesidir. Örneğin, Mezmurlar 114:3, "Deniz gördü ve kaçtı" der (Kitab-ı Mukaddes Çevirisi).
6. *Mübalağa:* Bu, bir gerçeğin anlaşılmasını sağlamak üzere kasıtlı olarak yapılan bir abartıdır. Örneğin, Yasa'nın Tekrarı 1:28'de şehirlerin "göğe kadar duvarlı" olduğu yazar (Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Bu, duvarların gerçekten göğe kadar duvarlı olduğunu değil, onların göz korkutucu görüntüsünü ifade eder.

Bilgelik, şiirin ayrı bir kategorisidir; edebi türüne göre biçimsel olarak veya içeriğine göre tematik olarak sınıflandırılabilir. Birçok mezmur bilgelik kategorisine girer (1; 8; 19; 29; 49; vs.) ve düzyazı anlatılarının bazı kısımları dahi bu kategoriye girebilir (örn. Şimşon'un bilmeceleri, Hâk. 14; Natan'ın meselleri, 2.Sa. 12; ve Tekoalı kadın, 2.Sa. 14). Ancak Bilgelik Kitapları olarak belirtilen dört kitap vardır: Eyüp, Süleyman'ın Özdeyişleri, Vaiz ve Ezgiler Ezgisi. Yeremya 18:18, Eski Antlaşma'da Tanrı'nın Sözü'nü bildirmiş olan üç grup adam tarif eder: kâhinler, peygamberler ve bilgeler. Tanrı Eski Antlaşma bilgeliğinin büyük çoğunluğunu yazmak üzere bilgelerin en büyüğü olan Süleyman'ı kullanmıştır.

İbranicede bilgelik için kullanılan kelime basitçe "hüner veya beceri" anlamındadır ve yaşamın birçok alanı için geçerlidir (örneğin, bilge bir asker, Yşa. 10:13; bilge bir zanaatkâr, Çık. 28:3). Bu kelime etik veya ahlaki alanda kullanıldığında, Kutsal Kitap etiğini uygulamaya dökme sanatını veya hünerini tanımlar. Eyüp iyi acı çekmenin, yaşamın bozukluğuyla nasıl yüzleşileceğinin hünerini öğretir. Süleyman'ın Özdeyişleri yaşamın her durumda iyi davranmanın, dini şu anki yaşam rutinleriyle bağdaştırmanın hünerini öğretir. Vaiz, yaşamın Tanrı'dan gelen bir armağan olarak tadını çıkarmanın ve kullanmanın hünerini öğretir. Ezgiler Ezgisi evliliğin Tanrı vergisi kutsallığını, güzelliğini ve paklığını koruyup bunun tadını çıkarmanın hünerini öğretir ki özellikle de Mesih'le gelini olan kilise arasındaki ideal evliliğe dikkat çekerek bir Müjde vaazı olarak işlev görür.

Bilgelik Kitapları iki kategoriye ayrılır: öğretici (didaktik) ve yansıtıcı (reflektif). Süleyman'ın Özdeyişleri öğreticidir; uygulamalı ahlak ve etik meseleleriyle ilgilenir. Kısa ve öz, nokta atışı birçok vecizesiyle, yaşamın hemen hemen her bağlamında doğru davranışa değinir. Kutsal kılınmış bir yaşamın günbegün nasıl olacağını gösterir. Diğer kitaplarsa yansıtıcıdır; yaşamın ve imanın sorunlarına ve büyük meselelerine değinir. Eyüp ve Vaiz özellikle imanla deneyim arasındaki gerilimi, imanı çoğu zaman sınayan büyük "Neden?" sorularını ele alır.

Bilgelik Kitapları'nda ele alınan birçok konu üç geniş odak noktasına sahiptir. *İlk olarak*, özellikle *birey* üzerinde durulur. Bilgelik, mesajından kaçmaya yer ya da yol tanımaz. *İkinci olarak*, *ortak veya olağan meseleler* üzerinde durulur. Teoloji gündelik davranış düzeyine taşınır. Toplu ibadet meselelerine bile pek az dikkat edilir çünkü dışsal ritüeller, birey kilise dışında düzgün yaşamadığı sürece hiçbir şey ifade etmez. *Üçüncü olarak*, *Tanrı'nın mutlak egemenliği ve takdiri* üzerinde durulur. Yaşamda her şey tersini gösterirken Tanrı'ya güvenmek ve O'ndan korkmak esastır. Bilgelik bize gözle görülene değil, imana dayanarak yaşamayı öğretir.

EYÜP

EYÜP'E GİRİŞ

YAZAR:

Eyüp kitabının yazarı belli değildir. Bazıları yazarın Eyüp veya Elihu olduğunu düşünmektedir. Bazılarıysa kitabın yaşanan olaylardan bir süre sonra yazıldığını düşünmektedir. Kitabın bağlamı İsrail dışında olduğundan ve tarih de kuvvetle muhtemel Atalar Dönemi'ne* denk geldiğinden, muhtemelen kitabın karakterlerinden hiçbiri kitabın yazarı değildir çünkü onlardan hiçbiri kitabın orijinal yazım dili olan İbraniceyi konuşmuyordu. Kitap edebi açıdan bir bilgelik yazını şaheseridir. Ayrıca, kitabın bilgelik konularının geniş yelpazesinde sergilenen devasa bilgi birikimi, antik dönemdekilerin en bilgesi olan Süleyman'ın yazar olabileceğine işaret etmektedir. Yazarın kesin olarak tespit edilememesi gerçeği, Tanrı'nın bu kitabın yazarını açıklamayı önemli görmediğini göstermektedir. Eyüp'ün gerçek yazar olmaması kendisinin tarihselliği konusunda soru işaret uyandırmaktadır. Ancak Kutsal Kitap, Eyüp'ün gerçek bir kişi olduğu konusunda nettir (Hez. 14:14; Yak. 5:11).

TARİH:

Kitabın tarihsel bağlamının tarihiyle kitabın derlenme tarihi oldukça farklıdır. Kitap antik bir bağlam ortaya koymaktadır. İsrailli olmayan karakterler, İbrahim'den de önce olan bir zamana işaret etmektedir çünkü İbrahim'den sonra Tanrı özel vahyi İsrail'le sınırlamıştı ve kitaptaki karakterlerden her birinin gerçek Tanrı'ya ilişkin bilgiye sahip olduklarına şüphe yoktur. Eyüp'ün kendi evinin kâhini olarak işlev görmesi Atalar Dönemi'ne işaret etmektedir. Eyüp'ün uzun yaşamı ve sahip olduğu servetinin hayvanlarla değerlendirilen varlığı da bu dönemin özelliklerindendir. Her Şeye Gücü Yeten (*El-Şadday*) ilahi unvanının kullanımı en çok Eyüp kitabında geçmektedir (Çık. 6:3 bu unvanı Atalar Dönemi'yle bağdaştırır.). Kitabın içsel kanıtları yaklaşık olarak M.Ö. 2500-2000 yılları arasındaki tarihsel bir bağlama işaret etmektedir.

---

* *Çevirmen Notu:* Atalar Dönemi, Yaratılış'tan İsrail ulusunun oluşmasına kadar geçen dönemdir. Buradaki atalar özellikle İbrahim, İshak ve Yakup'tur.

Kitabın derlenme zamanına dair öneriler olayların geçtiği dönemden Mısır'dan Çıkış sonrasındaki döneme dek değişmektedir. Bilgelik yazını üretiminin zirve yaptığı dönem Süleyman'ın dönemi olduğundan, en inandırıcı derleme tarihi bu dönem olabilir. Eğer Tanrı tarafından esinlenmiş yazar gerçekten Süleyman'ın kendisiyse, yazım tarihi kendisinin hüküm sürdüğü M.Ö. 970-930 yıllarıdır. Ancak yazım tarihi ne olursa olun, Eyüp kitabında bulunan gerçekler zamandan bağımsızdır ve her çağda karşılık bulur.

TEMA:

Tanrı'nın kendi kullarının acılarındaki egemenliği ve lütfu.

AMAÇ:

İmanlıları acılı denenmelerde Tanrı'nın eline alçakgönüllülükle tabi olmaya ve O'nun adaletine ve doğruları nihayetinde temize çıkarışına umut bağlamaya teşvik etmek.

TOPLU BAKIŞ:

Eyüp'ün Kurtuluş Vahyine Katkısı

Eyüp kitabı bilgelikle doludur. Özellikle Tanrı'nın haşmetine, Müjde mesajındaki antik imana ve Tanrı'nın halkının acı çekme gizemine tanıklık eder. *İlk olarak*, bu kitabın hem anlatıları hem de monologları *Tanrı'nın haşmeti* konusunda çok şey söyler. Rab göklerin Kralı'dır; görünmez dünyanın bütün ruhlarını hesap vermeye çağırır (1:6-7). O bir adamı koruduğunda, hiç kimse o adama dokunamaz (10. ayet). Doğruların büyük düşmanı olan Şeytan bile O'nun isteğinin dışında hiçbir şey yapamaz (12. ayet; 2:6). Eyüp haklı olarak her iyi armağanı ve her acılı kaybı Tanrı'nın ilahi takdirine atfeder ve O'nun, en dehşet verici trajedilerin ortasında bile teslimiyete ve övgüye layık olduğunu bildirir (1:20-22; 2:9-10). Rab bütün insanlar ve bütün –hem iyi hem de kötü– olaylar üzerinde hüküm sürmektedir (3:18; 12:9-10, 17-25). Yeryüzünü, denizleri ve yıldız kümelerini O yarattı (9:8-10; 26:7-13). İnsan yaşam ve anlayış için tümüyle Tanrı Ruhu'nun ortak armağanlarına bağımlıdır (32:8; 33:4). Tanrı bilgelik ve güç sahibidir ve kim O'nun isteğini durdurabilir veya O'nunla savaşıp galip çıkabilir (9:4-7; 12:13-16)? O tüm insanların Yargıcı'dır ve kim O'na bir şey öğretebilir (21:19-22)? O'nun mükemmellikleri sınırsızdır, göklerden daha üstündür, denizlerden daha derindir ve dünyadan daha geniştir (11:7-9). O'nun yüceliğinin yalnızca küçücük bir kısmını biliyoruz ve O'nun gücünün gürleyişini anlayamıyoruz (26:14). Tanrı'da dehşet verici haşmet, yüce güç ve bol adalet vardır ve bu yüzden insanlar O'ndan korkarlar (37:22-24). Eyüp'ün kapanış

bölümlerinde, Tanrı gizemlerle dolu bir dünyanın Yaratıcısı ve Kralı olarak tarifsiz haşmeti üzerinde uzun uzadıya durur, böylece Eyüp'ü kendi soruları içerisinde sessizliğe gömer ve onu Egemen Tanrı'nın karşısında derinden alçaltır (40:1-5; 42:1-6).

Dolayısıyla, Eyüp bize bilgeliğin özünün Tanrı'dan korkmak olduğunu öğretir (1:1, 8: 2:3; 6:14). Düşmüş insanın bilgeliği budalalıktır, bir tuzaktır ki Tanrı kötüleri kendi budalalıkları içinde yakalar ve cezalandırır (3:13; ayrıca 1.Ko. 3:19'da alıntılanır). Bilgelik yalnızca Rab'dendir. Kitap yapısının edebi sanatıyla, kiazma kullanarak bu mesajı vurgular ki bu, merkezlerine dikkat çeken bir dizi halka misali, İbrani yazımı ve mantığında yaygın olarak kullanılan bir tekniktir.

A Düzyazı Açılışı (1-2. bölümler)
- **B** Eyüp'ün Başlangıçtaki Ağıt Sözleri (3. bölüm)
  - **C** Üç Diyalog Döngüsü (4-14, 15-21 ve 22-27. bölümler)
    - **D'** Bilgelik Üzerine Şiir (28. bölüm)
  - **C'** Üç Monolog Dizisi (29-31, 32-37 ve 38-41. bölümler)
- **B'** Eyüp'ün Son Sözleri: İtiraf (40:3-5; 42:1-6)

A' Düzyazı Kapanışı (42:7-17)

Eyüp'teki bilgelik 28. bölümde zirve noktasına ulaşır ve bu bölümde insanın yerin derinliklerinden değerli maddeler çıkarmaktaki hüneriyle insanın bilgelik bulmadaki acizliği karşılaştırılır. Gerçek anlayış Yaratıcı Tanrı'ya aittir ve yalnızca O gerçek anlayışı insana açıklar. Böylece, Eyüp şunu bildirir: "İşte Rab korkusu, bilgelik budur. Kötülükten kaçınmak akıllılıktır" (28:28). Tanrı'nın sınırsız haşmetine tek uygun cevap budur.

İkinci olarak, İsrail atalarının döneminde tarihe konan bu olaylar okuyuculara göstermektedir ki, antik zamanlarda imanlılar *Müjde'nin mesajını* hem ortaya koyduğu sorun hem de sunduğu çözüm açısından hâlihazırda anlamışlardı. Günahın özü yalnızca kötü davranış değil, Tanrı'ya karşı yüreğin en derinlerine işlenmiş bir şekilde düşmanlıktır ve bu, kutsalların çocuklarında bile vardır (1:5). Muhakkak, günah kendisini hileli ticaret, zina, yoksulları umursamazlık, sosyal adaletsizlik ve yaratılana ibadet gibi dışsal eylemlerde dışa vurmaktadır (31:1). Ancak günahın kökleri şehvet (1-40. ayetler) veya umudun maddi varlığa bağlanması gibi (24-25. ayetler), içteki kirliliktir. İnsanın bozulmuş yüreği ona su gibi günah içirir (15:16). Eyüp, Ferisilerden daha büyük bir anlayış sergiledi. Mesih, Ferisilere Tanrı yasasının sadece dışsal eylemleri değil, aynı zamanda yüreğin niyetlerini de içerdiğini hatırlatmak zorunda kaldı (Mat. 5:21-22, 27-28). Kurtuluşa olan ihtiyaç o hâlde kirli bir şeyden nasıl temiz bir şey çıkarılabileceği sorunu hâline gelmektedir (Eyü. 14:4; krş. Mat. 15:18-19). Bu, insan için imkânsızdır ancak sorun çözülmediği sürece, insanlık Tanrı'nın fermanıyla bir sefalet ve ölüm hükmü altında kalmaktadır

(Eyü. 14:1-5). Büyük soru şudur: İnsan, Tanrı'nın önünde nasıl aklanabilir (9:2)? Böylece Eyüp, insanın Müjde'ye olan ihtiyacının temeli olarak insanlığın düşmüş durumuna tanıklık eder.

Eyüp kitabı ayrıca, her ne kadar Mesih'in gelişinden önceki zamana uygun düşen gölgeler şeklinde olsa da, bu sorunun Müjde'deki çözümüne tanıklık etmektedir. Eyüp'ün kendi çocukları için Tanrı'ya yakmalık sunular kurban etmesi (1:5) Eyüp'ün günaha karşılık temsilin ve tatminin gerekliliğine ilişkin bilgisini göstermektedir (Lev. 1:4). Eyüp kendi ailesi için bir kâhin olarak hizmet etti ve sonunda onun kurbanlarla yaptığı kâhinlik aracılığı, üç arkadaşını Tanrı'nın yanan gazabından kurtardı (Eyü. 42:7-8). Yine de Eyüp asıl Aracı değildi. Onun da bir aracıya ihtiyacı vardı ve davasını Tanrı'ya getirmesi için bir "hakem" (9:33), sorumluluklarını Tanrı'nın önünde yerine getirmesi için bir "kefil" bekledi (17:3). "Tanrı'[nın] kendisiyle insan arasında... hak arasın diye" göklerdeki gizemli bir "tanığa" güvendi (16:19-21). Salt insanlar arasında böyle bir dostun olmadığını biliyordu ve umudunu Yakın Akraba-Kurtarıcı'ya bağladı ki O gözle görülür bir şekilde dünyaya gelecekti ve halkını ölümden diriltecekti (14:14; 19:25-27). Eyüp, Mesih' iman ediyordu. Elihu da eşsiz Aracı'dan bahsetti ki O doğruluk öğretecek ve Tanrı'ya bir fidye getirecekti; öyle ki, tövbe eden günahkârlar ölümden kurtarılsın ve yaşamda yenilensinler (33:23-28). Eyüp'ün yaşam örüntüsü, Yusuf'unki gibi (Yar. 37-45), gelecek olan Kurtarıcı'nın bir ön gölgesiydi. Şöyle ki, Tanrı gizlenmiş gibi görünürken doğru adam bir süreliğine acı çekti ancak sonrasında Tanrı'nın yüceliğinin muazzam bir sergilenişiyle, refaha yüceltildi; tıpkı Mesih'in acılarında ve yüceltilmesinde olduğu gibi. Dolayısıyla, Eyüp bir Müjde kitabıdır.

Üçüncü olarak, Eyüp kitabı en çok *acı çekme gizemini* ele alış şekliyle bilinir. Şüpheciler tümüyle güçlü ve tümüyle iyi olan bir Tanrı'nın kendi yaratılışında acılara izin veremeyeceğini öne sürerler. İmanlılar da yaşam acımasız ve anlamsız göründüğünde, Tanrı'nın egemenliğinden ve iyiliğinden şüphe duyabilirler. Eyüp'ün deneyimi yerinde bir vakaydı çünkü o bir dürüstlük ve doğruluk adamıydı (Eyü. 1:1; 2:3) ancak yine de dehşet acılar çekti. Tanrı neden kendisinden korkan ve kötülükten kaçınan birinin Eyüp gibi acı çekmesine izin versin? Eyüp'ün arkadaşları ona, acıların günahtan geldiği öğretisiyle baskı yapıyorlardı. Bir bakıma haklıydılar çünkü tüm acılar insanın Tanrı'ya itaatsizliğe düşmesinden kaynaklanır (Yar. 3; Vai. 7:29; Rom. 5:12). Ancak Eyüp'ün çektiği acılar onu yaşamındaki herhangi bir günahtan ötürü değil, aksine Rab'be itaatinden ötürü buldu. Dolayısıyla Eyüp, Şeytan'ın hüküm sürdüğü (Eyü. 1:7; 2:2) ve kötülerle dolu bir dünyada (1:15, 17) Tanrı'nın doğru halkının acılarına bir örnektir. Bu acılar kurtuluş tarihi içerisinde Tanrı'nın doğru Oğlu'nun çarmıha gerilişinde zirveyi gördü ve tüm doğruların acıları onların O'nunla ölümünde ve dirilişinde bir olmaları ışığında görülmek zorundadır.

Eyüp kitabının acı çekme gizemini ele alışında bir karışıklık vardır. Hatta, kitap acı çekmeyi beş farklı bakış açısıyla ele alır.

1. Esinlenmiş Anlatıcı: Acı çekme Tanrı'nın yüceliği için olan ruhsal bir savaştır.
2. Üç Arkadaş: Acı çekme insanın günahının sonucudur.
3. Eyüp: Acı çekme izahı olmayan ve afallatıcı bir sorundur.
4. Elihu: Acı çekme Tanrı'dan gelen bir arındırma sürecidir.
5. Tanrı: Acı çekme bir güven ve tabi olma çağrısıdır.

Üç arkadaş Eyüp'ü tövbe etmediği bir günahla suçlayarak, her ne kadar genel bir gerçeği yanlış uygulasalar da, bu bakış açılarından her biri, doğruların acı çekmesini anlamaya bir katkı sağlamaktadır.

Eyüp kitabının 42 bölümü, okuyucuyu acı çekme gizemine çekmektedir ve kitap bu beş adamın bu gizemle büyük bocalayışları aracılığıyla, kötülük sorununa yönelik basite indirgenmiş cevaplardakinden daha büyük bir bilgelik sağlamaktadır. Kötülüğün ve acının tahlilini yapmaktan ziyade acı çekmekte olan imanlıları umutla dayanmaya çağırmaktadır. Eyüp'ün yaşam örüntüsü –yukarıda bahsedildiği üzere– yalnızca Mesih'in alçaltılışını ve yüceltilişini yansıtmakla kalmaz, aynı zamanda Tanrı halkı nihai temize çıkarılışları ve mirasları için Tanrı'nın yüceliğinin ortaya çıkmasını beklerken, onların Tanrı'nın gizlenmiş gibi göründüğü bir dünyada çektikleri elemleri yansıtır. Bu nedenle Yeni Antlaşma, Eyüp'ü Mesih'in geri gelişi umuduyla sebat etmenin bir örneği olarak sunar: "Öyleyse kardeşler, Rab'bin gelişine dek sabredin... Sıkıntıya dayanmış olanları mutlu sayarız. Eyüp'ün nasıl dayandığını duydunuz. Rab'bin en sonunda onun için neler yaptığını bilirsiniz. Rab çok şefkatli ve merhametlidir" (Yak. 5:7, 11).

Eyüp'ün bize gösterdiği üzere, kalıcı umut, bizim Tanrı'nın, denenmelerimizi kendi isteğiyle başlatan, kontrol eden ve sonlandıran egemen Rab'bin haşmetine ilişkin yüce bir vizyon benimsememizle mümkündür. Bu umut da kurban edilişiyle yüreğin en derinlerdeki küfürler için kefaret eden, aracılığıyla hem Tanrı'nın hem de kurtarılmış günahkârların üzerine el koyan ve gelişiyle de kendisine ait olanları, sonsuza dek kendisiyle birlikte olmaları ve yüceliğini görmeleri için sevinç dolu yaşama diriltecek olan Aracı'ya dair Müjde vaadine güvenmemizle mümkündür.

GENEL HATLAR:

I. Tanrı'nın Doğru Olan Eyüp'e Dair Şeytan'la İhtilafı (1:1—2:13)

II. Eyüp'ün Ağıtı (3:1–26)

III. Eyüp'ün Arkadaşlarıyla Olan Tartışması (4:1—27:23)

A. İlk Diyalog Döngüsü (4:1—14:22)

1. Elifaz: Sen Başkalarına Güçlendirdin Ama Şimdi Kendin Sönüyorsun (4:1—5:27)
2. Eyüp: Kederimin Ağırlığını Bilmiyorsun (6:1—7:21)
3. Bildat: Herkes Kabul Ediyor Ki Tanrı Adildir (8:1–22)
4. Eyüp: İnsan Tanrı'nın Önünde Nasıl Aklanabilir? (9:1—10:22)
5. Sofar: Konuşman Seni Aklıyor Mu? (11:1–20)
6. Eyüp: Aklanacağımı Biliyorum (12:1—14:22)

B. İkinci Diyalog Döngüsü (15:1—21:34)

1. Elifaz: Kadından Doğan Nasıl Doğru Olabilir? (15:1–35)
2. Eyüp: Hepiniz Çok Sefil Teselliciler siniz (16:1—17:16)
3. Bildat: Tanrı Kötüleri Yargılar (18:1–21)
4. Eyüp: Ancak Ben Kurtarıcım'ın Yaşadığını Biliyorum (19:1–29)
5. Sofar: Kötülerin Zaferi Kısadır (20:1–29)
6. Eyüp: Ancak Kötüler Uzun Yaşayıp Refah Buluyorlar (21:1–34)

C. Üçüncü Diyalog Döngüsü (22:1—27:23)

1. Elifaz: Yolunu Kusursuz Kılman Tanrı İçin Kazanç Mıdır? (22:1–30)
2. Eyüp: Altın Gibi Çıkacağım (23:1—24:25)
3. Bildat: Ancak İnsan Tanrı'nın Önünde Nasıl Aklanabilir? (25:1–6)
4. Eyüp: Sen Güçsüze Nasıl Yardım Ettin? (26:1—27:23)

IV. Bilgelik, Rab Korkusudur (28:1–28)

V. Üç Monolog (29:1—41:34)

A. Eyüp'ün Refahını ve Doğruluğunu Anımsaması (29:1—31:40)

B. Elihu'nun Tanrı İçin Olan Konuşması (32:1—37:24)

1. Elihu'nun Eyüp'ü Azarlaması (32:1—35:16)
2. Elihu'nun Tanrı Bildirisi (36:1—37:24)

C. Rab'bin Eyüp'ü Sorgulaması (38:1—41:34)

1. Rab'bin Yaratılışa Dair Soruları (38:1—39:30)
2. Rab'bin Büyük Yaratıklara Dair Meydan Okuması (40:1—41:34)

VI. Eyüp'ün İtirafı (42:1–6)

VII. Tanrı'nın Eyüp'ü Eski Hâline Döndürmesi (42:7–17)

1. BÖLÜM

1. Eyüp ailesini seviyordu ve çocukları için dua etme sorumluluğunu anlamıştı (5. ayet). Sunduğu sununun bugünkü uygulaması ailelerin, çocuklarının kurtuluşu ve kutsallaştırılması için Mesih'in kefaretine sığınmalarıdır. Belki de Eyüp'ün adanmışlığının en dikkat çekici yönü, bunun denenmesi başlamadan önce sergileniyor oluşudur. Oysa refah zamanları çoğu kez ruhsal kayıtsızlık zamanları olmaktadır. Siz Eyüp'ün aile adanmışlığı örneğini nasıl izleyebilirsiniz?

2. Eyüp'ün ilk bölümü kitabın geri kalanının temelini atar; okuyucuyu perde arkasına çeker ve Eyüp'ün, Tanrı'nın takdir kutsamasına sahip olduğunu gösterir. Hristiyan'ın imanının sınanması, etrafındaki durumların kendisine, Tanrı'nın onu mahkûm etmiş olması gerektiğini bağırmasıyla olur. Arkadaşlarımız ve sevdiklerimiz de böyle bir koroya ses verince, Tanrı'nın beğenisini tasdik etmek iman için ürpertici bir meydan okuma hâline gelir. Hristiyan için kilit olan şey şunu görmektir: Yakmalık sunular Mesih'e işaret eder ve Tanrı, Mesih'ten hoşnut olduğu sürece, tüm durumlara rağmen, Mesih'e bağlı olan Hristiyan'dan da hoşnut olacaktır.

2. BÖLÜM

1. Eyüp'ün Tanrı'nın isteğine olan teslimiyeti dikkate değerdir. Mal varlığını, çocuklarını, karısının beğenisini ve kendi sağlığını kaybetti ancak yine de Tanrı'yı alçakgönüllülükle onurlandırdı. O bir süpermen değildi ve şüpheyle ve sorularla olan mücadelesini de göreceğiz (42:7). Acılar geldiği zaman neden yüreklerimizde çok hızlı biçimde güceniklik ortaya çıkar? Nasıl daha çok Eyüp gibi olabiliriz?

2. Eyüp'ün arkadaşlarının ona hizmet etme şeklinin faydasızlığından dolayı, onların gerçek arkadaşlar gibi davrandıkları ve Eyüp'ü avutmaya çalıştıkları gerçeğini göz ardı etmek kolaydır. Biz de birbirimizin yüklerini taşırken başkalarını sevmek ve böylece Mesih'in yasasını yerine getirmek zorundayız (Gal. 6:2). Gerçek sevgi, başkaları için canımızı feda etmek ve onlarla ağlamak demektir (Rom. 12:15; 1.Yu. 3:16). Eyüp'ün arkadaşlarının en iyi yardımı sessiz empati hizmetinde bulundukları zaman oldu (Özd. 10:19). Çoğu zaman acı çekenlere verebileceğimiz en iyi teselli, onların yanında olmaktır.

3. BÖLÜM

1. 3. bölümdeki Eyüp'le 1 ve 2. bölümdeki Eyüp arasındaki fark büyüktür. Bağlam olarak tek fark zamandır ("sonunda", 1. ayet). Acı ve elem, sonu gelmez gibi göründüklerinde, boğucu hâle gelirler. Tanrı'dan korkan ve kötülükten kaçınan doğru bir adam bile (2:3) günah barındırmaktadır. Tanrı'nın yapmakta olduklarını yanlış anlayabilir ve sorgulayabilir. İman ve mevcut deneyim arasındaki gerilim gerçektir.

Denenmelerin amaçlarından biri de imanlıyı içindeki bu zayıflıkla yüzleştirmek ve ona şu gerçeği göstermektir: Gözle görülen ne olursa olsun, imana dayanarak yürümek zorundadır. Acılı denenmeler olmadan imanlı, gurur karşısında savunmasızdır. Denenmeler imanlının inançla deneyim arasındaki boşluğu Tanrı'ya daha derin biçimde güvenerek doldurmasına yardımcı olur.

2. Eyüp'ü bu bölümde derin umutsuzluğa batarken buluyoruz ve doğal olarak da şu soru meydana çıkıyor: "Neden?" İmanlı kişi Mesih'i hatırladığında, cevap o kadar da gizemli değildir. Hristiyanlar Mesih'e benzemeyi genellikle O'nun Dönüşüm Dağı'nda sergilediği parıltılı ihtişam açısından düşünürler (Mat. 17:1-2). Oysa Pavlus'un da Filipililere açıkladığı üzere, Mesih'e benzemek aynı zamanda O'nun ölümüne benzemektir (Flp. 3:10). Acı çeken Hristiyan, denenmeleri aracılığıyla yalnızca tekrar tekrar günah karşısında ölüp doğruluk için yaşamayı öğrenmekle kalmaz, aynı zamanda onu sevmiş ve onun için kendisini feda etmiş olan Kişi'yle daha yakından özdeşleşmeyi öğrenir.

4. BÖLÜM

1. Büyük acılar imanlılara şüphe ve kafa karışıklığı yüklediğinde, onlara karşı sabırsız olmamalıyız. Bir kişinin sırf Eyüp gibi çokça bilgelik sahibi olması (3. ayet), o kişinin felaketin darbesini yediği zaman Tanrı'yı sorgulamayacağı anlamına gelmez. Bu illa da bir ikiyüzlülük işareti değil, insanlığımızın zayıflığıdır. Elifaz, Eyüp'ün ağıtına nasıl daha iyi cevap verebilirdi?

2. Bir insan için tüm dünyadaki en önemli soru şudur: Bir insan Tanrı'nın önünde nasıl aklanabilir (17. ayet)? Bu, sonsuz sonuçları olan bir sorudur çünkü bu sorunun cevabı bir insanın canının sonsuza dek cennette mi, yoksa cehennemde mi olacağını etkiler. Eyüp kitabı ve de tüm Kutsal Kitap, bir adamın Tanrı önündeki duruşuna dair soruyu cevaplamaya adanmıştır. Dolayısıyla Tanrı Sözü'ne harcanan zaman, sonsuzluktaki bir yatırım hâline gelir.

5. BÖLÜM

1. "Ne mutlu Tanrı'nın düzelttiği insana!" (17. ayet). Düzeltilme veya disiplin deneyimi hiçbir şekilde hoş değildir ancak büyük faydalar getirir. İmanlıları günahtan arındırır ve onları imanda güçlendirir. Terbiye, Tanrı'nın kendi çocuklarına olan öfkesinden ziyade, O'nun sevgisinin işaretidir. Günahımızı açığa çıkaran Tanrı Sözü'ne duyarlı ve bizi o Söz'le göklerdeki Babamız'ı hoşnut edecek davranışlara yönlendiren Kutsal Ruh'a bağımlı olmalıyız. Tanrı'nın terbiye edici eli altında isyan etmemeli, ona hızlıca tabi olmalıyız. İmanlı kişi düzeltilmeyi arzu eder çünkü kendisine Tanrı'nın yasasını seven yeni bir yürek verilmiştir (Mez. 119:97). Düzel-

tilmekten nefret eden budaladır. Tanrı'nın düzeltmesini ve hatta disiplinini sevmeyi nasıl öğrenebiliriz?

6. BÖLÜM

1. Acı çekmekte olan arkadaşlarımıza sadık sevgi göstermeliyiz (14. ayet). Eyüp'ün arkadaşları ne kadar iyi niyetli olsalar da aslında onun durumunu kötüleştirdiler (27. ayet). Ebeveynler de çocuklarını boğan meselelerin ağırlıklarını hesaba katmadıkları zaman aynı hataya düşebilirler. Çocuklarımızın yüklerini önemsizmiş veya tümüyle günahtan ötürüymüş gibi görüp es geçmek kolaydır. Çocuklarınız için kuyu kazma tehlikesinden sakının. Çocuk veya yetişkin olsun, diğer insanların yüklerine nasıl şefkatle cevap verebilirsiniz?

2. Her Hristiyan yaşamında bir zaman gelir ki kendisinin hiç deneyimlemediği kadar derin ve uzun süren bir denenmeden geçen bir arkadaşını cesaretlendirmeye çağrılır. Böyle durumlarda Hristiyan anlamadığı bir şeyi anlıyormuş gibi yapmamalı, arkadaşını onu gerçekten anlayan birine yönlendirmelidir. Mesih, "her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir" (İbr. 4:15). Eyüp tüm acılarında asla Kurtarıcısı'nın sonunda çekeceği acıdan daha büyük bir acı çekmedi. Dolayısıyla Hristiyan'ın cesaret (veya teşvik) sunma becerisi kendisinin benzer deneyimlerden geçmiş olmasından ziyade, denenmeden geçen sıkıntılı bir arkadaşını Mesih'e yönlendirme becerisidir.

7. BÖLÜM

1. Hayat kısadır (6, 16. ayet). Kutsal Kitap bu gerçeği vurgulayan sembollerle doludur: "bir soluk gibi" (Mez. 90:9) ve "kısa süre görünen, sonra yitip giden buğu gibi" (Yak. 4:14). Eyüp'ün sıkıntıları ona sadece teorik değil, aynı zamanda deneyimle sabit olarak yaşamın kısalığını öğretti. Zengin Budala gibi (Lu. 12:18), rahata kapılmak, yaşamın süresiz olarak devam edeceğini düşünmek kolaydır. Sıkıntılar bize zamanımızı ölümün ve sonsuzluğun ışığında bilgelikle kullanmamız gerektiğini vaaz eder (Mez. 90:12).

2. Eyüp imanlının şikâyetleriyle birlikte Tanrı'ya gidebilme özgürlüğünü göstermektedir (Mez. 73; 77; 88). Hristiyan, Tanrı'nın onu her zaman lütuf tahtına cesaretle yaklaşmaya çağırdığını aklında tutmalıdır (İbr. 4:16).Eyüp yüreğini tüm çıplaklığıyla Tanrı'ya açtı ve endişelerini doğrudan ifade etti. Tanrı yüreğimizin düşüncelerini biliyor olsa da çoğu zaman O'nunla içten ve dürüst biçimde konuşmaktan çekiniriz. Bu, Hristiyan'ın Tanrı'ya saygısızca yaklaştığı anlamına değil, kendi yüreğinin yüklerini Tanrı'ya getirmekte özgür olduğu anlamına gelir; o yükler Tanrı'nın bize olan muamelesine dair algımıza ilişkin olsa bile. O'na bugün dürüst bir biçimde hangi yüklerinizi götürmek istersiniz?

8. BÖLÜM

1. Bildat'ın argümanı yanlış kullanıldı ancak kendisi Tanrı'nın adil olacağını fark etti (3. ayet). O'nun Hristiyan'la olan ilişkisi kendi doğruluğu üzerine kuruludur. Musa şöyle demiştir: "O Kaya'dır, işleri kusursuzdur. Bütün yolları doğrudur. O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır. Doğru ve adildir" (Yas. 32:4). Kurtuluşta adaletten taviz verilmemiş, Mesih'in kefaret eden ölümünde adaletin gereği sağlanmıştır. Tanrı'nın esenliğinin tadını çıkarmak için kurtuluşta Tanrı'nın yalnızca merhametini ve lütfunu değil, aynı zamanda Tanrı'nın doğruluğunu da anlamak zorundayız (Rom. 3:21-26). Ancak ve ancak Tanrı'nın adaleti kenara atmayıp onu Mesih'te yerine getirdiğini anlarsak, O'na güvenebiliriz. Tanrı'nın sevgisine çok fazla odaklanıp O'nun adaletini ve doğruluğunu ihmal etmemiz neden tehlikelidir?

2. Bildat'ın "atalar"ın öğretilerine atıfta bulunması (8. ayet) kendi bakış açımızı desteklemek üzere gelenekten alıntı yaparken dikkatli olmaya çağırmaktadır. Muhakkak, kilisenin geleneklerinde çokça Kutsal Kitap gerçeği bulunmaktadır ancak ataların öğretileri kendi başına ilahi yetkiye sahip değildir ve çoğu zaman hataya düşüp birbiriyle çelişir. Ayrıca bir gerçeği çok fazla vurgulayıp Kutsal Kitap'taki dengeyi kaçırabilir ve öğretileriyle Kutsal Kitap'ı esasında çelişir duruma sokabilirler.

9. BÖLÜM

1. Tanrı'nın "bilgisi derin, gücü eşsizdir" (4. ayet). O, insan anlayışının ötesindedir (5-11). Dünya kendi bilgeliğiyle Tanrı'yı tanıyamaz (1.Ko. 1:21). Tüm teknolojik başarılarımıza rağmen, insan Tanrı'yı keşfedemez. Eğer anlayamadığımız şeye inanamayacağımız konusunda gururla ısrar edersek, o hâlde bizden çok daha büyük bir Tanrı'ya inanmayı da mantıken kapı dışarı etmiş oluruz. O'nu tanımanın tek yolu kendimizi alçaltmak ve O'nun Sözü'nü sessizce dinlemektir. Kutsal Kitap'ın en büyük harikaları –örneğin, Tanrı'nın dünyayı altı günde yaratması gibi– eğer şu retorik soruyla ifade edilebilecek önermeyle yola çıkarsak, tümüyle inanılabilirdir: "Rab için fazla zor bir şey var mıdır?" Hristiyan, gururlu şüphecilikle ve budala inançsızlıkla dolu bir dünyada bunu daima aklında tutmak zorundadır. Özellikle de Tanrı'nın yolları bize çetin geldiğinde, Tanrı'yı kavrayamadığımızı hatırlamak zorundadır. Şunu hatırlayalım ki, Mesih'in öğrencileri Tanrı'nın amacını idrak edemiyorken, Tanrı tam o süre boyunca kendi Oğlu'nun çarmıha gerilişi aracılığıyla bizim kurtuluşumuzu gerçekleştiriyordu. Yaşamın çoğu anlayışımızın ötesindedir ancak hiçbir şey amaçsız değildir.

2. Eyüp kendisini Her Şeye Gücü Yeten Yargıç'ın mahkemesinde gördü (3, 15-16; krş. 10:2, 14, 17 ayet). Kendi adına konuşmaktan acizdi ancak Rab'bin önünde temize çıkmaya muhtaçtı. Yeryüzünde hiç kimse elini hem Tanrı üzerine hem de insan üzerine koyup insanlar için dilekte bulunabilecek aracı olamazdı (33. ayet).

Ancak Eyüp'ün arzusu yeryüzüne gelecek olan İsa Mesih'le mükemmel bir şekilde yerine geldi. Siz kendinizi yüce Yargıç olan Tanrı'nın mahkemesinde duran biri olarak görüyor musunuz? O'nun önünde nasıl doğru sayılacaksınız? Bunun için göksel Aracı'dan, Tanrı'nın doğru Oğlu'ndan başka bir yol yoktur (1.Yu. 2:1).

10. BÖLÜM

1. Tanrı'nın egemenliği, O'nun bizim yaşamlarımıza yakından müdahil olduğu sonucunu doğurur. O bizi anne rahminde biçimlendirir (10-11. ayetler), bizi tamamen ve eksiksiz biçimde bilir (4-7. ayetler) ve yaşamlarımızı devam ettirir (12. ayet). Bir kişi Tanrı'nın sevgisine ve lütfuna ikna olduğunda, bu gerçekler büyük bir tesellidir (Mez. 139). Ancak bir kişi Tanrı'nın mahkûmiyeti altında olduğu hissiyle bir güceniklik ve bitkinlik cehennemine sıkışıp kalmışsa, Tanrı'nın egemenliği bir acı hâline gelebilir (Eyü. 10:1-2). Böyle üzücü bir durumda bulunan Tanrı'ya yaraşır bir Hristiyan'la karşılaştığımızda, ona sadece Tanrı'nın egemen olduğunu söylemek yardımcı olmayabilir. Bu kitap acı içindeki böyle bir kişiye yalnız olmadığını ve Eyüp gibi kişilerle ve özellikle de Rab İsa Mesih'le yoldaş olduğunu hatırlatmaktadır ki O, çarmıhta, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" (Mar. 15:34) diye haykırmıştır. Yalnızca Mesih, Tanrı'ya, "Kötü olmadığımı... biliyorsun" diyebilirdi (Eyü. 10:7). O, günahkârlar için acı çekti. O'nun ızdırabı sayesinde, imanlı bu dünyada cehennemi nasıl tadarsa tatsın, asla sonsuz cehennemi tatmayacaktır. Ne Kurtarıcı ama!

11. BÖLÜM

1. Sofar her Hristiyan'ın istemesi ve de kaçınması gereken bir şeye örnektir. Sofar, Tanrı'nın onuru için kıskançlık sergiler. Bu kıskançlık, tanrısızlığın dünyayı kasıp kavurduğu zamanlarda çok nadir bir şeydir. Dine küfür ve Tanrı'nın adını bayağılaştırma o kadar yaygınlaşmaktadır ki, Hristiyan çoğu zaman bunları kabul eder ve bunlara karşı duyarsızlaşır. Sofar'ın Tanrı'nın adına duyduğu kıskançlık açısından konuşacak olursak, kendisini methedebiliriz. Ancak ne yazık ki, Sofar doğru alçakgönüllülükten yoksundur. Hatalı olabileceği hiç aklına gelmemiştir ve böylece amansız bir dogmacılıkla sanki Tanrı'nın yerine konuşurmuşçasına Eyüp'ü kınar. Teolojisi sağlamdı ancak ruhu ve uygulamaları yanlıştı. Rab herkese O'nun adı için doğru bir kıskançlığın yanında doğru bir alçakgönüllülük versin. Her zaman haklı olduğuna güvenmekten daha büyük bir gurur örneği neredeyse yoktur.

2. Bu bölüm Tanrı'nın aşkınlığına dair en büyük ifadelerden birini sunmaktadır (7-9. ayetler). Hristiyan'ın, Tanrı'nın büyüklüğünü abartmaktan korkmasına hiç gerek yoktur. Öte yandan, O'nun büyüklüğünü küçültme tehlikesi daima vardır. İsrail'in Kutsalı'nı kısıtlamaktan kaçının (Mez. 78:41). Hem akılda hem de güçte O'na kı-

yasla ne kadar küçük olduğunuz üzerinde sürekli olarak derin derin düşünün. Son zamanlarda Tanrı'nın anlayışınızın çok ötesinde olduğunu hangi şekillerde hatırladınız?

12. BÖLÜM

1. Eyüp, "Sizden aşağı kalmam" dedi (3. ayet, krş. 13:2). Şeytan'ın bir Hristiyan'ı umutsuzluk içerisinde tutma taktiklerinden biri de ona kendisini, eleştirmenleri karşısında aşağıymış gibi hissettirmesidir. Ancak Eyüp'ün aşağılık hissine olan çaresi öz yeterlilik değil, Tanrısı'na dair sahip olduğu bilgiydi (Yer. 9:23-24). Tanrı'nın egemenliğini anlamak onu hem diğerlerinin yanlış argümanlarından korudu hem de diğerlerinin küçük ve önemsiz görünmesini sağladı. Acılarınızdan ve zayıflığınızdan ötürü, rahatta olanlar tarafından hor görüldüğünüzde, öfkeyle ve öçle karşılık vermeyin. Tanrınız'ın büyüklüğüne bakın. O, sizin bilgeliğiniz ve gücünüz olacaktır. Eğer Hristiyan kişi tüm gerçeklerin en basitine, yani Tanrı'nın her şeyin üzerinde hüküm sürdüğü gerçeğine tutunabilirse, kendisinde sezdiği kusurların, günahların ya da başarısızlıkların karşısında umutsuzluğa batmaz. Bir Tanrı olması gerekmez çünkü Tanrısı vardır.

2. "Hangisi bilmez bunu RAB'bin yaptığını?" (9. ayet). Hiçbir şey Tanrı'nın egemen hükmünden kaçmaz. Tanrı'nın hükmü olmadan tek bir serçe dahi yere düşmez. Hristiyan kişi Tanrı'nın yolunu anlamayabilir. Eyüp anlamadı. Ancak Hristiyan'ın sıkıntı dönemleri Tanrı'nın bilgisindedir ve gizemli bir şekilde, Tanrı tarafından yönlendirilmektedir. Tanrı'nın yaşamın her alanındaki egemen hükümdarlığının basit ve büyük gerçeği, Hristiyan'da umut meydana getirecektir. Şöyle ki, denenmesi sadece geçmekle kalmayacak, aynı zamanda yaşamı üzerinde kutsallaştırıcı bir etki yapacak, onu şimdi-burada ve gelecekteki yüceliklerde hizmete hazırlayacaktır. Tanrı'nın egemenliği sizi denenmelerinizde nasıl teselli etti?

13. BÖLÜM

1. "Beni öldürse bile, O'na güveneceğim" (15. ayet – Bünyamin Candemir Çevirisi). Bazı zamanlarda Eyüp'ün imanı sallantıda gibi göründü ancak Tanrı'ya güvenmekten asla vazgeçmedi. Denenmeler Hristiyan'ın imanının kalitesini sınar. Geçici iman (Mat. 13:20-21) veya boş iman (1.Ko. 15:2) diye bir şey vardır ancak kurtaran iman, yaşam karanlık göründüğünde ve Tanrı'nın yolları doğru görünmediğinde bile dayanır. Tanrı, Hristiyanları denenmelere tabi tutmaktan hoşlanır; öyle ki, kendi imanlarının kalitesini görebilsinler (1.Pe. 1:6-7). Tanrı onu öldürecek olsa bile Eyüp'ün Tanrı'ya güvenmeye devam edeceğini beyan etmesi, Eyüp'ün şimdiki yaşamın ötesini gördüğü anlamına gelir (1.Ko. 15:19). Sizin imanınız bu dünyanın ötesini görüyor mu?

2. "O'nun önünde kendi yollarımı tutacağım" (15. ayet). Böyle bir ifadenin, Eyüp'ün güçlü iman beyanını takip edebilmesi şaşırtıcıdır. Ayetin ilk kısmı Eyüp'ün imanını gözler önüne serer. Ancak ayetin ikinci kısmı Eyüp'ün bozulmuş benliğini gözler önüne serer. Denenmeler bizim imanımızın zayıflığını ve günahımızın gerçekliğini açığa vurarak, imanı güçlendirmek üzere etkin olur. Böyle ateşli denenmeler olmadan, kendimizi doğru saymamız veya kendimize bel bağlamamız kolay olur.

14. BÖLÜM

1. "Kim temizi kirliden çıkarabilir? Hiç kimse!" (4. ayet). İnsan yeniden doğmak zorundadır (Yu. 3:3) çünkü kendi kirliliğini yıkamaktan acizdir (Yer. 2:22). Ancak insan için imkânsız olan, Tanrı için mümkündür (Mat. 19:26). Tanrı, günahkârları, kendi Oğlu'nu onların günahları için kanını dökmesi için göndererek temizledi (1.Yu. 1:7). Bugün Hristiyan için, Tanrı'nın önündeki konumu itibarıyla tümüyle temiz olduğu söylenebilir (Yu. 13:10). Bununla birlikte, Hristiyan'ın her gün günahlarını itiraf ederek ve Mesih'e seslenerek uygulamada temizlenmeye ihtiyacı vardır (1.Yu. 1:9).

2. "Başka biri nöbetimi devralıncaya dek savaş boyunca umutla beklerdim" (14. ayet). Eyüp bu sözde her gerçek Tanrı çocuğunu tanımlayan türdeki inleyişi sergilemektedir (Rom. 8:23). Hristiyan günahla lekelenmiş bir dünyada yaşadığı sürece, tatminsizlik yaşayacaktır. Ancak Eyüp gibi gelmekte olan bir değişim beklentisinde olabilir: "Biz Tanrı'nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz" (2.Pe. 3:13). Mesih'in ikinci gelişi ne büyük bir değişim başlatacak! O değişim aynı zamanda Hristiyan'ın kendisine de gelecektir: "Mesih göründüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz" (1.Yu. 3:2). Bu umut bir Hristiyan'a acı çekerken nasıl sabır verebilir?

15. BÖLÜM

1. Elifaz yanlış bir izlenim altında, Eyüp'ün Tanrı'yı, sanki O'ndan korkulmazmış gibi hafife aldığını düşündü (4. ayet). Eğer bu doğru olsaydı, sonucunda günahtan nefret edilmezdi çünkü "RAB'den korkmak kötülükten nefret etmek demektir" (Özd. 8:13). Eyüp'e yanlış uygulanmış olsa da bu oldukça ciddi bir yargıdır. Acı veya refah içinde olsun, insanların Tanrı karşısında duydukları huşuyu ve saygıyı azaltacak ya da günahı hafife almayı teşvik edecek bir şey söylememeye dikkat etmeliyiz.

2. Günah yalnızca kötü davranışta bulunmak veya kusurlu kararlar vermek değildir. Günah kötü olana duyulan içsel bir sevgidir ki bu sevgi insanlığı kötülüğün ardınca derinden motive eder (16. ayet). Yürek kendi başına yozlaşmıştır ve bu, in-

san yaşamında her şeyi yozlaştırır (Yar. 6:5; Özd. 4:23; Mar. 7:21-23; Rom. 3:9-18). Sorunumuz kim olduğumuzda ve neyi sevdiğimizdedir (1.Yu. 2:15-16). Bu gerçek bizim kendimize bakışımızı nasıl etkilemelidir? Mesih'e olan ihtiyaç hissimizi nasıl etkilemelidir?

16. BÖLÜM

1. "Hepiniz çok sefil teselliciler siniz" (2. ayet – Bünyamin Candemir Çevirisi). Mesih'ten yoksun öğüt, teselliden de yoksundur. Hristiyan için bir günah hissiyatına kapılmanın yeri vardır ancak eğer bir danışmanın yapabildiği tek şey –gerçek veya hayalî olsun– günaha odaklanmaksa, o hâlde öğüdü Eyüp'ün arkadaşlarınkinden öteye gitmeyecektir. Eyüp gerçek teşvikin zayıfları güçlendirip kederlileri rahatlatacağını anlamıştı (5. ayet). İster kilise üyesiyle konuşan bir pastör, ister çocukla ilgilenen bir ebeveyn, isterse de acı çeken bir arkadaşın yanında olan bir kişi olalım, yalnızca günah üzerinde durup Mesih'e layıkıyla yer vermeyen "sefil teselliciler" olmamaya Tanrı'nın lütfuyla gayret edelim.

2. Eyüp kendisiyle yakınlık kurabilecek bir başkâhin arzu ediyordu (21. ayet). Kâhinin işlevi, temsil ettiği insanlar için dilekte bulunmaktı ve bunu etkili biçimde yapabilmesi için, temsil ettiği insanların bocalamalarına dair bir miktar fikir sahibi olmak zorundaydı. Mesih kendi halkı için böyle bir Başkâhin'dir (İbr. 2:17-18; 4:14-16). O, bir insan olmasıyla, insanlarla yakınlık kurabilir. O, kusursuz olmasıyla, temsil etmekte olduğu insanlar için kusursuz bir dilekte bulunabilir. Arkadaşlarınız sizi hayal kırıklığına uğrattıklarında, İsa Mesih sizi hem teselli edebilecek, hem de Tanrı'dan sizin için lütuf ve merhamet elde edebilecek olan bir arkadaştır.

17. BÖLÜM

1. El tutuşmak geleneksel olarak bir sözleşmeye giriş şekliydi (3. ayet – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Eyüp bir aracıya olan umudunu ifade etmişti. Şimdi de bir savunucuya veya kefile olan arzusunu ifade ediyor. Aynı anda Mesih'in kendi halkının Kâhini olarak iki işlevi de yerine getirdiğini hatırlamaktayız. O, onların Savunucusu'dur (İbr. 7:25; 1.Yu. 2:1) ve Rab'bin andı uyarınca onların Kefili'dir. Görünürdeki durumlar başka bir mesaj veriyor gibi görünebilir ancak Hristiyan kişi Mesih'i savunucusu ve kefili olarak gördüğünde, Pavlus'un yaptığı gibi, hiçbir şeyin kendisini Tanrı'nın sevgisinden ayıramayacağını beyan edebilir (Rom. 8:38-39). Ancak aynı zamanda kesime götürülen bir kuzu gibi hissedebilir ve bu yaşamda acılardan kurtuluşa dair pek az umudu olabilir (Rom. 8:36). Bir imanlı aynı anda nasıl hem güçlü bir umuda sahip olabilir, hem de bir yanda böyle bir karanlık yaşayabilir?

18. BÖLÜM

1. Bildat'ın, ölümü "dehşet kralı" (14. ayet) olarak tarif edişi, "ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılma" yetisine sahip olan Müjde'nin gücüne dair bir hatırlatıcıdır (İbr. 2:15). Ölüm korkusu Hristiyan için ortadan kaldırılabilir çünkü Mesih ölümün dikenini kaldırmıştır ve Tanrı tüm halkını ölümün gücünden ve mezardan kurtarmaktadır (Mez. 49:15). Ölümden sonra yaşam kesindir ve ölüm gölgesi vadisine girerken bile Tanrı halkının korkmak için bir sebebi yoktur çünkü Çobanımız olan Rab kendi varlığını vaat etmiştir (Mez. 23:4).

2. Kötüler Tanrı'yı bilmez (21. ayet) ki bu, mümkün olabilecek en büyük bilgisizliktir. Tanrı'nın insanı yaratmaktaki amacı, insanın Tanrı'yı bilip tanımasıydı. Günaha düşüşten önce insanın en büyük ayrıcalığı Tanrı'dan zevk almak, O'nunla yürümek ve O'nunla konuşmaktı (Yar. 2:15-25; 3:8). Adem insan ırkını günaha batırdığında, bu ayrıcalık kaybedildi. Ancak Müjde aracılığıyla, kaybedilen bilgi geri kazanılır; öyle ki, Hristiyan, Tanrı'yı yeni baştan bilebilsin (Kol. 3:10). Hristiyan, Tanrı'yı bilip tanımakla Tanrı hakkında bilgi sahibi olmak arasındaki farkı her zaman akılda tutmalı, O'nu daha iyi tanımaya gayret etmelidir ki O'nu tanımak sonsuz yaşamdır (Yu. 17:3).

19. BÖLÜM

1. Eyüp, "Keşke şimdi sözlerim yazılsa, kitaba geçseydi" diye feryat etti (23. ayet). Tanrı, Eyüp'ün arzusunu şu anda okumakta olduğumuz bu kitapla yerine getirdi. Tanrı'nın Eyüp'ün acılarında bir amacı vardı ve bu, kurtuluş tarihi boyunca gelecek Hristiyan kuşaklara fayda olacaktı. Hangimiz Eyüp'ün acılarının arkasında bir lütuf amacı olduğunu görerek kendi acılarımızda teselli bulmamıştır? Hristiyanlar kendi acı dönemlerinde şunu göz önünde bulundurmalılardır ki, sıkıntılarındaki amaç yalnızca onların iyiliği ve Tanrı'nın yüceliği değil, aynı zamanda başkalarının iyiliğidir (2.Ko. 1:6) ve buna gelecek kuşaklar da dahildir. Bu, acı çekmekte olanlara nasıl yardımcı olabilir?

2. Ben kurtarıcımın yaşadığını... biliyorum" (25. ayet). Bu ifade gerçek, kurtaran imanın yıkılmaz doğasını göstermektedir. Eyüp anlayamadığı durumlar içerisindeydi ancak yine de Müjde'nin en temel gerçeğine dayandı: Kurtarıcısı yaşıyor! Yaşamın fırtınaları şiddetli olduğunda ve görünürde herhangi bir son olmadığında, Hristiyan kişi Mesih'in kendisinin Kurtarıcısı olduğunu beyan etmek zorundadır. Kurtarış akla şu yüce gerçeği getirir: Hristiyan, Tanrı tarafından sahiplenilmiş, O'nun kendi kanıyla satın alınmıştır (Elç. 20:28; 1.Ko. 6:20; Ef. 1:14). Her bir Hristiyan böyle bir beyanı kişisel düzeyde benimsemek zorundadır. Siz, "Kurtarıcım yaşıyor" diyebiliyor musunuz? O sizin Kurtarıcınız mı?

20. BÖLÜM

1. "Kötünün zafer çığlığı kısadır" (5. ayet). Eyüp'e dair değerlendirmesi yanlıştıysa da Sofar'ın teolojisi bu noktada doğruydu. Hristiyan bazen kötülerin zaferinin kalıcı olduğuna inanmak üzere ayartılır. Rab'bin halkı belalarla boğuşup terbiye ediliyorken, kötüler yüksek yerlerde hüküm sürüyor ve haksız kazanç elde edenler yükseliyor gibi görünür. Mezmur yazarı bu olgudan ötürü öyle bunalmıştı ki Rab'be hizmetin boşuna olduğu sonucuna vardı (Mez. 73:13-14). Hristiyan yüreği bu dünyanın haksızlıklarıyla böylesine ezildiğinde, doğru bakış açısını oturtması gerekir (Mez. 73:16-17). Zamanın en iyi yorumlayıcısı sonsuzluktur.

2. Sofar kötü adamın, onu sonsuzlukta bekleyen mirasına dair şunu söylemiştir: "Sonsuza dek yok olacak" (7. ayet); "Tanrı kızgın öfkesini ondan çıkaracak" (23. ayet); "Suçunu gökler açığa çıkaracak" (27. ayet). Tövbe etmedikleri sürece, bu yaşam, kötüler için olup olabilecek en iyisidir. Hristiyanlar burada Tanrı'ya şükredecek bir nedene sahiplerdir çünkü Mesih olmadan, onların mirası da ancak kötülerin payına düşen miras olurdu.

21. BÖLÜM

1. Eyüp'ün arkadaşları onu acılarında teselli etmeye gelmişlerdi. Ancak şunu gösterdiler ki, iyi niyetler her zaman iyi sonuçlara yol açmamaktadır. Eyüp'ün ihtiyacına dokunabilmek şöyle dursun, öğütleri alay hâline geldi (3. ayet). Yüreklendirme hizmetine girebilmek için, bir kişinin ihtiyacına dokunabilmek veya arkadaşımızın sıkıntısının bizim kavrayışımızın ötesinde olduğunu itiraf edecek dürüstlükte olmak zorundayız. Her iki şekilde de acı çeken kişiyi Rab'bin şefkatine yönlendirmek zorundayız. Özellikle Rab bizim bedenimize bürünmüş ve bizimle acı çekmiş olduktan sonra, bu ne kadar daha fazla görevimiz olmuştur? Mesih'in bilemeyeceği kadar derin hiçbir sıkıntımız yoktur.

2. Bazen kötülerin uzun ve refah dolu yaşamlar sürebilecekleri gerçeğiyle yüzleşmek zorundayız. Doğrudan hiçbir cezayla karşılaşmadan, kendilerine ne kadar yettikleriyle övünebilirler ve Tanrı'yla alay edebilirler. Aynı zamanda imanlılar, belki bazen bu gururlu kişilerin elinden dehşet acılar çekebilirler. Ancak Hristiyanlar şu üç ilkeyi benimseyerek sebat edebilirler. İlk olarak, "kötülerin öğüdü"nü reddetmeliyiz (16. ayet). İkinci olarak, günahkârın üzerine inecek olan yargıya yaslanmalıyız çünkü "Her Şeye Gücü Yeten'in gazabını" içecekler (20. ayet). Üçüncü olarak, aklımızın Tanrı'nın yollarını tümüyle kavrayamadığını, O'nu düzeltemeyeceğimizi hatırlamalıyız: "Tanrı'ya kim akıl öğretebilir?" (22. ayet).

22. BÖLÜM

1. Tanrı insanlara hiçbir şey borçlu değildir (3. ayet). İnsan, Tanrı'nın alacaklısı değildir. Tanrı, insanların alacaklısıdır. Hristiyan'ın bu gerçeğe ilişkin anlayışı onun Tanrı'nın lütfunu daha da methedilmesini sağlar çünkü lütuf antlaşmasında Tanrı, kurtuluşu seçilmişler için gerçekleştirmek ve onlara uygulamak üzere kendi kendini yükümlü kılmıştır. Bunu da seçilmişlere ihtiyacı olduğundan veya seçilmişler bunu hak ettiğinden değil, kendisi sevgi olduğundan yapmıştır. Bugün Tanrı'nın lütfunu methettiğinizden emin olun!

2. Elifaz, Tanrı'dan uzaklaşmış olanlara iyi öğüt vermiştir: "Tanrı'yla dost ol, barış... [O'nun] sözlerini yüreğinde tut. Her Şeye Gücü Yeten'e dön" (21-23. ayetler). Hristiyan yaşamı sürekli olarak Rab'be dönme yaşamı olarak tarif edilebilir. Günah yürekte kaldığı sürece, Hristiyan daima Tanrı'dan uzaklaşma eğilimine sahip olacaktır ancak Mesih'in kefaret eden ölümü temelinde, kendisini seven Tanrı'ya her zaman geri dönmesi için yol açıktır. Siz Tanrı'dan uzaklaştınız mı? Nasıl? Mesih aracılığıyla O'na dönmenizle birlikte esenliğiniz tekrardan sağlanabilir.

23. BÖLÜM

1. Hristiyan'ın yaşamında Tanrı'nın ondan ve dualarından uzak göründüğü zamanlar vardır (3. ayet). Mezmur yazarı, Tanrı tarafından terk edilmiş olma hissinden yakındı (Mez. 13:1; 77:7-9; 89:46). Bu, Eyüp'ün en kötü sıkıntısıydı, hatta mal varlığını kaybetmekten, hatta sağlığını ve ailesini kaybetmekten daha dehşet vericiydi. Bu, Mesih'in de insanın günahlarının cezasına karşılık ölürken çektiği en zirvedeki sıkıntısıydı (Mat. 27:46). Tanrı, Hristiyan'ın Tanrı'ya bağımlılık hissini arttırmak, daha yakın bir paydaşlık arzusunu bilemek ve umudunu Yargı Günü'nde temiz çıkarılmaya kenetlemek üzere zaman zaman kendisini ondan geri çeker. Siz Tanrı'nın yüceliğinin umuduyla inliyor musunuz?

2. "Ama O tuttuğum yolu biliyor. Beni sınadığında altın gibi çıkacağım" (10. ayet). Hristiyanlar acılı dönemlerden geçtiklerinde veya Tanrı uzak göründüğünde, Tanrı bizim nerede olduğumuzu ve tuttuğumuz yolu tam olarak bilmektedir (10. ayet). O bizi terk etmemiştir. Denenme uzun ve çetin olsa da o denenmenin arkasında, bizim altın gibi çıkmamızı sağlayacak lütufkâr bir amaç vardır. Bugün Tanrı'ya şükredin çünkü imanınızın denenmesi Mesih göründüğü zaman övgüye, onura ve yüceliğe götürecektir.

24. BÖLÜM

1. Tanrı'yı tanıyanlar O'nun kötüler üzerindeki yargısını her zaman görmezler (1. ayet). Ancak adalet tecelli edilecektir. Kötülerin kötülükleri yanlarına ne kadar

uzun süre kâr kalırsa kalsın, ölüm (24. ayet) ve sonrasında da yargı gelmektedir (21:20; İbr. 9:27). Hristiyan o zamandan önce yargılamamalı, ileriye, Mesih'in her şeyi düzelteceği zamana bakmalıdır. Bugünün kötülüğü sizi Mesih'in dönüşü için inletiyor mu? Yüreklenin. O'nun davası sonunda galip gelecektir.

2. Günaha dahil olanlar, bunu doğrusunu bilerek yaptıklarında, günahın kötülüğü daha da büyür (13. ayet). Işıkta günah işlemek, sorumluluğu ve hesap verebilirliği arttırır. Çok şey alandan çok şey talep edilecektir. Bir ulus Tanrı'dan çok gerçek almışsa, bu ulus ister İsrail, ister İsa Mesih'in Müjdesi'ni almış olan çağdaş bir ulus olsun, günahları Tanrı'nın gözünde daha da kabahatlidir. Bu sizin ulusunuz hakkında ne ima ediyor? Siz nasıl karşılık vermelisiniz?

25. BÖLÜM

1. "İnsan Tanrı'nın önünde nasıl doğru olabilir?" (4. ayet). Bu sorunun Bildat'ın argümanındaki yeri, yalnızca Müjde'nin çözebileceği gerilimi açıkça ortaya koymaktadır. Bildat, Tanrı'nın egemenliğinin, gücünün ve yetkisinin ulu bir tarifiyle başlıyor ve insanın dipteki durumunun belki biraz iğrenç olabilecek bir tasviriyle (kurtçuk ve böcek gibi) sona geliyor. İkisi arasındaki mesafe sınırsızdır ve bir kurtçuğun kendisini çamur seviyesinden yükseltmek üzere yapabileceği hiçbir şey yoktur. Dolayısıyla sorulan bu soru ve burada verilmiyor olsa da bu sorunun cevabı, insanın tek umududur. Üçlü-Birlik'in ikinci kişisindeki sınırsız Tanrı insan oldu, hatta bir toprak kurdu oldu (Mez. 22:6). Tanrı-insan, yaşayışıyla halkına yaşam kazandırmak ve ölümüyle halkının günahlarının cezasını ödemek üzere gereken her şeyi yaptı. Mesih sayesinde Tanrı hem adil hem de inananların aklayıcısı olarak kalabilmektedir (Rom. 3:26). Bildat'ın sorusunu Müjde cevaplıyor. Siz Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'yla esenlik bularak o cevabı deneyimlediniz mi?

26. BÖLÜM

1. Ortodoks** (doğru) teoloji önemlidir ve korunmalıdır ancak yürekte düzgün uygulaması olmayan kafa ortodoksluğu pek fayda etmez (1. ayet). Eyüp hiçbir şekilde Bildat'ın teolojisine karşı çıkmadı ve hatta onu genişletti. Tanrı sonsuz büyüklüktedir. Ancak Bildat gerçeği Eyüp'e, ona yardımcı olacak biçimde uygulamayı beceremedi. Kutsal Kitap gerçeğini sadık sevgiyle ve lütufla almayı ve uygulamayı öğrenmek zorundayız; öyle ki, gerçek ruhsal teselli bulabilelim ve paylaşabilelim (6:14; 19:21).

** *Çevirmen Notu:* Burada geçen "ortodoks" ifadesi, mezhep anlamında değil, doğru öğretiye uygun anlamında kullanılmıştır.

2. Tanrı'ya ilişkin doğru bilginin yanında, Tanrı'nın büyüklüğünün yalnızca küçük bir kısmını bildiğimizin bilincinde olmak zorundayız: "[O'nun] gürleyen gücünü kim anlayabilir?" (14. ayet). Kutsal Yazı'nın Tanrı hakkında söylediği her şeye güvenmeliyiz ancak Tanrı'ya dair şeyler söz konusu olduğunda, olsa olsa kekeleyen çocuklar gibiyiz. Kutsal Kitap'ın gerçeklerini savunurken bunu hatırlamak neden çok önemlidir?

27. BÖLÜM

1. Eyüp'ün doğruluğu (5. ayet) onun ruhsal savaşının odak noktasıydı (2:3). Bir Hristiyan'ın doğruluğu sevgi dolu bir yaşamdan, yürekten hissedilen paklık gayretinden, iyi vicdandan ve samimi imandan geçer (Mez. 26:1-5; 1.Ti. 1:5; 2.Ti. 2:22). Eyüp kendi arkadaşlarının argümanlarına teslim olmuş olsaydı, doğruluğunu inkâr ederdi. Eğer Şeytan bizi tövbesiz günaha sürükleyemiyorsa, bizim güvencemizi yok etmeye çalışır, vicdanımızı haksız yere ateşler ve Tanrı'ya dair çetin düşüncelerle imanımızı topallatır. Hristiyan kişi Şeytan'a karşı nasıl direnebilir ve doğruluğuna tutunabilir?

2. Doğruların acı çekmesine ilişkin gizem bizim şu gerçeği görmemize asla engel olmamalıdır: Tanrı kötüleri cezalandıracaktır (13-23. ayetler). Eyüp buna Tanrı'ya dair sorularının ortasında dahi inandı (2. ayet). Geçici durumlarla veya Şeytan'ın yalanlarıyla aldanmayın. Günahkârlar Tanrı'nın gazabıyla karşılaşacak (Ef. 5:6). Dolayısıyla, onları kıskanmayın, tövbe edin.

28. BÖLÜM

1. İbranicede "bilgelik" için kullanılan kelime basitçe hüner veya beceri anlamındadır (Çık. 31:3-6). Tanrı açısından bu, O'nun tüm tasarılarını mümkün olan en iyi yollarla gerçekleştirmek üzere sahip olduğu sonsuz hünerine karşılık gelir. İmanlılar açısındansa bu, Tanrı'nın dünyasında iyi yaşam sürdürme hünerine karşılık gelir. Bu yüzden de bilgeliğin başlangıç noktası ve özü Tanrı korkusudur (28. ayet). Ancak ve ancak tüm mükemmelliğiyle Tanrı'nın gerçekliği vicdana ve bilince hükmettiği sürece doğru motivasyonda olabiliriz ve Tanrı'ya layıkıyla ibadet edip O'nu hoşnut etmeyen şeylerden kaçınabiliriz. Benzer şekilde, Tanrı'dan korkmak O'nun bilgeliğine güvenmektir; şöyle ki, O'nun yaşamlarımıza getirdiği tüm durumlar, O'nun mümkün olan en iyi yolla uygulamakta olduğu kusursuz bir tasarı uyarınca olmaktadır. Eyüp'ün sıkıntılarının sancısı içinde öğrenmesi gereken ders buydu ve bunu gerçekten de öğrenecekti.

2. Mesih bilgeliğimizdir (1.Ko. 1:30). Bilgelik Tanrı'yı hoşnut etme becerisidir ki bu bizim kendi başımıza asla ulaşamayacağımız bir şeydir. İnsanın teknolojik hü-

neriyle bulunamaz (1-14. ayetler) veya altınla temin edilemez çünkü tüm altından daha değerlidir (15-17. ayetler). Mesih, kendi halkı için onların kendi başlarına asla olamayacakları kişidir. Bilgelik arayışı da bu nedenle Mesih arayışından başka bir şey değildir (Kol. 2:2-3; 3:16). İsa Mesih'te nasıl bilgelik arayabiliriz?

29. BÖLÜM

1. Bu bölümde, Eyüp hakkında, onun tanıklığı aracılığıyla çok şey öğreniyoruz. Eyüp, Tanrı ışığında yürüdü (3. ayet), Tanrı'yla bir dostla yürür gibi yürüdü (4. ayet) ve Tanrı'nın varlığını biliyordu (5. ayet). Eyüp'ün öz değerlendirmesi, Tanrı'nın onun hakkındaki değerlendirmesiyle örtüşüyordu (1:1; 2:3). Gerçek bir Hristiyan'ın ayırt edici işareti budur. Yeniden doğmuştur ve yeni doğuş aracılığıyla Tanrı'nın iyiliğini tatmıştır (Mez. 34:8); yalnızca Tanrı'nın kutsamalarını değil, Tanrı'nın kendisini tatmıştır. Sizin kendi tanıklığınız Eyüp'ünküne kıyasla nasıldır? Siz Tanrı'nın ruhsal lütfunu deneyimlediniz mi?

2. Eyüp şefkatiyle biliniyordu (12-17. ayetler). Mesih'in sevgisini, o sevgiyi başkalarına gösterme arzusunda olmadan bilemeyiz. Mesih her şeyin iki büyük buyruğa dayandığını söylemektedir: Tanrı'yı tümüyle sevmek ve komşumuzu kendimiz gibi sevmek (Mat. 22:37-39). Yakup saf ve lekesiz dini tanımlarken, öksüzlerle ve dullarla ilgilenmekten ve kendimizi dünyanın lekelemesinden korumaktan bahseder (Yak. 1:27). Tanrı'nın tanımına göre Eyüp'ün dini, pak dindi. Sizin için de cömert, şefkatli ve dünyanın lekelemesinden ayrı olduğunuz söylenebilir mi? Neden evet veya neden hayır?

30. BÖLÜM

1. Eyüp kendi komşuları tarafından ayıplanmanın üzüntüsünü yaşamaktadır (9-10. ayetler). Komşularımızın bizi hor görmesine veya bize hakaret etmesine maruz kalmak Hristiyanlar için nadir bir şey değildir. Buna çağrıldık çünkü Mesih, izinden gidelim diye bir örnek olarak acı çekti (1.Pe. 2:21-23). Hristiyanların ayıplanmaya katlanırken dikkat etmesi gereken şey, bu ayıplamanın kendi günahlarından ötürü değil, Mesih'ten ötürü olmasıdır (1.Pe. 2:20).

2. 29. bölümle 30. bölümü karşılaştırdığımızda, Eyüp'ün nasıl ruhsal saadetin dağ tepelerinden aşağılanmanın dip vadilerine inmiş olduğunu görebiliriz. Tanrı'nın ilahi takdiri, O'nun Hristiyanları kutsallaştırma işinin bir parçası olarak, onları hem kutsama tepesinden hem de aşağılanma vadisinden geçirir. Pavlus, "Tanrı'yı sevenler uğruna... her şeyin iyilik için etkin olduğunu" söylerken (Rom. 8:28), her şeyi Tanrı'ya dair tepe deneyimlerle kısıtlamıyordu. Siz kendi yaşamınızın veya başkalarının yaşamının hem tepelerinde hem de vadilerinde Tanrı'nın bilgeliğini ve iyiliğini nasıl gördünüz? Bu size bugün nasıl sabır verebilir?

31. BÖLÜM

1. Konuşmasının sonu olan bu zirve noktasında, Eyüp etkili bir biçimde kendi doğruluğunu beyan etti. Tanrı, Eyüp'ü bir doğruluk modeli olarak övdüğünden, onun örneğini dikkatle gözlemleyip takip etmeliyiz. Eyüp gözleriyle bir antlaşma yapmıştı (1. ayet). Davranışlarında dikkatliydi (5. ayet). Yüreğinde günahlara direndi (9. ayet). Yetkisi altındakileri düşündü (13. ayet). Yoksullara şefkat besledi (16. ayet). Umudunu bu dünyanın zenginliklerine bağlamama konusunda dikkatliydi (24. ayet). Bu doğruluğun eksiksiz bir resmi olmasa da, bu bölüm Rab'be canlı bir imandan gelen itaatin iyi bir örneğidir. Siz yaşamınızın sonuna geldiğinizde, böyle şeyler söyleyebilecek misiniz? Şimdiden nasıl hazırlanabilirsiniz?

2. Eyüp, Tanrı'nın yarattıkları olarak insanların esas eşitliklerini ve de bunun herkese olan davranışımıza dair doğurması gereken sonuçları gördü (15. ayet). Onun yetkisi altında ve sosyal konum olarak ondan daha aşağıda olan insanlar da onunla ortak bir insanlığı paylaşıyorlardı. Bu ifadeyle Eyüp, her Hristiyan'ın öne çıkan bir özelliği olması gereken şefkatin ve adaletin temelini ortaya koymaktadır. Sizin etrafınızdaki insanlar kendilerinden daha az önemde veya değerde olan diğer insanlara genellikle nasıl davranıyorlar? Siz nasıl farklı olmalısınız?

32. BÖLÜM

1. Bir yandan, Elihu bir miktar alçakgönüllülük gösterdi ve bu yönüyle herkes için, özellikle gençler için iyi bir örnektir. Konuşmaya dahil olma arzusuna rağmen, büyüklerine saygı duydu ve onların konuşmalarını bitirmelerine izin verdi. Bu daha yüksek konumda olanlarla birlikte ebeveynlerimize saygı göstermemizi söyleyen beşinci buyruğun ilkesine uymaktadır. Başkalarına saygı göstermemek toplumun çökmesine katkıda bulunur ve her türlü günaha ve sefalete ön ayak olur. Dolayısıyla gençler, ebeveynleri dışındaki büyüklere de saygı duymayı öğrenmelilerdir.

2. Öte yandan, Elihu göstermektedir ki, gençliğin harareti sorunları çabucak görse dahi, gerçek bir çözüm sunmakta geri kalabilir. Elihu'nun cevabın kendisinde olduğu iddiası idealistti ve bir miktar gururla söylendi. Mesih, "bilgelik, ortaya koyduğu işlerle doğrulanır" demiştir (Mat. 11:19). Bilgeliğimiz hakkında konuşmaya başlamadan önce, bilgeliği uygulamaya zaman harcamalıyız; öyle ki, yaşamlarımızda iyi meyveler versin (Yak. 3:13-18).

33. BÖLÜM

1. Tanrı mutlak surette bağımsızdır ve hiçbir yarattığına hesap vermek zorunda değildir (13. ayet). Ne yapıyorsa, kendi isteğine göre yapar (Mez. 115:3). Tanrı'nın yaptığı şeyi neden yaptığını bilmeye kalkışmamalıyız. Dolayısıyla, buradaki ders

açıktır: Hristiyan, Tanrı'nın yaptıklarını anlayamadığında, Tanrı'nın düşüncelerinin ve yollarının, kendisinin ötesinde olduğunu ancak bununla birlikte Tanrı'nın doğru olup her zaman doğru olanı yaptığını fark etmek zorundadır (Yar. 18:25). Dolayısıyla, Hristiyan'ın görevi Tanrı'nın kendisine tabi olmasını beklemek yerine, kendisinin Tanrı'ya tabi olmasıdır. Mesih'in çarmıhı kendi başına yeterince göstermektedir ki, Tanrı'nın kendi halkına yönelik her muamelesinin ardında bir lütuf amacı vardır (Rom. 8:32).

2. Elihu'nun ifadesi doğrudan Rab İsa Mesih'e işaret etmektedir (23-28. ayetler). Mesih antlaşmanın habercisi, Tanrı'dan son Söz'ü konuşan ilahi elçidir (İbr. 1:1-2). O, gerçekten de türünün tek örneği, Tanrı'yla insan arasındaki tek aracıdır (1.Ti. 2:5). O, yaşamını alçakgönüllülükle feda ettiğinde, kendisini Tanrı'ya fidye olarak, birçok günahkârın yerine geçen kurban olarak sundu (Mar. 10:45). O'nun ölümü kendi halkını Tanrı'nın yasasının ve gazabının dehşet lanetinden özgür kılar (Rom. 3:19-26; Gal. 3:13) ve O'nun dirilişi onları ölümsüzlüğe kavuşturacaktır (1.Ko. 15:20-23, 53). Kutsal Ruh, ne zaman dua dolu iman ve günah karşısında keder dolu tövbe için işliyorsa, o zaman Mesih'in kurtaran gücü kayıp bir canı sarmış demektir. O sizi sardı mı? Nereden biliyorsunuz?

34. BÖLÜM

1. Tanrı asla yanlış yapmaz (10. ayet). Elihu kitaptaki her karakter gibi bir miktar iyi teoloji biliyordu. Şu mutlak bir gerçektir ki, "Çünkü RAB doğrudur, doğruları sever" (Mez. 11:7). Yaşamın zorluklarını yorumlamak söz konusu olduğunda, bu ifade Hristiyan için temel ve gerekli bir ilke sunmaktadır. Hristiyan, Tanrı'nın kendisine olan muamelesine dair neyi anlıyor veya anlamıyor olsun ya da bu muameleleri onaylıyor veya onaylamıyor olsun, şunu mutlaka kesin olarak not düşebilir: Tanrı tüm muamelelerinde doğrudur ve asla kötülük yapmaz. Tanrı öyle saf ve değişmezdir ki, günaha ayartılamaz bile (Yak. 1:13, 17). Bir kişi nasıl Tanrı'yı yanlış yapmakla suçlama ayartısı duyabilir? Böyle bir kişiye nasıl öğüt verebilirsiniz?

35. BÖLÜM

1. Tanrı'nın bağımsızlığı, pratikte doğurduğu sonuçları olan önemli bir gerçektir. Tanrı fevri değildir, sürekli olarak bizim eylemlerimize göre sonraki hamlesini tasarlamaz. İnsanların günahlı davranışları O'nun doğruluğundan bir şey eksiltmez veya insanların doğru davranışları O'nun doğruluğuna bir şey katmaz (6-7. ayetler). Öte yandan, Tanrı bizim gücümüz ve ilahimizdir çünkü insanlığı O yaratmış, bizi hayvanlardan üstün kılmıştır (10-11. ayetler). Tüm insanlar Tanrı'ya hesap vermekle sorumludur ancak Tanrı hiç kimseye hesap vermekle sorumlu değildir. Tanrı hiçbir insana hiçbir şey borçlu değildir. O'nun doğru olması, O'nun daima kendi

şahsi tabiatıyla uyum içinde olduğu anlamına gelir. Eyüp'ün, Yeremya'nın (Yer. 12), Asaf'ın (Mez. 73) veya bizim Rab'be kulluk ettiğimizden dolayı daha iyisini hak ettiğimizi düşünmemiz uygun olmayan bir motivasyona işaret eder. O'na Tanrı olduğu için kulluk ederiz. Dolayısıyla, Elihu'nun ne görürsek görelim O'na güvenmemiz gerektiği yönündeki nasihati iyi bir öğüttür (14. ayet). Tanrı'nın yüceliğini ve bağımsızlığını göz önünde bulundurmak, bizim O'na güvenmemize nasıl yardımcı olur?

36. BÖLÜM

1. 26. ayet Tanrı hakkında O'nun hem sonsuz varlığını hem de inanılmaz lütfunu yücelten esas bir gerçek bildirmektedir. Tanrı kavranılmazdır çünkü O bütün mükemmelliklerinde sınırsızdır. Oysa biz sınırlıyız. Tanrı'nın büyüklüğünün sınırı yoktur. Oysa bizim anlama becerimizin ciddi bir sınırlılığı vardır. Herhangi bir şeye ilişkin bilgimiz ancak sınırlılığımız kadardır. Her ne kadar Tanrı hakkındaki tüm gerçekleri asla anlayamayacak olsak da O bize kendisini, bazı şeyleri anlamamıza izin verecek şekillerde açıklamayı seçmiştir. Tanrı'nın kendisini açıklaması bile O'nun lütfunu yüceltmektedir. Tanrı'yı kendisini açıkladığı gibi bilmek O'ndan korkmaktır.

2. Tanrı'nın kendisini açıkladığı en önemli yol, Üçlü-Birlik'in ikinci kişisinin beden almasındadır (Yu. 1:1, 14, 18). İsa Mesih, Tanrı'nın görünen suretidir ve Tanrı'nın yüceliği İsa'nın yüzünde bulunur. Bu nedenle, Mesih onu görmenin Baba'yı görmek olduğunu söylemektedir. Wesley'nin yazdığı "Dinle, Söylüyor Haberci Melekler" adlı beden alma ilahisinde bunu güzel ifade eden bir dize vardır: "Tanrılık büründü bedene işte – Selam dur beden almış İlah'a." Dolayısıyla, Tanrı'nın ne kadar sınırsız büyüklükte olduğu üzerinde derin derin düşünürken, O'nun bize kendisini tanıttığı harika lütfu karşısında hayranlık ve huşu içinde duralım.

37. BÖLÜM

1. Elihu'nun Tanrı'nın doğa olayları, özellikle de hava üzerindeki egemenliğine odaklanması, doğrudan bizim O'nun yaşamlarımızdaki olayları üzerindeki egemenliğine dair neyi fark etmek zorunda olduğumuzu göstermektedir. Hava durumu tahminleri isabetli olsa bile, hava kadar öngörülemez ve kontrol edilemez olan pek az şey vardır. Hiçbir şey rüzgarın esmesine veya yağmurun ya da karın düşmesine engel olamaz. Tüm bunlar Tanrı'nın isteği uyarınca olmaktadır. Havaya bakarak Tanrı'nın yaşamlarımızdaki olaylar da dahil olmak üzere tüm yaratılışın kontrolünde olduğunu öğrenmeliyiz. Tanrı'nın her şey için bir amacı olduğunu (13. ayet) ve hiçbir şeyin O'nun ilahi takdiri dışında olduğunu bilmek bize teşvik ve teselli olmalıdır. Havaya bakarak Tanrı hakkında ne öğrenebiliriz?

38. BÖLÜM

1. Rab'bin Eyüp'ü "kasırganın içinden" cevaplaması (1. ayet), bunun Rab'bin Sina Dağı'nda gök gürültüsü ve şimşekle, çok yüksek sesli bir borazanla ve sarsılan bir dağla birlikte görünüşü gibi korkutucu bir olay olduğunu göstermektedir (Çık. 19:16-19). Yine de Tanrı'nın Eyüp'e böyle görünmesi lütufkâr bir olaydı, tıpkı Tanrı'nın kendisini Hezekiel'e gösterip onu kendisinin ilahi varlığından emin kıldığı gibi (Hez. 1:4). Tanrı kendi halkını lütufla ziyaret ettiğinde de korku uyandırır ve buna şaşırmamalıyız (Yar. 28:15-17; Lu. 5:8). Merhametinde bile O, Tanrı olarak kalır.

2. Rab, Eyüp'u "yanıtladı" (1. ayet). Eyüp'e konuşurken, Tanrı ona ihtiyaç duyduğu cevabı verse de, hiçbir şekilde acı çekme sorununa değinmedi. Eyüp ve diğer adamlar "Neden?" sorusunu cevaplamaya çalışıyorlardı. Ancak bu yanlış soruydu ki onların tüm yanlış soruları bundan kaynaklıydı. Eyüp kendisinin (2. ayet; 42:3) ve Tanrı'nın (5-6. ayetler) kim olduğunu bir kez anlayınca, her şey iyiydi. Kötülük ve acı çekmeye dair tüm sorularımızın nihai cevabı bilgi değil, bir kişidir ve O da Rab'bin kendisidir. İmanlıların yürek feryadı her zaman Tanrıları'nın ve Kurtarıcıları'nın yüceliğini görmektir ki bir gün o feryat sonsuza dek yanıt bulacaktır (Yu. 17:24; Tit. 2:13).

39. BÖLÜM

1. Antik dönemlerden beri insanlar hayvanların dünyasını araştırmış ve o dünyanın biyolojisine ve davranışlarına hayran kalmışlardır. Yaban eşeğinden deve kuşuna, gürleyen attan süzülen kartala kadar, bu yaratıkların güzelliği ve gizemi insanın aklını meşgul etmektedir. Tanrı, Eyüp'e bu sorular zinciriyle meydan okuyarak, onun aklına şunu kazıdı: İnsan, kuşları ve vahşi hayvanları tümüyle anlamaz ve onları tümüyle kontrol de edemez. Ancak Tanrı onların hepsini yaratmıştır ve her birinin gücünü ve zayıflığını O belirler. Doğal dünya karşısındaki huşumuz ve zayıflığımız bize hatırlatmalıdır ki, eğer Tanrı'nın yaratıklarına hâkim olamıyorsak, Tanrı'yı nasıl yargılayabiliriz? En sevdiğiniz bazı hayvanlar nelerdir? Onlar size Tanrı'nın yüceliği nasıl hatırlatıyorlar?

40. BÖLÜM

1. Tanrı'nın ilk konuşmasının sonunda, Eyüp dersini aldı. Kitap boyunca Eyüp kendi sorunlarına dair Tanrı'yı sorgulamak üzere O'nun huzurunda olmayı arzu ediyordu. Şimdi Tanrı'nın huzuruna çıkmış ve kendisine konuşma fırsatı verilmişse de söyleyecek hiçbir şeyi yoktur. Tanrı'nın büyüklüğü altında ezilmek, onun kendisi hakkında düşünmesine son verdi. Eyüp, Tanrı'nın, kendisi de dahil olmak üzere ev-

rende her şeyi kontrol ettiğini öğrendi. Tanrı'nın karşısında ne kadar çok ezilirsek, kendimizle o kadar az meşgul oluruz. Tanrı'nın büyüklüğünü görmek, durumlar ne olursa olsun, O'na imanı pekiştirir. Tanrı'yı yargılama ayartısı duyduğumuzda, O'nun tahtına oturmaktan ve dünyaya O'nun yerine hükmetmekten ne kadar aciz olduğumuzu düşünmeliyiz.

41. BÖLÜM

1. Tanrı, Eyüp'e çeşitli hayvanlar aracılığıyla dersler verdikten sonra (38:1-39:30), iki devasa yaratığa, Behemot'la Livyatan'a odaklandı (40:1-41:34). Bu canavarlar insanları dehşete düşürmektedir ancak Tanrı onları yarattı ve onlara egemendir. Bu şekilde onlar Tanrı'nın onlardan bahsetmeden önce söylediği şeye örnek olmaktalardır: Tanrı'yı yargılamaya hakkımız yok çünkü insan, evrene hükmedecek niteliklerden tümüyle yoksundur (40:8-14). Eğer Eyüp gururlu canavarların kralına hâkim olamıyorsa (34. ayet), Tanrı'nın tahtına oturup gururluları ve kötüleri nasıl yargılayabilir (40:12)? Dolayısıyla, o tahtta oturmakta Olan'ı yargılamaya ne hakkı vardı?

2. Bu gerçek (ancak ne tür bir hayvan olduğunun tespiti zor) yaratıklar aracılığıyla, Tanrı ayrıca büyük bir ruhsal gerçeklik ortaya koymaktadır. Livyatan, Kutsal Yazı'da kötülüğün güçlerinin, özellikle Şeytan'ın bir sembolü olarak kullanılmaktadır. Bu kötü ruh da, Livyatan gibi, insanları dehşete düşürmektedir ancak Tanrı'nın kontrolü altındadır. Bu da bizi kitabın ilk bölümüne geri götürüyor. Orada Şeytan, Eyüp'e korkunç güçle saldırmıştı ancak yalnızca Tanrı'nın egemen inisiyatifi ve isteği uyarınca hareket etmişti. Eyüp'ün Livyatan'a hâkim olmaktaki acizliği nasıl onu Yaratıcı'ya alçakgönüllülükle teslim olmaya çağırdıysa, Eyüp'ün kötülüğe ve acılara hâkim olmaktaki acizliği de onu kendisini alçakgönüllülükle Rab'be emanet etmeye çağırdı. O Rab ki, Şeytan üzerinde hüküm sürmektedir.

42. BÖLÜM

1. Rab'bi duyduktan sonra Eyüp'ün itirafta bulunup teslim olmaktan başka söyleyeceği hiçbir şey yoktu (1-6. ayetler). Hâlâ acılarının ve kaybının sancıları içindeyken bu itirafta bulundu. Rab geri dönüşün ve temize çıkışın yakın olduğuna dair hiçbir ipucu vermemişti. Rab'bi bir kez gördükten sonra, onu bu kadar uzun süredir sıkan şey artık bir endişe değildi. Kutsal Kitap'ın bizi bilgilendirdiği kadarıyla, Eyüp kendi acılarının sebebini hiç öğrenmedi ve Tanrı'nın ve O'nun büyüklüğünün karşısında ezildikten sonra bu onun için sorun değildi. Kitap boyunca Tanrı'nın egemenliğini beyan etti ancak sonunda Tanrı'nın yüceliğine dair yaşantısal (tecrübeyle sabit) bir bilgiye sahip oldu. Tanrı'nın halkı da Mesih'in yücelik içinde görünmesini ve kendilerini onura ve mutluluğa kavuşturmasını beklerken, Eyüp'un yaptığı gibi, acılar fırınının ortasında Tanrı'nın egemenliğini beyan etmelilerdir. Eyüp kitabının

ışığında, şu soruları düşünün: Acılar gizemini bir açıklama olmadan kabul edecek şekilde, Tanrı'nın yüceliğine dair yeterince büyük bir anlayışa sahip misiniz? Sizi alçakgönüllü ve Tanrı'nın yollarına tabi kılacak şekilde, Tanrı bilgisi yüreğinizin deneyimine nüfuz etti mi? Şu anda acılara vermekte olduğunuz cevap sizin Tanrı'yla olan ilişkinize dair ne söylüyor?

2. Tanrı kendi halkını temize çıkardığında, çoğu zaman onlara zorlu denenmelerinde kaybettiklerinden daha fazlasını geri verir. "Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir" (Ef. 3:20). Bu, Yargı Günü'nde katbekat doğru olacaktır. Bu düşünce sizde Mesih'in ikinci gelişine özlem uyandırıyor mu?

MEZMURLAR

MEZMURLAR'A GİRİŞ

YAZAR:

İbrani ilahileri aslında İsrail'in bir ulus olarak doğuşuyla birlikte başladı ve sonrasında bin yıldan uzun bir süre devam etti. En eski kaydı olan mezmur yazarı Musa'dır. İlk mezmuru merasimli bir koro ilahisidir; müzik eşliğinde, Kızıl Deniz'in yarılmasından sonra söylenmiştir (Çık. 15:1, 20-21). Bunu diğer ilahilerle devam ettirmiştir ve bunların çoğu belirli durumlar için bestelenmiştir (Say. 21:17; Yas. 31:22, 30; Mez. 90). Hâkimler döneminde, Debora ve Hanna bu tür ilahiler yazmak üzere peygamberlik armağanı almışlardır (Hâk. 5; 1.Sa. 2). Sonrasında, görünen odur ki, ilahi sanatı Samuel tarafından kurulan peygamberlik toplulukları içerisinde peygamber oğulları tarafından geliştirilmiştir (1.Sa. 10:5). Rama'da bir topluluk kurulmuştur ve Davut mezmurlar yazmak üzere ilk kez burada eyleme geçmiş olabilir (1.Sa. 19:18, 20).

Tanrı'nın Ruhu'nun bu iş için son derece nitelikli kıldığı Davut, İsrail'in mezmur sanatını en zirve noktasına taşımıştır. "İsrail'in sevilen mezmurcusu" olarak, "RAB'bin Ruhu benim aracılığımla konuşuyor; Sözü dilimin ucundadır" demiştir (2.Sa. 23:1-2). Antlaşma Sandığı'nı taşımak üzere mezmurlar düzenledikten sonra (1.Ta. 15:16), mezmur okumayı tipik müzik eşliğiyle birlikte resmî ibadet için tayin etmiştir (1.Ta. 6:31; 16:4-8). Bu açık biçimde ilahi yönlendiriş altında olmuştur (2.Ta. 29:25).

Toplamda yetmiş üç adet mezmur Davut'a atfedilir (Mez. 3-41; 10; 33; 51-65; 68-70; 86; 101; 103; 108-110; 122; 124; 131; 133; 138-145) ancak başka mezmurların yazarı olduğu da açıktır (örn. Mez. 2, krş. Elç. 4:25; Mez. 95, krş. İbr. 4:7). Musa en az bir mezmur yazmıştır (Mez. 90); yönetici ve bilici olan Asaf on iki tane yazmıştır (Mez. 50; 73-83; krş. 1.Ta. 6:39; 2.Ta. 29:30); Heman bir tane (Mez. 88; krş. 1.Ta. 15:16-17); Etan bir tane (Mez. 89; krş. 1.Ta. 15:17); Korah'ın oğulları on veya belki on bir tane (Mez. 42; [43]; 44-49; 84-85; 87-88[?]; krş. 1.Ta. 9:19); ve Süleyman da iki tane (Mez. 72; 127; [128]). Sonraki peygamberlerden bazılarının da şiirsel parçalar yazdıkları açıktır (örn. Yşa. 12; Yun. 2; Hab. 3) ve ürettiklerinden bazıları anonim olarak Mezmurlar kitabına geçmiş olabilir.

TARİH:

Mezmurlar kitabı bir dizi esinlenmiş yazar içerdiği için tüm külliyat için tek bir tarih vermek mümkün değildir. Kronolojik sırayla gidecek olursak, kitap Musa'nın dönemiyle, İsraillilerin çölde yargı belalarını çekmeleriyle başlar (Mez. 90; krş. Yas. 21:7); ve muhtemelen Nehemya'nın dönemiyle, sürgündekilerin bir araya getirilmesi, Yeruşalim'in yeniden inşa edilmesi ve kapılarının güçlendirilmesiyle sonlanır (Mez. 147:2, 13; krş. Neh. 3:4). Eğer bu gerçekten böyleyse, Mezmurlar kitabının yazıldığı dönem yaklaşık olarak M.Ö. 1445 (Mısır'dan Çıkış'ın muhtemel tarihi) ile M.Ö. 444 (Yeruşalim'in surlarındaki işin tamamlanması) yılları arasında, bin yıllık bir süreye karşılık gelmesi gerekir.

TEMA:

İnsanın bütün canıyla Tanrı'ya ibadet etmekle meşgul olması.

AMAÇ:

Tanrı'nın halkını övgülerinde ve dualarında Rab'be yönlendirmek.

TOPLU BAKIŞ:

Mezmurlar'ın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Kutsal Yazılar bu kitabı "Mezmurlar Kitabı" olarak adlandırmaktadır (Lu. 20:42; Elç. 1:20). Kitabın İbranice adı hem basit hem de önemlidir: "Övgüler" (*tehillim*) veya daha tam hâliyle, "Övgüler Kitabı" (*sefer tehillim*) ki bu, kitabın büyük ve önde gelen özelliğini ifade etmektedir; yani, tek, yaşayan ve gerçek Tanrı Yahve'nin övülmesi. "Övgü" Kutsal Kitap'ta ilahi üstünlüğe hayran olmakla ilgilidir (Mez. 63:3). Diğer kelimeler genellikle Tanrı'nın ne olduğuyla değil, ne yaptığıyla ve ne verdiğiyle ilgilidir.

Mezmurlar hem kişisel hem de topluluk olarak tapınma için esinlenmiş örneklerdir. Mezmurlar kitabının kendisi İsrail'in ilahi kitabı olmak üzere tasarlanmıştır ki bu, kitabın adından ("Övgüler Kitabı"), içerisindeki mezmur başlıklarından (örn. elli beş kez geçen "Müzik Şefi'ne" [İlahi Ustası'na] ifadesi) ve mezmurların içindeki çeşitli ipuçlarından (örn. Mez. 105:2, "O'nu ezgilerle, ilahilerle övün"; Mez. 116:19, "RAB'bin Tapınağı'nın avlularında, senin orta yerinde, ey Yeruşalim! RAB'be övgüler sunun!") açıkça görülmektedir. Ayrıca Mezmurlar'ın toplu ibadette kullanıldığına dair tarihsel kanıtlar da mevcuttur (1.Ta. 16:7; 2.Ta. 29:30; krş. Neh. 12:24).

Mezmurlar aynı zamanda öğretmek üzere yazılmışlardır. "Maskil" kelimesi on üç kez geçer ve "eğitmek" fiilinden türemiştir. 60. Mezmur'un başlığı, "Davut'un

eğitici miktamı" olarak geçer. Mezmurlar sayesinde, ilahi Söz, çocukları eğitmenin bir aracıydı (Mez. 78:3-6). Mezmurlar aynı zamanda bir derin düşünme aracıydı: "Higayon" veya "derin düşünme" (Mez. 9:16; krş. 19:14).

İbadette Mezmurlar'ın kullanılması Yeni Antlaşma zamanlarında da devam etti (1.Ko. 14:15, 26; Ef. 5:19; Kol. 3:16). Mesih'le elçileri tarafından söylenen "ilahi" (Mat. 26:30), her zaman Fısıh'ın sonunda olduğu gibi, Hallel olarak bilinen mezmurların ikinci kısmıydı (Mez. 115-118). Mezmurlar bazen "ilahiler" (Mat. 26:30) ve bazense "ezgiler" (Mez. 45-46; 67-68; 75'in başlıkları vs.; Yak. 5:13) olarak adlandırılırdı.

Mezmurlar kilise için büyük değerdedir çünkü şunları öğretmektedir:

1. *Bütün Kutsal Kitap'ın toplamı ve özeti.* Mezmurlar kitabı Kutsal Kitap içindeki Kutsal Kitap'tır. Athanasius onu "Kutsal Kitap'ın timsali" olarak adlandırmıştır ve Luther de ona "bütün Kutsal Kitap'ta barındırılan şeylerin güzel ve kısa biçimde kavrandığı ve sıkıştırıldığı küçük bir Kutsal Kitap" olarak adlandırmıştır. Tanrı'nın yazılı vahyinin kalbi olarak Kutsal Yazı'nın orta yerinde bulunmaktadır.
2. *İlahi mükemmelliklere övgüler.* Bu kitap tüm mükemmel ve en üstün yüceliklerriyle Tanrı'yı açmaktadır ve esinlenmiş bir övgü cevabı sunmaktadır: "Çünkü RAB uludur, yalnız O övgüye değer" (96:4). Bize Tanrı'yı, yalnızca O'nun kendisini açıklayabileceği biçimde gösterir ve bize O'nun yüce Varlığı'ndan korkmayı ve ona hayranlık duymayı öğretmektedir.
3. *İnsan olarak durumumuza dair içgörüler.* Bu kitap bize olduğumuz gibi kendimizi göstermektedir. John Calvin bu kitabı "canın bütün kısımlarının anatomisi" olarak adlandırıp şöyle demiştir: "çünkü hiç kimse kendisinde, bu aynada sureti yansıtılmayan tek bir duygu dahi bulamaz." Mezmurlar bizim en içteki duygularımızı dışa vurur: yalnızlık (102:7); zulüm (129:1); terk edilme (68:5); belirsizlik (77:7); ve bunalım (42:5).
4. *Tanrı'ya yaklaşma.* Mezmurlar kitabı tövbe ve dua öğretmektedir. Bize harika bir örnek sunarak bu şeylerin tam olarak nasıl deneyimlendiğini ve ifade edildiğini gösterirler ve de yüreklerimizi ateşleyip bizi günaha yönelik daha büyük eleme ve Tanrı'ya yönelik arzuya yönlendirirler. İmanlıların canlarıyla, onların tüm duygularında, ıstıraplarında ve coşkunluklarında yakınlık kurarlar. Kimi zaman dualar dökülür (86:1-6; krş. 119:64), kimi zaman da övgüler (Mez. 148). Kitabın büyük değeri şudur ki, bizi Kral'ın huzuruna yönlendirir ve bizi O'nun yücelik tahtının önüne getirir (26:6; 43:3-5).
5. *Ruhsal paydaşlığın doğası.* Mezmurlar Tanrı'ya paydaşlığın neredeyse tarif edilemeyen deneyimini tarif etmektedir (63:3-4). Şöyle denmiştir: "Mezmurlar Kitabı canın Tanrı'yla dostluğunun müziğidir." Ancak bir başkasının Mez-

murlar Kitabı'nı tarif ederken kullandığı dil belki daha da harikadır. Şöyle der: "Yaratıcısı'nın eliyle sürüklenen insan yüreğinin noksansız müziği."

6. *Hayati tanrısallığı harekete geçirmek üzere bir araç.* Mezmurlar Kitabı imanlılarda Tanrı'nın kutsal yasasına yönelik güçlü bir sevgi ve bu yasanın daha yüksek ve derin olan ruhsal gerekliliklerine yönelik daha ciddi bir farkındalık doğurur (18:7-9; 119). Yasa imanlılar için çok faydalıdır; şöyle ki, bize Mesih'in yaptıklarını (Gal. 4:4-5), borçlu olduğumuz hizmet ve şükranı (2.Ko. 7:1), birçok kusurumuzu (Rom. 7:24), kutsallaştırılma kuralını (1.Ko. 9:21) ve günün birinde tadını çıkaracağımız şeyin üstünlüğünü gösterir (Vah. 21).
7. *Evrensel kilisenin sesi.* Mezmurlar bizi kutsalların paydaşlığıyla buluşturur. Yahudiler Mezmurlar'ı ulusal bir şekilde okuyabiliyorlardı ve böylece Mezmurlar'da geçen "ben", ibadet eden topluluğun sesi hâline geldi. Ancak bunu hesaba katmasak bile, Mezmurlar Kitabı hâlâ kilisenin ezgi kitabıdır (51:18; 79:8; 85:6).
8. *Yaşamda ve ölümde bir umut kitabı.* Büyük sıkıntı ve elemden doğup, kutsal bir bekleyişle dolu olan sözler vardır: "Ama ben doğruluk sayesinde yüzünü göreceğim senin. Uyanınca suretini görmeye doyacağım" (17:15; krş. 16:9; 49:15; 73:24).
9. *Mesih'in göksel bir resmi.* Son olarak, Mezmurlar kitabı Kurtarıcımız'ı gözler önüne sermektedir. Jerome şöyle demiştir: "Davut liri ve on telli sazıyla Mesih'i terennüm edip durur."

KİTABA ÖZGÜ YORUMLAMA SORUNLARI:

Mezmurların Başlıkları

Mezmurları birer birer tarihlendirmek tümüyle mümkün olmasa da kısmen, üstlerine atılan başlıkların yetkisine dayanmaktadır. Başlık veya açıklama yazısı içeren, toplamda 116 mezmur vardır. Diğer 34 mezmur bazen yetim mezmurlar olarak adlandırılır.

Uzmanlar bu başlıkların eski olduğunu, bunların Septuaginta (İbranice Kutsal Kitap'ın Grekçe tercümesi) yazıldığı zaman, yani yaklaşık olarak M.Ö. 200 yıllarında mevcut olduğunu düşünmektedirler. Ayrıca şu gerçekler de göz önünde bulundurulmalıdır: (1) başlıklardaki bilgilerin çıkarıma dayanarak üretilmiş olma ihtimali neredeyse yoktur; (2) birçok mezmurun bir açıklama yazısı yoktur ve sonraki kâtipler bu mezmurlar üzerinde çalışırken bu eksikliği tamamlama arzusu duyabilirlerdi; ve (3) yazılı Söz'ün özverili okuyucuları ve öğrencileri olan dindar Yahudiler, Tanrı'nın yazmış olduklarına asla bir şey eklemezlerdi. Dolayısıyla bu başlıkların Tanrı'nın esinlenmiş Sözü'nün hayati parçaları olduğuna inanmak gerekir.

Aşağıdaki saptamalar bu başlıkların Kutsal Yazı'nın parçası olarak sayılmasını öne sürmektedir. Şiirsel kompozisyonlarda bir tür açıklama yazısı muhakkak beklenen bir şeydir ve diğer Kutsal Yazı metinlerinde de bulunabilir (Çık. 15:1; Yas. 33:1; 2.Sa. 1:17; Yşa. 38:9). Habakkuk'un esinlenmiş peygamberliğinin bir parçası olarak da şöyle bir başlık mevcuttur: "Müzik şefi için: Telli sazlar eşliğinde söylenecek" (Hab. 3:19). Mezmur 18'in başlığı Samuel kitabının metni içinde dahil edilmektedir: "RAB, Davut'u bütün düşmanlarının ve Saul'un elinden kurtardığı gün Davut RAB'be şu ezgiyi okudu (2.Sa. 22:1). Ayrıca Samuel'de daha sonrasında, "İsrail'in sevilen mezmurcusu"nun sözlerine eklenen şöyle bir başlık görürüz: "Davut'un son sözleri şunlardır" (2.Sa. 23:1).

Tarihsel kitaplardaki atıflar bu başlıklardaki detayları doğrulamaktadır. 1. Samuel 21:13 şöyle der: "Çok korkan Davut, onların önünde tutumunu değiştirerek deli gibi davrandı" ve Mezmur 34'ün başlığı şöyledir: "Davut'un mezmuru Avimelek'in önünde kendini deli gösterip kovulduğu, gittiği zaman." Başlıklardaki bilgiler çoğu zaman ilgili mezmurun içeriğiyle örtüşmektedir. Örneğin, Mezmur 90'ın başlığı, "Tanrı adamı Musa'nın duası" olarak geçer ve kendisi Yasa'nın Tekrarı 33:1'de böyle tarif edilir. Dahası, bu mezmurda Musa'nın başka yerdeki kelimelerine yapılan şu gibi göndermeler (belki alıntılar) vardır: "sığınak" (Yas. 33:27), "kuşaklar boyunca" (Mez. 90:1), "vazgeç" (Mez. 90:13), "yaptıkların" (Mez. 90:16) ve "O'nun yüceliği" (Yas. 33:17).

Rabbimiz ve elçileri mezmurların başlıklarını Kutsal Yazı olarak gördü. Rabbimiz, "Davut'un Mezmuru" başlıklı Mezmur 110'dan alıntı yapar ve şöyle der: "O halde nasıl oluyor da Davut, Ruh'tan esinlenerek O'ndan 'Rab' diye söz ediyor? Şöyle diyor Davut: 'Rab Rabbim'e dedi ki, Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur'" (Mat. 22:43-44); ve elçiler de Mezmur 16'dan ve 110'dan alıntı yaparlarken, o mezmur başlıklarında geçen ada gönderme yaparlar (Elç. 2:29-36; 13:34-37).

Bu başlıkların anlam olarak farklı meselelerle ilgilidir*:

1. *Yazar:* örn. "Davut'un mezmuru" veya "Asaf'ın mezmuru."
2. *Doğa:* "Maskil" – "eğitmek"; yani, "eğitici bir mezmur" anlamındadır (krş. 32:8). "Eğitmek" fiiliyle benzer kökten gelmektedir (bkz. Mez. 32; 78; 142); "miktam" – muhtemelen "örtmek" fiilinden gelir. Dolayısıyla gizli bir anlamı olan bir mezmura veya büyük bir gizemi açıklayan bir mezmura gönderme yapmaktadır (Mez. 16; 56-60).

* *Çevirmen Notu:* Aşağıda tırnak içinde alıntı yapılan ifadeler, yazarın İngilizcede kullandığı King James çevirisinden gelmektedir. "Neginot üzerine", "Negina üzerine" gibi İbranice temelli ifadeler, Türkçedeki Kitab-ı Mukaddes veya Bünyamin Candemir çevirilerinde korunmaktadır. Ancak yazarın kullandığı ifadelerle uyumlu olan çeviri yer yer Kitab-ı Mukaddes Çevirisi'yken, yer yer hiçbir mevcut Türkçe çeviriyle uymamaktadır. Bu nedenle yazarın kullandığı ifadeler doğrudan çevrilmiş ve herhangi bir Türkçe versiyona atıf yapılmamıştır.

3. *Bağlam:* "Davut'un oğlu Avşalom'dan kaçtığı zaman yazdığı mezmur" (Mez. 3); "Mahalat üzerine" – "hastalık" anlamındadır (Mez. 53; krş. Çık. 15:26) ve muhtemelen ruhsal bir durumdur (Yşa. 1:5). "Alçaltmak için hastalık" anlamına gelen "Mahalat Leannot üzerine" başlığıyla karşılaştırınız (Mez. 88).
4. *Sınıflandırma:* "Yükselişler İlahisi" (Mez. 120-134); muhtemelen kutsal yolculuktakiler, yıllık bayram zamanlarında Yeruşalim'e "çıkar" iken söyleniyordu (1.Sa. 1:3; Mez. 122:4).
5. *Müzik:* "Neginot üzerine", yani "telli sazlarla" (Mez. 4; 6; 54; 55; 67; 76); "Negina üzerine", yani "yelli bir sazla" (Mez. 61); ve "Nehilot üzerine", yani "üflemeli çalgılarla" (Mez. 5); "Gittit üzerine", Filistin'in "Gat" şehrinden gelen bir sıfattır ve muhtemelen oradan gelen bir çalgı veya melodidir (Mez. 8; 81; 84); "Mahalat üzerine", muhtemelen bir müzik aletinin adıdır (bazıları bunu "hastalık" [Çık. 15:26) kelimesiyle bağdaştırır ve evrensel "hastalık" olarak günaha gönderme yapıyor olabileceğini söyler) (Mez. 53; 88).
6. *Ses:* "Alamot üzerine", kelime olarak "bakireler" anlamına gelir ve bu nedenle "tiz sesliler için"dir (Mez. 46); "Şeminit üzerine", kelime olarak "sekizinci" anlamına gelir ve belki de bir oktav aşağı, yani tenör veya bas anlamındadır (Mez. 6; 12).
7. *Melodi:* "Şigayon" terimi "dolaşmak" anlamındaki bir fiilden gelir ve muhtemelen sürekli değişen ritimdeki bir melodiye karşılık gelir (Mez. 7); "Mut-labben üzerine" ifadesi "oğlun ölümü" anlamındadır ve kederli bir melodinin adı veya belirli bir melodiyle bağdaştırılan ezginin açılış sözleridir. Bazılarıysa bunun Müjde temasına, Mesih'in ölümüne gönderme yaptığını düşünmektedir (Mez. 9).
8. *Konu:* "Yonat-elem-rekohim üzerine" ifadesi, "Uzaklardaki sessiz güvercin" olarak adlandırılan bir melodinin adı olabilir (Mez. 56) veya içeriği tarif edip Davut'un Gat'ta, tapınaktan uzakta ve toplu övgü açısından sessizlikte hissettiklerinin dışavurumu olabilir. "Ayyelet Haş-Şahar üzerine" de yine bir melodi, "Sabahın geyiği" olabilir (Mez. 22) ama aynı zamanda –Martin Luther'in düşündüğü üzere– Mesih'e bir gönderme de olabilir ki O avlanıp yere serilen suçsuz ve tatlı geyik olarak seherden önce kalkmış ve yükseklere sıçramıştır. "Şoşannim üzerine", kelime olarak "zambaklar" anlamına gelir ve zambaklar kutsal sevginin simgesi olduğundan (Ezg. 2:1-2; krş. 1.Ta. 7:19, 22, 26), bu, Rabbimiz'in, O'nun güzelliğinin ve sevgisinin üstünlüğüyle ilgili bir mezmura işaret etmektedir (Mez. 45; 69). Aynı zamanda "Şoşannim-Edut" da "Zambaklar, bir tanıklık" anlamına gelir (Mez. 80) ve "Şuşan-Edut" ise "Tanıklık zambağı" anlamına gelir (Mez. 60).
9. *Amaç:* "Hatıra getirmek için" (Mez. 38: 70).

10. *Olay:* "Davut'un evinin adanmasında" (Mez. 30); "Şabat Günü için" (Mez. 92). Yahudi yetkililer bize tapınak ibadetinde her gün için bir mezmur olduğunu aktarmaktadır: Birinci gün için Mezmur 24, ikinci gün için Mezmur 48, üçüncü gün için Mezmur 82, dördüncü gün için Mezmur 94, beşinci gün için Mezmur 81, altıncı gün için Mezmur 93 ve yedinci gün için Mezmur 92.

"Sela" bir mezmur başlığı olmasa da 39 tane mezmurda 71 kez geçen bir kelimedir. Köken olarak "kaldırmak" veya "yükseltmek" anlamına gelen bir kelimeden geliyor gibi görünmektedir ve dolayısıyla derin düşünme için sessiz bir duraksamayla birlikte yüreklerin kaldırılmasını belirtiyor olabilir.

Derlenme ve Düzenlenme

Mezmurların sayısı yıldan yıla kademeli olarak artış göstermiş ve Davut'un, ilahi yönlendiriş altında, mezmur söylemeyi toplu ibadetin bir bileşeni kılmasıyla birlikte onaylı bir külliyata ihtiyaç duyulur hâle gelmiştir (1.Ta. 16:4). Birtakım editörlük dokunuşları olduğuna dair göstergeler mevcuttur (Mez. 72:20); ve Davut'un yanı sıra, sonrasında başka editörler de olmuş olabilir.

Bütün esinlenmiş mezmurlar Mezmurlar Kitabı'na dahil edilmemiş, bazıları daha sonrasında diğer kitaplara konmuştur (örn. 2.Sa. 1:19-27; 23:1-7). Peki Mezmurlar kitabına dahil olma konusunda seçim ilkeleri nelerdi? *İlk olarak*, elbette ilgili mezmurun Kutsal Ruh tarafından esinlenmiş olması gerekiyordu (2.Sa. 23:2; 1.Ta. 25:5; 2.Ta. 29:30; Mat. 22:43). *İkinci olarak*, kutsal ve ruhsal gerçekle dolu olması gerekiyordu; ve *üçüncü olarak*, toplu ibadete uygun olması gerekiyordu (Yşa. 38:20). Mezmurların çoğunun birinci tekil şahısla yazılmış olduğu kesinlikle doğrudur ancak mezmur yazarının "ben" zamiri çoğu zaman tipik dindar İsrailli'yi ve hatta gelişme süreci içerisinde, bütün İsrail ulusunu temsil etmektedir. Her durumda, bu mezmurlar ulusun veya kilisenin kendi ruhsal ihtiyacına kolaylıkla taşıyabileceği içeriktedir.

İbrani Mezmurlar Kitabı aslında beş kısım hâlinde tek cilttir. Bölümleri kolaylıkla ayırt edilebilir çünkü her bölüm en sonda bütün bir mezmurla, övgü sözleriyle (doksolojiyle) biter:

1. *Kitap 1 (Mez. 1-41):* "Öncesizlikten sonsuza dek övgüler olsun İsrail'in Tanrısı RAB'be! Amin! Amin! (41:13). Bu kısım neredeyse tamamen Davut'a aittir ve içerik olarak *öğreti* hâkimdir; Tanrı, O'nun yüce adı ve harika işleri hakkında ve insan, onun günahı ve kurtuluşu hakkında öğreti verir.
2. *Kitap 2 (Mez. 42-72):* "RAB Tanrı'ya, İsrail'in Tanrısı'na övgüler olsun. Harikalar yaratan yalnız O'dur. Yüce adına sonsuza dek övgüler olsun, bütün yeryüzü O'nun yüceliğiyle dolsun! Amin! Amin! İşay oğlu Davut'un duaları burada bitiyor" (Mez. 72:18-20). Bu kısım başlıca Davut'a aittir ancak sekiz

mezmur Korah oğullarına atfedilir. İçerik olarak *deneyim* hâkimdir; yirmi beş mezmur başarısızlıkla, on altı mezmur zaferle ilgilidir.

3. *Kitap 3 (Mez. 73-89):* "Sonsuza dek övgüler olsun RAB'be! Amin! Amin!" (89:52). Bu kısım bütünü itibarıyla Asaf'a aittir; on bir tane Asaf mezmuruyla başlar ve devamında dört tane Korah mezmuru gelir. İçerik olarak *tarih* hâkimdir; denizin bölünmesine (74:13), denizin içinde açılan yola (77:19), çölde kayanın yarılmasına (78:15), Mısır'dan alınan şaraba (80:8), halkın günaha düşmesine (81:12), İsrail'e karşı yapılan ittifaka (83:5) ve Davut'un yüce krallığına göndermeler mevcuttur (Mez. 89).
4. *Kitap 4 (Mez. 90-106):* "Öncesizlikten sonsuza dek İsrail'in Tanrısı RAB'be övgüler olsun! Bütün halk, "Amin!" desin. RAB'be övgüler olsun!" (106:48). Bu kısımdaki mezmurlar genel olarak anonimdir ancak bazı istisnalar söz konusudur. Mezmur 90 Musa'ya atfedilir ve Mezmurlar 101 ve 103 Davut'a atfedilir. *Peygamberlik* vurgusu hâkimdir; Rab'bin hükümranlığına odaklanılır (örn. Mez. 96-98).
5. *Kitap 5 (Mez. 107-150):* Son beş mezmursa Haleluya mezmurudur; her biri "Haleluya" veya "Rab'be övgüler sunun" diyerek başlar. Bu kısmın sonundaki övgü sözleri şöyledir: "Kutsal yerde Tanrı'ya övgüler sunun! Gücünü gösteren göklerde övgüler sunun O'na! ... Bütün canlı varlıklar RAB'be övgüler sunsun! RAB'be övgüler sunun!" (150:1-6). Bu kısmın mezmurları genellikle anonimdir ancak on beş tanesi Davut'a atfedilir. Övgüyle dolu olan bu mezmurlara açıkça *coşku* hâkimdir.

Yahudiler bu beş kitapta (veya bölümde), Yaratılış'tan Yasa'nın Tekrarı'na kadar olan Pentatök'le bazı benzerlikler gördüler. İbranice Midraş (Yahudi yorum geleneği) Mezmur 1'le ilgili şunu söyler: "Musa, İsraillilere Yasa'nın beş kitabını verdi ve Davut da onların akranı olarak beş kitaptan oluşan Mezmurlar'ı verdi."

Mezmurlar'ın Sınıflandırılması

Mezmurlar Kitabı'ndaki farklı türden mezmurları tanımlamak faydalı olacaktır.

1. *Alfabetik Mezmurlar.* Dokuz tanedir (Mez. 9; 10; 25; 34; 37; 111; 112; 119; 145). En iyi örnek Mezmur 119'dur. Yirmi iki kıtadan oluşur ve İbranice alfabenin yirmi iki harfine göre akrostiş biçiminde düzenlenmiştir. Bu mezmurlar temelde didaktiktir ve muhtemelen hafızaya yardımcı olmak üzere bu biçimde derlenmiştir.
2. *Tövbe Mezmurları.* Yedi tanedir (Mez. 6; 32; 38; 51; 102; 130; 143). Bunlar Origen'in zamanından bu yana bu şekilde adlandırılmaktadır. Her biri ezilmişliği yansıtır ve günah itirafını içerir. Elbette benzer karakterde olan başka mezmurlar da vardır.

3. *Lanet Mezmurları.* Dört tanedir (Mez. 7; 35; 69; 109). Diğer mezmurlar da lanetler içerir (örn. Mez. 5:10; 55:9; 83:9-17; 137:8-9) ancak bunlar baştan sonra lanetler ve düşmanlarla doludur. Yargı konusunda faydalı mezmurlardır. Luther bu mezmurların ithamlarından ötürü harekete geçip Mesih'te af ve güvenlik arayan bir adamdan bahseder.
4. *Şükür Mezmurları.* Altı tanedir (Mez. 113-118) ve Halel olarak bilinir. Bunlar bayram zamanlarında, özellikle de Fısıh'ta, iki tanesi kuzudan almadan önce ve dört tanesi de aldıktan sonra olacak şekilde kullanılıyordu (Mat. 26:30). Bunlar Tanrı'nın merhametini (Mez. 113), daha büyük bir kurtuluşu (Mez. 114), imanın gerekliliğini (Mez. 115; "Rab'be güven", 9. ayet), sahip olunan sonsuz yaşamı (Mez. 116), Müjde çağrısının evrenselliğini (Mez. 117) ve tüm imanlılara açık olan Göklerin Krallığı'nı tarif etmektedir (Mez. 118; "Açın bana adalet kapılarını", 19. ayet).
5. *Yükseliş Mezmurları (veya İlahileri).* On beş tanedir (Mez. 120-134). Muhtemelen Siyon'a kutsal yolculuklar ("yükseliş" veya "çıkış") yaparken söyleniyorlardı (1.Sa. 1:3; Mez. 122:4; Zek. 14:19). Aynı zamanda "Kutsal Yolcu Mezmurları" olarak bilinirler.
6. *Doğa Mezmurları.* Dört tanedir (Mez. 19; 29; 104; 147). Mezmur 104 altı günlük yaratılış işini temel alır. Işığın ilk gün ortaya çıkmasıyla başlar ve Şabat Günü'nde Tanrı'nın işleri üzerinde derin derin düşünmeyle biter.
7. *Tarihsel Mezmurlar.* Altı tanedir (Mez. 68; 78; 105-106; 135-136). Bunlar kilisenin tüm zamanlardaki birliği ilkesine ve bizim iman atalarımızla özdeşleşmemiz gerektiği gerçeğine dayanmaktadır. Bunlar aynı zamanda sahneye dökülmüş "özdeyişler" (veya mesel), ruhsal gerçeğin tipik temsilleridir (Mez. 78:1-3).
8. *Yargı Mezmurları.* Altı tanedir (Mez. 9-14). Bunlar yargı mezmurlarıdır ve Mezmur 15'te, Tanrı'nın ve O'nun doğru halkının sonsuz ikamet yerinin görünümüyle zirveye ulaşırlar.
9. *Egemenlik Mezmurları.* Üç tanedir (Mez. 93; 97; 99). "RAB egemenlik sürüyor" diye başlarlar ve her şeyin O'nun ayağının altına serileceği günün beklentisini yansıtırlar (Vah. 11:17; 19:6).
10. *Haleluya Mezmurları.* On tanedir (Mez. 106; 111-113; 135; 146-150). Hepsi "RAB'be övgüler sunun" diye başlar ve ibadet konusunda öğretiş vermek için idealdir. Örneğin, Mez. 150'de "RAB'be övgüler sunun" veya türevleri on iki kez geçer; belki de Tanrı halkının tamamını yansıtır (12 oymak, 12 elçi).

Mezmurlar'da Mesih

Mezmurlar kişisel ibadet zamanı için bir kılavuz olarak çalışabileceği gibi, Rabbimiz İsa Mesih'e dair peygamberlikler olarak da çalışılabilir. Birçokları yalnızca oldukça bariz biçimde Mesih'e dair olanları "Mesih mezmurları" olarak görmektedir (Mez. 2; 16; 45; 72; 110). Dolayısıyla Mesih'i tüm Mezmurlar'da görecek bir bakışla, Kutsal Kitap'a daha uygun bir yorumlama için bazı temel ilkeler ortaya koymak önemlidir.

Davut bir peygamberdi (Elç. 2:29-30) ve dolayısıyla Mesih'in Ruhu ondaydı, "Mesih'in çekeceği acılara ve bu acıların ardından gelecek yüceliklere "tanıklık ediyordu (1.Pe. 1:11; krş. Vah. 19:10). Mezmurlar büyük bir uygunlukla "Mesih'in sözü" olarak adlandırılmaktadır (Kol. 3:16). Mesih'in kendisi Mezmurlar'ın O'nunla ilgili olduğunu bildirmiştir: "Mezmurlar'da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerektir" (Lu. 24:44); ve elçiler Mesih'in o mezmurlarda konuşuyor olduğunu varsaymışlardır (Elç. 2:25, 27, 31). Tüm külliyat "Davut'un Mezmurları" olarak adlandırılır ve böylece, tipoloji (sözlü olmayan, resimli peygamberlik) ilkesi uyarınca, tüm külliyat Mesih'e aittir çünkü Davut, O'nun peygamberliğinin nitelikteki adıdır (Yer. 30:9; Hez. 34:23-24; 37:24; Hoş. 3:5).

Tanrı'nın ezelî Oğlu olsa da Mesih bedende ve canda tümüyle insan olmuştur (Yu. 1:14; 19:5; İbr. 2:16). Hatta, türünün en iyisi olarak "yegâne insan/adam"dır (Mez. 1:1). O yeryüzündeyken Mezmurlar'ı terennüm edebiliyordu. Mesih'le halkı arasında bir birlik vardır ve onlar öyle bir olmuşlardır ki, tek sayılırlar (1.Ko. 12:12; İbr. 2:11). Bu birliğin sonucu olarak, Mezmurlar O'nun düşüncelerini ve bizim düşüncelerimizi ifade etmektedir.

Rabbimiz Mezmurlar'da yaşamış ve sürekli onlardan alıntı yapmıştır (Mat. 16:27; 21:16; 25:41; Lu. 20:42; Yu. 13:18; 15:25; 17:12). Hatta, çarmıhtaki yedi sözünden dört tanesi Mezmurlar'daki ayetleri ya alıntılamakta ya da yerine getirmektedir: "Tanrım" (22:1); "Susadım" (69:21); "Tamamlandı" (22:31); "Ellerine" (31:5).

Günah itirafları (örn. 40:12) Mezmurlar'ın Mesih'le ilgili olarak yorumlanması açısından zorluklar ortaya koymaktadır ancak böyle bir itiraf örneği, bariz biçimde Mesih'le ilgili olan bir mezmurda bulunmaktadır (40:6-8; İbr. 10:5-7; ayrıca bkz. Mez. 69:5, 9; Yu. 2:17). Bu gibi tüm itiraflarda, şunu hatırlamak önemlidir: Rabbimiz günahkâr değildi ve tümüyle günahsızdı ancak bizim Başımız ve Temsilcimiz olarak, halkının günahları O'na yüklendi veya sayıldı (Yşa. 53:6; 2.Ko. 5:21; 1.Pe. 2:24); öyle ki, bir anlamda bu günahların yükünü kendi canında hissetti (Mat. 26:37; Yu. 1:29) ve elbette, yaşamı boyunca ve özellikle de ölümünde onların cezasını çekti (Yşa. 53:5; 1.Pe. 3:18). Dahası şu hatırlanmalıdır ki, bizim büyük Başkâhinimiz olarak, hizmetinin hayati parçalarından biri de halkının günahlarını itiraf etmekti; öyle ki, onlar için bağışlanma alabilsin (Lev. 16:21; Yşa. 53:12).

Mesih bakışı aşağıdaki gibi bazı zor ifadeleri ve metinleri yorumlarken oldukça faydalıdır:

1. *Masumiyet iddiaları (Mez. 7:8; 18:20).* Bu ifadeler Tanrı'nın kendilerine doğruluk aktarılmış olduğu, yeni bir yüreğe ve yeni bir ruha sahip, ("kötüler"in aksine) itaatkâr yaşamlar sürdürmeye gayret eden halkı için geçerli olabilecekse de doğru Olan için, yani Mesih için eşsiz bir şekilde geçerlidir (Elç. 3:14; 1.Yu. 2:1).
2. *Korkunç lanetlemeler (Mez. 40:13-15; 69:22-24).* Bu dil, imanlı için tümüyle uygunsuz değildir çünkü bunlar kötülük yüzünden rahatsızlık duyan bir yüreğin dışa taşan ifadeleridir; haklı olarak içerlenmeyi ve Tanrı ve doğruluk için duyulan kıskançlığı yansıtırlar (Rom. 12:19; Ef. 4:26) ancak bu dil, Mesih'in dudaklarında tümüyle uygun düşmektedir ki O, Yargıç olarak, kötüler üzerine mahvoluş bildirisinde bulunmaya kadirdir (Mat. 11:20-24; 23:13-33; Mar. 3:5).

GENEL HATLAR:

I. Kitap 1 (Mez. 1:1—41:13)

II. Kitap 2 (Mez. 42:1—72:20)

III. Kitap 3 (Mez. 73:1—89:52)

IV. Kitap 4 (Mez. 90:1—106:48)

V. Kitap 5 (Mez. 107:1—150:6)

1. BÖLÜM

1. İmanlılar insanların en mutluları olmalılardır çünkü Tanrı'yı ve O'nun harika sevgisini, antlaşma vaatlerini, bol bağışlamasını, güçlü tesellisini ve kalıcı varlığını biliriz. Elemlerimiz var ancak perişan olmak için sebebimiz yok. İmanlılar, dünyaya ait olan insanların yoldaşlığına ve zevklerine yönelme ayartısı duysalar da Tanrı'nın lütfu imanlıları o insanlardan farklı kılar ve zevkimizi bizde kutsallık doğuran Kutsal Yazı'dan ve Kutsal Ruh'tan almamızı mümkün hâle getirir. Yargı Günü'nde Tanrı'nın gazabından esirgeneceğiz ve O'nun bizi ömrümüz boyunca kendi sevgisiyle nasıl koruyup kolladığını göreceğiz. Bu sizi Mesih'i izlemek üzere nasıl cesaretlendiriyor?

2. Mesih fevkalade mutlu (kutsanmış) olan o adamdır (72:17). O, günahkârlardan ayrı olan ideal Kral'dır (Mez. 1:1; İbr. 7:26) ve Tanrı'nın yasasını tutmakla meşguldür (Mez. 1:2; 40:7-8). Buna göre de O, Kutsal Ruh'la beslenen, verimli ve serpilen bir ağaç (Yşa. 11:1-2) ve iyi işlerle dolu olur (Yşa. 4:2; Elç. 10:38). O'nunla Ruh'tan gelen bir imanla bir oluşumuzla birlikte, biz de O'nun doluluğu sayesinde verimli hâle gelebiliriz. Bu size gerçek refah hakkında ne öğretiyor?

2. BÖLÜM

1. Dünya Mesih'e karşıtlıkla doludur. Bu yüzden de güçlü ve yetkin lütfun yüreğe mahkûmiyet verişine, aydınlatışına ve ikna edişine ihtiyaç vardır. Kiliseler bunun için Müjde vaazına ve Kutsal Ruh'un işleyişi için duaya odaklanmalılardır. Karşıtlık nasıl olursa olsun, hiçbir insan gücü ilahi amacı etkisiz kılamaz veya bozamaz. Siz karamsarlığın sizi etkilemesine mi izin veriyorsunuz, yoksa Mesih'in krallığının her ulusta galip geleceği umuduna mı tutunuyorsunuz?

2. Tanrı bütün ulusların O'nun Oğlu'na tabi olmasını buyurur. Kendimizle başlayalım. Biz Oğul'u öptük mü (12. ayet)? Biz O'nun tövbe etme ve inanma buyruğuna itaat ettik mi? Günün birinde, belki de çok yakında, Mesih Yargıç olarak geri gelecek. O bizi hâlâ kendisine karşı ayak direr hâlde mi bulacak, yoksa bizi O'na kulluk ederken mi bulacak? Sonsuz akıbetimiz Oğul'a bağlıdır. Bir kişi, kendisinin Oğul tarafından miras alındığını nasıl bilebilir?

3. BÖLÜM

1. Sıkıntıların dört bir yandan geldiği zamanlar olacak ancak Tanrı bizim son derece güçlü, her zaman yanımızda olan kalkanımız olarak kendini gösterecek ve bizi kendi koruyucu sevgisiyle saracaktır. Asla çaresizlik hissine batmamalıyız. Dua kesinlikle hayatidir. Tanrı her şeye egemenliğiyle, duaya yanıt vermeye ve bizim için çalışmaya hazırdır. Her şeyi O'nun ellerine bırakarak, O'nun bize hem yardım hem

de esenlik sağlayacağına güvenebiliriz. Önceki kurtuluşları hatırlayarak, bilinmeyen gelecekle cesaretle yüzleşebiliriz. O her zaman aynıdır. Bilmediğimiz pek çok şeyin olduğunu bilerek yola devam ediyoruz ancak bir şey kesindir: "Kutsaman halkının üzerindedir" (8. ayet – Bünyamin Candemir Çevirisi).

2. Davut'un sıkıntıları Mesih'in acılarının birer ön gölgesiydi. Birçokları Mesih'e düşman oldu ve Tanrı'nın O'nunla olduğuna inanmadı (1-2. ayetler; Mat. 27) ancak O, Babası'nın kendisini koruyup kurtaracağını biliyordu ve bu nedenle dua etti (Mez. 3:3-4; Mat. 26:39). O'nun dualarını yanıtlayarak, Tanrı O'nu ölümden diriltti ve O'na zafer verdi (Mez. 3:7; İbr. 5:7; 8:1). Bizim O'nun için ve O'nun aracılığıyla kurtuluşumuz Rab'dendir (Mez. 3:8). Sorunlar sizi sardığında, sizin önünüzden gidip sıkıntıdan geçmiş olan Mesih'e nasıl imanla sığınabilirsiniz ve O sizin sona dek dayanmanıza nasıl yardımcı olur?

4. BÖLÜM

1. Zorluk ve sıkıntı zamanlarında, her zaman hızlıca duayla Tanrı'ya gitmemiz gerekir. O'nun geçmiş kurtarışları, gelecek kurtarışlara dair birçok taahhüttür. O bizim sadık göksel Babamız olduğunu kanıtlamış olduğundan, her zaman Tanrı'ya umut bağlayalım. Geçmişi hatırlamak iman için yakıt sağlar. Şunu anlamak zorundayız ki Tanrı, kendi lütfunda, bizi kendisi için yapmıştır. O'nun olmak üzere, O'na antlaşmayla bağlı olmak, O'na daha yakın olmayı arzulamak ve O'na yaşamda ve ölümde yalnızca O'nun yüceliğine bakarak kulluk etmek üzere tasarlandık. Cennette O'nunla geçireceğimiz geleceğimize bakarken, bu bize nasıl teselli olur?

2. Bu mezmur doğrudan Mesih'le ilgilidir çünkü Mesih de derin sıkıntı yaşadı, hatta ölüme dek ilerledi ve özgür bırakıldı (Elç. 2:24). Yeryüzünde insanlar O'nun yüceliğini inkâr ettiler ve O'nu haksız yere suçladılar ancak O biliyordu ki Tanrı kendisini ayırmıştı ve dualarını duyacaktı. O şimdi Müjde aracılığıyla, günahkârları Rab'den korkmaya, yüreklerini teslimiyetle sakinleştirmeye ve Rab'be güvenmeye çağırmakta, onlara kavrayışı aşan esenliği sunmaktadır. Siz Mesih'in Müjde çağrısını duydunuz mu? O'nun esenliğinden ne derece zevk alıyorsunuz?

5. BÖLÜM

1. Asla dua etmekle yetinmeyelim. Tanrı'nın bizden beklediği şey formalite değil, O'nun varlığına, lütuf tahtına kişisel olarak yaklaşmamızdır. Gerçek din Tanrı'yı bulmak, O'nu tanımak ve O'ndan zevk almaktır. Bundan daha azıyla yetinmeyin. Gerçek imanlıların sevineceği çok şey vardır: Bizim payımıza düşen, Tanrı'dır; O'nun gözünde değerliyiz ve günahlarımız bağışlandı. Tüm bunlara ek olarak, Tanrı bizim gözyaşlarımızı görür, iç çekişlerimizi duyar ve dualarımızı yanıtlayabilecek

güçte ve istektedir. O hâlde nasıl oluyor da sıklıkla devriliyoruz? Tanrı'nın adını sevmek bizi nasıl daha fazla sevince yönlendirebilir?

2. İsa Mesih, bizzat Tanrı olsa da aynı zamanda bir insandı ve insanlar için Aracı'ydı; bu nedenle de çok kez duada kaldı (Mat. 26:39; Mar. 1:35; 6:41, 46; Lu. 5:16; Yu. 11:41; 17:1). Tanrı'yı, "Tanrım" diye, kendisiyle antlaşma içindeki biri olarak çağırdı (Mat. 27:46; Yu. 20:17). Dua aracılığıyla Mesih, kötü düşmanlarını tüm yalanlarına ve şiddetine rağmen, onları atlatacak gücü buldu. Mesih'le bir olanlar olarak nasıl biz de ihtiyacımız olan gücü bulabiliriz?

6. BÖLÜM

1. Tanrı kendi çocuklarında günahın başıboş kalmasına izin vermez. Sorunlar yolumuza çıktığında, Tanrı'nın bizi davranıştaki veya yürekteki bir günahımızdan ötürü düzeltip düzeltmediğini görmek için kendimizi yoklasak iyi ederiz. Durum ne olursa olsun, onu Tanrı'ya duayla götürmek ve pes etmemek zorundayız. Eğer antlaşmada imanla gerçekten O'na aitsek, Tanrı lütufkârca kendisini, O'na yakardığımız zaman bizi duymak üzere şartlamıştır. Denenmeler sürüp gitse de ve bitkin hissetseniz de İsa Mesih'te imanla, Tanrı'nın sadık sevgisine tutunun. Bu mezmur bunalımdaki Hristiyanlara nasıl yardımcı olabilir?

2. Şaşırtıcı biçimde, günahsız Rab İsa, Tanrı'nın günaha karşılık cezasını yaşadı çünkü Mesih'in halkının günahları O'na sayıldı (Yşa. 53:4-5; 2.Ko. 5:21; 1.Pe. 2:24). Sonsuzluk zaman içine sıkıştırıldı; Mesih günahkârları sonsuz ateşten kurtarmak üzere lanete katlandı. Babası'nın sevgi dolu varlığının kendisini terk ettiğini hissetti ve kendisinin sadık, antlaşma Tanrısı olarak O'na tutundu (Mat. 27:46). Ancak Tanrı O'nu mezarda bırakmadı ve O'nu sonsuza dek Baba'nın yüceliğine yükseltti. Günün birinde, Mesih tövbe etmemiş olan düşmanlarını yargılamak üzere geri dönecek ve onlar utanç ve sıkıntı içinde kalacaklar; tıpkı Mesih'in de günahkârlar tarafından sıkıntı içinde kaldığı gibi (Mez. 6:10, 3). Siz Mesih'in halkından sayılacak mısınız? Sizin için elde ettiği kurtuluştan dolayı O'na tapının.

7. BÖLÜM

1. İmanlılar bu dünyada yanlış tanıtılabilir ve hatta hakarete uğrayabilirler. Şükürler olsun ki, her zaman Tanrı'ya dönebiliriz ki O her şeyi bilir ve kimseye hiçbir zaman yanlış yapmaz. Sıkıntı zamanlarında, dualarımız burada olduğu gibi resmî ve yüreksiz değil, ancak ciddi, hararetli ve ısrarcı olmalıdır. İkna edici argümanlarla ve içten çağrılarla tamamlanmalı, tıpkı geçmiş dönemlerde İbrahim'in, Yakup'un, Musa'nın ve diğerlerinin yaptığı gibi, Tanrı'yla çekişilmeli ve nihayetinde galip gelinmelidir. Söylenmiş olan her şeyi ve an itibarıyla nasıl hissettiğimizi O'na anlatarak yüreklerimizi O'na dökerken, nasıl teselli yaşayabiliriz?

2. Rab İsa Mesih kötü insanların hakaretine ve istismarına sabırla katlandı çünkü "davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı" (1.Pe. 2:23). Kendisinin insan canını, Tanrısı'nın doğru karakterine dayadı ve Baba'nın her şeyi doğru kılacağına güvendi. Mesih zulmün ateşlerinde dövdüğü sabır ve dua dolu o karakteri, Ruh aracılığıyla, kendi acı çeken halkına aktarır. Ateşteyken veya ateş gelmeden önce, nasıl Mesih'i giyinebiliriz?

8. BÖLÜM

1. Dünyanın ve insanlığın kökenine dair insan teorileri bozulmaya, çöküşe ve perişanlığa götürür. Ancak gerçek şudur ki, Tanrı kendi yaratışı içinde insana yüksek ayrıcalıklar ve haysiyet vermiştir. İnsanın dünyayı yönetmesi Rab'bi yüceltir. Tanrı'yı onurlandırmak erkekleri ve kadınları aşağı çekmez; yalnızca onları kendi kendilerine yarattıkları gurur tahtlarından aşağı çeker. Tanrı'nın halkı çocuklar gibi zayıf ve düşük olsa da onlarda bir soyluluk vardır çünkü onlar Kral'ın çocuklarıdır ve yazgıları O'nunla hüküm sürmeleridir. Her erkeği, kadını ve çocuğu haysiyet sahibi bir kişi olarak görüp onlara öyle muamele edecek bilinçte olmanın bir yolu nedir?

2. İnsan hakkındaki bu mezmur, insan olan İsa Mesih'te yerini bulmaktadır. Yeni Antlaşma dört kez bu mezmuru Son Adem olan Mesih'e uygular (Mat. 21:15-16; 1.Ko. 15:22-27; Ef. 1:20-22; İbr. 2:6-9). O yüce Yaratıcı'dır, Babası'yla birlikte tüm evreni tasarlamıştır (Yu. 1:1-3; İbr. 1:2-3). O bizim çaresiz durumumuzu dikkate almış ve bizim doğamızı kendi üzerine almıştır; öyle ki, kendisinin alçaltışı ve yüceltilişi aracılığıyla, Baba sonsuza dek yüceltilsin (Flp. 2:6-11). Mesih'i bu mezmurda görmek bize, Tanrı'nın insan için olan soylu amacının tümüyle yerine geleceğine dair nasıl umut veriyor?

9. BÖLÜM

1. Tanrı'nın bizim sonsuz akıbetimizi kendi ellerinde tutmakta olduğunu hatırlamak önemlidir. O bütün insanlığı doğrulukla yargılayacaktır. Yargı Günü'nden önce dahi ölüm insanları bu dünyadan alıp götürmektedir. Eğer Rab'bi tanıyor ve O'nu arıyorsak, O bizi asla terk etmez. Ancak eğer Tanrı'yı arkamızda bırakıyor ve O'nu unutuyorsak, o zaman O bizi cehenneme atacaktır. Thomas Manton şöyle demiştir: "Onlar nasıl Tanrı'yı zihinlerinin ve sevgi duygularının dışına atıyorlarsa, Tanrı da öyle onları kendi varlığının dışına atacaktır." Siz ölüme hazır mısınız? Neden evet veya neden hayır?

2. Mesih şu sözleriyle bu mezmurun düşüncelerini yankılamıştır: "Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun" (Mat. 10:28). Yeryüzündeki en büyük kişiler sadece in-

sanlardır. Mesih'in yaşamı bu ilkenin cisimleşmiş bir hâlidir. Şöyle ki, O, güçlü ve zalim düşmanlarla, çocuksu bir Rab korkusundan doğan cesaret ve kararlılıkla yüzleşti. Mesih'in geri gelişini beklerken, O'nu bu yolda nasıl izleyebiliriz?

10. BÖLÜM

1. Sıkıntı zamanında, bazen Tanrı'nın bizden uzakta durduğunu hissederiz. Şöyle ki, O'nun rahatlık veren varlığına artık sahip değilmiş gibiyizdir. Tam da bu zamanlarda duaya odaklanmak zorundayız. Kutsal bir cesaretle, O'na tutunmamız gerekir. O'ndan asla şikâyet etmemeliyiz ancak O'na şikâyet edebiliriz. Kutsalların en başta gelen şikâyetlerinden biri, kötülerin başarısıdır. Ne yazık ki içinde yaşadığımız bu dünya, Tanrı korkusunun yokluğunun hissedildiği bir dünyadır. Ateizm, hümanizm ve sekülerizm, gerçek dinin yerini gasp etmiş durumdadır ve bunlar toplumda acı meyvelerini vermektedir. Kilisenin duası ve umuduysa şudur: Tanrı kendi halkı için ayağa kalkacaktır. O krallığını Sözü ve Ruhu'yla, ilahi takdiriyle ve nihayetinde de Oğlu'nun ikinci gelişiyle getirecektir. Bu mezmur nasıl size, O'nun ikinci gelişini beklerken, zulüm altındaki imanlılar için dua etmeyi öğretiyor?

11. BÖLÜM

1. Bazen kötülüğün güçleri ortalığı kasıp kavuruyor gibi görünür ve kutsalların en iyi umudu çaresizce saklanmaktır. Yerimizi terk etme ve Tanrı'nın bizi çağırmış olduğu işi bırakma düşüncesi bizi bulabilir ancak bu çoğu zaman yapılacak doğru şey değildir. Şunu hatırlamak zorundayız: Eğer Hristiyan isek, temelimiz insanın yok edebileceği herhangi bir şeyde değil, Tanrı'nın karakterinde ve Sözü'ndedir. Ne olursa olsun, Tanrı doğru Yargıç'tır ve O, tahttadır. Tanrı'nın kim olduğuna iman bize tüm imkânsızlıklar karşısında dayanmak için nasıl cesaret verebilir?

2. Mesih ölüm tehditleriyle (Lu. 13:31) ve ölüm tuzaklarıyla karşılaştı (Lu. 22:2) ancak yine de yüzünü Babası'nın isteğini yapmaya çevirdi. Baba'nın belirlediği zamana dek kötülerin tek bir okunun bile kendisini öldüremeyeceğini ve o zaman geldiğinde de ölümüyle Tanrı'yı yücelteceğini biliyordu. Doğru Rab'bin O'nu yücelteceğini ancak kötülerin üzerine "ateşle kükürt" yağacağını biliyordu (Lu. 17:29-30). Hiç yüreğiniz size bir kuş gibi dağlara uçmanızı söylüyor mu? Rab İsa'da güç bulabilmek ve o zamanlar geldiğinde sabit kalabilmek için dua edin.

12. BÖLÜM

1. Kilisenin ortadan kaybolmuş gibi ve kötülerin yalanlarının da bizi boğuyor gibi göründüğü zamanlarda bile imanlılar Kutsal Kitap'ın kusursuz güvenilirliğine tutunabilirler. Tanrı Sözü saf altın gibi değerlidir. Öğrettiği hiçbir şeyde hiçbir hata

içermez. Eğer onun değerini doğru anladıysak, kesinlikle onu yüreklerimize basarız, onun saf kurallarını izleriz ve onun saf vaatlerine güveniriz. Tanrı'ya yanılmaz gerçeği için, özellikle de kalabalıkların düştüğü ve kafa karışıklığının hâkim olduğu bu günlerde şükredin. "Kurtar, ya Rab!" diyerek umutla dua edebilmemizi sağlayacak olan şey, Kutsal Yazı'ya olan güvendir. Tanrı Sözü'nün güvenilirliği sizi ruhsal karanlık zamanlarında nasıl güçlendirebilir?

13. BÖLÜM

1. Rab'bin halkı bazen O'nun varlığından yoksun olarak acılar içinde bırakıldıklarında, ruhsal çoraklık yaşarlar ancak bu çoraklık asla topyekûn ya da nihai değildir. Yahve her zaman imanlılar için oradadır. Ve böylece onların sıkıntıları uzun sürse de sonsuza dek sürmez. Yüklerimizi yüreklerimizde evirip çevirmek, onlara kendi başımıza çözüm bulmaya çalışmak yerine, onları Rab'be yüklemek her zaman en iyisidir. Tanrı'nın bizi yanıtlamakta gecikmesi O'nun bizi reddetmesi anlamına gelmez. Gökler dualarımıza sessiz kalıyor gibi göründüğünde, Tanrı'nın sadık sevgisine tutunmaya nasıl devam edebiliriz?

2. Mesih de İblis'e köle hâldeki insan ırkının imansızlığıyla ve sapkınlığıyla yüzleşirken, "[Daha] ne kadar?" diye feryat etmiştir (Mat. 17:17-18). Kötülüğün düşmüş dünyamızdaki sürekli varlığına katlanmak O'nun insan canını yıprattı. Ancak Mesih umutsuzluğa kapılmadı, dünyaya adalet getirme görevinde sebat etti (Yşa. 42:4). Elemi ne kadar büyüktüyse, kendisini o kadar duayla Baba'ya yükledi. Şimdi, Tanrı'nın sağına yükseltilmiş olarak, kendi yorgun halkına tümüyle yakınlık duyabilir ve onların sebat etmek üzere tam olarak ihtiyaç duydukları lütfu onlara verebilir (İbr. 2:18; 4:15-16).

14. BÖLÜM

1. Ateizm artık entelektüel bir sorun değildir: Doğası gereği aldatıcı olan yürekteki bir günah görünümüdür. Ateizm, Tanrı'nın kendi Sözü'ndeki net vahyi şöyle dursun, Tanrı'nın varoluşunu ve yüceliğini bariz biçimde açıklayan doğanın ışığına tümüyle terstir. Doğrusu, Tanrı'yı reddetmek yönündeki bilinçli karar sürekli olarak bozuk bir yaşam tarzına yol açmaktadır. Ne yazık ki öğreti yönünden ateist olduğunu söylemese de sanki Tanrı yokmuş gibi, yani pratikte ateist olarak yaşayan birçok insan vardır. Hristiyan olduğunu söyleyen bazı kişiler bile bu türden ateizme teşebbüs etmektedirler. Tüm düşüncelerimizde Tanrı'ya nasıl yer verebiliriz?

2. Hizmeti süresince Rabbimiz İsa, Tanrı'nın gerçekliğini çeşitli pratik amaçlarla reddeden "akılsızlar"dan bahsetmiştir (Lu. 11:40; 12:20). Kilisenin büyük peygamberi olarak, Mesih yalnızca Tanrı'nın iyiliğini değil, aynı zamanda insanların, yü-

reklerimizdeki bozulmuşluğa kök salmakta olan kötülüklerini de açığa çıkarmıştır (Mat. 7:17; 12:33-34; 15:19; 19:17; Yu. 7:7). İnsanların Tanrı'yı anlamakta ve aramakta aciz ve isteksiz olduklarını öğretmiştir (Mat. 13:15; Yu. 6:44; 8:43). Eğer kendimizi Hristiyan olarak kabul edeceksek, Mesih'in, insanlığın bozulmuşluğuna dair öğretisini benimsemek zorundayız. Bu gerçek bizi nasıl etkilemelidir?

15. BÖLÜM

1. Kurtuluşumuzun temeli İsa Mesih'in tamamlanmış işi olsa da O'ndaki imanımızın göstergesi Tanrı'ya yaraşırlık ve kutsallıkla öne çıkan bir yaşamdır. Kendimizi öz değerlendirmeye tabi tutmamız doğru ve iyidir; öyle ki, kendimizde lütfun işaretlerini görerek, sonsuz yaşamı miras alacağımıza dair güvenceye sahip olabilelim. Yaşamınızı gerçek imanın şu kanıtları açısından yoklayın: doğru bir yaşam, Tanrı'nın yasalarına itaat, dürüstlük ve yürek içtenliği, başkalarına sözlerinizle veya eylemlerinizle zarar vermeye çalışmamak, kötülere kınama ve Tanrı'dan korkanlara saygı göstermek ve insanları kandırmamak veya sömürmemek. Öz değerlendirme sizin Tanrı'nın krallığındaki durumunuz hakkında ne ortaya çıkarıyor?

2. Bu mezmurda tarif edilen adam en üstün biçimde Tanrı'nın Oğlu'dur. O, pak ve içten bir doğruluk içinde yaşadı, çok sayıda hakarete katlandı ve her zaman gerçeği sevgiyle konuştu (1.Pe. 1:19; 2:23). Başkalarını sömürmek yerine, onlar sonsuza dek zengin olsun diye yoksul oldu (2.Ko. 8:9). O Tanrı'nın göksel Siyonu'nda hüküm sürüyor (Mez. 2:6) ki Baba, Oğlu'nun itaatkâr yaşamı ve ölümündeki sonsuz hoşnutluğunu ifade etmektedir (Flp. 2:8-9). Mesih'le iman sayesinde bir olanlar O'nun doğruluğu sayesinde aklanırlar ve Ruh sayesinde O'nun gibi olmak üzere kutsallaştırılırlar. İmanlıların bu doğru Rab'le olan birlikleri, onlara, kendilerinin de O'nun krallığına katılacaklarına dair nasıl umut verebilir?

16. BÖLÜM

1. Bu mezmur doğrudan Mesih'le ilgilidir. Davut bunu Rab'bin bir peygamberi olarak ve şunu bilerek yazdı: Tanrı, Davut'la olan antlaşmasının yerine gelmesi için sonsuza dek hüküm sürmek üzere Mesih'i ölüler arasından diriltecekti (1.Ta. 17:11-12; Elç. 2:30). Bu, ölen, gömülen ve bedeni toprak olan Davut hakkında değildir (Elç. 2:29; 13:36). Böylece Kutsal Yazılar, Mesih'in dirilişini O'nun doğuşundan yüzyıllar önce açıklamıştır. Bu sizin Kutsal Kitap'ın gerçek ve İsa'nın da Mesih olduğuna dair mutlak güvene sahip olmanıza nasıl yardımcı olmaktadır?

2. Bu mezmur Mesih'in sebatını güçlendirmiş olan umuda ve uğrunda çarmıhın utancını hiçe saydığı sevincine ışık tutmaktadır (İbr. 12:2). Beden almış Rab İsa günbegün Tanrı'ya bağımlı olarak yaşadı. Tanrı'nın kendisini ölümden dirilteceği

ve kendisini ve halkını Tanrı'nın yüceliğinin ortaya çıkışıyla birlikte sonsuz yaşam doluluğuna ve sevincine kavuşturacağı yönündeki vaadine inandı. Oğul, Baba'yı sever ve O'nu kendisinin sonsuz payı ve zevki sayar. Bu sizin Tanrı'ya olan imanınızı nasıl pekiştiriyor?

3. Rab İsa kendi örneğiyle şunu öğretmiştir: Sıkıntıda ve elemde Tanrı'ya dönmek ve O'nu ve halkını tüm sevincimiz saymak zorundayız. O, imanlılar için bizim ihtiyaç duyabileceğimizden çok daha fazlasıdır ve ruhsal ve sonsuz mutluluğumuz O'nun ellerindedir. Hristiyanlar için Tanrı'da neye sahip olduğumuzu akılda tutmak iyidir, yoksa bu dünyanın malı ve zevkiyle ayartılabiliriz. O'nda uygun, yeterli, canı tatmin eden, güvenli ve sonsuz bir paya sahibiz. O'na kıyasla, bu dünya bize hiçbir şey sunmaz ve bizim gerçek mutluluk kaynağımıza zarar veremez. Bu, bizim ölüme olan bakışımızı nasıl etkilemelidir? Bu, bizim bu dünyaya olan bakışımızı nasıl etkilemelidir?

17. BÖLÜM

1. Bu yaşamda günahsız mükemmelliğe asla kavuşamayacak olsak da eğer insanların önünde iyi bir vicdanın tanıklığına sahipsek, bu bizim için, özellikle de yanlış yere eleştirildiğimiz zaman büyük tesellidir. İnsanların kınamalarından ötürü çok fazla sıkıntı duymamalıyız. Tanrı bizim gerçekten kim olduğumuzu bilir. Bu bize daima O'nu hoşnut etmeyi arzu etmemiz ve O'nun bizi temize çıkarmasını beklememiz için nasıl yardımcı olabilir?

2. Mesih, kötü insanlarla çevrili olmanın ve onlar kendisine aslanlar gibi saldırırken Tanrı'nın adaletini beklemenin nasıl bir şey olduğunu iyi anlamaktadır. Eğer adalet için feryat etme hakkına sahip bir kişi olmuşsa, o kişi Tanrı'nın suçsuz Oğlu'dur. Yine de O, hakareti ve zararı son derece uysallıkla karşılamıştır. Bu mezmur bizim Mesih'in izinden gideceğimiz yolu nasıl gösteriyor?

18. BÖLÜM

1. Bütün imanlılar, Davut gibi, Tanrıları Rab'be olan sevgilerini ifade etmelidirler çünkü O'nun kendilerinin dualarını nasıl işitip yanıtladığını deneyimlemiştirler. Sıkıntılarımız ve çatışmalarımız, Rab'bin bizim gücümüz olduğunu deneyimlememizin birçok yolu hâline gelir. Tanrı, dualarımızı işitip bizi kurtardığında, O'nun yüceliğine herkesin önünde tanıklık edelim. Siz bunun için Tanrı'yı nasıl yücelttiniz?

2. Tanrı'nın kurtarış işleri O'nun meshedilmiş kralının kurtuluşunu merkez alır (50. ayet). Davut'un ilahisi bu şekilde Mesih'in kurtuluşunun bir ön gölgesidir. O, ölüm iplerine yakalanmış olsa da (4-5. ayetler; Elç. 2:24), Rab O'nu oradan kurtar-

dı çünkü Tanrı O'nun doğrulundan zevk almaktadır (Mez. 18:19-24). O, büyük bir depremle (7. ayet), ölümün derinliklerinden dışarı çıkarıldı (16. ayet). Böylece, Mesih tüm uluslar üzerinde hüküm sürmektedir (43-44. ayetler) ve onları yaşayan Tanrı'yı övmeye, O'nu yüceltmeye ve O'na şükretmeye yönlendirmektedir (46, 49. ayetler). Bu mezmur sizin Mesih'in yüceliğini görmenize nasıl yardımcı oluyor? Bu, Tanrı'yı sevmemiz konusunda bizleri nasıl teşvik edebilir?

3. Davut, Tanrı'nın kendisini Saul'dan kurtarmak üzere yaptığı müdahaleyi deprem, ateş, kozmik bozulmalar, uçan melekler ve dolu fırtınasıyla tarif etmiştir. Bu sembolik dil ileriye, Rab'bin Günü'ne işaret etmektedir (Hez. 38:19-23; Mat. 24:27-31). Mesih hem Tanrı hem de Davut'un meshedilmiş Oğlu olarak kendi halkını kurtarmak ve düşmanlarını yok etmek üzere geri dönecektir. Tanrı'nın geçmişte kendi antlaşmasına olan sadakati bize nasıl O'nun gelecekte de antlaşmasını onurlandıracağının garantisini veriyor?

19. BÖLÜM

1. Tanrı kendisini lütufkâr bir biçimde açıklar. Bu bizim için lütuftur çünkü bizim O'na ilişkin bilgimiz tümüyle O'nun bize açıklamayı seçtiklerine bağımlıdır. Tanrı yaratmış olduklarının doğal vahyi aracılığıyla insanlığa daima kendi varlığını ve temel sıfatlarını açıklamaktadır. Hiç kimsenin Rab'be ibadet etmeme mazereti yoktur. Ancak doğa hiçbir kurtarıcı mesaj iletmez; Tanrı'yı yüceltmeyi reddetmesinden ötürü insanı haklı olarak mahkûm eder fakat çareye işaret etmez. Tanrı'nın Sözü olan özel vahyi altından daha değerli ve baldan daha tatlıdır. Başka hiçbir yerde Rab'bi günahkârların Kurtarıcısı olarak, O'nun dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdığını öğrenemeyiz (2.Ko. 5:19). Tanrı'ya yaratılışı için ve Kutsal Kitap için övgüler sunun ki bunların ikisi de vahiy aracıdır. Siz Tanrı'nın yazılmasını sağladığı şeyleri okumak üzere her gün zaman ayırıyor musunuz?

2. Şu önemlidir ki, Davut Tanrı'nın sözlerine karşılık olarak O'nunla konuşup paydaşlık eder. Tanrı Sözü'yle dua arasında her zaman bir bağlantı vardır. Bu bizim gündelik olarak kullanmamız gereken bir bağlantıdır. Yaratılış bizi Tanrı karşısında huşuyla doldurmalıdır ancak yalnızca Kutsal Kitap bize bağışlanmış ve dönüştürülmüş bir halk olarak kabul edilebilir bir ibadetle Tanrı'ya nasıl yaklaşacağımızı öğretir. Kutsal Yazı'nın her faydasını (7-11. ayetler) bize dualarımızda rehber olacak bir araç olarak nasıl kullanabiliriz?

20. BÖLÜM

1. Savaş Hristiyan yaşamının bir parçasıdır ve imanlılar Rab'bin savaşlarını vermeye çağrılmaktadırlar (Ef. 6:10-18). Savaşımızın silahlarının benliğe dayalı değil,

ruhsal olması önemlidir (2.Ko. 10:4). Çoğu zaman insan araçlarını kullanırız ancak bunlar Tanrı'nın Ruhu'nun gücü ve İsa Mesih'in zaferi olmadan hiçbir şey yapamaz. Ruhsal savaşlarımızda en büyük zafer araçları olan duayı ve Tanrı Sözü'ne imanı nasıl daha iyi kullanabiliriz?

2. İsrail krallarının sıkıntıları ve zaferleri, Mesih'in büyük buhranının ve zaferinin bir ön gölgesi olmuştur. Mesih kendi sıkıntı gününü, özellikle de yaşamının sonuna doğru biliyordu. Babası'na kendisine güç bahşetmesi için dua etti. Tanrı'ya günahkârlar için kendi doğru yaşamını ve kurban olarak ölümünü sundu ve Tanrı, Mesih'in tüm kutsal arzularını yerine getirdi. O'nun halkı O'nun zaferiyle sevinç bulmaktadır çünkü kendilerine değil, Rableri'nin karakterine güvenirler. Bu mezmur bizim "Krallığın gelsin" diye dua etmemizin ne anlama geldiğini açıklamaya nasıl yardımcı olmaktadır?

21. BÖLÜM

1. Kraliyet mezmurları ideal Kral olan Mesih'e işaret etmektedir. Tanrı'nın gücüyle desteklenen Mesih, kendisine ve halkına verilen kurtuluşla sevinmektedir; nitekim bu kurtuluş, düşmanlardan kurtuluştur. O, bu kutsamaları dua ve aracılıkla elde eder ve şimdi büyük onur ve sevinçle göksel tahtında hüküm sürmektedir. Günün birinde O, yakıp yutan ateşiyle kötüleri yargılamak üzere geri gelecek ve böylece onların kendi krallığına karşı olan tuzakları boşa çıkarılacaktır. O'nun hükümranlığının nihai amacı Rab'bin kendi halkının övgülerinde yüceltilmesidir. Mesih'in zaferleri O'na imanla ait olan herkesin zaferidir. Bu mezmur size nasıl cesaret ve umut veriyor?

22. BÖLÜM

1. Bu mezmurun ilk kısmı acı çeken Kurtarıcı'yla ilgilidir (1-21. ayetler). Bu kutsal topraktır; bizim Mesih'in deneyimine küçük de olsa bir adım atmamızı sağlar. Burada doğumundan beri Tanrı'yla sadakat içinde antlaşma tutmuş olan adam vardır (9-10. ayetler). Ancak yine de acıyla feryat eder: "Beni neden terk ettin?" (1. ayet). Bu sorunun cevabı kefaretin kalbini ele almaktadır. Tanrı sadıkları değil, O'nun antlaşmasını bozan kötüleri terk eder (9:10; 37:28; 94:14; Yas. 31:16-17). O hâlde Mesih neden acı çekti? Mesih günahkârlar için öldü. Tanrı kendisinin tüm lütufkâr varlığının hissiyatını kendi sadık Oğlu'ndan çekti ve O'nun üzerine kendi halkının tüm suçunu ve hak ettikleri cezayı koydu (Yşa. 53:5-6, 8). Bu temelde, Mesih günahkârları günahlarının tüm cezasından kurtarabilir. Bu mezmur bizi nasıl alçaltıyor? Bizi nasıl tüm güvenimizi Mesih'e bağlamaya çağırıyor?

2. Bu mezmurun ikinci kısmı başarılı Kurtarıcı'yla ilgilidir (22-31. ayetler). Tanrı acı çeken Oğlu'nun dualarını yanıtladı ve O'nu kötülükten kurtardı (24. ayet). Böylece Oğul, Tanrı'nın yüceliğini dünyaya bildirmekte ve insanları Rab'bi övmeye çağırmaktadır. O'nun kurtuluşunun tanıklığı sonuç olarak her ulustan insanları tövbe etmeye ve alçakgönüllü imanla ve ibadetle Tanrı'ya dönmeye yönlendirecektir (26-27. ayetler). Bu küresel görev kuşaklar boyunca sürecektir (31. ayet). Mesih bunu bugün nasıl yapıyor?

23. BÖLÜM

1. Çoban unvanı Tanrı-insan, Rab ve Davut Oğlu olarak Mesih'e aittir (Yşa. 40:11; Hez. 34:12-16, 23, 31; Zek. 13:7; Yu. 10:1-16, 27-30). O, bu rolü kendi halkının canları için son derece özel bir ilgiyle icra etmektedir (Lu. 15:3-7; 1.Pe. 2:25). Rab İsa'nın bizim bilge ve şefkatli önderimiz, sağlayıcımız ve koruyucumuz olarak bizimle ilgilendiğini fark etmek, özellikle zor ve üzücü zamanlarda, ufak bir teselli değildir. Bu mezmurun vaatleri Mesih'teki imanlılara nasıl teselli ve esenlik verebilir?

2. Mesih'in halkının Çobanı olarak sevgi dolu işinden sapmadan, aynı zamanda İsa'nın kendi insanlığında Tanrı'yı çobanı olarak tanımanın kutsamalarını deneyimlerken görmek de mümkündür. Mesih, Tanrı'nın isteğini bir kuzu gibi, ölüme dek uysalca takip etti (Yşa. 53:7). Kendisini koruması ve ihtiyaçlarını karşılaması için Baba'ya baktı. Düşmanlarının ortasında dahi, Baba O'na Ruh'un meshedişiyle kendi isteğini yapmanın tatminini bahşetti. Şimdi Rab İsa, Babası'nın evinde sonsuza dek oturmaktadır. Mesih'in bir koyun olarak deneyimi O'nun bizimle Çobanımız olarak ilgilenmesine nasıl yardımcı olacaktır?

24. BÖLÜM

1. Bu mezmur Mesih'in cennete yükselişiyle yüce biçimde yerine geldi. Gerçekten Rab İsa günaha karşı kendi kanı pahasına zorlu bir savaş verdi. Ancak O, savaşta kudretini kanıtladı ve dirilmiş yücelik Kralı olarak cennete yükseldi. O gün melekler ve kutsallar için O'nu karşılamak nasıl olmuştur? Çarmıha Gerilmiş Olan'ın şimdi Yücelik Rabbi olduğunu bilmek imanlılara yeryüzünde nasıl teselli olur?

2. Mezmur 15 gibi, bu mezmur da bize Tanrı'nın kutsal huzuruna girecek olanların ancak ve ancak lütufla paklananlar olduğunu hatırlatmaktadır. Yalnızca iman sayesinde aklanma bize cennete giriş hakkımızı verir ancak yaşamlarımızın kutsallaştırılması bize oraya giriş ve oradan zevk alma için bir uygunluk verir çünkü cennet kutsal bir yerdir. Yücelik Kralı'yla oturmayı arzulayanlar kendilerini O'nun hükümranlığına şimdiden tabi kılmak zorundalardır. 3-4. ayetler bunun uygulamadaki anlamı hakkında bize öğretiyor?

25. BÖLÜM

1. Bu mezmur Tanrı'nın isteğini bilmek üzere dua etmek için bir model ortaya koymaktadır. O iyi olduğundan ve bizim esenliğimizden zevk aldığından, eğer biz alçakgönüllü bir biçimde O'nu öğretilebilir bir yürekle izlemeye çalışıyorsak, bize yön verecektir. Tanrı'nın isteğini ayırt etmedeki kilit bir unsur daha onu bilmeden ona tabi olmaktır (Yu. 7:17). Görürüz ki O kendi vaadini zengin merhameti ve değişmeyen gerçeği uyarınca yerine getirecektir. Eğer O'ndan korkuyorsak, O bizi yönlendirecektir. Tanrı'dan korkmak O'nu her düşüncemize ve durumumuza katmak, Tanrı'nın gerçekliğinde yaşamak demektir. Tanrı'dan korkmak bizi Tanrı'dan uzak tutan bir dehşet değil, bizi O'nun yakın rehberliğine getiren bir arkadaşlıktır. Tanrı'nın Oğlu günbegün Babası'na bağımlılık ve saygıyla yaşadı, O'nun isteğini yapmaya çalıştı çünkü O'nun isteği, kendisinin isteğiydi (Yşa. 50:4-5). Eğer Mesih'e güvenmeye gayret ediyorsak, O'nun Ruhu bizim de aynısını yapmamıza olanak sağlayacaktır. Bu mezmur Tanrı'nın çocuğu olarak yaşamanın anlamına nasıl ışık tutuyor?

26. BÖLÜM

1. Rab'be güvendiğini söyleyen kişi sürekli olarak Tanrı'ya yaraşır bir yaşam sürmek zorundadır. Ancak temiz bir vicdana sahip olduğumuz zamanlarda bile yüreklerimizin aldatıcılığının bilincinde olarak, yalnızca kendimizi yoklamaya değil, aynı zamanda yüreklerimizin büyük araştırmacısının bizi yoklamasına izin vermeye de istekli olmak zorundayız. Tanrı'nın bizi yargılaması için dua edebiliriz ve bunu mahkûm edilmek için değil, günahlarımızdan tövbe edebilelim ve Tanrı'yı hoşnut eden iyi yolda yürüyebilelim diye yaparız. Siz günahlarınızı size göstermesi için Tanrı'ya ne sıklıkla dua ediyorsunuz? Ne sıklıkla etmelisiniz?

2. Davut'un doğruluk ve dürüstlükle yaşama kararlılığı, Mesih'in tüm günahtan uzak olma yönündeki mutlak azminin bir aynasıdır (101:2-4; Yu. 8:46; 14:30; 2.Ko. 5:21). Rab İsa günahkârları sevdiyse de kendisini dünyanın bozulmuşluğundan ayrı ve lekelenmemiş olarak tuttu (İbr. 7:26). Kurtuluşumuzun temeli budur çünkü imanlılar O'nunla bir olmuşlardır. Yaşamlarımızda kutsallığın ardından nasıl ve neden gideriz?

27. BÖLÜM

1. Rab ışığımızdır; şöyle ki, bize yasa aracılığıyla günahımızı ve Müjde aracılığıyla Kurtarıcımız'ı açıklar. Sonra kendi deneyimimiz dahilinde bizim kurtuluşumuz hâline gelir. Sonra bizim gücümüz olduğunu gösterir, sona dek dayanmamıza olanak sağlar. Rab İsa gücünü Tanrı'nın kendisiyle olan varlığında buldu (Yşa. 50:6-9)

ve O'nun gücü Ruh aracılığıyla bizim gücümüz hâline gelir (Flp. 1:18-19). Böylece Mesih, imanlı için her şeydir ve imanlının en büyük arzusu da O'nunla olmak ve O'nun güzelliği görmektir. Dünyasal zenginliklerin ve etkinliklerin çok ötesinde bize O'nu "bir" tanemiz yapmayı öğretmiştir (4. ayet; Lu. 10:42; 18:22). Elçi Pavlus da benzer şekilde Mesih'i ardından gittiği bir tanesi yapmıştır (Flp. 3:8, 13). Yaptığımız her şeyde O'nu arayalım ve O'nu yüceltmemize ve O'ndan zevk almamıza yardım eden iyi armağanlarını değerini bilelim. Bu tek amaçlı odakla Mesih'in ardından gitmeye başlamak yaşamınızda pratik anlamda ne fark yaratırdı?

28. BÖLÜM

1. Bu yaşamın sıkıntılarında, insanlar farklı şekillerde tepki verirler ancak Tanrı'ya yaraşır adam tek yaşayan ve gerçek Tanrı'ya döner ki O, devasa bir kaya gibi, fırtınada sığınak ve kavurucu sıcakta gölgedir. Bu Tanrı ihtiyacımız olan her şeydir. Ancak O'na ikiyüzlü bir biçimde yaklaşmamalıyız. Onlar Tanrı'ya iyi dualar edip insanlara hoş sözler söylerler ancak yaşamları Tanrı'nın adil cezası için ağlar. Böyle yapmak yerine, Tanrı'ya O'nun çoban elinin altına girenler olarak yaklaşmalı, O'nun egemen yetkisine tabi olmalıyız. Neden ihtiyacımız olan yardım ve güç için çoğu zaman başka kaynaklara yöneliriz?

2. Tanrı halkının kurtuluşu ayrılmaz biçimde Tanrı'nın kendi meshedilmiş Kralı'ndaki gücüne bağlıdır (7-8. ayetler). Tanrı'nın imanlılara yönelik gücü tam da O'nun Mesih'i dirilttiği ve O'nu en yüksek yere yücelttiği zamanki gücüdür (Ef. 1:19-21). Şeytan'la savaştaki gücümüz Rab İsa'da güçlü olmaktır (Ef. 6:10-12). Bunun iki büyük sonucu vardır. İlk olarak, Mesih'le iman sayesinde gerçek bir birliğimizin olması şarttır, yoksa asla kurtulamayız. İkinci olarak, Mesih'e olan imanımızı günbegün icra ederek O'nunla düzenli olarak paydaşlığın tadını çıkarmak zorundayız, yoksa kurtuluş deneyimimiz kötürüm kalır. Davut'un örneği (Mez. 28:1) bize, Mesih'e kutsal bir yılgınlıkla tutunmayı nasıl öğretmektedir?

29. BÖLÜM

1. Doğa oldukça etkileyici olabilir ancak onun gücüyle ve kudretiyle karşılaştığımızda, düşüncelerimizi onun ardındaki, onun büyük harikalarının sebebi olan Tanrı'ya yükseltmeliyiz. O ne büyüktür! O'nun önünde korkuyla eğilmemiz, daima derin saygı göstermemiz gerekir. Eğer okyanusun üzerinde şiddetlenen kudretli bir fırtına bu kadar korku ve huşu uyandırabiliyorsa, o fırtınayı yalnızca Sözü'yle kontrol eden Rab ne kadar daha fazlasını uyandırmalıdır (Mat. 8:26-27)? Doğadaki hangi şeyler sizde huşu uyandırıyor? Onlar size Tanrı hakkında ne gösteriyor?

2. Doğal vahyin sesi korku uyandırabilir ancak gerçek ibadet ancak ve ancak Tanrı'nın Sözü'ne sahip olan insanların arasında belirir (9. ayet). Doğal dünyanın harikalarının onları dehşete düşürmesine gerek yoktur çünkü fırtınanın Tanrısı aynı zamanda kendi halkına esenlik konuşan Rab'dir (11. ayet). Onlar Tanrı'nın gücünü sevinç dolu huşuyla ve saygı dolu teselliyle görürler çünkü O, Mesih'te onların Tanrısı'dır. Mesih'e iman bizim fırtınaların korkutucu gücüyle ve diğer olası tehlikelerle yüzleşme şeklimizi nasıl etkilemelidir?

30. BÖLÜM

1. Davut kendine güvenir hâle gelmişti, Tanrı'nın yapmış olduklarını kendi yenilmezliğinin göstergesi olarak yorumluyordu. Gücü başını döndürdü ve Rab yerine insanın gücüne bakıyordu. Tanrı, Davut'u ruhsal anlamda uyandırmak, onu gerçekliğe geri döndürmek için yargı gönderdi. Davut'un deneyimi bizi şu konuda uyarmaktadır: Tanrı'nın kutsamalarına değil, kutsayan Tanrı'nın kendisine bel bağlamalıyız. Bizi terbiye edişi için ve sevinç yolumuzda kazandığımız alçakgönüllülük için Tanrı'ya şükrederek zaman geçirin.

2. Mesih asla güvenini insanın becerisine bağlamadı, şimdiki ve gelecekteki başarısı için daima Tanrı'ya baktı (Yu. 14:10). Ancak Mesih, Tanrı'nın öfkesini deneyimledi; halkının günahlarının lanetini aldı (Gal. 3:13) ve sonra yazgısında olan sonsuz yüceliğe ve sevince giriş yaptı (Mat. 25:21; Lu. 24:26; İbr. 12:2). Mesih'in sonsuz sevince açılan elem deneyimi O'nu izleyenlere nasıl cesaret ve umut verebilir?

31. BÖLÜM

1. Eğer güvenimiz Mesih aracılığıyla Tanrı'daysa, asla hayal kırıklığına uğramayız; bunun yerine, önümüze çıkan her şeyle yüzleşmek üzere güçlü güvene sahip olabiliriz. Yalnızca Tanrı'nın her şeye egemenliğine inanmakla kalmamalı, aynı zamanda onu her sıkıntıya uygulamalıyız. Elem zamanlarımızın ve sevinç zamanlarımızın hepsi O'nun ellerindedir. İnsanlar bize yalanlarla saldırsa da Tanrı bizi kendi varlığında saklayacaktır ve O bizim kendisiyle olan geleceğimiz için zengin iyilikler hazırlamıştır. İmanlılar için Mesih'te en iyi şeylerin henüz gelmemiş olduğunu bilmek bugün size nasıl yardımcı oluyor?

2. Mesih çarmıhta düşmanları tarafından ezildi ve hakarete uğradıysa da, O bu mezmurun duasını aldı ve onu Babası'na sundu: "Ruhumu ellerine bırakıyorum" (5. ayet; Lu. 23:46). O'nun bütün yaşamı Tanrı'nın egemen isteğine teslimiyetin bir örneğiydi (Mez. 31:14-15). O'nun örneği kendimizi Tanrı'ya emanet etme konusunda bizi nasıl harekete geçiriyor?

32. BÖLÜM

1. Bağışlanma Müjdesi, tövbe eden günahkârın mutluluğunun temelidir. Günahımızın örtüldüğünü ve bağışlandığını bilmek harikadır. Günah, Tanrı için gücendirici olsa da O biz kendisine dürüst itirafla döner dönmez günahlarımızı bağışlamak üzere hazır ve sadıktır. İtirafsız bir şekilde ilerlemek ahmakçadır çünkü gecikme gerçek Hristiyan'ın yüreğini yalnızca perişan eder ve imansızı sonu gelmez elemlerle tehlikeye sokar. Her şeyi bilen Tanrı'nın önünde günahlarımızı örtmeye çalışmak anlamsızdır. Ancak mazeretler öne sürmeyi bıraktığımızda ve suçumuzu Tanrı'nın önünde açıkça itiraf ettiğimizde, O'nun bağışlamasının kutsanmışlığını keşfederiz. Kendisinin Tanrı tarafından tamamen bağışlandığını bilmek, günahkâr kişi için neden bu kadar tatlıdır?

2. Günahkârların bağışlanması Mesih'in ölümünden dolayı mümkündür ki bu, Eski Antlaşma İsraili'ne acı çeken bir Kurtarıcı vaatleriyle (22:1; Yar. 3:15) ve kurbanların sunduğu resimli peygamberliklerle gösteriliyordu (Lev. 4:20). Günah imanlılara sayılmaz çünkü Mesih'e yüklenmiştir (2.Ko. 5:21). Rab İsa günahın suçunu yüklendi; öyle ki, halkı onun sonuçlarından ve vicdanları üzerindeki kontrolünden özgür kılınsın (Yşa. 53:5-6; İbr. 9:14). Tanrı bizim itiraf dualarımızı Mesih'in aracılık dualarından dolayı duymaktadır. Siz itiraf dualarını nasıl daha iyi bir şekilde gündelik alışkanlıklarınıza dahil edebilirsiniz?

33. BÖLÜM

1. Sevinçli, saygılı ve hararetli övgü Tanrı'yı gücüyle tanımaktan doğar. Tanrı'nın yüreklerimiz de dahil olmak üzere her şey üzerindeki egemen kontrolünün reddi gibi, yaratılış öğretisinin reddi de Tanrı ibadetini doğrudan baltalar. Tanrımız tüm dünyanın üzerinde hüküm sürmektedir ve hiç kimse O'nun isteğini yenemez. O'nun kurtaran tasarısının, onu bozmak isteyebilecek insanlığın olası tüm çabalarına rağmen yerine geleceğini bilmek kilise için ufak bir teselli değildir. Tanrı'nın her şeye egemenliğine iman hem Rab korkusu hem de O'nun sadık sevgisine umut doğurur. O'nun bu yönüne ibadet etmek (tapınmak) bizim için neden olmazsa olmazdır?

2. Mesih, Tanrı'nın her şeye egemenliğinde sevinç buldu. O, yaratılış öğretisini öğretti; bu temelde, Yaratıcı'nın evliliğin anlamını belirleme yetkisine sahip olduğunu öne sürdü (Mat. 19:4-6). Baba'nın yaratılışın en küçük detayları üzerinde bile kontrol sahibi olduğunu açıkladı (Mat. 6:26, 30; 10:29-30). Tanrı Oğlu ayrıca Babası'na, Müjde aracılığıyla kimleri kurtaracağını belirlediği için tapındı (Mat. 11:25-27). Dahası, kendi ilahi doğası içinde Mesih egemen Yaratıcı'dır (İbr. 1:2, 10), Baba'yla ve Ruh'la birlikte her şeyi yaratmış ve her şeye Tanrı'nın seçilmişleri için hükmetmekte olan Oğul'dur (Yu. 1:1-3; 17:2). Bu mezmuru güvendiğimiz Mesih'e ibadet ezgisi olarak kullanın.

34. BÖLÜM

1. Mezmurun başlığı, bu mezmuru Davut'un Saul'dan kaçmak üzere Filistlilere sığınışıyla ilişkilendirmektedir. Bir düşmandan kaçmaya çalışırken diğer bir düşmana sığındı ki sonunda kurtuluşun Rab'den korkmaktan ve O'na güvenmekten geldiğini görecekti. Şimdi Davut bu esinlenmiş ezgi aracılığıyla başkalarına günahtan dönmeyi ve alçakgönüllülükle Rab'be bakmayı öğretecekti. Güvenliğin anahtarı, günahtan tövbe etmek ve Tanrı'ya dua etmektir. Kriz anlarında siz derhal Rab'den yardım arıyor musunuz, yoksa kendi planlarınıza mı bel bağlıyorsunuz? Neden?

2. "Doğrunun dertleri çoktur" (19. ayet) en çok İsa Mesih için geçerlidir. O, korkunç acılar yaşadı ve can ızdırabıyla Tanrı'ya feryat etti (İbr. 5:7). O'nun acılarını düşününce, bu mezmurun sadıklar için olan koruma vaatlerine şüpheyle yaklaşabiliriz. Eğer bunlar Tanrı'nın Oğlu için geçerli olmayacaksa, kim için olabilir? Ancak bu mezmur çarmıha gerilmiş Rab'de şaşırtıcı bir şekilde yerine gelmektedir çünkü çarmıhtayken, O'nun kemiklerden hiçbiri kırılmadı (Mez. 34:20; Yu. 19:31-36). Tanrı hâlâ Mesih'leydi; O'nun Tanrı Kuzusu olarak görevini en küçük detayına kadar vaat edilen şekilde devam ettiriyordu (Çık. 12:46; Yas. 9:12). Aynı şekilde, Tanrı sadık kullarını bütün acılardan koruyacağını vaat etmez ancak acılarımızı öyle bir şekilde düzenlemektedir ki, hiçbir şey O'nun yaşamlarımız için olan iyi tasarılarını bozamaz (Rom. 8:28, 35-39). Bu bizim karşılaştığımız denenmelere bakışımızı nasıl değiştirmektedir?

35. BÖLÜM

1. Doğruların en afallatıcı deneyimlerinden biri sevdiklerimizden gelen asılsız suçlamalarla yüzleşmektir. Böyle suçlamalar yüreğimizi parçalayabilir, iyi itibarımızı lekeleyebilir ve yasal ve sosyal açıdan haksız sonuçlara yol açabilir. Yaşamın sıkıntıları ve çatışmaları içerisinde, her zaman şunu hatırlamak zorundayız: Tanrı bizim savunucumuz olmaya hazırdır. Eğer İsa Mesih'e aitsek, o zaman O bizim Yargıcımız ve Savunucumuz'dur. Temize çıkma arzusu illa bencilce veya kinci değildir çünkü Tanrı kendi kullarının iyiliğiyle yüceltilir (27. ayet). O hâlde böyle durumlarda nasıl dua etmeliyiz?

2. Mesih şefkatiyle günahkârlar için ağladı (Lu. 19:41), ancak kötüler O'ndan nedensiz yere nefret etti (Yu. 15:25). Masum Olan'ı Tanrı'ya küfürle ve devlete isyanla suçladılar; O'nu ölüme mahkûm etme çabaları içinde birçok sahte tanıklık yarattılar (Mat. 26:59; Mar. 14:57). Mesih onları seviyordu ancak aynı zamanda Tanrı'nın Oğlu'nu öldürmelerinden ötürü onlara Tanrı'nın yargısını bildirdi (Mat. 21:33-44; Lu. 19:27, 42-44). Tanrı, O'nu ölümden diriltti ve O şimdi Oğlu'ndaki hoşnutluğunun sergilenişinde yüceltilmektedir. Mesih'in yaşadıkları bizim O'nun uğruna haksız yere acı çektiğimiz zamanlarda bize nasıl teselli ve umut verebilir?

36. BÖLÜM

1. Bu mezmur, insan yüreğinin dehşet verici bozulmuşluğunu açığa çıkarmaktadır. İnsan, Tanrı tarafından yaratılmış ve O'nun dünyasına yaşıyor olsa da Rab'bi gerçek saygıyla onurlandırmamaktadır. Tanrı'yı yüceltmek yerine, kendi gururunu okşar. Yüreği daima bir yalan ve kötülük pınarıdır. Tüm gururuna rağmen, akıbetinde bir daha asla kalkmamak üzere yıkılmak vardır. Bu tanı, insanlığın İsa Mesih'e olan feci ihtiyacını gözler önüne sermektedir. Mesih'in kendilerine Ruhu'yla yeni bir yürek vermesine ihtiyaçları vardır; öyle ki, tövbe etsinler ve günahlarına karşılık bağışlama alabilsinler ve Tanrı da onları cezalandırmasın. Bu mezmurda doğanız gereği nasıl olduğunuza dair bir tarif görün. Bu sizi nasıl etkiliyor?

2. İnsan kötülüğüne muazzam bir zıtlıkla, Tanrı'nın kusursuz karakteri bu metinde elmas gibi parlamaktadır. Tanrı'nın sevgisi, sadakati, doğruluğu ve adaleti insanlık karşısında dev dağlar gibi üstün gelmekte ve okyanusun derinlikleri gibi kavrayışımızın sınırlarını aşmaktadır. Yine de Tanrı düşmüş insanlıktan uzak durmamakta, günahkârları Mesih'e iman aracılığıyla kendine çekmektedir; öyle ki, kendisinin iyiliği onların sonsuz tatmini olsun. Müjde çağrısı bir ziyafet davetiyesidir ve Mesih günahkârlar için hem ev sahibi hem de yiyecektir. Siz aç mısınız? Ne yiyorsunuz?

37. BÖLÜM

1. Kötülerin başarısı doğruların imanını sınar. Kutsallara verilen refah vaatleriyle (1:3) düşmüş bir dünyadaki deneyimlerimiz arasındaki bariz uyuşmazlık bizi kafa karışıklığına, kaygıya ve güçenikliğe itebilir. Bu mezmur imanlıları imanla Rab'be bakmaya ve umutla geleceğe bakmaya teşvik etmektedir. Rab'be bel bağlamak ve O'nda mutluluk aramak yaşam koşullarından bağımsız olarak yetinme sağlar. Tanrı'nın vaatlerine iman sayesinde, her şeyin sonunu görürüz ve biliriz ki, kötüler bu yaşamda refah bulsalar da onların hiçbir geleceği yoktur ancak doğrular yüce bir mirasa kavuşacaklardır. Sizin bu iki ilkeyi nasıl uygulamaya dökmeye ihtiyacınız var?

2. Rab İsa bu mezmurun bilgeliğini Dağdaki Vaaz'da kullandı (Mat. 5:5, 7, 16; 6:8, 25, 30, 33; 7:23). O ayrıca Babası'na güveniyle, O'ndaki zevkiyle, iyi işleriyle, kötülere sabırla katlanışıyla, uysallığıyla, öz denetimiyle ve gelecek mirasa olan umuduyla, bu mezmurda önerilen yaşama örnek oldu. Böylece ağzı bilgelik konuştu çünkü Tanrı'nın yasası O'nun yüreğini doldurdu (Mez. 37:30-31). Bu O'na bizi Mezmur 37'yi benimsemeye çağırması için daha da fazla ahlaki yetki vermektedir. Bu, Tanrı Sözü'nü öğretirken, aynı zamanda Tanrı Sözü'nü yaşayan bir öğretmene sahip olmanın önemini bize nasıl göstermektedir?

38. BÖLÜM

1. Günahkârlığımızın farkına varmadan, Kurtarıcı için hiçbir ihtiyaç hissetmeyiz. Kutsal Ruh günaha dair yakıcı bir suçluluk hükmü, Tanrı'nın gazabına dair bir hissiyat ve kurtuluş için bir feryat doğurmak üzere, Tanrı'nın yasasını vicdana uygular (Yu. 16:8; Elç. 2:37; 16:27, 30; Rom. 3:20; 4:15). İmanlının işareti günahtan nefretle Tanrı'ya dönmek ve merhamet için dua etmektir. Sıkıntımızda arkadaşlarımız bizden uzaklaşsa da Rabbimiz İsa Mesih'in Babası'nın tövbe eden günahkârlar için merhamet dolu olduğundan emin olabiliriz (Lu. 15:17-24). Rab sizi günahınıza ikna ediyor mu? Siz buna nasıl yanıt veriyorsunuz?

2. Eğer günahtan ötürü suçluluk hükmü, günahkârları dehşete düşürüyorsa, sayısız günahkârın suçunun kendisine suçsuz hâlde yüklenişini yaşayan Mesih için bu nasıl olmuştur (Yşa. 53:6)? Bu, O'na derinden sıkıntı verdi (Yu. 12:27). Getsemani Bahçesi'nde İsa ilahi gazabın korkutucu düşüncesi altında sendeledi (Mar. 14:33). O'nun durumu O'ndan nedensiz yere nefret edenler tarafından kuşatılmasıyla birlikte daha da kötüleşti (Yu. 15:25). En iyi arkadaşları O'nu terk ettiler (Mat. 26:31). Ancak O çarmıhta günahlarımızı yüklenip ızdırap çekerken, kendisini Tanrı'ya emanet etti (1.Pe. 2:23-24). Günahtan ötürü suçluluk hükmünü hissettiğimizde, O'nda iman sayesinde rahat bulabiliriz çünkü O günahkârlar için ezildi. Bu bizi nasıl hem alçaltmalı hem de özgürleştirmelidir?

39. BÖLÜM

1. Duygu patlamaları Tanrı'yı onurlandırmaz. İmanlı kişi dilini dikkatle izlemelidir çünkü dil birçok günaha araç olabilir. Özellikle de baskı altındayken, söylediklerimizin lütufla yola getirildiğinden, Tanrı'yı hoşnut ettiğinden ve başkalarını ruhça geliştirdiğinden emin olmak zorundayız. Ağzımızdan çıkan sözleri kontrol etmek aynı zamanda bizim yaşamın belirsizliğini, kısalığını, zayıflığını, boşluğunu, kaygısını ve budalalığını düşünmemize yardımcı olur (eğer yalnızca bu dünya için yaşıyorsak). Bu dünyada yabancılar olarak, biz Hristiyanlar olarak, nasıl umudumuzu Tanrı'ya odaklamak üzere kendimizi terbiye edebiliriz?

2. Mesih günah işlememeye, kötü insanlar kendisine hakaret ettiklerinde kendi konuşmasıyla bile günah işlememeye kararlıydı (1.Pe. 2:21-23). Bu özellikle yaşamının sonunda barizdi. O, Yahudilerin ve öteki ulusların önderlerinin önüne çıkarıldığı zaman, ağırbaşlı bir sessizlik gösterdi (Yşa. 53:7; Mat. 26:63; Lu. 23:9-10; Yu. 19:8-9). Ancak Mesih insandı ve kendisini bu şekilde kontrol edebilmek için icra etmesi gereken kutsal gücü de unutmamak zorundayız. Bu aynı güç Mesih'teki imanlılara Kutsal Ruh aracılığıyla gelmektedir. Kutsal sessizlikte gelişebilmek için Mesih'in öz denetiminden nasıl yararlanabiliriz?

40. BÖLÜM

1. Eski Antlaşma'da bile doğrular, hayvan kurbanlarının Tanrı'yı hoşnut edemediğini çünkü O'nun kendi halkından içten ve kusursuz itaat istediğini anladılar (6-8. ayetler). Ancak Tanrı bu kurbanları, insanlara temsil yoluyla kefaretin bir resmini sunmak üzere tesis etmişti. Kutsal Yazılar'ın bu iki büyük teması Mesih'in kusursuz itaatiyle gerçekleştirdiği eksiksiz kefaret işinde bir araya geldi (İbr. 10:5-10). Mesih kendisini dünyayı kurtarmak üzere gönderen Babası'nın isteğini yapmak için geldiğinde, bu mezmurun sözlerini aldı (Yu. 4:34; 5:30; 6:38-40). Tanrı'nın isteği O'nun, Tanrı'nın günahlara karşılık laneti altında, korkunç ölüm çukuruna inmesiydi (Yu. 10:17-18; Gal. 1:4; 3:10, 13). Beden almış Tanrı kendi isteğiyle kendisini alçalttı ve çarmıha kadar itaat etti (Flp. 2:6-8). Mesih'in itaatinden dolayı Baba O'nu en yüksek yere yüceltti (Flp. 2:9-11). O'na tapınıp övgüler sunmaya zaman ayırın.

2. Tanrı'nın isteğine itaatten kusursuz zevk almak bu dünyada yaşamış olan bütün insanlar arasında yalnızca Mesih'e özgüdür. Yine de O kendi itaat yüreğini Ruhu sayesinde, O'nunla bir olmuş olanlarla paylaşmaktadır (119:32; Yas. 30:6, 8; 2.Ta. 30:12; Yer. 31:33; Rom. 7:22; 2.Ko. 3:3; İbr. 8:10; 10:7, 16). Gerçek imanlılar sadece dışsal ibadet hareketleriyle asla tatmin olmazlar. Bir kişinin Tanrı'nın isteğini yapmaktan zevk aldığının ve yüreğinde Tanrı'nın yasasının olduğunun işareti nedir?

41. BÖLÜM

1. Yanlış anlaşıldığımızda ve yanlış anlatıldığımızda, şunu hatırlamalıyız: Bu, Tanrı halkının her zamanki deneyimi olmuştur (ve Rab'bin kendisinin deneyimiydi). Bu, imanlıların başına gelir çünkü onlar lütfa sahiplerdir ve bu, ufak bir teselli değildir. Yaşamın tüm çatışmalarında, onlar yukarı bakmak ve Tanrı'nın sevgiyle aşağı bakıyor olduğunu görmek zorundalardır. Rab İsa hainliğin ve aldatmanın acısını tümüyle anlamaktadır çünkü O bunu bizzat elçilerinin birinden deneyimlemiştir. O, sadakatsiz arkadaşlardan ötürü yüreği parçalanmış olan Hristiyanlara büyük yakınlıkla bakmaktadır. Tanrı'nın sevgisi aracılığıyla, onlar sona dek sebat edeceklerdir ve günün birinde, O'nun yüzü önünde bilecekler ki, O'na yüceliğinde bakabilmek için her şeye katlanmaya değermiş. O güne giderken, ihtiyaç içindeki insanlara hizmet etmek bizim Tanrı'nın sadakatine olan güvenimizi nasıl güçlendirebilir?

42. BÖLÜM

1. İyiliğin ve mutluluğun peşinden giden herkesin bildiği bir doğal açlık vardır (4:6) ancak aynı zamanda ruhsal bir açlık vardır ki bu, Kutsal Ruh sayesinde Tanrı'nın iyiliği tadıldığında ve O'nunla tümüyle tatmin olmak istendiğinde oluşur (36:8-9; 1.Pe. 2:2-3). Gerçek imanlılar ancak ve ancak Tanrı'nın varlığıyla, lütfuyla ve raha-

tıyla tatmin olabilirler. Tanrı'nın varlığını deneyimlemek giderilmesi gereken feci bir susuzluk gibi olmalıdır. Eğer bunalımdaysak, umudumuzu Rab'be bağlamak ve O'nu aramaya devam etmek üzere kendimize vaaz etmeye, hatta kendimizle tartışmaya ihtiyacımız vardır. Ruhsal tükenmişlik zamanlarında, tatmininizi Rab'de bulmak için neler yapmaya razısınız?

2. Mesih çarmıhta dehşet bir fiziksel susuzluk çekti (Yu. 19:28) ancak Tanrı'nın ayrılan varlığına olan susuzluğu çok daha kötüydü (Mat. 27:46). Günahkârları bekleyen iyilik mahrumiyetini yaşadı (Yşa. 65:13; Lu. 16:24). Bizim yerimize laneti üstlenerek, bizim için kutsama elde etti. Sonuç olarak, Mesih şimdi insanlığın en derin susuzluklarını Kutsal Ruh aracılığıyla giderebilir (Yu. 4:14; 7:37-39; Vah. 21:6; 22:17).

43. BÖLÜM

1. İmanlılar içsel kaygı ve bunalım yaşayabilirler ancak umutsuzluğa batmalarına gerek yoktur. Onlar Tanrı'nın kendilerinin sevinç şöleni olduğunu bilirler. An itibarıyla sevinç hissetmiyor olsalar bile, kendilerini Tanrı'ya umut bağlamak üzere harekete geçirmeli ve lütuf ve gerçekte büyümek için duada sebat etmelidirler. Hiç kimse Mesih'inkinden daha derin bir karanlık yaşamamıştır ve hiç kimse de daha zengin bir sevince adım atmamıştır. Rab İsa kendi halkına elem zamanlarında çobanlık etmeye kadirdir. İmanlılar için kilit nokta, odaklarını Tanrı'da tutmak ve O'na yücelik vermektir. Bu mezmur bunalımdaki imanlıyı duaya nasıl yönlendiriyor?

44. BÖLÜM

1. Geçmişin Tanrısı şimdinin Tanrısı'dır. Tanrı'nın geçmişteki –ister Kutsal Kitap zamanlarında ister kilise tarihinde olsun– harika işleri, bizim Tanrı'nın günümüzde de büyük şeyler yapmasına yönelik arzularımızı ve dualarımızı arttırmalıdır. Tanrı'nın bizimle, tarihin bazı dönemlerinde kullarıyla olduğu gibi olmadığını fark ettiğimizde, Tanrı'nın yardımımıza koşması için usanmadan dua etmeliyiz. Bu, her gün olağanüstü şeyler talep etmek değil, bugün sadakatte sebat ederken daha fazla lütuf dilemektir.

2. Günahlarımızın sonucu olarak acı çekmemiz gerekmesi bizi şaşırtmamalıdır ancak Tanrı'yı yüceltirken kendimizi kesime götürülen kuzu durumunda bulmak bizi afallatabilir (11, 22. ayetler). Ancak Pavlus bu gerçeği Tanrı çocuklarının ortak deneyimi olarak ifade etmiştir (Rom. 8:36). Bunu, onların Ruh sayesinde Mesih'le bir olmalarının sonuçlarını açıkladığı bağlamda ifade etmiştir. Şöyle ki, Tanrı'nın çocukları Tanrı'nın Oğlu'yla birlikte acı çekerler; öyle ki, O'nunla birlikte yüceltilebilelim (Rom. 8:17). Ancak Mesih'le bu aynı birlik bizi Mesih'in sevgisinden

hiçbir şeyin ayıramayacağını garanti etmektedir (Rom. 8:37-39). Tanrı uyuyor ve çocuklarını ihmal ediyor gibi görünse de (Mez. 44:23), O kendi halkı için savaşan Kral olmaya devam etmektedir (4, 26. ayetler) ve O'nda galiplerden daha üstünüz. Bu paradoksun geriliminde yaşam neden bu kadar zordur? Hristiyanlar böyle denenmelerde imanlarını nasıl icra edebilirler?

45. BÖLÜM

1. Bu mezmurun ifadelerinin, Yeni Antlaşma'nın da doğruladığı üzere hem Tanrı hem de insan olan Davut Oğlu'ndan, beden almış Rab İsa'dan başkasına gönderme yapıyor olması zordur (İbr. 1:8-9). Ne Süleyman ne de İsrail'in kraliyetindeki başka bir krala, herhangi bir ilave nitelik olmaksızın haklı olarak "Tanrı" denebilirdi (Mez. 45:6), ne de halkının sonsuz övgüsünü alabilirdi (17. ayet). Eski Antlaşma'da bile, imanlılar gözlerini Tanrı ve insan olacak olan bir gelecek krala çevirdiler (Yşa. 9:6). Bu mezmur sizin Mesih'e ve kiliseye dair anlayışınıza nasıl ışık tutuyor?

2. Kral-koca olarak Mesih üzerinde ve kraliçe-gelin olarak O'nun kilisesi üzerinde düşünün. Kral sözlerin çok ötesinde güzeldir. Gelinini gücüyle korur ve kollar. Babası O'nun doğrulundan zevk alır ve O'nu sevinçle hüküm sürmesi için Kutsal Ruh'la mesheder. Kral kendi kraliyet yüceliğini geliniyle paylaşır ve ondan zevk alır. Gelin O'na tümden hayranlıkla tabi olur. Bu mezmurun sözleri nasıl Rab İsa'ya olan sevginizi körüklüyor? Bizi O'nun kilisesine nasıl davranmaya çağırıyor?

46. BÖLÜM

1. Büyük reformcu Martin Luther bu mezmurun, kendisinin en çok beğendiği mezmur olduğunu söylemiştir ki kendisinin iyi bilinen, çoğu zaman Reformasyon'un savaş ilahisi olarak adlandırılan "Güçlü Bir Kaledir Tanrımız" (A Mighty Fortress Is Our God) adlı ilahisine de bu mezmur ilham olmuştur. Rab'deki bir tür güven dolu, her imanlının yaşamın buhranlarıyla yüzleşirken veya onları beklerken yaşaması gereken emniyeti ifade eder. Tanrı halkının sıkıntıları içindeki, hatta hastalıklar dünyayı salladığı zamanki rahatı ve kurtuluşu Tanrı'dır.

2. "İmmanuel" (Tanrı bizimle) ilkesi Eski Antlaşma boyunca hâkimdir ve beden almada zirve yapar. Tanrı'nın Oğlu insan bedeni aldığında, bizim yaşayan konutumuz ve tapınağımız oldu (Yu. 1:14). Göğe yükselmiş olsa da O'nun Ruhu Kilise'yle daimî bir diri su ırmağı olarak birliktedir (Yu. 7:37-39). Böylece Mesih her şey üzerindeki yetkisiyle, bu çağın sonuna dek bizimledir (Mat. 28:18-20). Eğer O bizimleyse (bizden yanaysa), kim bize karşı olabilir (8:31)? Bu mezmur nasıl bize korkularımızı ele almayı öğretiyor?

47. BÖLÜM

1. Gündelik yaşayış için Tanrı'nın mutlak egemenliğinden daha pratik olan bir gerçeklik hemen hemen yoktur. O her şey üzerindeki nihai Kral'dır ve insan krallar O'nun hükümranlığı altındadır. Kötüler O'nun yetkisinden kaçmaya teşebbüs ederler ancak sonunda O'nun yetkisiyle dehşet içinde karşılaşacaklardır. Kutsallarsa Tanrı'nın her şeye egemenliğinde övgü ve güven için sevinç dolu bir neden bulurlar. Kötümserliğe yer olmamalı, yalnızca görkemli iyimserlik olmalıdır. Bu dünyanın krallıkları Tanrı'nın ve Mesih'in krallığı hâline gelecek. Siz Kutsal Kitap'a dayalı iyimserliği nasıl tarif edersiniz? Bu, imanlıları gündelik yaşamlarında nasıl etkilemelidir?

2. İsa Mesih'in Müjdesi, Tanrı'nın krallığının iyi haberidir (Yşa. 52:7; Mar. 1:14-15). Böylece Müjde şu bildiriyi açıklamaktadır: Mesih her şeyin ve de herkesin üzerinde Rab'dir ve Müjde'yi duyan herkesi iman sayesinde İbrahim'in Tanrısı'yla antlaşma ilişkisine girmeye çağırmaktadır. Tanrı'nın krallığına dair iyimser bir bakış, Hristiyanların müjdeleme hizmetlerine yaklaşımı nasıl etkilemelidir? Tanrı'nın Kral olduğuna iman, kilisenin kaybolmuşlara ulaşma çabaları boşa çıktığında veya zulüm doğurduğunda, onu nasıl güçlendirebilir?

48. BÖLÜM

1. Kilisenin düşmanları vardır. Çoğu zaman karşıtlık ve zulüm, bazen fiziksel şiddet (bugün birçok ulusta olduğu gibi), bazen de hakaret ve sözlü saldırılar (sahte dinlerin ve ateizmin yaptıkları gibi) yaşamıştır ve yaşamaktadır. Kilise için korkuyla titreyebiliriz ancak şunu hatırlamalıyız ki, onun kuruluşunu Tanrı hükmetmiştir ve dolayısıyla da yüreklenmeliyiz. Gelecek kuşağa, Tanrı'nın kendi halkına her zaman sadık olduğunu, umutlarının O'nda olduğunu ve güvenlerinin sarsılmaması gerektiğini anlatma gayretinde olmalıyız. Rab'de rahat etmenin anahtarı, O'nun antlaşma sevgisi hakkında derinlemesine düşünmektedir (9, 14. ayetler). Tanrı kendisinin sadık ve sevgi dolu olduğunu İsa Mesih aracılığıyla nasıl kanıtlamıştır? Bu bizi tehdit altındayken nasıl O'na güvenmeye ve övgüler sunmaya itmelidir?

49. BÖLÜM

1. Mal varlığının her şeyden önemli olduğunu düşünen birçok kişi vardır ancak ölüm insanları ve inançlarını sınayacaktır. Böyle insanlar o zaman, güvenlerini bu dünyanın şeylerine bağladıkları için acı acı pişman olurlar. O dehşet saatte ancak ve ancak yaşayan ve gerçek Tanrı kurtarabilir. Birçok zengin adam şu anda cehennemde, günahlarından ötürü acı çekmektedir; dünyada tadını çıkardıkları rahatlıkların bir tanesi bile orada yoktur (Lu. 16:19-26). İmansızların aksine, imanlılar şu umuda

ve beklentiye sahiptirler: Öldüklerinde ışığı, yani Tanrı'nın ışığını ve göksel krallığın tüm yüceliklerinin ve güzelliklerinin ışığını göreceklerdir. Emin olun, şu anda Tanrı'nın sonsuz krallığında olanların hiçbiri, yaşamlarının bir noktasında lütuf aracılığıyla, Kurtarıcıları ve Kralları olan Mesih'teki Tanrı'yı tanır olduklarından ötürü hiçbir pişmanlık duymamaktadır. Mal varlığını doğru bir bakış açısıyla tutmak için nasıl gayret gösterebiliriz?

2. Mesih büyük peygamber ve tüm gerçek peygamberlerin sesi olarak konuşmaktadır; bu dünyanın tüm insanlarına bilgeliği ve gerçeği konuşacak yetkiye sahiptir (1-3. ayetler). Ancak ve ancak O'nun öğretisi bizim yaşam ve ölüm, zenginlik ve yoksulluk konusunda doğru bir bakış açısına sahip olmamıza olanak tanıyabilir. Mesih şöyle demiştir: "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Mar. 8:36). Mesih'i dinliyor musunuz? Bunun bir sınaması şöyledir: Zenginlere korku ve hayranlıkla mı bakıyorsunuz (Mez. 49:16-17), yoksa umudunuzu Rab'be ve O'nun kurtarışına mı bağlıyorsunuz (15. ayet)? Hem Tanrı'ya hem de paraya kulluk edemezsiniz ve hem dünyasal hazineyi hem de göksel hazineyi arayamazsınız (Mat. 6:19-24). Bu sınama sizin yüreğiniz hakkında ne gösteriyor?

50. BÖLÜM

1. Yaşamdaki temel hatalarımızdan biri Tanrı'nın bizim gibi olduğunu düşünmemizdir (21. ayet). İnsanlar dinî ritüellerle tatmin olmaya meyillilerdir ve bu yüzden de Tanrı'nın da tatmin olacağını varsayarlar. Ancak ritüel kendi başına, Tanrı tarafından buyrulan ritüeller de dahil olmak üzere, hakiki bir övgü ve itaat yüreği olmadan hiçbir şey ifade etmez. Tanrı'yı bize kendisini açıkladığı gibi görmek, O'nu güç, yetki, yücelik, gazap, doğruluk ve sadakat Tanrısı olarak görmektir (1-6. ayetler). Tanrı'ya dair böyle düşünceler bizi O'na ruhta ve gerçekte ibadet etmeye yönlendirir. Ne gibi alışkanlıklar Tanrı'nın Sözü'ne bu türden alçakgönüllü dikkati ve günahtan ötürü içten tövbeyi pekiştirecektir?

2. Mesih'te Tanrı insanlara konuşmuştur (İbr. 1:2), onları her yerde, dünyada vaaz edilen Müjde'ye çağırmaktadır. O'nun yüceliği Müjde'de parıldamaktadır (2.Ko. 4:3-6). Mesih bir gün ateşle geri gelecektir (2.Se. 1:8). Kendi kutsallarını toplayacak (Mat. 24:31; 2.Se. 2:1) ancak ikiyüzlü dindarlar da dahil olmak üzere kötüleri cezalandıracaktır (Mat. 7:21-23). Bu sizi korkutuyor mu, yoksa rahatlatıyor mu? Neden?

51. BÖLÜM

1. Natan'ın azar sözü Davut'u itirafa getirdi ancak Davut'a kendi günahını hatırlatmak için buna gerek yoktu. İçinde kimsenin göremediği bir savaş çalkalanıyordu.

Davut kendi günahını ceza gerektiren bir suç, yıkıcı bir leke ve törensel murdarlık olarak görüyordu. Suçluydu, değersizdi ve ibadete uygun değildi. Başkaları onun günahından etkilendiyse de Davut en başta Tanrı'ya karşı suç işlediğini gördü ve böylece O'ndan merhamet diledi. Davut'un duası Tanrı'nın Mesih'teki merhameti aracılığıyla bağışlanma ve düzelme arayan imanlılar için bir örnektir (1.Yu. 1:5-10). Bu mezmur Hristiyanlara günahlarını itiraf etmeleri için ne teşvikler vermektedir? Bize kendi günahlarımızı nasıl itiraf edeceğimiz hakkında ne öğretmektedir? Bir imanlı tarafından yazılmış olsa da bu mezmur iman etmemiş birine günahlarından kurtuluş araması için nasıl rehber olabilir?

2. "Mercanköşk otu"nun bahsi, günahlara karşılık kesilen kurbanın arındırıcı kanında tövbeyle imanı güzel bir şekilde birbirine bağlamaktadır (7. ayet). Bu bitkinin gövdesi kurbanı doğrudan murdar kişiye uygulamak için kullanılıyordu. Mercanköşk otu ayrıca, ölüm eve girmesin diye, Fısıh kanının kapı sövelerine sürülmesi için kullanılıyordu (Çık. 12:21-22). İman, Mesih'in kanının bizim günahlarımıza özel biçimde uygulanmasını arar; öyle ki, Tanrı'nın gazabından kaçabilelim ve O'na ibadet etmek üzere kutsal huzuruna yaklaşabilelim. Mesih'in kanı sizin canınıza uygulandı mı?

52. BÖLÜM

1. İnsanın sapmışlığı şaşırtıcıdır. Kötüler, yalanlarıyla çokça zarar doğururlar. Bu bazen doğruların ölümüyle sonuçlanırken, kötüler güçlerini ve servetlerini katlarlar. Düşmüş insanlık günahlarında dehşet verici bir zevk bulmakta, iyilik yerine bilfiil kötülüğü seçmektedir. Irkımızın yozlaşmışlığı kendisini Davut'un zulümlerinde ve daha da fazla olarak Mesih'in acılarında gösterdi. İsa haksız insan nefretinin tüm darbesini hissetti. O'nun çarmıhı kötü insanlığın ne duruma geldiğine, Tanrı aramıza gelmişken bizim böyle bir şey yapabilmiş olmamıza dair bildirisiyle bizi alçaltmalıdır. Tanrı'nın yaptığı gibi kötülükten nefret etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

2. Kötüler başarılı olup refah buluyor gibi görünseler de Rab onları bu dünyadan istenmeyen ot gibi yolup atacaktır. Ancak doğrular, Tanrıları'nın huzurunda serpileceklerdir. O'nun kötülüğe dair yargıları, doğruları ibadete sürüklemelidir. Tanrı'nın kötüleri cezalandıracağını bilmek bizi O'nun iyiliğine şimdi güvenmeye nasıl teşvik ediyor?

53. BÖLÜM

1. Mezmur 14'ün öğretisi Mezmur 53'te tekrar edilmektedir ve sonrasında Romalılar 3:10-12'de yeniden belirmektedir. Bu da bizim buradaki günah öğretisine dikkat etmemiz gerektiğini ima eder. Kendi günahlılığımızın yürek yakan hissiyatı olma-

dan, Mesih'in Müjdesi'ni pek fazla umursamayız. Bu mezmur, düşmüş insanların doğaları gereği pratikte ateist olduğunu açıklamaktadır. Yozlaşmışlardır. Toplumda bazı iyilikler yapabilseler de hiçbiri gerçek ruhsal iyilik yapamaz. Dindar olabilirler ancak Tanrı'yı arzulamazlar veya O'nun ardından gitmezler. O'nu yüreklerinde tanımazlar. Sonuç olarak da gerçekten Rab'be dua etmezler ve Tanrı'nın halkına zulmederler. Tüm övünçlerine rağmen, bazen görünürde hiçbir neden yokken suçlu ve korkmuş hissederler ve Tanrı onları şiddetli bir şekilde cezalandıracaktır. Bu sizin İsa Mesih'e olan ihtiyacınız hakkında ne öğretiyor? Sizi bu ürkütücü durumdan kurtarmak üzere O'nun sizin için somut olarak ne yapmasına ihtiyacınız vardır?

54. BÖLÜM

1. Davut, yakınları tarafından ihanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sıkıntı, beklenen yerlerden geldiğinde de yeterince kötüdür ancak ilişkimiz olanlardan geldiğinde her zaman daha kötüdür. Rab İsa için çarmıha gerilmek üzere soydaşı olan İsrailliler tarafından öteki uluslara teslim edilmek ne kadar acı olmuştur! Bize yakın olanlar tarafından incitilebilir veya ihanete uğrayabiliriz ancak bizi zor günde asla bırakmayacağının sözünü vermiş olan Biri vardır. O'na tümüyle bel bağlayabiliriz ve O bizi hayal kırıklığına uğratmaz. Tanrı'nın avuçlarında güvende olduğumuza göre, pervasız kaygıya kapılmayalım. Bunun yerine, Rab'be şükredelim çünkü O bizimledir ve çok geçmeden hem özgür hem de galip olacağız.

55. BÖLÜM

1. Bir imanlı kendisini korku ve dehşet içinde boğacak derecede yürek parçalayıcı sıkıntı yaşayabilir. Rab İsa Mesih de böyle hissetti (Yu. 12:27; Mar. 14:33-35). İmanlı sıkıntıdayken, her zaman Tanrı'ya kaçması mümkündür ki O'nun huzurunda, kendisine keder verenlerin ulaşamayacağı bir yerde, sessiz bir rahatlık bulacaktır. Bazen yaşamda bizi fena bir şekilde yarı yolda bırakan kişi yakın bir arkadaş, hatta imanlı olarak bilinen bir arkadaş olur ve bu da bize feci hâlde acı verir. "Kardeşten yakın" Rab İsa'ya bel bağlamakla iyi ederiz (Özd. 18:24). Duada acıların yükünü veya kederi Rab'be yüklemeliyiz. O, hepsini bir kerede kaldırmayabilir ancak bizi ayakta tutacak ve bizi onu taşımak üzere güçlendirecektir. Bizimle yakınlık kurabilen bir dost ve Başkâhin olarak, O kendi kullarını büyük denenmelerde nasıl ayakta tutacağını tam olarak bilir.

56. BÖLÜM

1. Bu dünyanın Tanrı'ya veya Tanrı'nın halkına dost olmadığını anlamak zorundayız. Dünya bizi nasıl tehdit ederse etsin, eğer bu denenme bizi duayla Rab'be sürük-

lüyorsa, bizi kutsallaştırmak üzere kullanılacaktır. Tüm sıkıntılarımızda, Tanrı'nın Sözü teselli, güç, esenlik ve umut sağlar. Elem dönemi uzun olabilir ancak Tanrı'nın bizim acılarımıza kayıtsız kaldığını düşünebilsek bile, gerçek şudur ki, O acılarımızın hepsini bilir ve şefkatle harekete geçer. Siz kendi yaşamınızda veya başkalarının yaşamlarında Tanrı'nın sağlayışına nasıl tanıklık ettiniz? Bu sizi nasıl etkiledi?

2. Rab gerçek bir insan olarak beden aldığından, "gözyaşlarımı tulumunda" biriktiren Kişi (8. ayet) bizzat gözyaşı dökmüştür (Lu. 19:41; Yu. 11:35; İbr. 5:7). Korku, keder ve kötü niyetli yalancıların karşıtlığı O'na hiç yabancı değildi. Mesih bize yakınlık duymaya kadirdir ve üstelik O bunu, bizi benmerkezci bir kendine acıma hâline terk etmeden yapar. Bunun yerine, O bize bu mezmurun patikasında öncülük eder ve bu patika da kötülüğe O'nun Sözü'ne imanla dayanmaktan geçer ve O'nun yüce lütfunun övülmesiyle sonuçlanır. İsa Mesih'in bizimle yakınlık kurabildiğini bilmeye neden ihtiyacımız vardır?

57. BÖLÜM

1. Badireler gelir ve gider. Bir sıkıntıdan kurtulan Davut çok geçmeden kendini başka bir sıkıntıdan kurtulmak için dua ederken bulmaktadır. Sıkıntının ortasında, Tanrı'ya yaklaşmak ve O'nun yüreğine yakın olan o sessiz rahatlık yerini bulmak her zaman en iyisidir. Bu, yüreklerimizin arzularınızı ve umutlarını O'nun sevgisine ve yüceliğine kenetlemeyi gerektirir. Orada ilahi merhamet sığınağını buluruz. Rahatınızı Tanrı'nın sevgisinin güvencesinde bulduğunuz bir zor zamanı hatırlayın.

2. Mesih'in tüm sıkıntılarında yüreğinin feryadı şuydu: "Ey Tanrı, yüksel" (5, 11. ayetler – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi; bkz. Yu. 12:27-28). Mesih'in alçaltılışının ve yükseltilişinin amacı Baba Tanrı'nın yüceliğiydi (Flp. 2:6-11). Mesih kendi öğrencilerine, dualarında her şeyden önce Tanrı'nın kutsal adının yüceliğini aramalarını öğretti (Mat. 6:9). Rab İsa yüreklerimizi Rab'bin yüceliğine daha sağlam bir şekilde kenetlememize nasıl olanak sağlayabilir?

58. BÖLÜM

1. İnsanlar Adem'deki düşüş dolayısıyla günahlı ve zavallı yaratıklar hâline gelmişlerdir. Bunun en kötü gösterimlerinden biri gerçeğe karşı olan nefrettir; şöyle ki, yalan söylemekte hızlıyızdır. Günah bazen bizde öyle trajik bir noktada hüküm sürmektedir ki, güçlü uyarıları ve tatlı argümanları dinlemeyi reddederiz. Çocuklar neden yalan söyler? Bu bize düşmüş insan doğamız hakkında ne öğretiyor?

2. İnsanlığın günaha ve yalana olan eğilimi bizi kurtuluş Müjdesi'ni reddetmeye iter. Rab İsa şunu öğretmiştir ki, günahkârlar O'nun Sözü'nü dinleyemezler çünkü Tanrı'ya değil, yalanların babası olan Şeytan'a aitlerdir (Yu. 8:43-47). İnsanlar Tan-

rı Sözü'nü İsa Mesih'in kendisinin ağzından duyabilseler de imanla Mesih'e gelmeyi reddederler (Yu. 5:38-40). Yalnızca Rab'bin koyunları O'nun sesini dinler (Yu. 10:26-27) ki bunun sebebi onların kendi içlerinde diğerlerinden daha iyi olmaları değil, Tanrı'nın Kutsal Ruh'un içsel öğretişiyle onları Mesih'e çekmesidir (Yu. 6:37, 44, 63, 65). Bu gerçekler kendimiz için kurtuluş arama şeklimizi nasıl etkilemelidir? Peki ya başkalarını?

59. BÖLÜM

Dünya, imanlılara nötr değildir; doğruluğa sürekli olarak karşı çıkar ve bazen onları yok etmek üzere etkin biçimde tasarılar kurar. Dünyanın en güçlü silahlarından bazıları kötü sözlerdir. Hristiyanlar kendilerini korkunç bir şekilde, bir grup kötü ve şiddetli insan tarafından saldırı altında bulabilirler. Böyle zamanlarda, bu mezmur bize Tanrı'ya tutunmayı öğretmektedir. O, imanlının "gücü"dür, ona umut etmeye ve itaat etmeye devam etmesi için güç verir. O, imanlının "savunması"dır, imanlının kendisini saklayıp esenlik bulabileceği yüksek kayalıktır. O'nun "merhameti" veya sadık sevgisi halkının nihai kurtuluşunun ve onların kötü düşmanlarının cezasının garantisini verir. Bu güven İsa Mesih'in halkına şunu deme gücü verir: Kesime götürülseler de, galiplerden üstünlerdir çünkü hiçbir şey onları Mesih'teki Tanrı sevgisinden ayıramaz (Rom. 8:31-39). Tanrımız'daki güvenimizi nasıl geliştirebiliriz?

60. BÖLÜM

1. Tanrı'nın halkı günahlarından ötürü O'nun baba olarak hoşnutsuzluğuna sebep olabilir ve üzücü bir durumla karşılaşabilirler. Ancak asla umutsuzluk noktasına indirilmezler çünkü Tanrı hâlâ Mesih'teki vaadine sadıktır. Görev ne kadar ürpertici ve zorluk ne kadar büyük olursa olsun, O yapmış olduğu vaatlerini bizim için doğrulayacak ve yerine getirecektir. Rab bütün dünya üzerinde egemendir ve dolayısıyla da O'nda her zaman umut edebiliriz.

2. Tanrı'nın vaatleri bize özellikle tüm uluslardan öğrenciler yetiştirmek üzere güven vermelidir çünkü Mesih gökte ve yerde yetki almıştır ve bizimle olacaktır (Mat. 28:18-20). O'nun Müjdesi, sevgisinin bizim üzerimizdeki sancağı gibidir. Tanrı'nın bizim için çalışmasını beklemeliyiz ancak oturup hiçbir şey yapmadan beklememiz de olmaz. "Tanrı'yla zafer kazanırız" (Mez. 60:12). O'nun lütfu sayesinde nasıl ayağa kalkıp O'nun isteğini yapmakla meşgul olmalıyız?

61. BÖLÜM

1. Davut'un duası ileriye, İsa Mesih'in İsrail Kralı olarak sonsuza dek yaşamak üzere ölümden dirileceği güne bakıyordu (6. ayet). Mesih çok sayıdaki denenmelerinde Tanrı'da sığınak buldu ve şimdi dirilmiş Mesih kendi halkının sağlam kayası ve güçlü kulesidir. Tanrı'nın sarsılmaz sevgisi ve sadakati, yaşayan bir iman sayesinde Mesih'le bir olmuş herkese aittir. Dışsal veya içsel koşulları ne olursa olsun, imanlılar şunu hatırlamakla iyi ederler: Her zaman duada Tanrı'ya dönebilecek durumdalardır. Tümüyle yetersiz hissedebilsek de, Tanrı bizden daha güçlüdür ve karşılaşabileceğimiz her sorundan daha büyüktür. Mesih'in krallığı başarısız olamaz ve şimdi bile O'nun Ruhu bizi sevinçle ve esenlikle örtüp korumaktadır. Mesih'in sonsuza dek yaşayacağını ve imanlıların O'na katıldığını bilmek, Hristiyan'a duada Tanrı'ya yakardığı zaman nasıl teselli ve esenlik verebilir?

62. BÖLÜM

1. Bu mezmurun teması olan seçkin güven, hayatidir ve büyük çaplıdır. İmanın değeri iman edilenle belirlenir ve iman ancak ve ancak Rab'de olmadığı sürece, hiçbir değeri yoktur. İnsanlığa ve insani kaynaklara güvenmek ahmaklıktır çünkü insanların en büyüğü de en küçüğü de Tanrı karşısında kuş tüyünden daha hafif kalır. Bunun yerine, her zaman Rab'be güvenmek, yaşamlarımızı O'nun gücü, güvenilirliği, sevgisi ve adaleti üzerine inşa etmek zorundayız. Bu ilahi sıfatlarını İsa Mesih'te nasıl görüyoruz?

2. Ancak ve ancak Rab'de olan böyle iman kendisini dışa vurur. İlk olarak, kişiyi yüreğini duada Tanrı'ya dökmek üzere harekete geçirir. İkinci olarak, kişinin insanları ve insanların servetini büyütmemesine sebep olur. Üçüncü olarak, Tanrı'nın Sözü'nü dinlemeye açık ve hevesli bir yürek yaratır. Böyle bir kişi, kendi canının kurtuluş için yalnızca Tanrı'ya umut bağladığını gerçekten söyleyebilir. Bu sizin için de geçerli mi? Yaşamınızda buna dair göstergeler nelerdir?

63. BÖLÜM

1. Davut'un çölde Tanrı'nın varlığına yönelik arzusu denenmelere ve sıkıntılara uygun biçimde yanıt vermek için bir örnek ortaya koymaktadır. İlk olarak, hiçbir denenme bizi Tanrı'nın varlığı üzerinde derin derin düşünmekten ve onu arzulamaktan alıkoymamalıdır (1-5. ayetler). Tanrı'nın yüceliği herhangi bir mekân veya durumla sınırlı değildir. İkinci olarak, hiçbir denenme bizi Tanrı'nın geçmişte çok kez deneyimlediğimiz sadakatini hatırlamaktan alıkoymamalıdır (6-8. ayetler). Üçüncü olarak, hiçbir denenme bizim Tanrı'nın adaletini unutmamıza sebep olmamalıdır çünkü er ya da geç, bizi incitmeye çalışanlar Tanrı'dan hak ettiklerini

alacaklardır (9-11. ayetler). Dolayısıyla eğer tüm yüreklerimizle Rab'bi arıyorsak, nerede veya nasıl bir süreçten geçiyor olursak olalım, O'nu bulacağız. Gerçek din, bizim Tanrı'da tatmin olduğumuz ve Tanrı övgüsünü dilimizden taşırdığımız zaman olur. Bir imanlı, Tanrı merkezli böyle sevinci her gün nasıl geliştirebilir?

2. "Kral Tanrı'da sevinç bulacak" (11. ayet). Hiçbir adam veya melek, Tanrı'nın sağına yükselmiş ve Kutsal Ruh'un tüm doluluğunu almış olan Rab İsa Mesih'ten daha fazla sevince sahip değildir (16:11; 45:7; 110:1). Şaşırtıcı biçimde, Mesih kendi sevincini izleyicileriyle paylaşmak istemektedir; öyle ki, onların sevinci tam olsun (Mat. 25:21; Yu. 15:11). O'nun krallığının gelmesini beklerken, bu dünyada O'nun sevincini nasıl tadabiliriz?

64. BÖLÜM

1. Naif olmayalım; kötüler doğrulardan nefret eder ve onları yok etmek üzere dikkatli tasarılar icra ederler. Öte yandan, doğrular korku içinde de yaşamasınlar. Tanrı onların müttefikidir, onların davası için sahaya girmeye hazırdır (9:4; 35:23; 140:12). Kötüler oklarını doğru ve dürüst insanlara tutabilirler ancak Tanrı'nın da oku vardır. Onların yalanları, iftiraları ve sahte tanıklıkları vardır ancak kutsalların gerçek uğrunda bir Tanıklıkları vardır. Hatta, Rab kötülerin tasarılarını onları yok etmek üzere kullanır. Eğer bundan şüpheniz varsa, Şeytan'ın Mesih'e olan saldırısını düşünün çünkü İsa çarmıhı aracılığıyla İblis'i alt etti (Kol. 2:15; İbr. 2:14). Mesih'in zaferi O'na inanan herkese aittir ve günahkârların onlara karşı bütün söyledikleri ve yaptıkları, nihayetinde yalnızca günahkârın kendisine zarar verecektir. Bu, kilisenin dünyadan görmek zorunda olduğu çetin sözlere ve şiddete olan bakışımızı nasıl değiştirmelidir?

65. BÖLÜM

1. Yaratıcı'nın kudretli gücü ve Tanrı'nın ilahi takdirinin dünyayı sulamadaki ve ekinler vermedeki iyiliği bize şunu öğretmektedir: Bütün armağanların en iyisi Tanrı'ya yakınlıktır. Veren, verdiği armağanlardan daha büyüktür. Dolayısıyla, evrendeki en büyük faydalar Tanrı'nın seçtiği, Kutsal Ruh'uyla kendisine çektiği, Mesih'in kanıyla günahlarını bağışladığı ve kendi iyiliği ve kutsallığıyla tatmin ettiği kişidir. İsa Mesih'in egemen lütfundan daha tatlı bir şey yoktur. Ne yazık ki, insanlar çoğu zaman yaratılışın ve ilahi takdirin armağanlarının tadını çıkarırlar ancak Mesih'i arzu etmezler. Şükranımız içerisinde, yeryüzünün kutsamalarından öteye, en derin kutsamaya bakmak, Mesih aracılığıyla Tanrı'nın varlığını aramak zorundayız. O'nu sessiz saygıyla ve inanan duayla aramak zorundayız. Tanrı'yla yakınlık niçin en büyük kutsamadır?

66. BÖLÜM

1. Tanrı'nın Kızıl Deniz'de ve Ürdün Nehri'nde İsrail için sergilediği güçlü işleri, bütün ulusları O'nu övmeye çağırdı. Kötüler bile O'na bir miktar saygı göstermek zorunda hissettiler. Tanrı'nın İsa Mesih'teki kurtuluş işleriyse bütün ulusları O'na ibadet etmeye daha da fazla çağırmaktadır. Tanrı Oğlu'nun günahkârlar için ölümü, tarihteki başka hiçbir olayda olmadığı kadar Tanrı'nın sevgisini, bilgeliğini, merhametini, adaletini ve günaha karşılık gazabını bildirmektedir. O'nun dirilişi ve üstün yüceliğe yükseltilişi Tanrı'nın tarifsiz gücünü ve sadakatini açıklamaktadır. Şimdi Müjde aracılığıyla, Mesih dünyayı gelip görmeye çağırmaktadır (Yu. 11:39) çünkü O, Tanrı'nın adını bilinir kılmıştır (Yu. 17:6). Mesih geri geldiğinde, O'nun düşmanları bile önünde diz çökmek zorunda kalacak ve O'nun Rab olduğunu açıkça söyleyecektir (Flp. 2:10-11). Siz Mesih'e iman aracılığıyla Tanrı'nın gerçek bir ibadetçisi olduğunuz mu? Eğer öyleyse, yeryüzündeki herkese Müjde'yi duyurmak için kiliseyle birlikte nasıl çalışıyorsunuz?

2. Tanrı ikiyüzlülükten nefret eder. O kendisinden korkanlara ve O'nun sevgisine umut bağlayanlara karşı, onların tüm kusurlarına rağmen, oldukça yumuşak ve bağışlayıcıdır. Ancak ikiyüzlüler, dudaklarıyla dualar ederlerken yüreklerinde en büyük zevkleri olarak günaha bakarlar. Düşüncelerimiz ve arzularımız Tanrı'ya kenetlenmiş bir şekilde, O'nun sadık sevgisini görüp aynı zamanda kendi günahımızdan nefret ederek nasıl dua edebiliriz?

67. BÖLÜM

1. Bu mezmur aracılığıyla, Tanrı'ya yaraşır Yahudiler yüzyıllar boyunca Tanrı'nın kendi antlaşma halkını kutsaması için dua ettiler; öyle ki, dünyanın öteki ulusları memnuniyetle Rab'bin hükümranlığına gelsin ve O'na hak ettiği övgüyü versinler. Bunu Pentikost Bayramı'nda Tanrı'nın başka bir hasat sağlayışını kutlarken yapmış olabilirler. İsrail'in Mesihi'nin gelişiyle birlikte, bu mezmur daha da zengin bir anlam kazanmıştır. Büyük Başkâhin İsa şimdi imanlıları kutsamaktadır çünkü O, yasayı yerine getirmiş ve çarmıhtaki ölümü sayesinde antlaşma kutsamasını getirmiştir. Dirilmiş Kral Mesih kendi halkında Ruh'la hüküm sürmektedir; öyle ki, O'na itaatten zevk alsınlar. Pentikost Günü'nde O bu Ruh'u dökmüştür; öyle ki, bütün uluslardan bir canlar hasadı toplansın. Kilise şimdi bütün halklar Tanrı ibadetine katılsınlar diye dua etmekte ve emek vermektedir ki Peygamber Mesih, kilisenin duyurduğu Müjde aracılığıyla Tanrı'nın kurtuluşunu vaaz etmektedir. Hristiyanlar o gün için dua etmeli, her ulustan gelecek tamamlanmış hasadı özlemle beklemelilerdir. Büyük oranda öteki uluslardan oluşan bir kilise olarak, İbrahim'e verilen kutsama vaadinde sevinç bulabilir, Müjde hizmetleri ve özellikle de bu kutsamanın geldiği Yahudi halkının kurtuluşu için dua edebiliriz.

68. BÖLÜM

1. Bu mezmur Mesih'in zaferinden bahsetmektedir. Elçi Pavlus bunu Mesih'in kendi halkını kutsamak üzere göğe yükselişine göndermede bulunarak alıntılamıştır (18. ayet; Ef. 4:8-10). Mesih yükselmiştir ve Rab'bin ordularının Komutanı olarak halkını kendisinin bütün düşmanları üzerinde zafere götürmektedir ki bu O'nun kilisesi için çok büyük bir sevinç sebebidir (Yşu. 5:13-15; Yşa. 55:4; Vah. 6:2). Mesih göksel Siyon'a yükselmiştir ve Kutsal Ruh'ta birçok kutsamasını aşağıya göndermiştir (Elç. 2:33; 5:30-32). Rab'be bugünlük kutsama yağmuru için şükredin (Mez. 68:19)!

2. Bugün en büyük ihtiyacımız Rab'bin dualarımıza yanıt olarak ayağa kalkıp gücünü göstermesi, kilisesini canlandırması, davasını ilerletmesi ve çok sayıdaki düşmanlarını alt etmesidir. Cesaretimizi yitirmemek için, içimizi karartan günlerde Mesih'in gökte ve yerde hüküm sürdüğünü hatırlamalıyız. Kurtuluş Tanrısı olarak O kendi kilisesi için harika şeyler yapmaya kadirdir. Kötümserliğe yer olamaz. Rab'bin zaferi, O'nun halkınındır. Mesih'in bizim için sahip olduğu güce nasıl tutunabiliriz?

69. BÖLÜM

1. Bu, Yeni Antlaşma'da en çok alıntı yapılan mezmurlardan biridir. Her ne kadar bu mezmurda imanlıların deneyimi bir miktar da olsa yankılansa da özellikle Mesih'in Tanrı'nın yüceliğine olan sevgisini ve O'nun imansızlıklarında nasır tutmuş soydaşlarının elinden çektiği haksız acılarını somutlaştırmaktadır. Biz çoğu zaman kendi günahlarımızın bir sonucu olarak acı çekeriz ancak Mesih başkalarının günahlarının suçunu yüklendiği için acı çekti, kişisel olarak açmadığı bir borcu ödedi (2.Ko. 5:21; Kol. 2:14; 1.Pe. 2:24). Sonuç olarak, ilahi gazabın derin suları O'nun yaşamına hücum etti, O'nu boğdu (Mat. 26:38; Lu. 15:20). Bu mezmuru okumak imanlıları derinden alçaltmalıdır çünkü günahlarının Tanrı'nın Oğlu'na ne yaptığını görürler. Bu mezmur aynı zamanda haksız zulüm yaşayanlara nasıl derin bir teselli getirebilir?

2. İmansızlar bu sözlerde günahın devasa kötülüğüne karşı bir uyarı görmelilerdir. Günah öyle bir şeydir ki, insanları suçsuz ve sevgi dolu Rab'be böyle şeyler yapmaya sürüklemektedir. İmansızlar inançsızlık içinde bizzat nasır tutmaktan korkmalı ve onları Tanrı'nın gazabından kurtarması için hızlıca Mesih'e koşmalılardır. Bu mezmur Rab'bi arayan günahkârlara ne gibi vaatler veriyor?

70. BÖLÜM

1. Davut bu duayı birden çok kez etti çünkü sıkıntıları yeniden baş gösteriyordu. Bu dünyada etrafımızı saran tehlikelerle birlikte, tamamen Tanrı'ya bağımlı durumdayız ve sürekli olarak duada O'na yönelmeye ihtiyacımız vardır. Dua olmadan güvenli ve mutlu bir şekilde yaşayamayız. Bunun için, dua ihmal edilmemelidir. Dualarımızın uzun olması gerekmez. Bazen en etkili dua, yardım için çaresiz bir feryattır. Tanrımız bize herhangi bir buhranın herhangi bir anında gelebilir. Tanrı O'ndan yardım bulmak için ettiğimiz duaları, onları tekrarlıyor olsak bile duymaktan bıkmaz; yeter ki, O'nu düşüncesiz bir rutine dayanarak değil, içtenlikle arıyor olalım. Mesih yoksul ve muhtaç olmanın ne demek olduğunu anlar (5. ayet) çünkü O bizi zengin kılabilmek için yoksulluğu benimsemiştir (2.Ko. 8:9). Şimdi, O kendi zenginliklerine dayanarak, Rab'bin adını çağıranları kutsamaktan memnun olmaktadır (Rom. 10:12-13). Bu sizi daha sık ve daha fazla umutla dua etmeye nasıl cesaretlendiriyor?

71. BÖLÜM

1. Ciddi sıkıntıdayken, Tanrı'ya hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyduğumuzu hissederiz ve böyle bir zamanda, O'nun bizim için orada, dualarımızı işitmek üzere hazır olduğunu bilmek ufak bir teselli değildir. Bu gerçek bizi umutsuzluk noktasına geçmekten esirger. En çok cesaret veren şeyse, yaşamın her dönemi boyunca Tanrı'nın sadakatinin devam ettiği ve değişmediği düşüncesidir. Bizim gençlikten yaşlılığa doğru geçiş yaşadığımız, yaşamın bir gerçeğidir ancak İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır (İbr. 13:8). O, ölüler arasından dirilmiştir, kendi halkı için aracılık etmek üzere sonsuza dek yaşamaktadır ve onların önünden sonsuz yüceliğe gitmiş olan seleftir (İbr. 6:19-20; 7:25). O'nun yaşamınızdaki varlığı için şükrederek zaman geçirin.

72. BÖLÜM

1. Davut'un nihai Oğlu dışında, Davut'un soyundan gelen hiçbir soylu, evrensel tebaası olup da sınırları olmayan sonsuz bir krallığa hükmetmemiştir. Bu mezmur, İsa Mesih'in hükümranlığını kutlamaktadır. Mesih'in tahtında olduğunu her zaman hatırlamalıyız. Kilise saldırıya uğrayabilir veya bir düşüşte olabilir ancak Mesih onu düzeltmeye ve onun tekrardan büyüyüp gelişmesini sağlamaya kadirdir. Bu üzücü günlerde, birçok kişi sadece hayatta kalmayı düşünmektedir. Oysa reformu, iyileşmeyi ve canlanmayı düşünmeleri gerekmektedir. İmanlılar, Mesih'in krallığının başarısı ve ilerlemesi için bir vizyona sahip olmalılardır. Müjde, iyimserlik çağrısında bulunmaktadır çünkü bildirisi şudur: "İsa hüküm sürüyor!" Bu sizi Tanrı'yı temsil eden bir kişi olarak nasıl cesaretlendiriyor (bkz. 2.Ko. 5:20)?

2. Müjde iyimserliği, krallık duasına yol açar. Bu mezmur bizi Mesih'in krallığının kötülüğün güçlerine karşı galip gelmesi ve O'nun tüm seçilmişlerinin bu krallığa getirilip kutsal kılınması için –büyük bir umut ve beklentiyle– dua etmeye yöneltmelidir. Bize öğretildiği gibi, Mesih'in krallığının gelmesi ve O'nun isteğinin gerçekleşmesi için dua edelim (15. ayet; Mat. 6:9-13).

73. BÖLÜM

1. İmanla deneyim arasındaki gerilim Hristiyan yaşamında yaygındır. İmandaki sadık adamın kutsanmış olduğuna inanırız (1:1-3) ancak bazen tam tersi doğru gibi görünür. Asaf, kendisinden önce ve sonra gelen birçokları gibi, bu sorunla mücadele etti ve cevabı tapınakta buldu. Orada kâhinlikteki kurban görevi ona Tanrı'nın kutsallığını, günahkârların üzerine düşecek olan kötü sonu ve Tanrı'nın imanlılara olan lütfunu hatırlattı. Orada kötülerin yaşamının keder içinde biteceğini ve onların refahının uykudan uyanan bir adamın rüyası gibi yok olup gideceğini hatırladı. Sonrasındaysa ilahi misilleme vardır. Tanrı onlara ne sevgi ne de acıma gösterecektir. İmanlılar içinse çok farklı olacaktır. Onlar Tanrı'nın varlığını, desteğini ve yönlendirişini bilerek lütuf yaşamının tadını çıkaracaklar ve günün birinde, Tanrı'dan sonsuza dek zevk almak üzere yücelik yaşamına giriş yapacaklar. Tanrı'nın iyiliğine dair şüphelerin ve sorgulamaların üstesinden gelmek için sonsuzluğun bakış açısını nasıl kullanabiliriz?

74. BÖLÜM

1. Bazı zamanlarda Tanrı kendi halkını düşmanlarına teslim eder ve kilise parçalanır. Tanrı onları reddetmiş gibi görünür. Böyle çorak zamanlarda, koyunlar için canını vermiş olan İyi Çoban'a hâlâ yakarabiliriz (Yu. 10:14-15). Babil tarafından yok edildiklerinde İsraillilerin geriye, Mısır'dan kurtuluşlarına dönmeleri gibi, biz de Tanrı'nın kendi halkı için geçmişte yaptığı kurtarış eylemlerini hatırlayarak cesaret ve iman toplayabiliriz (Mez. 74:12-15). Bu eylemlerden en büyüğüyse Mesih'in ölümü ve dirilişidir. O'nun Yaratıcımız olarak sonsuz gücünde sığınak bulabiliriz (16-17. ayetler). Tanrı'nın kendi yüceliğine olan sevgisine (18, 21. ayetler), halkına olan şefkatine ("kumrun", 19. ayet) ve antlaşmasını tutma kararlılığına hitap edebiliriz (20. ayet). Böyle desteklere sırt dayamak Hristiyanların imanla dua etmelerine nasıl imkân sağlar? Bu gerçekler, Rab'bin bizim uğrumuza harekete geçmesi için umutla sebat etmemiz konusunda bize nasıl güç verebilir?

75. BÖLÜM

1. Bu mezmur şu umutla sevinç bulmaktadır: Şu anda yeryüzünü ve içindeki her şeyi ayakta tutan Tanrı, tayin ettiği zamanda, kötüleri yargılamak üzere doğru gazabının tüm hiddetiyle gelecektir. O gün kaçış olmayacak ve hiçbir savunma mümkün olmayacaktır. Günahkârlar gazap kâsesini son damlasına kadar içeceklerdir. Yargıç, onlar artık hiçbir zarar yaratamasınlar diye onların gücünü ("boynuzunu", 5. ayet) sökecek ve doğruları güç ve yücelikle ayağa kaldıracaktır. Bu, kutsallar için iyi haberken, kötüler için feci bir uyarıdır. Kibirlerine son vermelerini nasihat etmektedir. Yargı Günü, tövbe etmeyen günahkârlar için nasıl olacaktır?

2. Bu mezmurla Yeni Antlaşma arasındaki harika bir bağlantı, Mesih'in Getsemani Bahçesi'ndeki duasıdır: "Baba, mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun... Eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun" (Mat. 26:39, 42). Rab İsa, Tanrı'nın günahkârlara yönelik gazap kâsesini aldı ve Babası'nın isteğine tabi olarak onu tümüyle içti; öyle ki, halkı onu asla tatmak zorunda kalmasın. Bu sizin Tanrı'nın günahkârlara yönelik sevgisine olan bakışınızı nasıl etkiliyor? Sizin Mesih'in çarmıhına olan bakışınızı nasıl etkiliyor?

76. BÖLÜM

1. Kilise bazen ciddi saldırı altındadır ancak Şeytan'la kötü insanlar onun yıkımını boş yere ararlar. Bizde Olan, dünyada olandan daha büyüktür. Tanrı'nın kendisi, içimizde ikamet eden Egemenimiz ve Koruyucumuz'dur. Uygun zamanda, O, kilisenin davasını üstlenir ve onun yardımına gelir. Kiliseyi devirmesi için hangi kötülüğe izin verilirse verilsin, Tanrı'nın daha da övülmesi için o kötülük hükümsüz bırakılacak ve akabindeki kötülükler de kontrol altına alınıp etkisiz bırakılacaktır. Böylece, Rab'bin halkı O'nun ellerinde hem güvende hem de esenliktedir. Bu, imanlıların sıkıntıda alçakgönüllü, sessiz ve uysal kalmalarına nasıl yardımcı olur?

77. BÖLÜM

1. Stres bizi uykusuz bıraktığında, içinde bulunduğumuz zorluk fiziksel ve duygusal yorgunlukla birlikte ikiye katlanır. Ancak o durumda, kendimizi duaya ve derin düşünmeye adayabiliriz. Tam da öğrencileri kederden ve bitkinlikten uykuya dalarken, Mesih duada hararetle Tanrı'yı arıyordu ki aslında O'nun canı diğerlerinden çok daha ağır bir yükün altındaydı (Mar. 14:33-40). Bu hususta da Efendimiz'in izinden gidelim: Uykusuz gecelerinizi içten dua, Kutsal Yazı üzerinde derin düşünme ve aracılık fırsatına çevirin. Sizi ne uykudan alıkoyuyor? Bu fırsattan ruhsal olarak nasıl istifade edersiniz?

2. Tanrı bizi unutmuş gibi göründüğünde, bizim için O'nun işlerini hatırlama zamanıdır. Kutsal Kitap tarihi, Tanrı'nın kendi halkını kurtarma gücü ve sadakatinin şaşılası gösterileriyle doludur. Eğer bir imanlıysanız, kişisel öykünüz de aynı zamanda Tanrı'nın ilahi takdirinin ve kurtaran lütfunun iyilikleri üzerinde derin düşünülecek zengin bir kaynaktır. Bir Hristiyan güç ve teselli bulmak için bu şeylerden nasıl istifade edebilir?

78. BÖLÜM

1. Kutsal Kitap tarihi gerçek insanlar ve olaylar hakkında güvenilir gerçekler öğretmektedir ancak yine de amacı ruhsal gerçeği aktarmak ve ruhsal bir cevap talep etmektir. Çocuklara ve yetişkinlere Kutsal Kitap'ın öykülerini öğretmek iyidir ancak eğer öyküden öğreti çıkarmıyorsak ve onu yüreğe uygulamıyorsak, o zaman Tanrı'ya sadık olmuyoruz demektir. O her kuşağı, gelecek kuşakları Tanrı'ya umut bağlamaları ve O'nun buyruklarına itaat etmeleri için eğitmeye çağırmaktadır. Bunun aile ibadeti ve kilise dersleri için anlamı nedir?

2. İsrail'in tarihi şunu öğretmektedir ki, Tanrı kendi antlaşmasına sadıktır ve halkını kurtarmak üzere güçle işlemektedir. Ancak insanlık Tanrı'ya sadık değildir, yürekte isyankârdır; her ne kadar bu isyan bazen ikiyüzlü dindarlık boyamaları altına gizlenmiş olabilse de. Sonuç olarak, Tanrı'nın gazabı onlara karşı alevlenir. İnsanın sorununa Tanrı'nın sevgi dolu çözümüyse Davut'un hanesini merkez alır; İsrail'e, onlara iyilik ve doğrulukta çobanlık edecek bir kral vermek üzerine kuruludur. Ancak Davut'un soyu başarısız olur ve sonuç olarak öteki uluslar arasında sürgüne düşerler. Bu mezmur da böylelikle İsrail'in umudunun gelmekte olan bir Davut Oğlu'nda yattığını ima etmektedir. O Oğul ki, Rab'le olan antlaşmayı tutacak ve halkın üzerine O'nun kutsamasını getirecektir. Bu Kral aynı zamanda Tanrı'nın lütfu sayesinde günahkârların yüreklerini değiştirme kabiliyetine de sahip olmak zorundadır; öyle ki, günahtan tövbe etsinler ve Tanrı'nın vaatlerine güvensinler. Bu Kral'ın getirdiği kurtuluş, İsrail'in Mısır'dan çıkışı gibi olacaktır; yalnız bu, ruhsal bir çıkış olmak zorundadır. Bu mezmurun beklentileri İsa Mesih'te ve Ruhu'nda nasıl yerine gelmiştir?

79. BÖLÜM

1. Tanrı'nın kilisesinin üzerine büyük zarar, utandırılma ve bunalım gelebilir (Vah. 13:15; 17:6). Bazen Tanrı kötülere, Hristiyanlık beyanında bulunan kilisenin üzerinde onların günahlarından ötürü zafer verir. Böyle felaket zamanlarında, kendimizi O'nun şefkati ve bağışlaması için duaya vermek zorundayız. Rab kendi halkını terbiye ediyor olsa da kötü zalimleri –eğer tövbe etmiyorlarsa– cezalandırması için O'nun adaletine seslenebiliriz (Vah. 6:9-11). Mesih kendi halkının daima Çoba-

nı'dır (Mez. 79:13) ve O onları asla terk etmeyecektir. Tanrı kendi kilisesini sıkıntılardan kurtardığında veya eğer ciddi bir zulüm döneminde yaşamıyorsak, tadını çıkardığımız esenlik için Rab'be topluluk olarak şükürler ve övgüler sunmalıyız. Kilisenin mevcut durumu onu nasıl duaya ve övgüye çağırmaktadır?

80. BÖLÜM

1. Tanrı'nın halkının gözyaşları aktığında, kendilerine şunu hatırlatabilirler: Mesih seçilmiş sürüsünün ilahi Çobanı'dır, tahtta oturmuş bir kral olarak Kutsal Ruhu sayesinde daima onlarla birliktedir. O orduların Rabbi'dir, bütün yaratılışın Her Şeye Gücü Yeten Komutanı'dır. O'nun yüzü imanlıların üzerine ışıldar, hatta Müjde aracılığıyla onların yüreklerinin içine ışıldar (2.Ko. 4:6). Onlar Tanrı'nın bağıdır ve Mesih kendisinde kalan bütün dallara özsuyuyla yaşam veren asmadır (Yu. 15:1-8) çünkü O, İnsanoğlu olarak insan doğası almış ve böylelikle bize aşılanmıştır; öyle ki, Ruhu sayesinde biz de O'na aşılanabilelim. Bunun için, kilise yenilgiye uğradığında, imanlılar kendilerini canlandırması için Mesih'e seslenmelilerdir; öyle ki, Tanrı'nın arzu ettiği meyveyi verebilsinler. Siz Mesih'in kilisesinin canlanması için ne sıklıkla dua ediyorsunuz? Bu mezmur dua etmenize nasıl yardımcı olabilir?

81. BÖLÜM

1. Mezmurlar aracılığıyla Rab İsa Mesih bize, Tanrı'ya O'nun isteği uyarınca ibadet etmeyi öğretmektedir. Tanrı halkı O'na kuvvet ve sevinçle terennüm ederek (1. ayet), Tanrı'ya müzikle mezmurlar sunarak (2-3 ayetler), Kutsal Yazı'nın talimatlarını izleyerek (4. ayet), Tanrı'nın İsa Mesih'teki büyük kurtuluş işlerini hatırlayarak (5-7. ayetler), Söz'ün vaazını dinleyerek (8. ayet), bu dünyanın ilahlarını reddederek (9. ayet), Tanrı'ya bizi Mesih'le tatmin etmesi için bekleyiş dolu bir arzuyla yaklaşarak (10, 16. ayetler) ve günahlarımızdan tövbe ederek (11-15. ayetler) ibadet etmelidir. Siz toplu ibadetinizde bu rotalardan her birini nasıl izliyorsunuz? Nasıl değişmeniz gerekiyor?

82. BÖLÜM

1. Tanrı insanlara O'nun temsilcileri olarak dünyada hüküm sürmek üzere büyük yetki vermiştir (Yar. 1:26-28) ancak bu yetkiyle birlikte sorumluluk da gelmektedir. İnsanlar, özellikle de güç sahibi insanlar, kendilerini Tanrı'yla yanlış bir şekilde karıştırabilmektelerdir. Kötülerin karşısında zayıfları korumak yerine, ayrımcılık yaparlar ve toplumu ayakta tutan temel ilkeleri kenara atarlar. Yahudi kurulu Mesih'i ölüme mahkûm ettiğinde ve öteki uluslardan olan yönetici de Mesih'i suçsuz bulmasının üstüne O'nun çarmıha gerilmesi gerektiğini onayladığında, insan mah-

kemelerinin adaletsizliği sapkınlığının zirvesine ulaşmıştır. Yine de adalet uygulanmadığında, doğru olanı yapması için tüm yeryüzünün Yargıcı'na bakabiliriz. Rab yöneticilere yalnızca insan olduklarını, Adem'de düşmüş ve fani olduklarını hatırlatmaktadır. Eğer bu dünyanın yöneticileri Tanrı'nın adalet ilkelerini izlemiyorlarsa, o hâlde Tanrı yargıçları yargılayacaktır çünkü O bütün ulusların Sahibi'dir. Bu mezmur devlet yetkililerine nasıl Tanrı korkusunda yürümeyi öğretiyor?

83. BÖLÜM

1. Tanrı'nın düşmanları çoğu zaman O'nun halkına saldırırlar ve eğer onlar kendilerini, etrafları onları mahvetmek isteyen kötülerle sarılmış bir hâlde bulurlarsa, şaşırmamalılardır. Kilisenin tesellisi şudur: Tanrı duaya cevap olarak yardıma gelecektir. Hristiyanlar nihai zaferden emin olabilirler çünkü Tanrı kurtarma gücünü ve isteğini tarih boyunca tekrar tekrar göstermiştir. Oysa kötüler korkmalılardır çünkü Rab kendi düşmanlarını utançla dolduracak ve onlara ateşle azap verecektir. Tanrı'nın yargıları çetin görünebilse de gerçekte bunlar iyi ve gereklidir çünkü dünyaya, tüm yeryüzünün tek egemen Kralı'nın ancak ve ancak Rab olduğunu sergilerler. Bu, imanlıları adalet için duaya nasıl teşvik ediyor? İmansızlara tövbe etmeleri için nasıl nasihat ediyor?

84. BÖLÜM

1. Yeni antlaşmada, Tanrı'nın evi bir bina değil, Kutsal Ruh sayesinde Mesih'te bir olmuş olan insanlar topluluğudur (1.Ko. 3:16; Ef. 2:22; 1.Pe. 2:5). İbadet için Tanrı'nın evine gitmekte büyük kutsama vardır. Tanrı Sözü bizi o kutsal toplantıya çağırmaktadır (Mez. 99:9) ve Kutsal Ruhu bizi çekmektedir (Ezr. 1:5). Orada imanlılar Tanrı'nın güzelliğini görürler ve O'nda tatmin bulurlar (63:1-2). Kişinin Tanrı'nın kilisesini ve kilisedeki Tanrı ibadetini sevmesi, Tanrı'nın o kişideki kurtaran kutsamasının bir işaretidir. Kilisenin toplantılarına biz ne kadar değer veriyoruz? Onlara ne sıklıkla katılıyoruz? Oraya gittiğimizde neyin arayışında oluyoruz: Tanrı'nın mı, yoksa insandan gelecek bir şeyin mi?

2. Hiç kimse Tanrı'nın evi için İsa Mesih kadar şevkli değildir (Yu. 2:17). O, on iki yaşında bir çocukken bile orada olmayı seviyordu (Lu. 2:46-49). Yetişkin olaraksa çoğu zaman tapınaktaydı (Lu. 22:53; Yu. 10:23). Özellikle de kendi inanan halkıyla birlikte –Tanrı'nın ruhsal eviyle– birlikte olmaktan zevk alıyordu. O, onlara kendisinin özel varlığını vaat etmiştir (Mat. 18:20; 28:20). Dirilmiş Rab bizim tapınağımızdır ve Üçlübirlik Tanrısı'nın güzelliğiyle güneş gibi parlamaktadır (Yu. 2:19-22; Vah. 21:22-23). Kiliseyle Tanrı'nın huzurundaki bir gün, başka yerdeki bin günden daha iyidir. Bizim tutumumuzu bu hususta Mesih'e benzer olmaktan genellikle ne alıkoyuyor?

85. BÖLÜM

1. Tanrı'nın geçmişte bize nasıl davrandığı hakkında düşünmek, Tanrı'nın bize lütfunu göstermesine yönelik arzumuzu arttırmanın iyi bir yoludur. Bu mezmur aracılığıyla derinlemesine düşünürken, buradaki mantığı takip edin. İlk olarak, geçmişi hatırlıyoruz, Tanrı'nın merhametleri, geri getirmeleri, bağışlaması ve esenliği hakkında düşünüyoruz (1-3. ayetler). Sonra, geleceğe yönelik olarak, Tanrı bizi canlandırsın ve bize merhametini veya antlaşma sadakatini göstersin diye dua ediyoruz (4-6. ayetler). Son olarak, şimdiki zamanda iman gösteriyoruz. Şöyle ki, Rab'bin Sözü'nü dinlemeye azmediyor, O'nun kurtarışına ve yüceliğine umut bağlıyor ve kendimize ve birbirimize eski ahmaklık yollarına geri dönmemek, sağlanan esenlik yolunu izlemek üzere nasihat ediyoruz (7-13. ayetler). Siz bu örneği özellikle kendi durumunuza veya kilisenize nasıl uygulardınız?

86. BÖLÜM

1. Kutsal Kitap'a dayalı dua Tanrı hakkında derin derin düşünmekten hız alır. Tanrı'nın Mesih'teki antlaşması bizi O'na alçakgönüllülükle ve güvenle yaklaşmaya cezbeder (1-2. ayetler). Tanrı'nın iyiliği ve bağışlaması bizi O'nu günahlılığımıza rağmen duada düzenli olarak aramaya çeker (5. ayet). Tanrı'nın büyüklüğü bizi diğer tüm ilahlardan uzaklaştırıp ihtiyacımızda yalnızca O'nu aramaya döndürür (8-10. ayetler). Tanrı'nın sevgisi, şefkati, lütfu ve sadakati, gururlu günahkârlar bizi yok etmeye çalışırken dahi, bize O'na seslenmek üzere umut verir (13-15. ayetler). Tanrı'nın bize geçmişte olan merhametleri bizi O'dan bize şimdiki zamanda iyiliğine yönelik işaretler vermesini cesaretle istemek üzere yüreklendirir (17. ayet). Duada Rab'be hangi endişelerinizi götürmeniz gerekiyor? Tanrı'nın Mesih aracılığıyla antlaşmasında görülen hangi sıfatları, bizim güvenle dua etmemize izin veriyor?

87. BÖLÜM

1. Yeni antlaşmada, kilise Tanrı'nın ruhsal Siyon'u, göksel Yeruşalim ve O'nun halkı arasındaki yaşayan tapınağıdır (Gal. 4:26; İbr. 12:22; 1.Pe. 2:5–6; Vah. 3:12; 21:2, 10). Tanrı'nın İsrail'e vaatleri kilisede Oğlu'na iman aracılığıyla yerine gelmektedir ki O'nun kimliği ve yaptıkları, Tanrı'nın günahkârlarla ikametinin temelidir (1.Ko. 3:11; 1.Pe. 2:6-7). İsa Mesih'in kilisesi dünyadaki bütün kuruluşlardan daha güzel, daha değerli ve daha kutsaldır (Yşa. 60-62). Onun vatandaşları Kutsal Ruh sayesinde gökten doğmuşlardır (Yu. 3:1-8; Gal. 4:29-31). Rab onların her birini adıyla bilir (2.Ti. 2:19). Tanrı kendi özel varlığının kilisesinin toplantılarında, Tanrı'yla bire birdeki paydaşlığı aşan bir şekilde bulunacağını vaat etmiştir (Mat. 18:20; 28:20; Ef. 2:18-22). Kilisenin toplanması ne kadar değerlidir! Bu mezmur bize kiliseyi ve

onun toplu ibadetini sevmemiz için ne sebepler vermektedir? Tutumlarınızda ve alışkanlıklarınızda, kilisenin Tanrı'nın gözündeki önemini yansıtacak ne gibi değişiklikler yapmanız gerekiyor?

88. BÖLÜM

1. Rab günahkârın canına kendi gazabının ezici bir hissiyatını çökertebilir, vicdanın dağlanmasını ve duyguların korkuyla alevlenmesini sağlayabilir. Eğer durum buysa, o hâlde doğru yanıt günahtan kurtuluş için Tanrı'ya yakarmaktır (1. ayet; Elç. 2:37; 16:29-30). Rab'bin adını çağıran, dirilmiş Mesih'e güvenen herkes kurtulacaktır (Rom. 10:9-13). Siz günaha karşı Tanrı'nın gazabını hissettiniz mi? Sizi kurtarması için yalnızca ve yalnızca Mesih'e güveniyor musunuz?

2. Tanrı kendi baba sevgisinin rahatlık veren hissiyatını imanlıdan uzaklaştırabilir ve Hristiyan da günahlarının suçluluğundan ötürü bir karanlık ve dehşet dönemine girebilir. Nesnel olarak imanlı Tanrı'nın gözünde aklanmış olarak kalsa da öznel olarak güvence hissiyatını ve vicdan esenliğini kaybedebilir, Tanrı'nın kendisine karşıt olduğunu hissedebilir (38:1-8). Böyle dönemler fiziksel hastalıkta ve arkadaşlardan soyutlanmayla birlikte daha da şiddetlenebilir. Bu dönemler Hristiyan'ı sabırla katlanmaya ve devamlı duaya çağırmaktadır (88:1-2, 9, 13).

3. Hristiyanların ruhsal çoraklığı bizi rahatsız edebilse de bize en çok dokunması gereken şey günahsız Tanrı Oğlu'nun acıları olmalıdır ki bu mezmur O'nda yerine gelmektedir. O, küçüklüğünden beri Tanrı'ya sadık kaldıysa da (22:1, 9-10), ilahi terk edilmeyi en yüksek seviyede yaşadı. Başkalarının günahları için acı çekti ve onların suçundan ötürü ezildi (Yşa. 53:5-6, 10). O, laneti kendi üzerine alarak, Tanrı'nın günahkârlara yönelik gazabını yatıştırdı (Rom. 3:25; Gal. 3:13). Sonuç olarak, Tanrı tarafından terk edilmiş gibi hissedebilsek de, Rab imanlıyı asla gerçekten terk etmez. Mesih'in dehşet karanlık zamanı üzerinde derin derin düşünmek, imanlılara kendi karanlık zamanlarında sebat etmeleri için nasıl yardımcı olabilir?

89. BÖLÜM

1. Bu mezmur, Davut'la yapılan antlaşma üzerine bir izahtır (2.Sa. 7) ki bu antlaşma Tanrı'nın kurtarış vahyinde önemli bir ilerleme noktası olmuştur. Rab, Davut'a onun kraliyet soyu aracılığıyla Tanrı'nın varlığının ve krallığının yeryüzünde sonsuza dek kurulacağını bildirdi. Süleyman'dan başlayarak Davut'un oğulları öyle ya da böyle başarısız oldular. Günahları bu vaadi tehlikeye atmış gibi görünüyordu çünkü Tanrı'nın yargısı üzerlerine geldi ve sonunda Yahuda Krallığı'nı yok etti. O dönemdeki imanlılar bir yanda bir krallık vaadi ve öbür yanda da terk edilmişlik ve yabancıların egemenliğinde olma gerçekliği arasındaki gerilimin ortasında yaşı-

yorlardı. Bu mezmur bize, yaşamın gerçekliği Tanrı'nın vaatleriyle çelişiyor gibi göründüğünde nasıl dua etmeyi öğretmektedir? Nasıl hem imanı hem de dürüstlüğü teşvik etmektedir?

2. Tanrı, yasayı çiğnemeleri durumunda Davut soyu üzerine terbiye getireceğini söylemişse de aynı zamanda kendi sadık sevgisinin ve güvenilir antlaşmasının boşa çıkarılamayacağının garantisini verdi. Bu, İsrail'i şu umuda çağırdı: Tanrı, Tanrı'nın yasasına olan itaatiyle sonsuz krallığı getirecek olan doğru bir Davut Oğlu çıkaracaktı. İsrail'in krallarının başarısızlığı, insanın İlk Adem'de o yeryüzündeki kutsanmış ve asil konumundan düşüşünü yansıtıyordu. Dolayısıyla Tanrı'nın vaadi, Tanrı Oğlu olan Son Adem'in umudunu ortaya koymaktaydı. İmanlıların tüm umudu O'na dayanmaktadır. O'nun krallığı Mesih'in gelişiyle, ölümüyle, dirilişiyle, göğe yükselişiyle ve Kutsal Ruh'u küresel Müjde hizmetleri için dökmesiyle hâlihazırda başlamıştır. Ancak kilise hâlâ O'nun yücelik içinde hüküm sürmek üzere gelişini beklemekte ve zulüm çarmıhının altında yaşamaktadır. Bu mezmur bize, "zaten gerçekleşti ancak henüz tamamlanmadı" gerçekliğinde yaşamaktayken, duada O'nun krallığının ardından gitmemiz için nasıl yardımcı olabilir?

90. BÖLÜM

1. Ölüm, kendimizi teslim etmemiz gereken doğal bir olay değildir; Tanrı'nın günahlarımızdan ötürü insanlığa olan öfkesinin bir işaretidir. Ölüm hakkında düşünmek istemiyor olsak da yaşamın kısalığı, ölümün kesinliği ve hem yaşama hem de ölüme hükmeden Tanrı'nın sonsuzluğu üzerinde derin derin düşünerek çokça bilgelik ediniriz. Ölümün gerçekliği bizim kibir ve bağımsızlık maskelerimizi indirir ve bize Tanrı'nın üzerimizdeki mutlak gücünü ve günaha karşılık gazabını hatırlatır. Bu gerçekler bizi nasıl alçaltmalıdır?

2. Ölüm gerçekliği ayrıca bizi Tanrı'da, bu yaşamdan daha uzun süre dayanacak bir ikamet yeri bulmaya yöneltir. Bu dünya, onu geçici bir ev olarak gördüğümüz zaman büyüsünü kaybeder. Oysa Tanrı ebedîdir. Bize Müjde'yle verilen büyük bilgelik budur: Sonsuz yaşam için Rab İsa Mesih'e güvenmek zorundayız (2.Ti. 3:15). Tanrı'nın size günahlarınız için merhamet etmesi, size sevgisinde sonsuz sevinç ve tatmin vermesi ve işlerinizin sonsuz değeri olsun diye sizde işlemesi için dua edin.

91. BÖLÜM

1. Tanrı'nın halkı bu mezmuru çok uzun bir süredir Tanrı'nın koruyucu varlığının bir vaadi olarak bağrına basmıştır. Bu, imanlılara hiçbir zararın gelmeyeceği yönünde yorumlanmamalıdır (10. ayet) ancak şöyledir ki, Tanrı her şeyi kendisini sevenlerin iyiliği için işleyecek, onları Şeytan'ın ve bu kötü dünyanın üzerinde galiplerden

üstün kılacaktır (Rom. 8:28, 37). Tanrı'nın olağan yolu, onları sıkıntıda ayakta tutarak, sonra onları sıkıntıdan kurtararak ve nihayetinde de onlara yücelik ve sonsuz yaşam vererek onların dualarını cevaplamaktır (Mez. 91:15-16). Bu mezmurun ilk kısmındaki tasvirler (1-4. ayetler) bize Rab'be güvenmek hakkında ne öğretiyor?

2. Şeytan, Mesih'e Tanrı'yı olağanüstü bir şekilde sınatmaya çalışarak O'ndan kendisini tapınağın tepesinden atmasını istedi; öyle ki, melekler O'nu taşısın. Böylece Şeytan bu denemesinde, Kutsal Yazı'yı suistimal etti (11-12. ayetler – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi; Lu. 4:9-11). Alıntı yaptığı ayette yazan "bütün yollarında" ifadesini atladı ve bunun sebebi belki de bu ayetlerin Tanrı'nın tüm yaşamımız üzerindeki olağan takdirine güvenmeyi ima etmesiydi, Tanrı'ya birtakım olağanüstü şovlar yaptırmayı değil. Mesih meleklerin korumasına yönelik vaadi teste tabi tutmayı reddetti ve sonra melekler gelip O'nun bitkin insanlığının olağan ihtiyaçlarıyla ilgilendiler (Mat. 4:11). Mesih'ten, bizim Tanrı'nın koruma vaatlerini nasıl kullanıp kullanmayacağımız hakkında ne gibi dersler alabiliriz?

92. BÖLÜM

1. Mezmurun başlığının ima ettiği üzere, bu mezmur bize Rab'bin Günü'nü nasıl kutsal tutacağımızı öğretmektedir. Şabat Tanrı'yı, kimliği ve yaptıkları için O'nun evinde toplu ibadetle övmeye adanmış bir gündür. O'nun övgülerini sabah ve akşam, mümkün olduğu kadar terennüm etmemiz gerekir. Kötüler tarafından etrafımız sarılmış hâlde, yaşam gaddar olabilir ancak Rab'bin Günü bize Tanrı'nın her şeye egemenliğinin, kötülerin yargılanmasının ve imanlılar üzerindeki kutsamaların vaatlerine iman sayesinde bakış açımızı yenilemek üzere eşsiz bir fırsat sunar. Dolayısıyla Söz'ün vaazı Şabat Günü için esastır. Tanrı'nın huzurunda ibadet ederek, Tanrı'nın halkı ağaçlar gibi büyüyüp serpilir. İleri yaşlara dek güçte yenilenirler ve başkalarının duyması için Tanrı'nın doğruluğunu bildirirler. Gerçekten de Şabat kutsanmış bir gündür! Bu mezmur sizi Şabat günlerinizi geçirme şeklinizi nasıl değiştirmeye davet ediyor?

93. BÖLÜM

1. Yaşamımızda hoş olmayan, beklenmedik ve açıklamasız şeyler olabilmektedir. Tanrı halkı için şundan daha teselli edici bir gerçekten neredeyse yoktur: Tanrı kendi krallığını, kendi yüceliği ve halkının iyiliği amacıyla tıkır tıkır yönetmekte olan mutlak Egemen'dir. Güçle, adaletle ve bilgelikle bütün dünya üzerinde hükmeden Kral yalnızca ve yalnızca Rab Tanrı'dır (Yşa. 46:10-11; Ef. 1:11). Üçlübirlik Tanrısı, Aracı olan İsa Mesih aracılığıyla hüküm sürmektedir (Mez. 2:6; 110:1-2; Mat. 28:18). Mutlak hükümdar olarak Tanrı her şeyi Oğlu sayesinde, önceden belirlenmiş amacı doğrultusunda yönlendirmektedir (Özd. 16:4; Rom. 11:36; İbr. 1:3).

Bu bize güçlü insanların tehditlerine nasıl karşılık vereceğimiz hakkında ne öğretmektedir (Mez. 93:3-4)? Bu bizim Söz'e ve ibadete yaklaşımımızı nasıl etkilemelidir (5. ayet)?

94. BÖLÜM

1. Bu, zulüm gören kilise için olan bir mezmurdur. İmanlılar haksız yere acı çektikleri her zamanda Tanrı'ya seslenebilirler ki O, üstün güç ve yargı koltuğunda oturmaktadır. O, müdahale etmeye, görünürdeki yanlışları düzeltmeye ve sıkıntıdaki halkına rahatlık vermeye kadirdir. Tanrı'nın bu dünyada yaşanan her şeyi hesaba aldığı gerçeği üzerinde düşünmek ciddi ve önemlidir. Şu anda dahi her şey, herkesin önünde duracağı Yargıç'ın gözleri tarafından açıkça görülmektedir. Bu, haksızlığa ve kötü niyetli zulme sabırla dayanmak üzere Mesih'e güç verdi ve Hristiyanlar da O'nun izinden gitmeye çağrılmaktalardır (1.Pe. 2:19-23). Sizi şu anda hangi haksızlıklar sıkıyor? Bu gerçek size nasıl yardımcı olabilir?

2. Tanrı halkı, Rab'bin kendilerini zalimlerden kurtarmasını beklerken, Tanrı'nın bunda onlar için bir amacı olduğunu bilerek teselli bulabilirler. İlk olarak, Tanrı terbiyesinin ve disiplininin öğretişiyle onları kutsamaktadır (12. ayet). Zalimler bile imanlıları kutsal kılmak üzere Tanrı'nın elindeki araçlardır. İkinci olarak, Tanrı onları kendisiyle daha derin bir paydaşlığa getirmektedir. Zulmün elemleri bizi Tanrı'nın Ruhu'nun gizli avutmalarından daha da derin bir şekilde içmeye iter (18-19. ayetler). Siz Mesih'in cana zevk veren avutmalarını biliyor musunuz? Bilmiyorsanız, sebebi nedir? Eğer biliyorsanız, onlarda nasıl büyüyebilirsiniz?

95. BÖLÜM

1. İbadette insanlar Tanrı'nın güvenilir Kurtarıcı, üstün Kral ve bütün evrenin tek Yaratıcısı olarak övgülerini terennüm ederler. Söz'ün okunmasında ve vaazında Tanrı'nın sesini duyarız. 1-7. ayetler bize gerçek ibadette Tanrı Sözü'ne olan yanıtımız hakkında ne öğretmektedir?

2. İbadet zamanında, aslında sadece iki seçenek vardır: (1) ya Tanrı'yı İsa Mesih aracılığıyla memnuniyetle yüceltiriz; (2) ya da yüreklerimizi katılaştırıp O'nu teste tabi tutarız. Eğer Tanrı'nın Sözü'ne inanmayı reddediyorsak, o zaman mucizeler görmek dahi bize yardımcı olmaz – ki İsrail birçok mucize gördü ancak topluluğun çoğu çölde Tanrı'ya karşı isyan etti. Acı gerçek şudur ki, birçok kişi ibadet zamanlarına gelip yalnızca Tanrı'nın gazabına uğradığıyla kalmaktadır. Tanrı'nın huzur kutsamasına adım atmanın tek yolu İsa Mesih'e imandan geçmektedir. Bunun için, nötr kalabileceğinizi düşünerek kendinizi aldatmayın. Sizce yüreğiniz yukarıdaki iki seçenekten hangisini seçiyor? Tanrı'nın gazabından kaçın, koyunlar için canını vermiş olan İyi Çoban'ın bakımına girin ve yüreğinizi Tanrı'ya ibadete yönlendirin.

96. BÖLÜM

1. Bu mezmur şunu öğretmektedir ki, övgü ve ibadet Tanrı merkezlidir ve övgünün her unsuru –ilahide, konuşmada, davranışta veya görünüşte– O'nun yüceliğini hedef alır. İbadet O'nun kutsallığına, yani O'nu tek gerçek Tanrı olarak sergileyen ışıl ışıl ihtişamına, yüceliğine ve güzelliğine yanıt vermektedir. Dolayısıyla, ibadet Söz'den Tanrı'nın yüceliğinin vaaz edilmesi etrafında döner. İbadetimizi nasıl Tanrı merkezli tutabiliriz?

2. İbadet, Müjde görevine hizmet etmelidir, yani etnik veya kültürel arka planına bakmaksızın her insanı bu tek Tanrı'yı tanımaya ve O'na hayran olmaya çağırmalıdır. Kutsal Kitap'a dayalı müjdeleme Tanrı'ya ibadet etme çağrısıdır. Hakiki ibadet bütün ulusları bu büyük Tanrı'yı ve Kurtarıcı'yı yüceltmek üzere özlemle doldurur. İbadetimiz aracılığıyla nasıl uluslara ulaşabiliriz?

3. İbadet, kutsallığın güzelliğiyle bezenmelidir; yani, Mesih'in kusursuz itaatini giyinmiş ve Kutsal Ruh'un tesirleriyle Tanrı'nın buyruklarına itaat eden insanlar tarafından icra edilmelidir. Toplu ibadet zamanlarımızda, kendimizi veya başkalarını eğlendirmeye değil, Tanrı'nın yüceliğini öne çıkarmaya ve O'nu hoşnut etmeye gayret etmeliyiz. Tanrı'nın kutsallığını ve Tanrı ibadetini bayağılaştırmak, müjdelemeye yardımcı olmaz; aksine, onu kalbindeki çekicilikten, yani Tanrı'dan mahrum bırakır. Kutsallıkta güzel olan bir ibadet yolunda nasıl emek verebiliriz?

97. BÖLÜM

1. Tanrı tahttadır. O'nun haklı sevinmelidir çünkü dünya rastgele şansın veya kaderin yönetiminde değildir. Mutlak kontrolde olan Biri vardır ve adaletle doğruluk galip gelecektir. Yaşamın amacı vardır. Kötüler Rab'bi alt edemezler; kötülük sonunda yargılanacaktır ve gelecek tümüyle Tanrı'ya bağlıdır. Eğer zorlukların ortasındaysanız, her şeyin yukarıdan, hata yapamayacak kadar bilge ve gereksiz kedere sebep olamayacak kadar iyi Biri tarafından yönlendirildiğini hatırlayın. Bu zamanda ayrıca mücadelelerden geçiyor olabilecek olan tanıdıklarınız için de dua edin.

2. Tanrı, Rab olan Oğlu'nda hüküm sürmektedir (2:6-8; 110:1-3). Bu mezmurun görsel tasviri nihai tamamlanışını İsa Mesih'in ikinci gelişinde bulacaktır. O, dünyayı yargılamak üzere göklerden gelecek, böylelikle yeni bir yaratılış ortaya çıkarmak üzere bu yaratılışı değiştirecek ve imanlıları sonsuz sevince kavuşturacaktır. Bu mezmur, Hristiyanları tüm yürekleriyle günahtan nefret ederek yüz çevirmelerine ve tüm yürekleriyle Rab'bi sevmeye nasıl motive edebilir? Bu neden imansızları putlarını bırakmaya ve yalnızca ve yalnızca Rab'be kulluk etmeye yöneltmelidir?

98. BÖLÜM

1. Tanrı tarafından yapılan harika işleri düşünün. Yaratılışta, O bütün evrenin maddesini sadece bir sözle ve yoktan yarattı (Rom. 4:17; İbr. 11:3). İlahi takdirinde, O her şeyi kendi isteği uyarınca sürdürür, yönetir ve yönlendirir (Neh. 9:6; Yşa. 46:10; Ef. 1:11). Kurtuluşta, O'nun en büyük işinde, O günahta ve perişanlıkta tutsak olanları kendisine büyük maliyetle kurtarır (Çık. 6:6-7; Yas. 7:7-8). Bu büyük işlerden her biri nasıl bize Rab'bi yüceltmek üzere nedenler vermektedir?

99. BÖLÜM

1. İbadette Tanrı'ya yaklaşırken, insanlar O'nun sınırsız haşmetinin ve kutsallığının huşusuyla titremelilerdir. Gelişigüzel laubaliliğin veya uçarılığın yeri yoktur çünkü Tanrı her yönden bizim üstümüzdedir. O Tanrı'dır, insan değildir. Ancak yaratılandan sonsuz derecede farklıysa da yine de yaklaşılabilirdir ki Musa, Harun ve Samuel buna tanıklık ederler. O hâlde O'nun bağışlamasına bel bağlayalım ve O'na korkuyla ve aynı zamanda da sevinçle ibadet edelim. Tanrı'ya korkuyla ve sevinçle ibadet etmek neden çelişkili değildir?

2. Tanrı insanlara bulut sütunu, kâhinler ve Siyon'daki "kutsal dağı" aracılığıyla kendisine sınırlı erişim verdi ancak bunlar Kral'ın İsa Mesih'te, kendi halkıyla nasıl ikamet edeceğine dair tiplerdi. Tanrı'nın kutsallığı O'nun Oğlu'nda nasıl ışıldamaktadır?

100. BÖLÜM

1. İbadet tüm insanlıktan beklenen bir görevdir. Tanrı'nın dört bir yanımızdaki yaratılış işleri bizi buna çağırmaktadır (Rom. 1:19-21). Tanrı'nın Müjde mesajı ulusları O'nu yüceltmeye çağırmaktadır (Vah. 14:6-7). İnsanların dışsal ibadet eylemlerini yerine getirmeleri yetmez; O'na sevinçle ve kuvvetli övgülerle kulluk etmek zorundayız (Mez. 100:1-2) ve bunlar O'nun kim olduğunu bilmemizden kaynaklanmalı (3. ayet) ve O'nun kilisesinin toplu ibadetinde dışa vurulmalıdır (4. ayet). Sevinçsiz ibadet niçin Tanrı'ya hakarettir? Bilgisizlik ibadet için neden bir engeldir? Neden Tanrı'ya kilisenin resmî topluluğunda ibadet etmek zorundayız da O'na sadece kişisel olarak evde veya yürüyüş esnasında övgüler sunamayız?

2. Tanrı ibadeti; O'nu kendi halkının antlaşma Rabbi olarak (3. ayet), kendi antlaşma sevgisinde ve sadakatinde sonsuzlarca iyi olan Tanrı olarak (5. ayet) tanımaktan yakıt alır. İsa Mesih'in kimliği ve yaptıkları Tanrı hakkında bu şeyleri nasıl açığa çıkarmaktadır? Mesih'in Müjdesi, bu mezmurun buyurduğu türden ibadeti nasıl teşvik eder?

101. BÖLÜM

1. Tanrı'nın mükemmellikleri üzerinde düşündüğümüzde, ancak ve ancak derinden minnettar olabiliriz ki O olduğu Tanrı'dır; kutsal ezgilerimize ve kutsallaştırılmış yaşamlarımıza layıktır. Bu doğrultuda, kınanamayacak ve O'nun lütfunun gücüne tanıklık edecek bir şekilde davranmak üzere yürek kararlılığına ve maksadına sahip olmamız iyi olur. Ayartılardan mümkün olduğunca kaçınacak, bizi yoldan saptıranlarla bağ kurmaktan kaçınacak ve günaha karşı çıkmak üzere sahip olduğumuz her türlü yetkiyi kullanacak bir şekilde nasıl yaşayabiliriz?

2. Bu mezmur, "ev sahibinin mezmuru" olarak adlandırılmıştır çünkü ev içerisinde bozulmadan yaşama ve yetkiyi doğrulukla icra etme yönünde kararlılıklar içermektedir. Bu yönüyle de her eve uygulanabilir. Ancak İsrail Kralı'nın doğru bir yaşam sürdürme ve doğru bir krallık yönetme yönündeki kararlılığına daha doğrudan uygulanmaktadır. Bu, İsa Mesih'in kusursuz paklığında, krallığında ve gelmekte olan yargıda yerine gelir. Mesih'in kendi halkının doğru kralı olma yönündeki mutlak azmi, imanlılara nasıl umut ve teselli verebilir? Bu, tövbesiz bir biçimde günaha devam edenler için nasıl vahim bir uyarıdır?

102. BÖLÜM

1. Sorunlar birçok kişiyi inançsızlığın kayalıklarına sürükler ancak gerçek imanlıları Tanrı'nın varlığının limanına sürükler. En kötü zamanlarda, O'na duayla yaklaşmak en iyisidir. Yaşamda ne olursa olsun, umutsuzluğa yer olmamalıdır. Yüreklerimizde umut lütfu filizlenmelidir ki bu da bize, kasvetli şimdinin ötesinde parlak ve yüce bir geleceğin olduğunun güvencesini verir. Tanrı'nın krallığı dünyayı dolduracak ve bütün uluslar Tanrı'ya ibadet edenlerden olacaktır. Bunu nasıl kesinlik içinde bilebiliriz? Bir Hristiyan'ın umudu Tanrı'nın değişmeyen doğasına dayanır. O her zaman aynı Tanrı'dır ve bunun için de O'nun İsa Mesih'te yapmayı vaat ettiği her şeyi yapacağını biliriz. Mesih değişmeyen Rab'dir ve dolayısıyla imanlılar O'nun kendilerini asla terk etmeyeceğini bilebilirler (İbr. 13:5, 8). Sıkıntı içerisindeyken bile Mesih'te nasıl hoşnutluk bulabiliriz?

103. BÖLÜM

1. Tanrı kendi halkını nasıl zengin ve bol biçimde kutsamıştır! Üzerimize döktüğü iyi şeyleri unutmaya meyilliyizdir ve bunun için, O'nun vermiş olduğu harika kutsamaları hatırlayıp düşünmeye ihtiyacımız vardır. Yüreklerimizi harekete geçirip Rab'bi övmeye yöneltmek üzere kendimizle kutsal tartışmalara girmeliyiz. Bu mezmur bize Tanrı'yı övmemiz gerekmesinin nedenleri hakkında ne öğretiyor?

2. Tanrı'nın sevgisinin ve bağışlamasının harikalığı ve sınırsız yüceliği, O'nun Oğlu'nun ölümünde parıl-parıl ışıldamaktadır. Hiçbir şey Tanrı'nın günahkârlara olan sevgisinin büyüklüğünü şu sözlerden daha iyi ifade edemez: "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yu. 3:16). Tanrı, halkının bütün günahlarını Oğlu'na yükledi ve o günahları orada cezalandırdı. O'nun bağışlamasını böylesine kesin veya eksiksiz kılan başka bir gerçek yoktur.

104. BÖLÜM

1. Bu mezmur yaratılışın ve ilahi takdirin işlerini tarif etmektedir. Hatta, Yaratılış 1. bölümün şiir hâli gibidir. Gerçek, Kutsal Kitap'a dayalı bir yaratılış anlayışı bizi Tanrı'nın güç, bilgelik ve sevgi özelliklerine hayran olmaya yöneltir. Yaratılış öğretisini koruyamamak ise Tanrı'nın yüceliğini azaltır. Düşüncelerimizde, yaratılıştan yükselip Yaratıcı'ya varmalı ve O'nun üzerinde sıkça derin derin düşünmeliyiz. Göreceğiz ki bu derin düşünmemiz, yaşamın sıkıntı ve tasalarına tatlı bir devadır. Aynı zamanda Tanrı'nın yaratmış olduklarına ilahi takdiriyle ilgi gösterişinin günlük yansımalarıyla da sevinmeliyiz. Ancak Tanrı'nın yarattıkları ne kadar harika olsa da Rab çok daha harikadır. Sıklıkla, hatta şimdi, Üçlübirlik Tanrısına tapınarak, Baba'yı, Oğul'u ve Kutsal Ruh'u meleklerin üzerinde onurlandırarak zaman geçirin.

105. BÖLÜM

1. Tanrı'nın geçmişteki kudretli işleri üzerinde düşünmek, imanı beslemek ve övgü meydana çıkarmak için iyi bir yoldur. Kutsal Kitap tarihi sadece bir olaylar veya tarihler listesi değil, aynı zamanda Tanrı'nın sadakatine, O'nun antlaşmasına ve O'nun vaatlerini tutma gücüne bir tanıklıktır. O'nun Sözü'nün asla boşa çıkamayacağını bilmek imanlılar için yaşamda ve ölümde çok büyük bir tesellidir ve onlara Rab'bi övmek için büyük sebep verir. Tanrı halkının tarihi bizi nasıl Rab'bi, O'nun gücünü ve varlığını aramaya teşvik etmektedir?

2. Tanrı, İbrahim'le olan antlaşmasını hâlâ tutmaktadır çünkü İsa Mesih, İbrahim'in kutsanmış soyudur (Mat. 1:1; Gal. 3:16). Rab'bin Mısır'ı yargılarken, halkını oradan çıkarırken ve onları çölde ayakta tutarken gösterdiği kudretli eylemleri, Mesih'in bedende gelişi için yol hazırladı ve Kral İsa'nın gücünün bir ön gölgesi oldu ki O bu güç sayesinde, kendi halkını Müjde aracılığıyla kurtarmaktadır ve nihayetinde yüce gelişiyle bu kurtuluşu tamamlayacaktır. Eski Antlaşma Hristiyanlar için nasıl bir tarih kitabıdır?

106. BÖLÜM

1. Bu mezmur yine şimdiki zaman için bir rehber olarak geçmişi hatırlamanın nasıl önemli olduğunu öğretmektedir. İsrail'in Rab'be karşı işledikleri günahlarının tarihi, Yahudileri hor görmemize değil, hepimizin içindeki bozulmuşluğu görmemize, dışsal dinin ötesine geçip Mesih'le gerçekten bir olmaya bakmamıza, ne kadar kolay düşebildiğimizi fark etmemize ve benliğin tutkularından ve putperestlikten kaçmamıza yol açmalıdır (1.Ko. 10:1-14). Mucizeler, dünyadaki sıkıntılardan büyük eylemlerle kurtulma, Tanrı Sözü'nü bildirecek Tanrı'ya yaraşır peygamberlerin varlığı ve Tanrı'nın terbiye eden elinden gelen acılı yenilgiler İsrail'i Tanrı'ya geri döndürmeliydi ancak düşmüş insanlığın kötülüğü o kadar derindir ki, dışsal araçlar bu kötülüğü kökünden sökemez. Kurtuluş için tek umudumuz Tanrı'nın sevgisi ve antlaşmasına olan sadakatidir. Kendi günahlılığımızı İsrail tarihindeki yansımalarıyla birlikte görmek bizi, "Kurtar bizi, ey Tanrımız RAB" diye dua etmeye yöneltmelidir. O zaman O'nun kurtarışı, O'nun iyiliğinden ve merhametinden dolayı bizi O'nu sonsuza dek övmeye yöneltir. Siz bu mezmuru insanların kendilerini kurtaramayacaklarını kanıtlamak için nasıl kullanabilirdiniz?

2. Kendi yaşamlarımızda, İsrail'in tarihini tekrar etmekten kaçınmamız için Tanrı'dan neye ihtiyacımız vardır? Tanrı, iman armağanıyla başlayan ruhsal bir kurtuluş sağlamak zorundadır (24. ayet). Bu, geçici, yüzeysel bir inanç değil (12-13. ayetler), yaşam boyu adalet ve doğruluk eylemleri üreten, kalıcı bir güvendir (3. ayet). Günahkârlar Tanrı'yı unutmak yerine (13, 22. ayetler), Tanrı'nın kendilerine deneyimsel bilgi vermesine ihtiyaç duyarlar. Dahası, onların günahları için kefaret etmek üzere Tanrı onlara, Musa'dan (23. ayet) veya Pinehas'tan (30-31. ayetler) daha büyük bir aracının vasıtasıyla sonsuz bir doğruluk sağlamak zorundadır. İsa Mesih, Tanrı'nın yargısını kendi üzerine alarak, Tanrı'nın gazabını defetmiştir (Gal. 3:13). İsa Mesih'in Ruhu iman işler (1.Ko. 12:3). İnsan ırkı için tek umut Mesih'tir ki O Üçlübirlik Tanrısı'nın tek Aracısı'dır. Siz Tanrı'nın kurtuluş ve aracılık armağanlarını kendinizin olarak bildiniz mi? Eğer öyleyse, "lütuf tahtına cesaretle" yaklaşabilirsiniz (İbr. 4:16).

107. BÖLÜM

1. Eğer kurtarıldıysak, bunu ilan etmek ve başkalarına Kurtarıcı hakkında anlatmak üzere istekli ve hevesli olmamız gerekir. Tanrı bizi özgür kılmak üzere ne zaman eyleme geçiyor ve bize kendisinin antlaşma sevgisini gösteriyorsa, bu bizim O'nun adını övmemiz içindir. Dolayısıyla bunu asla ihmal etmemeyi öğrenmek zorundayız çünkü bu bizim görevimiz ve zevkimizdir. Tanrı bizim dualarımızı ne zaman yanıtlarsa veya bizi günahın sonuçlarından kurtarırsa, O'na harika lütfu ve gücü için insanların önünde şükürler sunalım. Ancak Tanrı'nın etkin olan iyiliği-

ni gözlemlemek bilgelik ve dikkat gerektirir, yoksa benmerkezciliğimiz içerisinde olayda şükredilecek bir şey görmeyiz ve tek bir kelime etmeden üstünü kapatırız. Aldığımız merhametler karşısında dikkatli olma ve Rab'bi övmekte hızlı olma yolunda nasıl gelişebiliriz?

108. BÖLÜM

1. Kenetli ve sabit bir yüreğe sahip olmak önemlidir çünkü, "Her bakımdan değişken, kararsız olan kişi Rab'den bir şey" alamaz (Yak. 1:8). Yüreklerimizi Rab'be kenetlemek ve O'nun bütün sadakatine duyarlı olmak böyle kenetli bir yüreğe sahip olmanın yoludur. Tanrı'yı iyiliği için övmekte ve O'nun her gün yenilenen yardımı için dua etmekte hızlı olarak, Davut'un örneğini izleyin. Yüreğinizi Tanrı'ya kenetlemenizi ne zorlaştırıyor? Bu dikkat dağınıklıklarının üstesinden nasıl gelebilirsiniz?

2. Tanrı'nın sevdiklerinin kurtuluşu, O'nun uluslar arasında övgülerine ve O'nun egemenliğinin bütün halklar üzerinde sergilenmesine yol açar. Tanrı, İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi aracılığıyla Şeytan'ı alt ettiğinde, Mesih'i en yüksek yere yükselttiğinde ve dünyaya müjdeleme görevini başlattığında bu üstün biçimde yaşandı. Bu görevin başarısı Tanrı Oğlu'nun geçmişteki zaferinde ve Kutsal Ruh'un şimdideki yardımındadır. "Tanrı'yla zafer kazanırız" (13. ayet). Kutsal Ruh'un yaşamınızdaki işleyişi nasıl Tanrı'nın yüceltilmesine ve övülmesine yol açar?

109. BÖLÜM

1. Bu, öne çıkan lanet mezmurlarından biridir. Mezmur yazarı Tanrı'nın, O'nun amaçlarının ve krallığının işleyişine muhalif olan düşman üzerine doğrudan yargısını dökmesi için dua etmektedir. Bu, kişisel öç için edilen bir dua değil, ancak Tanrı'nın davasının, O'nun tövbe etmeyi reddedenler üzerindeki yargısı aracılığıyla ilerlemesi için edilen bir duadır. Tanrı'nın düşmanlarınızı günahlarından döndürmesi için dua edin (Mat. 5:44) ancak sonra Tanrı'nın kiliseye zulmeden ve tövbe etmeyi reddedenleri cezalandırması için de dua edin (Vah. 6:10).

2. Bu tür duanın doğruluğu, bunun Mesih'e ihanet eden Yahuda'ya doğrudan uygulanmasıyla birlikte doğrulanmaktadır (Elç. 1:20). Mesih kendisinden nedensiz yere nefret eden düşmanları tarafından kuşatılmıştı (Mat. 26:60; Yu. 15:18, 25). Yahuda'nın Mesih'e ihanet edip O'nu düşmanlarının eline teslim etmesini Tanrı hükmetti ve bu, Kutsal Yazı'da önceden bildiriliyordu (Yu. 17:12; krş. 41:9; 55:12-14, 21; 69:4) ancak Mesih yine de onu sorumlu tuttu ve üzerine Tanrı'nın "Vah!" yargısını konuştu (Mat. 26:24). Tanrı, Yahuda'yı ciddi biçimde cezalandırdı ve o intihar umutsuzluğu ve feci bir aşağılanma içinde öldü (Mat. 27:3-5). Bu, Tanrı'nın krallığının ve Mesih'in kilisesinin tüm düşmanları için bir uyarı olmalıdır: Tanrı,

halkının feryatlarını duyacak ve onların düşmanlarını yargılayacaktır. Bu umut, Hristiyanları öç almakta nasıl kurtarabilir?

110. BÖLÜM

1. Kurtarıcımız hüküm sürmektedir. İsa her şeyin ve herkesin Rabbi'dir. Sözü'nün asasını bütün dünyaya sallamaktadır ve biz ya O'nun tebaası kılınırız ya da O'nun düşmanları olarak kalırız. Mesih'e ait olduklarını söyleyenler gerçek kutsallıkla ayırt edilmelilerdir. Mesih'in Ruhu'nun gücü O'nun gerçek halkının, kendilerini O'na yaşayan kurbanlar olarak istekli bir şekilde sunmalarına sebep olur. İsyanda devam edenlerse, Mesih, Şeytan'ın krallığını yok etmek üzere geri döndüğü zaman paramparça edilecektir. Siz Kral İsa'ya tabi misiniz? O'na yürekten itaat ediyor musunuz?

2. Yalnızca Mesih'in egemenliğine teslim olmakla kalmamalı, aynı zamanda O'nun kâhinliğine de tabi olmalıyız. Bunu, O'nun sunduğu kurbana güvenerek ve O'nun, Tanrı'nın sağındaki celsesinde yürüttüğü aracılığa bel bağlayarak yaparız. Bu büyük Kral'a karşı hepimiz günah işledik ve bunun için O'nun kâhinlik bağışlamasına ve lütfuna ihtiyacımız vardır. Sizi suçluluktan ve Tanrı'ya karşı işlediğiniz günahlarınızın cezasından kurtarması için yalnızca ve yalnızca Mesih'e güveniyor musunuz?

111. BÖLÜM

1. İbadette, yüreklerimizin müdahil, doğru ve gerçek olması muazzam önem arz etmektedir. Ayrıca sağlam öğretiyi benimseyen sadık insanların topluluklarında yer almamız da son derece esastır. Toplu ibadet, Tanrı'nın kilisesi için olan tasarısıdır. Özellikle Şabat Günü bizim hem yaratılış hem de kurtuluş olmak üzere ilahi işler üzerinde düşünmemiz için uygundur. Onlarda keşfedeceğimiz ve canlarımızı hayret ve sevinçle dolduracak çok şey vardır. Tanrı korkusu bugünlerde modern ibadetin çoğunluğunda yokluğunu hissettiren bir lütuftur. Kilisede dünyasal, gelişigüzel veya uçarı herhangi bir şeyi hoş göremeyiz. Tanrı'ya dair huşuyu nasıl teşvik edebiliriz?

2. Bu mezmurun temaları Tanrı Oğlu'na işaret etmektedir; yani, O'nun yüceliğine, doğruluğuna, kudretli işlerine, antlaşmasına olan sadakatine ve günahkârları kurtarışına. Tanrı kendi halkının İsa Mesih'in işi hakkında çokça düşünmelerini ister. Rabbimiz'in yaptıklarını sevenler, onlar üzerinde düşünmekten zevk alırlar. Dolayısıyla, Hristiyan ibadeti düşüncelerimizi ve duygularımızı Müjde öğretilerine vermenin etrafında döner. Siz kişisel olarak Mesih'in yaptıkları üzerinde nasıl derinlemesine düşünüyor; anlayışınızda, imanınızda, sevginizde, sevincinizde ve esenliğinizde büyümeye çalışıyorsunuz? Bunu toplu ibadette nasıl yapıyorsunuz?

112. BÖLÜM

1. "Rab'den korkan" (1. ayet) ile "korkmaz" (7. ayet) arasındaki tezada dikkat edin. Herkes bir şeyden korkar. Korktuğumuz şey, en çok bilincinde olduğumuz ve bizim tutumlarımızı ve eylemlerimizi dikte etmesine izin verdiğimiz şeydir – yüreklerimizdeki en büyük şey neyse ve yaşamlarımızı ne kontrol ediyorsa, odur. Tanrı korkusu ve insan korkusu birbirini dışarıda bırakır. Eğer Tanrı bilincimiz zihniyetimizde hâkimse ve O'nu etrafımızı saran bütün durumlara dahil ediyorsak, gerçekten kutsanmışlığı bilip tadarız. Özünde bu, gözle görülene değil, imana dayanarak yaşamaktır. Fiziksel gözle göremediğimiz Kişi'nin, etrafımızda gördüklerimizden daha gerçek olduğuna ikna olmuş kişiler olarak yaşamayı nasıl öğrenebiliriz?

2. Bu mezmur bize İsa Mesih'in güzel bir resmini sunmaktadır. İnsan doğası içinde Tanrı Oğlu, Rab'den korkar (Yşa. 11:2; İbr. 5:7) ve O'nun buyruklarından zevk alır (40:8; Yu. 4:34). O lütufkârdır, şefkatlidir ve doğrudur (53:11; Lu. 7:13; Yu. 1:14). O kendi zenginliklerini yoksul günahkârlara dağıtmaktan memnundur (Rom. 10:12; 2.Ko. 8:9). Bunun için, İsa insanların en kutsanmışıdır (Mez. 21:6) ve Tanrı'nın sağına yükseltilmiştir (110:1). O'nun kutsamaları, ruhsal ailesine taşıp akar (22:30; Yşa. 53:10; Gal. 3:29) ve kötüler hiddetlenseler de O'nun yargısı altında mahvolacaklar (Mez. 2:1, 12).

113. BÖLÜM

1. İhtişamda yükselmiş olan Tanrı'nın meleklere ve güneşe, aya ve yıldızlara bakmak için eğilmesi gerekir ancak O aşağıya, alçakta olan erkeklere ve kadınlara uzanır; öyle ki, onları düşmüş konumlarından çıkarsın ve onları soylu halkının arasına koysun. Tanrı'nın Oğlu sonsuz yüceliktedir ve tanrılığında Baba'ya eşittir ancak O, insan doğası alarak kendisini alçaltmıştır; öyle ki, yoksul günahkârları yüceliğe çıkarsın ve yabancıları Tanrı'nın ailesine getirsin. İşte lütuf budur: sevgisizlere ve sevimsizlere sevgi göstermek, onlara akıl almaz ayrıcalık ve haysiyet vermek. Eğer O'nun lütfunu deneyimlediyseniz, o hâlde her gün "Haleluya!" demek için sebebiniz vardır. Bugün Rab'bi hangi merhametler için kutsamalısınız?

114. BÖLÜM

1. Tanrı'nın, halkı için engelleri hiç beklenmedik şekillerde kutsamalara çevirme gücü vardır. Mısır yeryüzündeki en güçlü ulustu ancak Tanrı'dan önce hiçbir şeydi. İnsan denizlerin, nehirlerin ve dağların ufacık bir kısmını dahi kontrol etmek için muazzam uğraş verir. Oysa Yaratıcı onları kolaylıkla oynatır. Kayalar kuru ve cansızdır ancak Tanrı onları yaşam veren kaynaklara dönüştürebilir. Tanrı engelleri sıçrama tahtasına çevirebilir. Kendimizi umutsuz görünen bir durumda bulacağı-

mız bir sonraki seferde, bu bizi nasıl Tanrı'ya bel bağlamak üzere cesaretlendirebilir?

2. İsrail'in Mısır'dan kurtarılışı, Mesih'in bütün uluslardan olan seçilmiş halkını günahtan, Şeytan'dan ve cehennemden ruhsal olarak kurtarışının bir gölgesiydi (Lu. 1:68, 73-74; 1.Ko. 5:7). Günahkârlar Mesih'i öldürdüklerinde ve Mesih, Tanrı'nın günahlarımıza karşılık laneti altında öldüğünde, mutluluğumuzun en büyük engelleri –günah, ölüm ve ilahi yargı– kurtuluşumuzun araçları hâline geldi. Ruhsal durumumuz umut vermediği zaman bundan ne öğrenebiliriz? Siz Rab'be güvenle nasıl döndünüz? O'nun her türlü engelden daha büyük olan lütfunu nasıl deneyimlediniz?

115. BÖLÜM

1. İroniktir ki, hakiki imanlıların Rab'bin suretine benzer hâle gelmeleri gerektiği gibi, yeniden doğmamış imansızlar kendi yaratmalarının ve hayal güçlerinin ilahlarına benzerler (8. ayet). Günahkârlar dışarıdan etkileyici görünebilirler (4. ayet) ancak Rab'bin lütfu için feryat edecek veya O'nun övgülerini dillendirecek ruhsal ağızları (5, 7. ayetler), Tanrı'nın Mesih'teki güzelliğini deneyimleyecek ruhsal elleri (7. ayet) ve O'nunla iman ve itaatte yürüyecek ruhsal ayakları yoktur (7. ayet). Ruhsal olarak onlar, ibadet ettikleri tahta veya taş kadar ölülerdir (Ef. 2:1), Tanrı'yı hoşnut etmekten tümüyle acizlerdir (Mez. 14:1-3; Rom. 8:6-8; 2.Ko. 4:4). Nihayetinde Tanrı onları tüm doğal becerileriyle birlikte zayıf ve yırtık yelkenler gibi sonsuz ateşe atacak ve orada bırakacaktır. Dolayısıyla putperestlikten kaçın ve sizi canı öldüren tesirlerden kurtarması için Mesih'e hararetle dua edin.

2. Gerçek ibadetin merkezinde iman vardır. Putperestler putlarına benzerler çünkü onlara güvenirler (8. ayet). Kurtuluş Rab'be iman sayesindedir (9-11. ayetler). Bu da şunu göstermektedir ki, eğer kurtuluş için yalnızca ve yalnızca Rab'be güveniyorsak, O'na benzer hâle geliriz (112:4). Güvenimizi Mesih'e bağlamak sizi neden Tanrı'ya daha benzer kılar?

116. BÖLÜM

1. Kurtuluş kutsaması öyle bir şeydir ki hem bu yaşamda hem de sonrakinde, övgülerimiz ve şükranlarımız asla son bulmamalıdır. Gerçek imanlılar Rab'be, O'nun iyiliğini ve merhametlerini ne kadar takdir ettiklerini anlatmanın mümkün olmadığını hissederler. Hissettikleri şeyleri ve O'nu ne kadar sevdiklerini O'na anlatmak için sonsuzluğa ihtiyaçları vardır. Ancak minnettarlıklarını ifade etmelerinin en büyük yolu O'nun kurtarışının sevinçlerinden doyasıya içmek ve daha da fazla lütuf için dua etmektir (12-13. ayetler). Tanrı (sanki O'na herhangi bir şey verebilirmişiz gibi) almakla değil, vermekle yücelir (1.Ta. 29:10-16). Bu bizi büyük dualar etmek üzere nasıl cesaretlendirmektedir?

2. Hiç kimse Baba'yı Oğul'un sevdiği kadar sevmez (Yu. 14:31) ve hiç kimsenin de Mesih'inki kadar içten ve etkili bir dua yaşamı olmamıştır (Yu. 11:41-42; İbr. 5:7). O, ölüm elemlerine tümüyle girdi ancak dirildi ve göksel rahatına giriş yaptı. Bugün O, kurtuluş kâsesinden içmekte ve bütün kurtarılmışlarının O'nun yüceliğine girmeleri için aracılık etmektedir. O, Baba'ya olan yükümlülüklerini tutmakta asla başarısız olmayacaktır ki Baba'nın isteği, Mesih'in O'na Baba tarafından verilen herkesi diriliş yüceliğine kavuşturmasıdır (Yu. 6:37-40). Bu mezmur bize İsa Mesih'e ait olan sevinçleri nasıl göstermektedir?

117. BÖLÜM

1. Tanrı sadece Yahudilerin değil, aynı zamanda öteki ulusların da Tanrısı'dır. O'nun sevgisi dünyaya uzanır, O'nun antlaşması bütün ulusları kapsar ve O'nun kurtarışı her yerdeki günahkârlar için etkilidir. Mesih, Tanrı'ya kurtaran lütfundan dolayı ibadet etmeleri için bütün ulustan insanları çekmeye geldi. Dolayısıyla kilise küresel Müjde hizmetlerine bağlı olmak zorundadır. Mesih'i düşünmelerimize ve Kurtarıcı'ya olan övgülerimize, Müjde'nin bütün uluslardaki başarısı için edilen hararetli dualar da katılmalıdır. Siz kişisel ibadet ve aile ibadeti zamanlarınızda küresel Müjde hizmetleri için düzenli olarak dua ediyor musunuz? Bunu daha fazla nasıl yapabilirsiniz?

118. BÖLÜM

1. En büyük tesellilerden biri, Rab'bin bizim tarafımızda olduğunu ve bize yardım edenlerle müttefik olduğunu bilmektir. Hiç kimseden veya hiçbir şeyden korkmaya sebep yoktur çünkü Rab bizim tarafımızdayken hem güçlü hem de güvenli tutulacağız. Pavlus bunu iyi bir şekilde özetlemiştir: "Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? (Rom. 8:31). Bir kişi Tanrı'nın kendi tarafında olduğunu nasıl bilebilir? Bu bilgi ona nasıl umut ve cesaret verebilir?

2. İsa'nın son Fısıhı'nda Yeruşalim'e gelmesinden çok önce, Tanrı şöyle açıklamıştı: Mesih halkının önderleri tarafından reddedilecekti ancak kilisesinin temeli olmak üzere Tanrı tarafından şaşılası bir şekilde yükseltilecekti. Bu, iki cevaba çağrıda bulunmaktadır. İlk olarak, "Hozana" diye dua etmek zorundayız; bunu Diriliş'ten önceki günde kalabalıkların yaptığı gibi sadece dudaklarımızla değil, bizi günahlarımızdan kurtarması için Rab'be yakararak yüreklerimizle yapmalıyız. İkinci olarak, Mesih'in günahlara karşılık kurban olarak gelişiyle (27. ayet) ve O'nun dirilişi ve göğe yükselişiyle (22. ayet) sevinmek zorundayız. Tanrı'nın sadık sevgisi İsa Mesih'le bir olanlar için sonsuza dek sürer. Siz bu uygulamaları ve yürek tutumlarını yaşamınıza nasıl dahil edebilirsiniz?

119. BÖLÜM

1. Alfabetik bir mezmur olan bu mezmur bariz biçimde hafızada ve yürekte saklamak içindi. Tanrı Sözü büyük bir hazinedir ve onun üzerinde sadece derinlemesine düşünmek değil, onu hafızaya kazımak da iyidir (11. ayet); öyle ki, yardıma ihtiyaç duyduğumuzda, kolaylıkla hatırlanabilsin. Neredeyse her ayette Tanrı'dan bahsedildiğinden, Kutsal Kitap'ı okumanın yanında dua da edilmesi gerektiğini görmekteyiz. Duamız Tanrı'nın, Kutsal Ruhu sayesinde, bize harika şeyler açıklamasıdır; öyle ki, Kutsal Yazı'dan büyük ve kalıcı fayda görelim. İmanlılar bu yaşamda birçok değişimden geçse de, Tanrı'nın yazılı Sözü'nün sonsuza dek sabit durduğunu ve aynı kaldığını fark etmek önemlidir. Şu bizim için büyük bir tesellidir ki, bu Söz değişmemiş ve değişmeyen gerçektir. Bu mezmurda size özellikle cesaret veren veya meydan okuyan (sizi zorlayan) bir ayet hangisidir? Onu nasıl duaya çevirebilirsiniz?

2. Mezmur yazarı kendisinden burada ondan fazla kez "kulun" olarak bahsetmiştir. Rab'bin Acı Çeken Kulu, O'nun Oğlu'dur (Yşa. 42:1). Rab İsa, Tanrı Sözü'nü seviyordu (Mez. 40:6-8; Yşa. 50:5; Mat. 5:17-18; Yu. 10:35; 17:8, 17) çünkü O, Tanrı'nın ezelî Sözü'dür (Yu. 1:1). Bu mezmurun doluluğu nasıl Kutsal Yazılar'ın doluluğunu ve tamlığını yansıtıyorsa, Mesih de Tanrı'nın bedendeki doluluğudur ve O'nda tamız (Kol. 2:9-10). Kutsal Kitap'ı her zaman şu arzu ve duayla okuyun: "Baba, gözlerimi Ruhun sayesinde aç ki, Oğlun'un yüceliklerini göreyim."

3. 176 ayetlik bu mezmurun birkaç ayeti dışında hemen hemen her yerinde, yasa, koşullar, yollar, ilkeler, kurallar, buyruklar, yargılar ve söz gibi kelimelerin bahsi geçmektedir. Mezmur yazarı Tanrı'nın yasası için neden bu denli derin bir saygı ve sevgiye sahiptir? Bugün biz de Tanrı'nın yasası için aynı sevgiye sahip olmalı mıyız? Neden evet veya neden hayır? Bugün bir Hristiyan, Tanrı'nın yasasını nasıl kullanmalıdır?

120. BÖLÜM

1. Bu dünya lütfa ve Tanrı'ya dost olmadığından, aslında bir anlamda tüm Hristiyanlar Meşek'te ve Kedar'da yaşamaktalardır. Değerlerin gerçeğe ters olduğu bir dünyada yersiz hissetmek kolaydır. Tanrı, kurtuluş armağanı, sonsuz yaşam umudu ve Tanrı'nın yasalarına itaatimiz alayla karşılaşmaktadır. Ancak bunu bekliyor olmamız gerekir çünkü bu dünyada olsak bile, bu dünyadan değilizdir (Yu. 17:14). Bize karşıt olunduğunu gördüğümüz zamanlarda hangi örneği izlemeliyiz (Mez. 120:1-2)?

2. Mesih kendininkilere geldi ancak onlar O'nu tanımadılar (Yu. 1:11). Kin ve gaddarlık karşısında, Rabbimiz kendisini buyur etmeleri gereken kişiler arasında bile soyutlanmış ve reddedilmiş hissetti (Mat. 12:39; Lu. 17:25; Yu. 8:23; 15:23-25).

O kendi kanıyla satın aldığı bir esenlik müjdesi anlattı (Lu. 7:50; 10:5; Yu. 14:27; 20:19-21, 26). Yine de O'nun sözleri günahkârlarla bölünme ve çatışma meydana getirdi (Mat. 10:34-38). Bu bize, O'nu izlerken ne beklememiz gerektiğini öğretiyor?

121. BÖLÜM

1. En büyük tesellilerimizden biri şunu bilmektir: Tanrı her zaman imanlıların koruyucusu olarak eyleme geçer; şöyle ki, en büyük sıkıntılarında bile korkmak için nedenleri yoktur. İman, Hristiyan'a her şeyin iyi olacağına dair güvence verir. Tanrı bizim için her zaman oradadır, asla uyumaz, her zaman uyanıktır ve yorgun düşmez. Eğer imanlılar eski zamanlarda bu vaade tutunabildilerse, beden almış Rab İsa'ya güvenen bizler ne kadar daha fazla tutunabiliriz? Eğer Tanrı kendi Oğlu'nu esirgememiş ve O'nu seçilmişleri için feda etmişse, o hâlde O kesinlikle onlardan yana olacak ve her şeyi Mesih'te onların iyiliği ve nihai yüceliği için işleyecektir (Rom. 8:28-32). Bu güvenceye en çok ne zaman ihtiyaç duyuyorsunuz? Bu mezmuru o zamanlarda esenlik bulmak için nasıl kullanabilirsiniz?

122. BÖLÜM

1. Tanrı'nın evine gitmek sevinç doğurması gereken bir olaydır. Bu Eski Antlaşma işleyişinde doğru olduğu gibi, bugün de doğru olmalıdır. Görünen ve yerel kilisede toplu ibadet, her Hristiyan'ın zevki olmalıdır. Kilise Rab'bin Günü'nde toplanırken, aynı değerli imana sahip olanlarla paydaşlığı yaşamak ve Rab'bin övgüsüne ve ibadetine katılmak, haftanın en önemli bölümü olmalıdır. Kiliseye olan sevgi aynı zamanda onun için dua etmeye isteklendirir (6. ayet). Siz Rab'bin Günü için duayla, zevkle ve beklentiyle hazırlanıyor musunuz? Bunu nasıl bir alışkanlık hâline getirebilirsiniz?

2. Toplu ibadetin sevinci, Tanrı'nın varlığının etrafında dönmektedir. İsrail için bu, tapınaktı ve Davut'la oğullarının tahtıydı. Hristiyanlar içinse bu, Sözü ve Ruhu'yla hüküm süren Rab İsa Mesih'tir. İbadetteki sevincimiz Kutsal Ruh'un gücü sayesinde İsa Mesih'in lütfuna iman sergilemekten gelir (Rom. 15:8-13). Kiliseyle ibadete katıldığınızda, Kutsal Ruh'un gücünde, Mesih'e iman sayesinde Baba'ya yaklaşıyor musunuz? Bunu nereden anlıyorsunuz?

123. BÖLÜM

1. Dünyadaki en zor denenmelerden biri, Mesih'i izlediğimiz için saygısızlık ve aşağılanmayla karşılaşmaktır. Doğru olanı yapmanın onur getireceğini doğal olarak hissederiz ancak bu bozulmuş dünya her şeyi altüst eder. Dünyanın haksızlığı vic-

danlarımızı usandırır; özellikle de bizimle alay edenler kibirleri ve başarıları içinde rahattayken. Dünyanın küçümsemeleri, Şeytan'ın insanları kutsallıktan döndürmek ve imanlıları bitkin düşürüp gücendirmek için kullandığı en büyük silahlardan biridir. Peki ne yapmamız gerekiyor? Bu mezmur bize şunu öğretmektedir: Rab'bin önünde kul (köle) duruşunu benimsemek, böylelikle gözlerimizi O'nun egemen lütfuna kenetlemek, O'nun sağlayışını ve temize çıkarışını ummak ancak bununla birlikte, O'nun zamanlamasını uysallıkla beklemek zorundayız çünkü O, Efendi'dir. Mesih, yüceliğine giriş yapmadan önce çarmıhı taşıdı ve biz de O'nu izlemek zorundayız. Denenmeler yaşarken, gözlerimizi İsa'ya kenetlemek için hangi pratik adımları atabiliriz (İbr. 12:2)?

124. BÖLÜM

1. İlahi yardım olmasaydı, Mesih'in kilisesi hiddetli düşmanlarının önünde çok geçmeden düşerdi. Bu düşmanlar imanlıları aç aslanlar gibi yutar, onları bir tsunami dalgası gibi süpürür ve ormandaki usta bir avcı gibi tuzağa düşürürlerdi. Tanrı halkının bu dünyada ayakta kalmaya devam etmesinin tek nedeni, Tanrıları'nın her şeye kadir gücüdür. O'nun gücü yeterliden çok daha fazlasıdır. İmanlılar Mesih'in şu vaadiyle coşabilirler: "Ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek" (Mat. 16:18) çünkü gökte ve yerde bütün yetki O'na aittir (Mat. 28:18). Dünya bugün nasıl Müjde'yi yok etme tehdidinde bulunuyor? "Yeri göğü yaratan RAB'bin adı yardımcımızdır" demek, sizi nasıl teselli ediyor (Mez. 124:8)?

125. BÖLÜM

1. İster korktuğumuz bir kötülükten korunmaya ister arzu ettiğimiz bir iyiliğin bize bahşedilmesine ihtiyacımız olsun, Rab bütün ihtiyaçlarımız için yeterlidir. O'nun gücü ve doğruluğu bizi aşılmaz dağlar gibi sarmalar. O, yürekleri O'na güvenen ve iyilik yapanlara esenlik verecektir. Ancak günahta yaşayanlar, yıkıma saptırılacaklardır. Bu mezmur, yaşamları zorluklarla çalkandığı zaman Hristiyanlara nasıl yardımcı olabilir? Sıkıntılar baş gösterdiğinde günaha veya dünyasal emniyete koşma ayartısı yaşayan insanlara nasıl yardımcı olabilir?

126. BÖLÜM

1. Tanrı çocuklarının gözyaşları çoktur ancak Tanrı onların ağızlarının gülüşlerle dolu olacağını vaat etmektedir. Bu, Müjde iyimserliğidir çünkü Mesih günahın lanetini almış ve vaat edilen kutsamayı elde etmiştir (Gal. 3:13-14). Rab ne zaman bizim için büyük şeyler yaparsa, O'nu lütfunun yüceliği için övmeliyiz. Günün bi-

rinde tüm ekimlerimiz hasatla geri gelecek ve biz de sevinçle haykıracağız. Yaşama dair Tanrı'yı ve Müjde'yi temel alan iyimser görüşü nasıl geliştirebiliriz?

127. BÖLÜM

1. Bu mezmur sıkı çalışmakla Tanrı'ya güvenmek arasında bir denge çağrısında bulunmaktadır. İkisi de şarttır. Güven olmadan çalışma kendi kendine bel bağlamaktır; çalışma olmadan güvense küstahlıktır. Hristiyanlar olarak, yaşamda –iş ya da aile olsun– hiçbir şeyin Rab olmadan başarılı olamayacağını fark etmek zorundayız. Tanrı'ya güvenmek imanlıyı pasif veya faaliyetsiz yapmaz. Tersine, Tanrı'ya güvenmek imanlıyı çağrıldığı görevde sadık, gayretli ve umutlu yapmalıdır çünkü inanır ki hem çalışma isteği hem de hünerlerimiz, fırsatlarımız ve başarılarımız Tanrı'nın armağanlarıdır. Siz hangi yöne doğru dengesizliğe ayartılıyorsunuz? Bu dengeyi korumak için ne yapabilirsiniz?

2. Eğer el emeği ve fiziksel üreme Rab olmadan başarılı olamıyorsa, Rab'bin evini inşa etmek, Tanrı'nın şehrini kurmak ve Tanrı'nın ailesini çoğaltmak için O'nun lütfuna ne kadar daha fazla ihtiyacımız vardır! Mesih olmadan hiçbir şey yapamayız (Yu. 15:5). Hristiyan hizmetinin hem dua hem de çalışma gerektirmesine ne gibi nedenler verebilirsiniz?

128. BÖLÜM

1. Bu inançsız dünyaya ne kadar garip gelse de, Tanrı'dan korkanlar hakikaten mutlu insanlardır. Bu Tanrı korkusu, bizi doğru ve en iyi yola götürür ve üzerimize Tanrı'nın beğenisini ve büyük iyiliğini getirir. Birçok yönden ev, gerçek dinin içtenliğinin ve gerçekliğinin en bariz olması gereken yerdir. Hatta, ev bizim Tanrı korkumuzun ne kadar gerçek olduğunun ibresidir. Ancak bu mezmur sadece çekirdek ailelerle sınırlı değildir. Mesih asla evlenmedi ve fiziksel olarak çocukları olmadı ancak Tanrı'nın kutsamasını en derin seviyede yaşadı. Mesih'le bir olmaları sayesinde, bekâr insanlar, çocuksuz insanlar ve her türlü insanlar Tanrı'nın ailesinde derin mutluluğun ve verimliliğin zevkine varabilirler. Tanrı korkusu nasıl kutsama getirir ve bizi başkaları için bir kutsama kılar?

129. BÖLÜM

1. Acı, imanlının bu dünyadaki payıdır. Bazen acı bizi derinden yaralar. Ancak üzücü zamanlarda bile, Rab'bin doğru olduğunu bilin. O, imanlıları kötülerin gücünden özgürleştirecek ve günahkârların ellerindeki kutsamaları çürütüp kaybetmelerine sebep olacaktır. Mesih şunu bilir: Romalı askerler gerçekten de O'nun sırtında dehşet yaralar açtılar (Yşa. 50:6; 53:5; Mat. 27:26; Yu. 19:1). Ancak tüm

bunlarda Tanrı doğruydu; kilisesinin kurtuluşu, Oğlu'nun yükseltilmesi ve düşmanlarının yıkımı için olan tasarısını işletiyordu. Dolayısıyla birçok dertte Rab'be güvenebiliriz. Siz veya sevdikleriniz nasıl dertlere dayanmaktasınız? Bu mezmur, bu durumlara nasıl yardımcı olabilir?

130. BÖLÜM

1. Dert ve suçluluk, insanları gerçekten de oldukça aşağı çekebilir ancak derinliklerin en kötüsünde günahkârlar kendilerini umutsuzluğa saplamamalılardır. Onları kurtarabilecek tek Kişi'ye büyük içtenlikle dua etmelilerdir. Tanrı'nın önünde kendi iyi işlerine dayanarak duramayacaklarını anlamak zorundalardır. Tanrı'ya, günahı Mesih aracılığıyla affeden Tanrı olarak bakmak zorundalardır. Umutlarını tümüyle O'na bağlamak zorundalardır. Ya siz? Tanrı'nın önünde kendi başınıza durabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? O, sizin tüm günahlarınızı bilir. Günahlarınızın fazla büyük olduğundan mı korkuyorsunuz? Tanrı'nın kurtarışı boldur. Günahlarınızın çok fazla olduğunu veya çok uzun süredir devam ettiğini mi düşünüyorsunuz? Tanrı kendi halkını tüm suçluluktan kurtaracaktır.

2. Tanrı'nın suçlu günahkârları kurtardığı büyük yol, Mesih İsa'daki fidyeyle kurtuluştur. Mesih, Tanrı'nın adaletinin taleplerini yerine getirmek üzere fidyeyi ödedi. Günahkârların kendi günahlarının cezasını çekmelerine gerek yoktur çünkü Mesih günahkârlar yerine onu çekmiş ve ölmüştür (1.Ko. 15:3). İman, umudunu ve arzusunu İsa Mesih'e kenetler. O, kendisini "herkes için fidye" olarak sundu (1.Ti. 2:5-6). Siz günahtan kurtuluş için yalnızca ve yalnızca Mesih'e güveniyor musunuz? Eğer öyleyse, o zaman imanınız kendisini çocuksu bir Rab korkusuyla nasıl gösterdi?

131. BÖLÜM

1. Gurur büyük sıkıntı doğurur ancak alçakgönüllülük doğru düşünmeyi, konuşmayı ve yaşamayı getirir. Gerçek alçakgönüllülük kendisini Rab'be güvenle bel bağlamakla gösterir. Kişiyi kibirliliğin ve kişisel hırsın arbedesinden özgürleştirir. Yüreği, Tanrı'ya daha yakın yaşamak üzere yetingenlikle sakinleştirir. Bizi Mesih gibi yapar ki O, Baba'ya eşitliğini bencil çıkarlar için kullanmamış, Baba'ya itaat etmek üzere mütevazı ve çarmıha gerilmiş bir kul hâline gelmiştir (Flp. 2:5-8). Bununla birlikte, O, Babası'nın isteğini yapmayı kendi yiyeceği saymış (Yu. 4:34), sevinç dolu umut içinde yaşamıştır (İbr. 12:2). Esenlik ve umut için, tevazu neden olmazsa olmazdır?

132. BÖLÜM

1. Davut'un, Tanrı'nın kutsal varlığı için bir yer oluşturma kararlılığı (4-5. ayetler) bize şunu hatırlatmaktadır ki, Tanrı'nın kralının bir büyük amacı da Tanrı'nın tapınağını inşa etmektir. Tanrı'nın krallığı için Rab'be ibadet etmekten daha önemli bir şey yoktur. O'nun kendi halkıyla varlığı onların sevinci ve O'nun yüceliğidir. İsa Mesih meshedilmiş Davut Oğlu'dur ve bu vaatlerin yerine gelişidir (Elç. 2:29-30). O, Beytlehem Efrata'da doğdu (Mik. 5:2). "Kilisemi kuracağım" diye bildirdi (Mat. 16:18). Mesih göğün ve yerin Rabbi'dir ve O'nda Tanrı'nın varlığı bütün ulusların üzerine gelmektedir (Mat. 28:18-20). Tanrı'ya ibadet edenler artık fiziksel bir mekânın etrafında toplanmazlar; toplu ibadet için nerede buluşurlarsa buluşsunlar, Tanrı'ya Mesih aracılığıyla Ruh'ta ibadet ederler çünkü onlar yaşayan Tanrı'nın tapınağıdır (Yu. 4:21-24; Ef. 2:18-22). Tanrı'nın Davut'la olan antlaşması bizi, "Krallığın gelsin" diye dua etmeye nasıl teşvik eder? Bu sözlerle bizim ne istiyor olduğumuzu anlamamıza nasıl yardımcı olur?

133. BÖLÜM

1. Gerçeğe dayanan birlik en arzu edilendir. Tanrı'nın yüceliği ve halkının iyiliği içindir ve bunun için de uyumsuzluk veya bölünme yaratacak bir şey yapmamak zorundayız. Kutsal Ruh sevginin ve esenliğin kaynağı olduğundan, sürekli olarak Ruh'la dolmak üzere dua etmek zorundayız ve bütün kilisesinin Ruh'un ilave dökülmeleri için dua etmesi gerekir. Bu sizin günlük dualarınızda bulunan bir dilek midir? Sizin dua toplantılarınızda düzenli olarak duyulan bir dilek midir?

2. İsrail'in birliği nasıl Harun'un başından yakasına dökülen mesh yağıyla bağdaştırılıyorsa, kilisenin ruhsal birliği de Kutsal Ruh'tan meydana gelir ki O, Mesih'i meshetmiştir ve şu anda O'nun bedeninin her bir üyesine taşıp akmaktadır (1.Ko. 12:12-13). Birliğimiz öğretiyi (doktrini) göz ardı etmekle olmaz; İsa Mesih'i tanıyıp O'na güvenmekle olur (Ef. 4:13). O bizim Başkâhinimiz'dir ve ibadetimiz Tanrı'ya O'nun aracılığıyla yaklaşmak ve O'ndaki umudumuzu duyurmak etrafında döner (İbr. 10:19-22). Mesih'i ibadetimizin merkezi yapmak kilisede birliği nasıl destekler?

134. BÖLÜM

1. İnsanın en baş amacı Tanrı'yı yüceltmek ve O'ndan zevk almak olduğu için, toplu ibadete çok özel bir önem verilmelidir. Tanrı'nın evini ne kadar seviyoruz ve Şabat ibadetine ne kadar adanmışız? Yorgunluk bazen ibadette bize engel teşkil edebilir, ama asla ibadeti tamamen bırakmak için bir mazeret olmamalıdır. Tanrı'ya yaraşır kâhinler geceleri bile ibadeti bir görev olarak görmüşlerdir ve biz de onlar kadar gayretli ve istekli olmalıyız.

2. Kâhinler nasıl İsrail'in övgülerine önderlik edip Tanrı'nın halk üzerine kutsamasını ilan ettilerse (Lev. 9:22; Say. 6:22-27), yüce Başkâhinimiz Rab Mesih de ruhsal İsrail'in Tanrı'yı övmesine ve O'nun kutsamasını almasına önderlik eder (Lu. 24:50; Rom. 15:8-13; İbr. 2:11-13). Göksel Siyon'da hüküm süren Kral olarak Mesih, Tanrı'nın kutsamasını halkına uygular. Uygulamada, Hristiyanlar ibadet için bir araya geldiklerinde Mesih aracılığıyla Tanrı'yı nasıl övüp kutsayabilir ve Mesih aracılığıyla Tanrı'nın kutsamasını nasıl alabilirler?

135. BÖLÜM

1. Tanrı iyidir ve zevk aldığımızın bütün iyiliğin kaynağıdır. O aynı zamanda büyüktür ve kendi halkı için her şeyi yapmaya kadirdir. Dolayısıyla, O övgülerimize tamamen layıktır. Mezmur yazarı Tanrı'yı seçiminden, kurtarışından ve korumasından dolayı övmektedir. Övgüler kiliseden dünyaya açılmak zorundadır ki insanlar Rab'bi tanıyıp O'ndan korksun, putlarını bırakıp gerçek Tanrı'ya dönsünler. İbadetimizin içeriğinin ve şeklinin, aslında imansızları eğitmek için bir araç olduğunu düşünmek büyük bir şeydir. İbadetimiz insanlara Tanrı'nın büyüklüğünü, her şeye egemenliğini ve kutsallığını belletiyor mu, yoksa sadece ibadet edenleri yatıştırmak üzere eğlenceden mi ibaret?

2. Tanrı'nın kendi halkını yargılayacağı vaadi (14. ayet) İsa Mesih'e iman ettiğini söyleyip de sonradan O'ndan sonsuza dek yüz çeviren kişiler için korkunç bir uyarıdır (İbr. 10:29-31). Gerçek Tanrı'yı tanımış ancak değersiz putları tercih ederek Tanrı'nın sonsuz gazabını uyandırmışlardır. Bu mezmur, Rab'bi reddetmenin niçin ahmakça olduğu konusunda ne nedenler veriyor?

136. BÖLÜM

1. Bu mezmur, Tanrı'nın sadık sevgisini övmek için bir model sunmaktadır. Tanrı'nın hem iyiliğinde hem de büyüklüğünde kim olduğunu düşünerek başlar (1-3. ayetler). Mezmur yazarı, O'nun şaşılası yaratılış (1-3. ayetler), kurtuluş (10-15. ayetler) ve halkını miraslarına ulaştırma (16-22. ayetler) işlerini birer birer sayar. O'nun düşük hâldekilere olan sevgisinin lütufkâr ve şefkatli doğasını ve kutsamalarının enginliğini (23-25. ayetler) düşünerek sonlanır. Tanrı'yı, O'nun tarihteki büyük işlerini anan ve O'nun sıfatlarını vurgulayan ilahilerle övmemiz neden iyidir?

2. Her ayette tekrar eden nakarat, Tanrı'nın dünyanın dört bucağında yaptığı her şeyin O'nun sadık sevgisiyle dolu olduğunu ima etmektedir. Yine de bu mezmurun odağında İsrail'in kurtuluşu vardır ki bu, Mesih aracılığıyla olan kurtuluşun bir tipidir. O'nda Tanrı'nın sevgisi en devasa ifadesini bulur ve o sevginin O'nun seçilmiş halkına yönelik sonsuz tasarısını yerine getirir. Tanrı'nın sizin yaşamınızdaki hangi işleri sizi O'na, "Sevgin sonsuzdur" demeye yöneltiyor?

137. BÖLÜM

1. Günah kaçınılmaz sonuçlar doğurur. Öç Rab'bindir. Tanrı halkının düşmanları onların acılarıyla dalga geçebilirler ancak günün birinde, Rab kötüleri yaptıklarıyla yüzleştirecektir. İmanlılar zulüm altındaki kiliseden ötürü gözyaşı dökse de aynı zamanda Mesih geliyor olduğu için ve her şeyi düzelteceği için sevinebilirler. Bu umut bizim sabırla beklememize ve kişisel olarak öç almamamıza nasıl olanak sağlayabilir?

2. Tanrı Yargı Günü'nde nihayetinde günahların icabına baktığında, burada yazılanlardan çok daha kötü bir sahne olacak çünkü Rab onları kendisinin iyiliğinin tadını çıkarmaktan tümüyle mahrum edecek ve onları cehennemin sonsuz ateşlerine atacaktır. Rab kendi çocuklarına zulmedilmesini hafife almaz. Eğer İsa Mesih'teki imanlılara zarar vermiş ya da onlarla alay etmişseniz, çok geç olmadan tövbe edin. Bu günaha düşmüş olan başkaları için de dua edin.

138. BÖLÜM

1. Hristiyanlar dünyanın önünde Mesih'i ikrar etmekten ve büyük adamların ve kadınların huzurunda Tanrı'ya övgüler sunmaktan korkmamalılardır (Mat. 10:18, 26, 32-33). Bu dünyanın zenginleri, güçlüleri ve ünlüleri tanrı gibi görülebilse de, onlar da diğer her insan gibi öleceklerdir (Mez. 82:6-7). Tek gerçek Tanrı'nın yüceliklerini duymaya ihtiyaçları vardır; öyle ki, kurtulabilsinler ve O'na hak ettiği övgüleri versinler. Sizin Rab hakkında konuşmakta oldukça zorlandığınız biri var mı? Sizce bunun nedeni nedir? Bu korkunun üstesinden nasıl gelebilirsiniz?

2. Tanrı kendi yüceliğini Sözü'ne aşılamayı seçmiştir ve bunu da Kutsal Kitap'ı Tanrı'ya dönüştürsün diye değil, insanlar Rab'bi, O'nun Sözü'nü onurlandırdıkları gibi onurlandırsınlar diye yapmıştır. Mesih'e gerçekten dönmüş olmanın işareti, Kutsal Yazılar'ı insan sözü olarak değil, Tanrı'nın güçlü ve yetkili Sözü olarak benimsiyor olmaktır (1.Se. 2:13). Bu, Tanrı Sözü'nün vaaz edilişini duyduğumuz zamanki tavrımızı nasıl etkilemelidir? Ayrıca bu, vaizlerin Tanrı Sözü'nü çalışma ve duyurma şekillerini nasıl etkilemelidir?

139. BÖLÜM

1. Bu mezmur, teolojiyle yaşam arasındaki bağlantının muhteşem bir örneğidir. Öğreti (doktrin) yüreklerimizi etkilemeli ve yaşayışımızı şekillendirmelidir. Tanrı'nın her şeyi gördüğüne ve bildiğine inanmak bize teselli verir çünkü O böylece bizim ihtiyaçlarımızı da bilmektedir ve onları sağlayabilir. Ancak bu aynı gerçek bize meydan okur çünkü hiçbir şey, en gizli günahlarımız bile O'nun bakışından kaçmaz. Dolayısıyla Tanrı korkusunda yaşayarak dikkatli olmalıyız. Toparlayacak

olursak: Tanrı her şeyi bildiğinden, beni de bireysel olarak bilip tanır ve daima benimledir. Tanrı Yaratıcı olduğundan, bana tümüyle sahiptir. Tanrı doğru olduğundan, benim bağlılığımı talep eder. Tanrı'yı yaşamın tamamında hesaba katmayı öğrenin. Tanrı'nın bu mezmurda geçen sıfatlarından birini seçin. O sıfat bugün sizin yaşamında nasıl bir fark yaratmalıdır?

2. Mesih göğe yükselmek üzere ayrılmadan önce, kilisesini bütün uluslardan öğrenciler yetiştirmeye gönderdi ve şu vaatte bulundu: "Ben dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" (Mat. 28:20). Mesih'in bizimle olduğunu, hatta O'nun özel varlığının gerçek kilisenin her toplanması için vaat edildiğini bilmek (Mat. 18:20), bu dünyada O'nun işi yaparken bizim için büyük bir tesellidir. Bu, Tanrı'nın krallığını oralarda da ilerletmek üzere insanları başka yerlere, hatta başka uluslara gitme konusunda nasıl cesaretlendirebilir?

140. BÖLÜM

1. Şeytan'ın oldukça aktif olduğu bir dünyada yaşadığımıza göre, her zaman tetikte olmalıyız. İmanlılar Tanrı olmadan tek bir gün bile yapamazlar çünkü özellikle saldırı altında hissettiğimiz kötü günde bizi yalnızca O koruyabilir. Yalnızca O her şeye egemen bir Koruyucu'dur. Tanrı'nın bizden yana olup davamızı sürdürmesi, tesellilerin en büyüğüdür. O değişmediğinden ve asla değişmeyeceğinden, gelecek için, hatta sonsuz gelecek için güvenimiz vardır. Yıkılmak yerine, umutla dolu olmalıyız. Ruhsal tetiklik ve iyimser umut devamlı bir dua yaşamı için kilit etkenlerdir. Eğer Tanrı'nın bizi kötülüğe karşı koruması için nadiren dua ediyorsak, bu bizim hakkımızda ne söylemektedir?

2. Düşmüş insanın sözleri gizli zehir doludur (3. ayet; Rom. 3:13). İnsanın bozulmuşluğunun en erken işaretlerinden biri günahlı konuşmadır (Mez. 58:3). Birçok kişi bunu reddetse de Mesih, konuşmamızın yüreklerimizi açığa çıkardığını öğretmiştir ve Tanrı kısmen bizim ruhsal durumumuzu, konuşma şeklimizle yargılayacaktır. İnsanlara nasıl konuştuğunuzu sınayın; Tanrı'nın size olası gururu, cinsel şehveti, açgözlülüğü, günahlı öfkeyi, kini ve yalanı göstermesi için dua edin. Birbirimizle konuşma şeklimiz, İsa Mesih'in bizi günahtan kurtarmasına muhtaç olduğumuzu nasıl göstermektedir?

141. BÖLÜM

1. Dua hayatidir ve özellikle de zor zamanlarda asla ihmal edilmemelidir. Yaşamın fırtınaları bizi her zaman Tanrı'nın varlığının limanına sürüklemelidir. Davut'un Tanrı'dan kendisine ne vermesini istediğine dikkat edin: günahtan kurtuluş, Tanrı'ya yaraşır dostların gözetimi, dünyanın tuzaklarından özgürleşme ve kötülerin yargılanması. Siz bu şeyler için ne sıklıkla dua ediyorsunuz?

2. Duayı buhurla karşılaştırmak öğretici ve teşvik edicidir. Sunaktan yükselen duman, perdenin üzerine çıkardı ve Tanrı'nın doğrudan varlığını temsil eden iç tapınağa girerdi. Aynı şekilde dua da bizim Tanrı'nın varlığına girişimizin dünyasal aracıdır. Dua bizi perdenin bu yaşamdaki kısmında Tanrı'ya mümkün olduğunca çok yaklaştırır. Duayı buhurla karşılaştırmak bize ayrıca şunu hatırlatır ki, tüm dualarımız Başkâhinimiz İsa Mesih'in aracılığına bağımlıdır. O'nun aracılığı bir imanlının dualarını Tanrı nezdinde hoş kokuyla doldurur çünkü Mesih, Tanrı'ya kusursuz biçimde itaat etmiş ve günahlarımızın bedelini tamamen ödemiştir. Gerçek dua her zaman Tanrı'ya, O'na imanla sunulmak zorundadır. Mesih'in sizin için aracılık ediyor olduğunu bilmek size ne güven veriyor (Rom. 8:31-39)?

142. BÖLÜM

1. Yaşamın en kötü sıkıntılarında, Tanrı her zaman bizden bir dua uzaktadır ve eğer O'na dönersek, bize gücünü ve tesellisini bildirecektir. Şunu hatırlayın: Tanrı sıkıntı zamanlarında yanı başımızdaki bir yardımdır. Tanrı'nın bizim yolumuzu bildiğini ve bizim için bu durumda endişe ve sempati duyduğunu fark etmek bir rahatlıktır. Dahası, O bizim nerede ve nasıl olduğumuzu tam olarak bilerek, bize yardım etmek üzere yaklaşacaktır. Arkadaşlarımız bizi yarı yolda bırakabilir ancak Tanrı kendisine güvenenleri asla hayal kırıklığına uğratmaz. Mesih yalnız olmanın nasıl hissettirdiğini tam olarak bilir (Mat. 26:31, 56) ve kurduğu yakınlığıyla, kendisinin aracılığıyla Tanrı'ya gelen herkese yardım eder (İbr. 4:15-16). Tanrı'nın kendi antlaşma vaatlerine olan sadakatine umut bağlamak dualarımızın tavrını nasıl etkileyecektir?

143. BÖLÜM

1. Göklere açılan ellerle (6. ayet) ve Tanrı'ya yükseltilen canlarla (8. ayet) dua ederiz çünkü O'ndan her şeyi isteyen dilenciler gibiyizdir. İlk atamız Adem'le günaha düşen insanlar olarak, ettiğimiz duaların tümü en nihayetinde, Baba'nın imana çağırdıktan sonra imanla birleştirdiği Mesih'e edilmektedir. (1.Ko. 1:23-24, 30). Tanrı'dan gelen bilgeliğe ihtiyacımız vardır ve bunun için de zihinlerimizi Tanrı Sözü'ne (Mez. 143:5) ve dualarımızı da bilgeliğimiz olması için Mesih'e kenetlemek zorundayız. Tanrı'nın gözünde aklanmaya muhtacız ve kendi iyi işlerimizde doğru bir konum elde edemeyiz. Tanrı'nın isteğine itaatkâr olmamız gerekir. Dolayısıyla da Mesih'in Kutsal Ruh aracılığıyla kutsallaştırılmamız olması için dua etmek zorundayız (10. ayet). Düşmanlarımızdan, bize zulmedenlerden ve ölümden özgür kılınmak için dua ederiz (3, 7, 9, 12. ayetler) ve Mesih bizim fidyeyle kurtuluşumuzdur. Şu anda bunlardan en çok hangisine ihtiyaç duyuyorsunuz? İhtiyacınız olan şeyi Mesih'te nasıl arayabilirsiniz?

144. BÖLÜM

1. Rab'be güvenmek bizim kendimizi ne kadar küçük ve önemsiz gördüğümüzle paraleldir (2-4. ayetler). Yüreklerimiz ve ağızlarımız kendimize yönelik övünmelerle dolu olduğunda, büyük ilgiyle Tanrı'nın övgülerini terennüm etmek zordur. Ancak kendimizi bu dünyadan hızlıca yargıyla yüzleşmeye geçen günahkârlar olarak gördüğümüzde, o zaman ancak ve ancak Rab'bin bizim Tanrımız olması ve İsa Mesih'e iman aracılığıyla O'nunla antlaşma ilişkisi içinde olmamız durumunda kendimizi kutsamış sayarız. İnsanın geçiciliğini düşünmek (4. ayet) Rab'be güvenmenize ve yüceliği O'na vermenize nasıl yardımcı olabilir?

2. İlahi güçle donatılmış savaşçı Davut (1. ayet) Mesih'in bir gölgesi ve tipiydi. Şaşırtıcı bir alçalma eylemiyle, Tanrı Oğlu ölümlü bir insan oldu (4. ayet). Kendisini Baba'ya tümüyle bağımlı bir konuma getirdi (2. ayet) ki Baba da O'na İblis'i alt etmesi için Ruh'u sağladı. Mesih, Rab'bin Kulu'dur (10. ayet). Rab İsa, Tanrı'nın yasasına kusursuzca itaat etti, antlaşmayı tutanlara vaat edilen yücelik zenginliklerini elde etti ki İsrail bunu asla yapamadı (12-15. ayetler). Şu anda O'nun ruhsal soyu, O'nun hak ettiği kutsamaları miras almaktadır. Mesih gökleri yaracak ve düşmanlarınızı yok etmek üzere ateşle ve yücelikle aşağı inecek, imanlıları onlara zulmedenlerden kurtaracak ve onları kendi kutsamasına kavuşturacaktır. Siz İsa Mesih'in kilisesiyle birlikte, "Ne mutlu Tanrısı RAB olan halka!" diyebiliyor musunuz (15. ayet)?

145. BÖLÜM

1. Tanrı üzerinde derin derin düşünmek ruhsal yaşam için hayatidir çünkü Tanrı'yı daha çok kavradıkça, O'na ilişkin bilgimiz daha kusursuz övgüler için malzeme sağlar. Bu mezmur, Tanrı'nın sıfatlarının şiirsel bir kataloğunu sunmaktadır. Hangi ayetlerde şu sıfatlara göndermeler buluyorsunuz: büyüklük, anlaşılmazlık, güç, haşmet, korkunçluk, iyilik, doğruluk, lütuf, şefkat, sabır, sadık sevgi, yücelik, krallık, sonsuzluk, varlık ve kutsallık? Bunlardan birine odaklanın. Bu ne anlama geliyor? Tanrı bunu İsa Mesih'teki işleri aracılığıyla nasıl sergiledi?

2. Övgüler terennüm etmek, öğretmek ve ruhça geliştirmek için bir araçtır. Şimdiki kuşağın bir sonraki kuşağa Tanrı'nın övgülerini terennüm etmesi iyidir ve bunun için de küçük çocukları kilise topluluğunda bulunmaya teşvik etmeliyiz. Tanrı'nın bize olan sevgisinin bizde O'na sevgi uyandırdığını ve tüm ihtiyaçlarımızda gözlerimizi O'na çevirmeyi nasıl öğrendiğimizi çocuklarımıza bildirmeliyiz. O zaman çağların duası –"Adın kutsal kılınsın"– yanıtlanacaktır. İbadet sevincini sonraki kuşağa aktarmak için ne gibi fırsatlarınız vardır?

146. BÖLÜM

1. Yalnızca imanlılar gerçek mutluluğu bilirler. Dünya, dinin kasvetli ve acınası olduğunu düşünür ancak feci hâlde yanılmaktadır. En mutlu insanlar biziz. Tanrı bizim Tanrımız'dır. O, tüm yaratılışının her şeye gücü yeten Rab'bi'dir. O, tüm vaatlerine sadıktır. Mazlumlar için adaletle ve şefkatle hareket eder. İmanda ve itaatte yürüyenleri sever. O'nun krallığı asla son bulmaz. Her şekilde, Rab imanlıların umudu ve sevincidir. Çünkü eğer onlar İsa Mesih'e yaşayan bir imanla ortak olmuşlarsa, Rab'bin tüm nitelikleri onlara aittir ve onların iyiliğine hizmet eder. Sonuç olarak, onların mutluluğu, insana güvenenlerin mutluluğundan çok daha derin, daha sağlam ve daha tatmin edicidir. İmanlıların gerçek mutluluğunun tadını çıkarmalarının ve bunu seyreden dünyaya göstermelerinin en iyi yollarından biri Rab'bi övmektir. Siz Tanrı'yı övme alışkanlığına sahip misiniz? Neden evet veya neden hayır? Yaşadığınız sürece O'nu övme alışkanlığını nasıl geliştirebilirsiniz?

147. BÖLÜM

1. Rab bizi kutsamışsa, övgü de en uygun cevaptır ve ne kadar kutsanmış hissediyorsak, yüreklerimiz o kadar şükranla dolup taşar ve kendimizi o kadar övgüyle dışa vurmak isteriz. Rab bütün dünyaya göz kulak olmaktadır ve O'nun halkı O'nun için her şeyden daha değerli olduğundan, bizimle özellikle ilgileneceğinden emin olabilir. O'nun merhametleri her sabah yenilendiğine göre, ne hakkında endişelenmeyi bırakmanız gerekiyor ve ne hakkında Tanrı'ya güvenmeye başlamalısınız?

2. Tanrı'dan gelen en büyük armağan O'nun Sözü'dür. Bugün bile milyonlarca insan, Kutsal Yazılar'a anlayabilecekleri bir dilde erişimden yoksundur. Oysa O'nun Sözü ne kadar da değerlidir! O güçlüdür çünkü her şeye hükmeden Tanrı'nın Sözü'dür. O bilgelik doludur çünkü anlayışı sınırsız olan Tanrı'nın Sözü'dür. O bir umut ve kurtuluş mesajıdır çünkü o şefkatli ve merhametli Tanrı'nın Sözü'dür. Eğer kendi dilinizde okuyabildiğiniz bir Kutsal Kitap'a sahipseniz, o hâlde Tanrı'ya onun için şükredin, onu her gün okuyun, onun sadakatle vaaz edildiği bir kilisenin ibadetine katılın ve dua edin ki, Tanrı başkalarının bu değerli Söz armağanını alabilmesi için sizi kullansın.

148. BÖLÜM

1. En güçlü melekten en küçük kuşa kadar tüm yaratılış Tanrı'yı övmekte ve O'nun yüceliğine tanıklık etmektedir. Yaratılışın tacı olan insanlık O'na ne kadar daha şükretmelidir! Dahası, O'nun kurtarılmış halkı O'nun adını ne kadar daha övmelidir! Bu en mükemmel işte mükemmelleşmeye çalışalım. Övgü hem kişisel hem de toplu ibadetin ayrılmaz bir parçası olmalıdır. Kişisel dua sırasında övgüyle başlayın,

bir istek listesiyle değil. Tanrı evinin ibadeti sırasındaysa sevinçle ses çıkarın. O'nun adına ibadette asla geri kalmamalıyız. Siz Rab'bi övmeye hevesli misiniz?

2. Hristiyanlığın temel inançlarından biri Yaratıcı'yla yarattıkları arasındaki mutlak ayrımdır. Melekler, yıldızlar, deniz canlıları, dağlar, ehlî hayvanlar, krallar veya bebekler olsun, Tanrı'nın yarattıkları arasında büyük farklılıklar vardır. Ancak hepsi tek bir kategoriye düşer: Tanrı tarafından yaratılmış olanlar. Bunun için de O'nu övmelilerdir (5. ayet). İbadet yalnızca ve yalnızca Tanrı'ya aittir, "Çünkü yalnız O'nun adı yücedir. O'nun yüceliği yerin göğün üstündedir" (13. ayet). Bir yandan, bu bize O'nun yüceliği için var olduğumuz bilinci kazımalı ve bizi alçaltmalıdır. Öte yandan, bu bize Kurtarıcımız Mesih'in Tanrı olduğunu gösterir çünkü O'na ibadet edilmesi gerekmektedir (İbr. 1:6; Vah. 5:8-14). Yaratıcı'ya ibadet etme (tapınma) yerine, Tanrı'nın yarattıklarına ibadet etmeye nasıl ayartılıyoruz?

149. BÖLÜM

1. Biz hâlihazırda güzel veya saygın insanlardan hoşlanırız. Tanrı'nın, O'na güvenen yoksullardan, alçaltılmışlardan ve çirkinlerden hoşlanması ve onları sevimli ve yüce kılması, O'nun lütfunun dikkate değer bir özelliğidir (4. ayet). O, kendi halkından zenginlik alan bir Kral değildir; tersine, onlara sevinçle kendisinden verir. Mesih kendi halkını aklanma, kutsallaştırılma ve yüceltilme lütuflarıyla nasıl güzelleştirmektedir? Bu bizi nasıl O'nu övmeye yöneltmelidir?

2. Tanrı'nın övgüsü için duyulan şevk, Tanrı halkını O'nun krallığına karşı çıkan bütün güçlerle savaşmaya iter (6-9. ayetler). Eski antlaşmada bu, İsrail ulusunun varlığını sürdürmek ve kötülere Tanrı'nın yargısını getirmek için fiziksel şiddet gerektiriyordu (18:34-44; 101:5, 8; 144:1). Mesih, İsrail'in yeryüzündeki teokrasisini feshettiğinden (Mat. 21:43) ve göksel ve ruhsal bir krallık kurduğundan (Yu. 18:36-37), bu şevk kendisini fiziksel güçle değil, Tanrı Sözü'nü bütün uluslara ulaştırmak üzere gösterilen fedakâr çabalarla göstermektedir (2.Ko. 10:3-6; Ef. 6:10-18; İbr. 4:12); ta ki, Mesih kendi düşmanlarını yok etmek üzere geri gelene dek (Vah. 19:15-21). Sizin Tanrı övgünüz, O'nun Sözü'nü dünyaya yaymak üzere şevk dolu eyleme nasıl geçiyor? Eğer bir vaiz değilseniz, mesleğinizi O'nun yüceliği için nasıl kullanıyor ve Müjde görevini yerine getirmek üzere kiliseyle birlikte nasıl çalışıyorsunuz?

150. BÖLÜM

1. İlahi, ibadetin ayrılmaz bir bileşenidir ve Tanrı'ya sevinç ve saygıyla sunulmalıdır. Tanrı'nın çalgılar orkestrasıyla övülme buyruğu (3-5. ayetler) Davut tarafından eski antlaşma düzeninde kurulan tapınak ibadetini yansıtmaktadır ki Davut burada müzisyen olarak hizmet etmeleri için Levililer tayin etmişti (1.Ta. 15:16, 24). Yeni

antlaşmada böyle bir gereklilik yoktur; Tanrı'nın tapınağı bir ulusun buluştuğu bir bina değil, yerel topluluklarda bir araya gelen bir halktır (1.Ko. 3:16; Ef. 2:21-22). Yeni Antlaşma'daki ibadet talimatları Tanrı'nın Ruhu'yla dolu olan halkın yüreklerine ve seslerine yöneliktir (Ef. 5:18-20). Levililer uyum içinde nasıl çeşitli çalgılar çaldılarsa, aynı şekilde Tanrı'nın halkı da çeşitlidir ancak Mesih aracılığıyla tek bir Ruh'ta ibadet ederler (Ef. 2:18). Sizin kiliseniz nasıl her imanlının Oğul aracılığıyla Baba'yı övmek üzere Kutsal Ruh tarafından çalındığı ruhsal bir orkestraya benzemektedir?

SÜLEYMAN'IN ÖZDEYİŞLERİ

SÜLEYMAN'IN ÖZDEYİŞLERİ'NE GİRİŞ

YAZAR:

Bu kitabın birincil yazarı Davut oğlu Kral Süleyman'dır (1:1; 10:1; 25:1). Süleyman 3000 kadar özdeyişte bulunmuştur (1.Kr. 4:32) ve bu kitap da ilahi olarak esinlenenlerden yaklaşık olarak 800 tanesini içermektedir. 25-29. bölümler Süleyman'ın özdeyişlerinin derlenmiş ve düzenlenmiş bir kısmıdır; 240 yıl sonra, Kral Hizkiya tarafından tayin edilen adamlardan oluşan bir kurul tarafından yayınlanmıştır (Özd. 25:1).

Ancak Süleyman özdeyişlerin tek yazarı değildir. İçsel kanıtlar toplu olarak "bilge" olarak adlandırılan kişilerden bahsetmektedir (22:17-24:34). Süleyman bu deyişleri kendisinden önce gelen, Tanrı'ya yaraşır bilge adamlardan toplamış olabilir. İlave katkıda bulunduğu ifade edilen diğer iki isim Yake oğlu Agur (30. bölüm) ve Kral Lemuel ve annesidir (31. bölüm) ancak bazı yorumcular Lemuel'i de Süleyman'ın kendisi olarak görmektelerdir.

Özdeyişler ve diğer türler de dahil olmak üzere bilgelik yazını Antik Yakın Doğu'da çeşitli kültürler tarafından üretilmiştir. Mısır metinleri olan *The Instruction of Ptahhotep* (*Ptahhotep'in Talimatı*) ve *The Instruction of Amenemope* (*Amenemope'nin Talimatı*) buna örnek teşkil etmektedir. Ancak Süleyman'ın Özdeyişleri diğer uluslardan toplanan deyişlerin derlenmesinden ibaret değildir. Rab, Kral Süleyman'a kendi zamanındaki her adamın bilgeliğinden çok daha büyük bir bilgelik verdi (1.Kr. 3:5–14; 4:29–34; 5:7,12; 10:1–9,23–24; 11:41). Özdeyişler, Tanrı'nın "ağzından" açıklanan ilahi bilgelikten oluşmaktadır. Özdeyişler insanların genellikle kabul ettiği bazı gerçekleri içerse de, bu gerçekleri Rab'bin merkezde ve üstün olduğu bir bakış açısıyla (1:7) ve Tanrı'nın garanti ettiği kusursuzlukla sunmaktadır (30:5-6). Yeni Antlaşma, Süleyman'ın Özdeyişleri'ni Kutsal Yazı olarak alıntılamaktadır (krş. Özd. 3:11–12 ile İbr. 12:5–6; Özd. 3:34 ile Yak. 4:6 ve 1.Pe. 5:5; Özd. 11:31 ile 1.Pe. 4:18; Özd. 25:21–22 ile Rom. 12:20; ve Özd. 26:11 ile 2.Pe. 2:22).

TARİH:

Süleyman İsrail'e M.Ö. 970 yılından 931 yılına kadar hükmetti ve bu dönemde özdeyişlerini söyledi. Kral Hizkiya'nın adamlarının oluşturduğu kurul tarafından derlenen kısımsa kendisinin M.Ö. 716'dan 687'ye kadarki hükümdarlığında tamamlanmış olmalıdır.

TEMA:

Tanrı korkusunun ve O'nu hoşnut etme amacının egemen olduğu bilge yaşam (1:7; 9:10).

AMAÇ:

Tanrı'nın vaatlerine imanı ve Tanrı'nın yasasına itaati yaşamın her alanına uygulayan pratik dinde Tanrı'nın halkına rehberlik etmek.

TOPLU BAKIŞ:

Süleyman'ın Özdeyişleri'nin Kurtuluş Vahyine Katkısı

Süleyman'ın Özdeyişleri, Tanrı'nın halkına yönelik talimattır; bir bütün olarak ulusa değil, bireye hitap eder. Bu da şu anlama gelir ki, İsrail'e dair ulusal meseleler su yüzüne pek fazla çıkmaz. Çoğu zaman bir babanın genç bir oğula yönelik talimatları şeklinde ortaya konan bu özdeyişler, Hristiyan ebeveynlere çocuklarını eğitmede (Ef. 6:4) ve ayrıca önderlere kiliseyi Tanrı'nın ailesi olarak eğitmede son derece yardımcı olur. Süleyman'ın Özdeyişleri birçok açıdan kutsallaştırılma için bir temel eğitim kitabıdır; günaha nasıl öleceğimize ve doğruluk için nasıl yaşayacağımıza dair talimatlar ve örneklemeler verir. Gerçek dinin nasıl bizim tutumlarımıza ve eylemlerimize nüfuz ettiğini ve böylelikle aileye, arkadaşlara ve iş ortamına nasıl dokunduğunu gösterir.

Her şeye baskın gelen vurgu, Tanrı korkusunda yaşamaktır ki bu da şöyle özetlenebilir: Tanrı'nın kendisini kutsallığında açıkladığı gibi, O'nu yaşamın her durumuna dahil ederek, O'nun bilinçli farkındalığında yaşamak. Tanrı korkusunda yaşamak Tanrı'nın gerçekliğinde yaşamaktır ve bunun hem ibadet hem de etik üzerinde muazzam bir etkisi vardır. Süleyman'ın Özdeyişleri gerçek dinin uygulamaya dökülmesi için bir şablondur. Anlamlı bir şekilde, bu bilgelikle özetlenir. İbranicede "bilgelik" kelimesi "hüner" veya "beceri" anlamına gelir ve çeşitli bağlamlarda geçerlilik taşımaktadır (Çık. 28:3; 31:3-6). Süleyman'ın Özdeyişleri'nde bilgelik, Tanrı'yı hoşnut eden ve bizim O'nun kutsamasından zevk almamıza olanak tanıyan bir şekilde yaşama hüneri veya becerisidir.

Bu tür bilgeliğin başlangıç noktası Mesih'tir (Kol. 2:3; 2.Ti. 3:15) ve Eski Antlaşma'nın her kitabında olduğu gibi, Süleyman'ın Özdeyişleri de İsa Mesih'ten bahseder (Lu. 24:44). Mesih kendisini ilahi bilgelik olarak (Lu. 7:34-35; 11:49), Süleyman'dan daha büyük olup (Lu. 11:31) halkına bilgelik veren Kişi olarak tanımlamıştır (Lu. 21:15). Tanrı, etkin bir şekilde çağrılmış olanların sahip oldukları çağrıyla - özellikle günahlar uğruna çarmıha gerilişinde - kendisine ait olanları Mesih'te bir kıldı, öyle ki O, onların bilgeliği hâline gelsin (1.Ko. 1:23–24, 30). Tanrı'nın Mesih'teki bilgeliği bu dünyaya yabancıdır ve ancak ve ancak Kutsal Ruh aracılığıyla alınır (1.Ko. 2).

Mesih'in, Süleyman'ın Özdeyişleri'ndeki varlığı özellikle kitapta Bilgelik'in yaşayan bir kişi olarak sunulmasıyla barizdir (1; 8-9. bölümler). Bilgelik Tanrı'dır, bütün insan bilgeliğinin, gücünün, adaletinin ve yüceliğinin kaynağı olarak ilahi niteliklere sahiptir (8:14-19) ve Yaratıcı olarak ilahi faaliyetler sergiler (8:22, 30). Ancak Bilgelik, Tanrı'yla olan ilişkisi bakımından ayrı bir kişidir; tıpkı Yuhanna'nın daha sonra Söz'ün Tanrı olduğunu ve üstelik Tanrı'yla birlikte olduğunu söylediği gibi (Yu. 1:1). Böylece Bilgelik'in kimliği, her şeyi yaratan ve insan hakkında "Kendi suretimizde... insan yaratalım" diyen tek Tanrı'daki kişisel çoğulluğu ortaya koymaktadır (Yar. 1:26).

Süleyman'ın Özdeyişleri'nde Bilgelik için kullanılan zamirlerin ("o" ve "onu") dişil olması Mesih gerçekliğiyle herhangi bir şekilde bağlantılı olmayıp bir gramer meselesidir (İbranicede "bilgelik" için kullanılan kelime dişildir). 9. bölümde bu yazınsal bir araç hâline gelir; ilahi Bilgelik kötü ve ahlaksız kadın olan Akılsızlık'a zıt olarak bilge ve pak bir kadın olarak sunulur; tıpkı Mesih'in, kendisinin kayıp günahkârları arayışını tasvir etmek üzere (Lu. 15:1-2; 19:10) kaybolan parasını arayan kadın benzetmesini kullandığı gibi (Lu. 15:8-10). Gerçekten de Mesih'in en bariz biçimde Bilgelik olarak görünüşü, O'nun vaazında ve vaizleri günahkârları tövbeye ve O'ndan öğrenmeye çağırmak üzere görevlendirmesinde görünmektedir (Lu. 7:29-35; 11:49).

Dolayısıyla "Bilgelik" Tanrı Oğlu ve yaşamın Aracısı olan Mesih'tir. Bilgelik öncesizdir, Tanrı'yla dünyanın ve insanlığın yaratılışında iş birliğindedir (8:22-31; Yu. 1:1-3; Kol. 1:16-17; İbr. 1:2). Bilgelik Müjde'yi vaaz eder; günahkârları tövbe etmeye, bilgelik Ruhu'nu almaya, bilgeliğin yollarını öğrenmeye, Tanrı'nın gazabından kaçmaya ve O'nun esenliğinin tadını çıkarmaya çağırır (Özd. 1:20-33; Mat. 4:17; Elç. 2:38). Süleyman'ın Özdeyişleri şöyle öğretir: "Günahlarını gizleyen başarılı olmaz; itiraf edip bırakansa merhamet bulur" (Özd. 28:13). Bilgelik bulan, yaşam bulur (8:35; 1.Yu. 5:12, 20). Bilgelik insanları yaşam şölenine davet eder (Özd. 9:1-6; Mat. 22:1-14; Lu. 14:16-24). Ancak ve ancak Bilgelik'te yaşam bulduktan sonra, kutsallaştırılma yolu detaylıca çizilir (10-31. bölümler). Ancak ve ancak Mesih'le bir olarak uygulamada kutsallık mümkündür.

Yorumlama Konuları:

Süleyman'ın Özdeyişleri, İbrani şiiridir ve buna göre yorumlanmak zorundadır. Burada öne çıkan özellik düşünce paralelizmidir. Bu özdeyişlerde üç tür paralel yapı yaygındır.

- *Benzerlik Biçimi (Eş Anlamlı Paralelizm):* Paralel ifadeler aynı şeyi, tekrarlama yoluyla farklı şekillerde söyler. Örneğin, "RAB korkusunu anlar ve Tanrı'yı yakından tanırsın" (2:5).
- *Zıtlık Biçimi (Karşıt Paralelizm):* Paralel ifadeler birbirinin tersini söyler. İlk cümle, ikinci cümledeki karşıt düşünceyle mukayese edilir. Örneğin, "RAB korkusudur bilginin temeli; ahmaklarsa bilgeliği ve terbiyeyi küçümser" (1:7).
- *Derinleşme Biçimi (Sentez Paralelizm):* Paralel ifadeler tek bir tamamlanmış düşünce oluşturur. İkinci cümle genellikle ilk cümleyi genişletir veya açıklar. Örneğin, "RAB'den korkan tam güvenliktedir; RAB onun çocuklarına da sığınak olacaktır" (14:26).

Şunu hatırlamak zorundayız ki, Süleyman'ın Özdeyişleri öncelikli olarak evrensel saptamaları ifade ederek öğretir. Bu ifadeler her zaman kesin vaatler olarak ele alınmamalı, belirli bir yol izlenmesi durumunda kesinlikle belirli bir sonuca varılacağı düşünülmemelidir. Eğer bazı ifadeler kesin vaatler olarak ele alınırsa, yaşamda hayal kırıklıklarıyla karşılaşılır. Ancak istisnalar kaideyi bozmaz çünkü özdeyiş doğruluğunu sürdürmektedir. Bu saptamalar kişinin yaşamına rehberlik edecek genel ilkeleri veya örüntüleri ifade etmektedir.

Genel Konu Dizini:

Süleyman'ın Özdeyişleri'nde birçok konu dağınık olduğundan, konuları toparlayıp sıralayarak kitabı tematik bir şekilde çalışmak faydalı olur. Okuyucunun bir yerden başlamasına yardımcı olmak üzere, aşağıda seçili örnek konular ve ilgili ayet referansları sunulmuştur:

- *İnsanda değil, Rab'de olan güven ve umut:* 3:5, 26; 10:28; 14:26, 32; 16:3, 20; 18:10–11; 20:22; 22:19; 26:12; 28:25–26; 29:25; 30:5.
- *Rab korkusu:* 1:7, 29; 2:5; 3:7; 8:13; 9:10; 10:27; 13:13; 14:2, 16 ,26–27; 15:16, 33; 16:6; 19:23; 22:4; 23:17; 24:21; 28:14; 31:30.
- *Tanrı'nın açıklanan bilgeliğine olan sevgi:* 4:6; 8:17, 21, 36; 12:1; 22:11; 29:3.
- *Tanrı'nın önünde alçakgönüllülük:* 3:7; 6:17; 8:13; 11:2; 12:15; 15:12, 25, 32–33; 16:5, 18–19; 18:12; 21:4, 24; 22:4; 26:12, 16; 27:1; 29:1, 23; 30:1–4.
- *Tanrı'nın sıfatları/eylemleri:* 2:6–8; 3:3–4; 5:21; 9:10; 14:31; 15:3; 16:1, 4, 9–10; 17:5; 19:21; 20:24; 21:1–2,30; 22:2, 12; 23:10–11; 25:2; 26:10; 30:3, 5–6.
- *Tanrı'ya dua/ibadet:* 3:9; 15:8, 29; 17:1; 20:25; 21:3, 27; 28:9; 30:7–9.

İkinci olarak, aşağıda temaları inceleyerek erkekler, kadınlar ve çocuklar arasındaki ilişkilere ve etkinliklere dair çokça bilgelik bulunabilir:

- *Acele:* 19:2; 21:5; 28:8, 20; 29:20.
- *Akılsızlık/budalalık:* 1:32–33; 9:13–18; 11:29; 12:15, 23; 13:16; 14:1, 7–8, 16, 18, 24, 29; 15:2, 5, 14, 21; 17:10, 12; 18:2, 13; 20:3; 24:8–9; 26:4–5, 11; 27:22; 28:26; 29:9, 11.
- *Alkol:* 20:1; 21:17; 23:19–21, 29–35; 31:4–7.
- *Arkadaşlar/komşular:* 3:27–31; 6:1–5; 11:9, 12; 13:20; 14:20–21; 16:28–29; 17:9, 17–18; 18:24; 19:4, 6–7; 20:6; 22:11, 24–25; 23:10–11; 24:28–29; 25:8–10, 17–18; 27:6, 9–10, 14, 17; 29:5.
- *Bedensel terbiye:* 3:11–12; 10:13; 13:24; 17:10; 19:18, 25; 20:30; 22:15; 23:13–14; 26:3; 29:15, 17, 19.
- *Borç/finansal yükümlülük:* 6:1–5; 11:15; 17:18; 20:16; 22:7, 26–27; 27:13.
- *Cesaret:* 24:10–12; 25:26; 28:1.
- *Çalışma/tembellik:* 6:6–11; 10:4–5, 26; 12:11, 14, 24, 27; 13:4; 14:23; 15:19; 16:26; 18:9; 19:15, 24; 20:4, 13; 21:5, 25; 22:13, 29; 24:27, 30–34; 26:13–16; 27:18, 23; 28:19; 31:27.
- *Çekişme/anlaşmazlıklar:* 6:19; 10:12; 15:18; 16:28; 17:14, 19; 18:6, 19; 19:11; 20:3; 22:10; 23:29–30; 26:17, 20–21; 28:25; 29:22.
- *Dedikodu:* 10:18; 11:13; 16:28; 18:8; 20:19; 25:8–10,23; 26:20,22; 30:10
- *Dili dizginlemek/konuşurken öz denetim:* 10:14; 11:12–13; 12:18; 13:3, 16; 15:1, 28; 17:27–28; 26:4–5.
- *Duygusal bunalım:* 12:25; 13:12; 14:10, 13, 30; 15:4, 13, 30; 17:22; 25:20.
- *Ebeveynler/çocuklar:* 3:11–12; 4:3–4; 10:1; 13:1, 24; 14:26; 15:20; 17:6, 21, 25; 19:13, 18, 26; 20:7, 11, 20; 22:6, 15; 23:13–14, 22–25; 28:7, 24; 29:15, 17; 30:17.
- *Evlilik:* 5:15–19; 15:17; 18:22; 19:13; 21:9, 19; 27:15–16; 30:21–23; 31:10–12.
- *Gerçek/yalanlar:* 6:16–19; 10:18; 11:1; 12:17, 19, 22; 13:5; 14:5, 25; 16:11, 13, 30; 17:4, 7; 18:17; 19:5, 9, 22, 28; 20:10, 14, 17, 23; 21:6, 28; 24:28–29; 25:14,18; 26:18–19,23–28; 28:13.
- *İnsanlara yönelik sevgi/yoksullara yönelik merhamet:* 3:3; 9:8; 10:12; 11:17, 24–26; 14:21–22, 31; 15:17; 16:6, 13; 17:9, 17; 19:17, 22; 20:6, 28; 21:13, 21, 26; 25:21–22; 27:5–6; 28:27; 29:7; 31:20, 26.
- *Kötülere imrenmek:* 3:31–32; 12:12; 23:17–18; 24:1–2, 19–20.
- *Krallar/yetki mercileri:* 8:15–16; 14:28, 35; 16:10, 12–15; 17:7; 19:12; 20:2, 8, 26, 28; 21:1; 22:11; 23:1–3; 24:21–22; 25:2–7; 27:18; 28:2, 12, 15–16; 29:2, 4, 12, 14, 26; 30:21–23; 31:4–9.

- *Öfke/gazap:* 12:16; 14:17, 29; 15:1, 18; 16:14, 32; 19:3, 11–12, 19; 20:2; 21:14, 19; 22:24–25; 25:23; 27:3–4; 29:8, 22.
- *Para/ticaret uygulamaları:* 1:10–19; 3:9–10; 8:18–19; 10:15; 11:1, 4, 26, 28; 12:9; 13:7–8, 11, 22–23; 14:31; 15:15–17, 27; 16:8, 11; 17:1, 5; 18:11, 23; 19:1, 4, 22; 20:21; 21:6, 17, 20; 22:2, 4, 16, 22–23, 28; 23:4–5, 10–11, 20–21; 24:3–4; 27:13, 23–27; 28:3, 6, 8, 11, 16, 20; 30:7–9 (bkz. Borç/finansal yükümlülük ve Çalışma/tembellik).
- *Sağlık/hastalık:* 3:7–8; 12:4; 13:12; 14:30; 15:30; 16:24; 17:22; 18:14.
- *Tavsiyeye veya düzeltmeye kulak vermek:* 3:11–12; 9:7–9; 12:1, 15; 13:1, 10, 13–14; 15:5, 10, 12, 31–33; 17:10; 18:2, 15; 19:25, 27; 21:11; 23:9; 24:5–6; 25:12; 27:5–6, 22; 28:23; 29:1, 9.
- *Uysallık/onuru insanlardan alma:* 12:9; 25:6–7, 27; 27:1–2, 21.
- *Yaşlılık:* 16:31; 17:6; 20:29; 22:6; 23:22.
- *Yetingenlik/kanaatkârlık*: 13:25; 14:30; 15:15–17; 16:8; 19:23; 23:4–5; 25:16; 30:15–16.
- *Zina:* 5:1–23; 6:20-7:27; 22:14; 23:26–28; 29:3.

Aynı zamanda okuyucuyu, burada sıralanmayan temalara dair referanslar bulmak üzere Kutsal Kitap yazılımları kullanarak Süleyman'ın Özdeyişleri'nde anahtar kelime araması yapmaya da teşvik ederiz.

GENEL HATLAR:

I. Giriş (1:1–7)
  A. Unvan (1:1)
  B. Özdeyişler'in Amacı (1:2–6)
  C. Özdeyişler'in Teması (1:7)

II. Bilgeliğe Davet (1:8—9:18)
  A. Bilge Bir Babadan Çağrı (1:8–19)
    1. Babanı ve Anneni Dinle (1:8–9)
    2. Zalim Günahkârlara Uyma (1:10–19)
  B. Bilgeliğin Tövbe Çağrısı (1:20–33)
  C. Bilge Bir Babadan İlave Çağrılar (2:1—7:27)
    1. Tanrı'dan Bilgelik Ara (2:1–9)
    2. Bilgelik Seni Kötü Adamdan ve Kadından Kurtaracak (2:10–22)
    3. Rab'be Güven, O'ndan Kork ve O'nu Onurlandır (3:1–12)

4. Bilgelik, Yaratıcı'dan Kutsama Getirir (3:13–35)
5. Önceki Kuşakların Bilgeliğini Edin (4:1–9)
6. Bilgeliğin Yolunu İzle, Kötülerin Yolunu Değil (4:10–19)
7. Bilgeliği Yüreğinde ve Bütün Yaşamının İdaresinde Tut (4:20–27)
8. Ahlaksız Kadından Kaçın ve Karından Zevk Al (5:1–23)
9. Kefil, Tembel veya Kibirli Bir Günahkâr Olmaktan Sakın (6:1–19)
10. Talimatı Benimse, Zinakâr Kadını Değil (6:20–35)
11. Buyrukları Tut ve Zinakâr Kadından Kaç (7:1–27)

D. Bilgeliğin Yaratıcı'dan Korkma ve Yaşam Bulma Çağrısı (8:1—9:18)
1. Bilgeliğin Herkese Yönelik Rab'den Korkma Çağrısı (8:1–21)
2. Bilgeliğin, Tanrı'nın Dünyayı Yaratışındaki Rolü (8:22–36)
3. Bilgeliğin ve Budalalığın Birbirine Rakip Sofra Daveti (9:1–18)

III. Bilge Deyişler Derlemesi (10:1—31:9)

A. Süleyman'ın Özdeyişleri (10:1—22:16)

B. Bilgelerin Sözleri (22:17—24:34)

C. Hizkiya'nın Adamları Tarafından Toplanan, Süleyman'ın Özdeyişleri (25:1—29:27)

D. Agur'un Sözleri (30:1–33)

E. Lemuel'in Annesinden Sözleri (31:1–9)

IV. Sonuç: Bilge ve Erdemli Kadın (31:10–31)

1. BÖLÜM

1. Tanrı'nın vahyettiği sözler zamana ve zamandan sonraki sonsuzluğa dair şeyler hakkında sağlam ve değerli talimatlar vermek üzere tasarlanmıştır. Bunun için hem olgun yaştaki yetişkinler hem de –daha da fazla– genç insanlar olmak üzere her gruptaki insanlar tarafından etüt edilmeleri ve dikkatle tutulmaları gerekir. Gençlikte, fiziksel ve zihinsel yetiler daha hızlı ve alıcıdır; ve insanın yaşamının gidişatı şekillenmektedir. Bu nedenle, gerçek bilgelik isteyenler için Tanrı'ya ve ebeveyn öğüdüne, özellikle de Tanrı'ya yaraşır, Hristiyan ebeveynlerin öğretisine yönelik derin saygı geliştirmek şarttır. Siz yaşamınızda sizden daha olgun olan imanlıların bilgeliğini arıyor musunuz?

2. Kişinin Mesih'le olan ilişkisi sonsuz yaşam ve ölüm meselesidir çünkü O, Tanrı'nın bilgeliğidir. Bu, çok geç olmadan Müjde'nin tövbe çağrısını vurgulamak için iyi bir fırsattır. Bir noktada yargı gelecek ve tövbe artık mümkün olmayacaktır. Müjde çağrısı acildir. Eğer bu mesaj kaçırılırsa, Özdeyişler'deki hiçbir şeyin önemi kalmayacaktır. Önce Mesih'i Tanrı'dan gelen bilgeliğiniz, doğruluğunuz, kutsallaştırılmanız ve fidyeyle kurtuluşunuz olarak benimsemeden, Özdeyişler'e göre yaşamaya çalışmak neden trajik bir hata olur?

2. BÖLÜM

1. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de oradadır (Mat. 6:21, 33). Değer verdiğimiz şeyi arama ve tadını çıkarma yolunda çaba ve enerji harcamamız doğaldır. Tanrı'dan korkmanın ve O'nu tanımanın bilgeliğine de böyle değer biçmemiz gerekir. Bu, gizli hazineyi kazmak gibidir. Kişi hazineye, ayağını toprağa sürterken rastlamaz. Gayretli ve bazen zorlu kazı gerekir ancak hazineyi bulmak buna değer (Eyü. 28:1-11). Bizim Tanrı Sözü'nü okuma ve çalışmamız da gelişigüzel değil, ciddi olmalıdır. Rab kendisinin açıklanan isteğini içtenlikle ve gayretle arayanları, büyük başarıyla, tatminle ve korumayla kutsamaya hazırdır. Tanrı Sözü, bir sürü bozuk ilke ve şehvetli ayartılara karşı bir panzehir olarak yüreklerimize hükmetmek zorundadır. Tanrı Sözü'nü gümüş arar gibi aramak için pratikte hangi eylemlere geçeceksiniz?

3. BÖLÜM

1. Komşumuzu sevme buyruğunu nasıl tuttuğumuz, en büyük buyruk olan Rab'bi sevme buyruğunu nasıl tuttuğumuzun bir göstergesidir. Dolayısıyla, muhtaç durumda olanlara nasıl yardım edeceğimizi duayla planlamalıyız. Böyle yaparak, Tanrı'nın davasına hizmet ederiz. Tanrı'nın bize vermiş olduğu parayı ve armağanları O'nun yüceliği için kullanalım. Bu hizmette istikrarlı ve düzenli olun. Tanrı'ya O'nun size verdiğinden daha fazlasını veremeyeceğinizi bilerek, Tanrı'nın yaşamınız için olan sağlayışına güvenin. Şu anda kime yardım etmelisiniz?

2. Sıkıntılara nasıl karşılık verdiğinizi düşünün. Şöyle sorun: "Rab'bin bu terbiyesinden ne öğrenebilirim?" İbranicede "terbiye" kelimesi aynı zamanda "talimat/eğitim", "düzeltme" ve "azar" olarak da çevrilebilmektedir. Bu deneyim hoş olmasa da bizim için iyidir ve Tanrı'nın sevgisinin işaretidir. Tanrı kendi çocuklarına böyle yapıyorsa, ebeveynler de sabırla çocuklarını eğitmeli, yumuşaklıkla onları azarlamalı ve son çare olarak da ceza değneğini kullanmalılardır. Ebeveynler Tanrı'nın disiplin örneğinden ne öğrenebilirler?

4. BÖLÜM

1. Bu bölüm hissettiğimiz, düşündüğümüz ve neyin yapılıp yapılmayacağını seçtiğimiz yer olan yüreğe büyük vurgu yapmaktadır. Yüreği her şeyden çok korumalıyız çünkü o bizim ne/kim olduğumuzun göstergesidir ve bütün tutumlarımızın ve eylemlerimizin kaynağıdır. Yüreği korumanın en iyi yolu, Rab İsa'dan o diri suyu, sonsuz yaşamın kaynağı olan o kutsallaştıran Ruh'u istemektir. Ancak ve ancak O'nun gücü ve bilgeliği sayesinde, isyankâr sözleri ve tutumları defetmek, gözlerimizi boş şeylerden çevirmek üzere yardım buluruz. Her şeyde her zaman Rab'be bakın ve odağınız sapmasın. Bilgelik edinmek ve yüreğinizi korumak için hangi adımları atabilirsiniz?

5. BÖLÜM

1. Bu bölüm ayartının tehlikelerine dair uyarılar içermektedir. Çoğunlukla, ayartı geldiğinde tavsiye alacak zaman olmaz; derhal yanıt verilmek zorundadır. Tanrı Sözü'yle neyin öğretildiğini hatırlamak, ihtiyaç anında onu kullanmak için önemlidir. Gözler ve kulaklar korunmak zorundadır; öyle ki, zihne herhangi bir şehvetli ve ayartıcı kelime girmesin ve yanlış şeyler için cinsel tutkular kışkırtılmasın. Şehvete hitap eden kelimeler ve cinsel kışkırtmalar kullanan insanlardan ve araçlardan kaçının. Zihni erdemli şeylerle doldurun (Flp. 4:8) ve kendinizi ahlaksızlığa teslim etmenin doğurduğu büyük rezaleti ve acıyı hatırlayın. Bugün ahlaksızlığa dair inanılan bazı yaygın yalanlar nelerdir? O yalanların tersine, Tanrı'nın gerçeği nedir?

2. Tanrı'nın evlilik tanımı ve amacı, dünyanın kavram ve normlarından radikal biçimde farklıdır. Evlilik, Tanrı tarafından tayin edilmiş, bir adamla bir kadının bir olduğu araçtır. Evlilik günahlı bozulmalara karşı kendi başına bir koruyucudur. Evlenip bir olanlar ve Rab'bi ve O'nun Sözü'nü onurlandıranlar, birbirlerinden gerçekten zevk alabilirler. Kocalar ve karılar karşılıklı hayranlık yaşamalı ve birbirlerinin sevgisiyle mest olmalıdırlar. Sadece ayartıyla çatışmakla kalmayın. Aynı zamanda cinsel arzularınızın tümüyle eşinize odaklanması için uğraşın ve dua edin.

6. BÖLÜM

1. Karınca, izlenecek olumlu bir örnektir. Endüstri, girişimcilik ve sıkı çalışma her bireyin bilgeliği ve görevidir. İmanlılar olarak zamanımızı değerlendirmeli ve etkili bir şekilde çalışmalıyız; öyle ki, başkalarına yük olmayalım ve Tanrı'nın asla son bulmayacak olan krallığını destekleyelim ve gelirimizi bu uğurda kullanalım. Yaşamın hangi alanlarında gayrete çağrılıyorsunuz?

2. Özdeyişler bir kez daha cinsel günaha karşı uyarıda bulunmaktadır. Sıkça geçen bu uyarılara, dört bir yandan ayartıların hücum ettiği günümüzde özellikle kulak verilmelidir. Ahlaksızlık, reklamcıları ve tuzaklarıyla birlikte dört tarafımızdadır. Hem erkekleri hem de kadınları cezbederek büyüyen milyar dolarlık bir endüstridir. Eğlence endüstrisi bunun dünyadaki en büyük reklamcısıdır. Hristiyanlar, dünyanın araçlarını kullanırken çok ama çok dikkatli olmalı ve kendilerini pohpohlayıp çeken insanlarla ilişkilerden kaçınmalılardır. En çok hangi ayartılara karşı korunmaya ihtiyacınız var?

7. BÖLÜM

1. Bu bölüm kirlilikten kaçınmak için iyi talimatlar vermektedir. Zihni, fantezi veya arzu uyandıran her türlü araçtan pak tutun. Ayartıların muhtemel olduğu yerlerden uzak durun. Pohpohlayan ve cezbeden insanlarla ilişkileri sınırlayın veya sonlandırın. Başkalarının sevgisini kazanmak için onları pohpohlamaktan ve cezbetmekten kaçının ve sahip olduklarınızla yetinmeyi öğrenin. Anlık deneyimlere odaklanmak yerine geleceğe odaklanın. Tanrı Sözü'nü içerisindeki öğretileri araştırarak her gün dikkatle almak, ayartıya karşı direnmenin kilit bir unsurudur. Dünyayı ve yaşamınızı Kutsal Yazılar'ın merceğiyle görün ve muhakeme edin. Zamanınızı doğru ve iyi şeylerle meşgul edin. Tanrı'nın sizi cinsel günahtan kurtarması uğrunda hem kendiniz hem de başkaları için ettiğiniz dualarınızda bu bölümü sizi yönlendirmesi için nasıl kullanabilirsiniz?

8. BÖLÜM

1. Bu bölümde Tanrı Oğlu'nun dikkate değer bir şekilde Bilgelik olarak açıklandığını görüyoruz. Bu Bilgelik, Tanrı'nın öncesiz ürünüdür (zürriyetidir); yalnızca O'nun bilgelik sıfatı değil, ilahi bilgeliğin, gücün ve doğruluğun yaşayan bir ifadesi olan ilahi bir Kişi'dir. Bilgelik, evrenin yaratılışı da dahil olmak üzere Tanrı'nın en büyük işlerinde, O'nunla karşılıklı sevgi ve sevinç dolu iş birliği içinde vardır. Bilgelik özellikle insanlığın yaratılışıyla sevinç bulmuştur. Tanrı'nın biricik Oğlu'na dair sahip olduğumuz bu resim, O'nu sevmemize ve O'na ibadet etmemize nasıl yardımcı olmaktadır?

2. İnsanlık Rab'be karşı isyan ettiyse de, bu aynı Bilgelik hâlâ düşmüş insanla iletişim kurmaktadır; Rab korkusunu herkese bildirmekte ve insanları altından daha değerli bir hazineye, yani yaşam armağanına çağırmaktadır. İsa Mesih'te, Bilgelik kişisi bedende aramıza gelmiştir. Sonsuz ölümden kurtarılmak için, O'na teslim olmak ve O'nu Tanrı'nın Bilgeliği olarak benimsemek zorundasınız. Mesih'in, Tanrı'nın yaşayan Bilgeliği olduğunu bilmek, Kutsal Kitap'ta O'nun öğretilerini dinleme şeklimizi nasıl değiştirmelidir?

9. BÖLÜM

1. Bilgelik'in şölen çağrısı, Mesih'in Luka 14:15-24'teki benzetmesiyle paraleldir. Birçok kişi davet edilir ve yine birçok kişinin katılmama mazereti vardır. Nihayetinde, Mesih tarafından hazırlanan şölene, O'nun kendi halkına bahşettiği sağlayışa katılmaktan daha önemli olan bir şey yoktur. Siz hangi şölende yiyorsunuz? Bilgelik'in şöleninde mi, yoksa Akılsızlık'ın şöleninde mi? Bunu nasıl biliyorsunuz?

2. Hiç kimse düzeltilmeyi veya azarlanmayı sevmez ancak kişinin meşru eleştiriye nasıl karşılık verdiği onun karakteri hakkında çok şey söyler. 8-9. ayetlerdeki karşılaştırmalar eğiticidir. Eleştiriye açık olmalıyız; eleştiriye öfkeyle karşılık vermek veya eleştiriyi başkalarına yöneltmek yerine, onu kendi iyiliğimiz için kabul etmeliyiz. Bilgeliğin yolu budur. Siz düzeltilmeye ve eleştiriye nasıl karşılık veriyorsunuz? Daha iyi karşılık vermeyi nasıl öğrenebilirsiniz?

10. BÖLÜM

1. Birbirimizi sevmek bir Hristiyan lütfudur; çekişmeden ziyade esenliği desteklemeye çalışır (12. ayet; 1.Ko. 13:6; 1.Pe. 4:8). Birbirimize sabırla katlanmayı öğrenmek ve ailedeki, kilisedeki ve toplumdaki insanlarla sevgi ve uyum geliştirmeye çalışmak zorundayız. O sevgiyi ifade etmek, dili kontrol etmeyi gerektirir. Hristiyanlar olarak konuşmalarımızı münakaşa yaratmak veya iftira yaymak yerine, başkalarına yaşam ve yardım olacak bir şekilde kullanmak zorundayız. Siz dilinizi nasıl kullanıyorsunuz? Konuşmalarınız bilgelik bahşediyor mu? Doğru mu? İnsanlara iyilik ediyor mu?

2. Zamanımızı kurtarmak ve onu uygun bir şekilde kullanmak tanrısal bilgeliğin bir parçasıdır. Hasat zamanında uyuklamak ahmakçadır (5. ayet). Tanrı'nın bize vermiş olduğu görevleri yerine getirecek anca zaman vardır. Verimli olalım; Rab'bin bize kendisine kulluk etmek üzere vermiş olduğu her fırsatı değerlendirelim. Siz zamanınızı Rab için nasıl daha iyi bir şekilde kullanabilirsiniz?

11. BÖLÜM

1. Tanrı bize olan yaklaşımında doğru ve adil olduğundan, gerçek bir Tanrı çocuğunun yaşamı da işinde ve ilişkilerinde dürüstlük, adalet ve sadakatle öne çıkmalıdır (1. ayet). Bu dünyanın kesin olmayan zenginliklerinin farkında olun ve onların altın yemlerine gelmeyin. Ölüm saati geldiğinde, tesellimizin kaynağı, zenginlik olmayacak. Tanrı'nın lütfu sayesinde önce Tanrı'nın krallığının ve doğruluğunun ardından gitmek gündelik kararlılığınız olsun! Gözlerinizi Rab'de tutmak sizi sahtekârlıktan ve adaletsizlikten nasıl koruyabilir?

2. Statünüz veya konumunuz ne olursa olsun, Tanrı'nın ve insanların önünde doğruluk ve dürüstlük içinde yaşayın; böylece yaşamınız dünyanın önüne serildiğinde, utanmazsınız. Önemli kararlarla karşılaştığınızda, size öğüt ve tavsiye vermeleri için Tanrı'ya yaraşır, ciddi, tecrübeli insanlardan yardım isteyin (14. ayet). Rab size refah verdikçe, siz de muhtaç durumda olanlara ve Rab'bin davasına neşeyle ve cömertçe verin (24-26. ayetler). Şunu hatırlayın: Baba kendi Oğlu'nu verdi; Oğul kendi canını verdi ve Kutsal Ruh da kendi halkının sonsuz mutluluğu, lütfu, merhameti, bağışlanması ve esenliği için kendinden vermektedir. Tanrı'yı nasıl örnek alabilirsiniz (Mat. 5:44-48)?

12. BÖLÜM

1. Neye değer veriyorsak, onu severiz; yüreklerimiz hazinemizin yanındadır (Mat. 6:21). Bilgeliği ve bol yaşamı arzu eden kişi, Tanrı'nın Sözü'ne ve kanunlarına değer verir; her türlü terbiye ediliş için şükreder ve onların gerçeklerini uygulama konusunda sabırlı ve gayretlidir. Bilge bir adam, Tanrı'nın talimatını ve ondan edinilen bilgiyi sever. Tanrı'yı bilmek, sahip olabileceğimiz en değerli hazinedir. Dinleme ve konuşma şekliniz yüreğinize dair neyi ortaya koymaktadır?

2. Kendinize yetmeye çalışmaktan ve kendinize güvenmekten sakının çünkü bunlar akılsızların tutumudur. Bir fark yaratacak ve geleceğe iyi bir miras bırakacak olanlar, kurtaran bir ilişki ve Tanrı'ya ve O'nun yüceliğine olan sevgiden yakıt alarak gayret, tevazu, ihtiyat, sebat ve dürüstlük sergileyenlerdir. Bilge bir Hristiyan bilgisiyle şov yapmaz. Davranış şekliniz kederli olanları nasıl ayağa kaldırabilir ve Rab'be güvenenlere nasıl umut verebilir?

13. BÖLÜM

1. Çocukları terbiye etmek ebeveyn ve çocuk için asla hoş bir şey değildir ancak bu, çocukları Rab'bin terbiye ve öğüdünde yetiştirmenin önemli bir parçasıdır (Ef. 6:4). Ebeveynin çocuğa olan hakiki sevgisini gösterir (Özd. 13:24). Günahın sonuçları olduğuna dair hayati gerçeği öğretir. Çocukları günahın nihai cezasından

kaçınmanın tek yolu olarak Müjde'ye yönlendirmek için bir fırsattır. Terbiye, sabırsız bir öfkeyle değil, ancak daima sevgiyle ve öz denetimle, çocuklara Rab'bi hoşnut edecek davranışları öğretme niyetiyle uygulanmalıdır. Çocuklarınızı terbiye etmemek aslında neden bir nefret eylemidir?

2. Şunu unutmayın: Aileler, kiliseler ve uluslar arasındaki birçok çekişme, taraflardan birindeki veya her ikisindeki kibrin sonucudur (10. ayet). Başkalarını kendimizden üstün saymak (Flp. 2:3) birçok kavgayı önleyecek ve Rab İsa'nın alçakgönüllü ruhunu örnek alacaktır (Flp. 2:5). Siz bir çatışmaya dahil misiniz? Nasıl kendinizi alçaltmalı ve kibrinize karşı savaşmalısınız?

14. BÖLÜM

1. Evinizdeki konumunuz ne olursa olsun (11. ayet), diğer üyeleri Tanrı'ya yaraşır olma yolunda geliştirmeye çalışın. Dünyasal sevinçlerin ardından gitmeyin ki bunlar ne sağlam ne de kalıcıdır. Bunun yerine Ruh'un saf ve sonsuz sevinçlerinin ardından gidin. Rab'den sapma yürekte başlar (14. ayet); dolayısıyla, içten itaatle birlikte derin derin düşünme ve dua aracılığıyla yüreğinizi koruyun. Rab'be olan yürek tutumlarınız nasıl ortaya konuyor?

2. Ulusunuzdaki Tanrı'ya yaraşır ve doğru yasalar için ve kamusal alanda hizmet eden, Tanrı'ya yaraşır erkekler ve kadınlar için şükredin (34–35. ayet). Onları desteklemeyi ve teşvik etmeyi hedefleyin. Toplumunuz adaleti ve Tanrı'ya yaraşırlığı hangi yönlerden onurlandırıyor ve yine toplumunuzun yasaları ve uygulamaları hangi yönlerden Tanrı'yı gücendiriyor?

15. BÖLÜM

1. Kutsal kılınmış bir dil, –önceden belirlenmenin nihai hedefi olan– Mesih benzerliğinin önemli bir bileşenidir. İletişimimiz Tanrı'yı onurlandırabilir veya başkalarına zarar verebilir. İronik bir şekilde, özel bir konuşmada kullanılan kelimeler genellikle toplum içinde söylenenlerden daha fazla güce sahiptir. Dili kontrol etmek ve korumak ve onu iyi kullanmak, Tanrı'ya yaraşır olmayı geliştirme yolunda küçük meseleler değildir. Herhangi bir cevap vermeden önce her şeyi dikkatli bir şekilde ve Tanrı'nın bakış açısıyla tartın. Cevaplarınızın sevgi dolu olduğundan, nezaketle verildiğinden ve dinleyicileri geliştirdiğinden emin olun. Tanrı vergisi dilimizi zarar vermek için veya boş sözler söylemek için kullanmak kötü ve mahkûm edici bir şeydir. Bilge ve öz denetimli bir konuşma alışkanlığını nasıl geliştirebilirsiniz?

2. Tanrı her şeyi bilendir (3, 11. ayetler), bütün yüreklerimizi araştırır ve bütün yollarımızı görür. O'na, O'nun gözünde alçakgönüllü ve doğru olan bir yürekle kulluk etmeyi amaç edinmeliyiz. Tanrı aynı zamanda dünyada olup biten her şeyi

yaratması, sürdürmesi ve tasarlamasıyla da egemendir. Bu bilgi, yüreğimizi ibadetle doldurmalı ve bize cesaret vermelidir çünkü yaşamımızda hiçbir şey gözden kaçmış değildir. Tövbe ve imanla Mesih'e dönmemiş olanlar içinse bu gerçek, alçaltıcı olmalı ve korku uyandırmalıdır çünkü O'ndan saklanamazlar. Bu gerçek, sizi tövbekâr bir yürekle O'na güvenmeye yöneltti mi? Bu, sizin gündelik yaşamınızda nasıl bir cesaret kaynağı olabilir?

16. BÖLÜM

1. Bu bölüm, Tanrı'nın egemenliğiyle başlamakta ve yine Tanrı'nın egemenliğiyle bitmektedir (1, 33. ayetler). O, insanların işlerini düzenlemekten hoşnuttur; dolayısıyla, yollarımızı düzenlerken her zaman O'nun bilgeliğine tam olarak güvenerek yaşamak ve şu gerçekle teselli bulmak zorundayız: Yaşamın sıradan şeyleri bile Rab tarafından düzenlenmektedir. Ancak Tanrı'nın egemenliğinde rahat bulmak hareketsizliğe yol açmamalıdır. Yaptığınız her şeyde Rab'bi arayın ve O'nu yüceltme amacıyla emek verin ki O size ileriye giden yolu gösterecektir. İstediğimiz şeyin Tanrı'nın bizim için istediği şey olduğunu bilmekten daha iyi veya daha tatmin edici bir şey yoktur. Siz, Rab'bin sizin iradenizi kendi iradesine uygun kılmasına müsaade ederek, planlarınızı ve eylemlerinizi O'na adadınız mı (3. ayet)?

2. Gençliği yücelten modern düşüncenin ve yaşlanma sürecini geciktirmeye çalışan modern çabaların aksine, Kutsal Kitap yaşlılığın ak saçlarına önem vermektedir. Yaşlılığa ulaşmak, Tanrı'nın lütfunun bir kanıtı olarak görülmeli ve bir gün – Rab bahşederse– kendileri de yaşlanacak olan gençler tarafından saygı görmelidir. Tanrı'ya yaraşır yaşlıların uyarı ve tavsiye bakımından sunacağı çok şey vardır. Siz yaşlıları onurlandırmak ve onların bilgeliklerini dinlemek için hangi yolları buldunuz?

17. BÖLÜM

1. Tanrı'nın yüreklerimizi araştırmakta olduğunu bilmek doğru düşünce ve davranış için güçlü bir motivasyon kaynağı olmalıdır (3. ayet; bkz. Mez. 139). O'nun gözleri önünde her şey çıplak ve açıktır (İbr. 4:12-13) ve her birimiz O'nun önünde hesap vereceğiz. Tanrı sizi incelediğinde, O'na karşı suç işlememeye kararlı olduğunuzu bilerek, O'nun önünde Davut'un güveniyle durabilir misiniz? (Mez. 17:3; 2.Ko. 5:21)?

2. Tanrı'nın yasası tek bir bütündür ve komşumuzu sevmeyi reddetmek Tanrı'yı reddetmektir (5. ayet). Bir buyruğu çiğnemek bütün buyruklardan suçlu olmakla sonuçlanır (Yak. 2:10). Başkalarına nasıl davrandığımız Tanrı'yı gerçekte nasıl gördüğümüzün göstergesidir. O'nu sevdiğimizi söyleyip aynı zamanda başkalarına kötü davranmak, Tanrı'ya olan sevgimizin O'nun talebiyle örtüşmediğinin işare-

tidir. Eğer O'nu gerektiği gibi seviyorsak, başkalarını da gerektiği gibi severiz ve onlara öyle davranırız. Sizden daha az güçlü ve daha az refah sahibi insanlarla olan ilişkilerinizi düşünün. Onlara davranma şekliniz Rab hakkındaki düşüncelerinizi nasıl yansıtıyor?

18. BÖLÜM

1. Rab'be güvenmekle servete güvenmek arasında çarpıcı bir tezat vardır (10-11. ayetler). Kişinin ruhsal emniyeti ve güvenliği nerede bulduğunun sonsuz sonuçları vardır. Rab'be güvenmek sonsuza dek kesin ve bozulmaz bir güvenlik yeridir; kendi kaynaklarına güvenmekse bir yanılgıdan başka bir şey değildir (Mez. 49; Mat. 6:19-24). İmanın değerini belirleyen şey, imanın nesnesidir (yöneldiği yerdir) ve sonsuzlarca değerli olan tek nesne Rab'dir. Servette emniyet aramayıp Rab'be güçlü kuleniz olarak koşmak ne anlama gelir?

2. 13, 15 ve 17. ayetlerde verilen tavsiye hayatidir ve bütün ihtilaf ve tartışma meselelerinde takip edilmelidir. Sağduyu bunu doğrular ancak bu çoğu kez ihmal edilmektedir. Bütün gerçekler bilininceye kadar hiçbir yargıda bulunmayın. Taraf tutmadan önce hikâyedeki iki tarafı da dikkate alın. Derhal sonuca atlamak hem bilgece değildir hem de büyük zarar doğurma ihtimali vardır. Cevap vermeden önce birçok soru sorun. Bunlar nasıl alçakgönüllülüğü göstermektedir?

19. BÖLÜM

1. Bizim tadını çıkardığımız ayrıcalıklara ve kutsamalara sahip olmayanlara karşı yumuşak yürekli ve adil olmalıyız (17. ayet). Çoğu zaman başkalarına yönelik davranışların kökeninde bencil endişeler yatar; karşılığında ele geçecek şeyler hesaplanır. Bu tür bir ayrımcılık Tanrı'nın kendi halkından beklediği Müjde sevgisini yansıtmaz (1.Yu. 3:16-18). Başkalarına olan sevgimiz bizim Tanrı'ya olan sevgimizi ve Tanrı'nın bizi nasıl sevdiğini yansıtmalıdır. O bize bütün değersizliğimize rağmen lütufkârca davranır. Tanrı şahsa itibar etmez ve bizim de etmememiz gerekir. Maddi zorluklar yaşadığını bildiğiniz kim var? Onlara nasıl sevgi ve saygı gösterebilirsiniz?

2. Yeryüzündeki bütün yetki mercilerine saygı gösterilmek zorundadır çünkü onlar Tanrı tarafından tayin edilmişlerdir ve bize büyük zarar da getirebilirler, iyilik de (12. ayet; Rom. 13:1-5). Ancak nihayetinde İsa Mesih'in krallar Kralı olduğunu unutmamalıyız. En büyük saygımızı, imanımızı ve sevgimizi O'na vermeli ve şunu hatırlamalıyız: Sevgi olarak adlandırılan Kişi, aynı zamanda bütün yeryüzünün Yargıcı'dır. O gazabını kükreyen bir aslan gibi düşmanlarına sergiler (Mez. 2:12; Amo. 1:2; Vah. 5:5; 10:3). Eğer Mesih'e hesap vermemiz gerektiğini bilerek O'ndan

korkup saygı gösterseydik, o zaman biz ve etrafımızdaki toplum, Tanrı'nın kutsaması altında çok daha aklı başında ve Tanrı'ya yaraşır bir şekilde yaşardık.

20. BÖLÜM

1. Toplumumuz kendisini aşırılıkla günden güne daha fazla zehirlemektedir ve yıkıcı ve cezbedici aşırılıklardan biri de alkollü içeceklerin ve uyuşturucuların kötüye kullanımıdır. Şarapla ve alkollü içeceklerle ilgili birçok uyarıya kulak vermek zorundayız. Nitekim bunlar duyguları etkileyebilir ve muhakeme yetimizi günaha yol açacak bir şekilde kontrol altına alabilir. Bu tür sarhoş edici içeceklerle gelen bağımlılık tuzaklarından sakının. Siz günah veya uyuşturucular konusunda günaha nasıl ayartılabilirsiniz? Bu ayartıya nasıl direnebilirsiniz?

2. Gündelik yaşantılarımızın Rab'den olduğunu bilmek, O'na devamlı güvenmemizi ve O'nun gizemli yollarına boyun eğmemizi teşvik etmelidir (24. ayet). O kendisini izleyen bütün halkına ihtiyaçlarını sağlayacaktır. Geçmişinizi ve yaşamınızın bu noktasına nasıl yönlendirildiğinizi ve taşındığınızı düşünün. Size sağlayışını bolca döken Kişi'ye övgüler sunun. Gözlerini "imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya" dikerek ve O'na güvenerek yaşamaya devam edenleri bekleyen o gelecek yüceliğe bakın. (İbr. 12:2). Gözle görülene değil, imana dayanarak yaşamak Kutsal Yazı'nın ve Hristiyan yaşantısının büyük bir kısmını kapsayan bir temadır. Yaşamlarımızın anlamını tümüyle anlayamasak da, imanımızı nasıl bina edebilir ve üzerimizde hüküm süren Tanrı'ya güvenebiliriz?

21. BÖLÜM

1. Yeryüzündeki bütün yönetimlerin Tanrı'ya tabi olduğu bilmek büyük bir teselli kaynağıdır ki O onların hepsini kendi amacı ve zevki uyarınca kontrol etmektedir (1. ayet). Büyükten küçüğe doğru akıl yürütmek şu sonucu göstermektedir ki, Rab aslında her şeyi yönetmektedir. Hiçbir şey O'nun isteğine karşı duramaz (30. ayet). Şu gerçekten teselli alın: Bütün yürekler ve insanların bütün yolları ilahi yönlendirişe göre ilerlemektedir. Bu bizi Tanrı'nın bize gösterdiği her muamelede O'na daha büyük ve çocuksu bir iman gösterebilmek ve O'nun ilahi takdiri karşısında kendimizi katılaştırarak O'na karşı günah işlememek için dua etmeye yöneltir. Rab'be güvenmek her zaman yapılacak bilgece şeydir. Siz bu egemen Rab'bin önünde alçakgönüllülükte ve korkuda nasıl büyüyebilirsiniz?

22. BÖLÜM

1. Karakterinizi ve adınızı Tanrı'ya yaraşır bir yaşamla koruyun (1. ayet). Hristiyanlar kendi itibarları için endişelenmek zorundadırlar çünkü yaşamları Mesih'in

yaşamının aynası olmalıdır. Öyle bir şekilde yaşamalıyız ki, günahlı davranışımızın yüzünden Mesih'in adına hiçbir leke gelmemelidir. Ufacık bir akılsızlık dahi iyilikte geçen koca bir yaşamı yok etme gücüne sahiptir (Vai. 10:1). Bir kişi nasıl iyi bir itibar geliştirir ve korur?

2. Çocukları Rab'bin terbiye ve öğüdünde yetiştirirken, ebeveynler çocuğun Tanrı vergisi özelliklerine ve becerilerine hassas olmak zorundalardır (6. ayet). Çocukları onlara yaşam boyu iyilik edecek türden bir eğitime adamalılardır. Bütün eğitimin özünde çocuklara Müjde'yi ve Rab'bi hoşnut edecek bir yaşamı öğretecek bir dinî ve ruhsal eğitim olmak zorundadır (1:7-9). Onlara hem bu yaşamda hem de gelecek yaşamda iyilik edecek olan böyle bir yaşamdır. Çocuk eğitimini çocuğa göre özelleştirmek ancak bununla birlikte bütün çocuklara Rab'den korkma çağrısını ortak bir şekilde öğretmek neden önemlidir?

23. BÖLÜM

1. Servet ve lüks bakımından artış gösteren bir toplumda, Tanrı'ya yaraşır yetingenliği geliştirmek, şükretmek ve Tanrı'nın bütün sağlamış olduklarıyla tatmin bulmak ve bize büyük avantajlar sunuyor gibi görünen herhangi birinin veya bir şeyin cazibesine kapılmamak şarttır. "Günahkârlara imrenmek" fikri olmadan (17. ayet), bütün gün Tanrı korkusunda özenle yaşayalım ve "Rabbimiz İsa Mesih'in sizi sonsuz yaşama kavuşturacak olan merhametini" bekleyelim (Yah. 1:21). Şunu hatırlayın: Yaşamınızın sonu geldiğinde, Tanrı'daki beklentiniz tümüyle yanıt bulacak; göreceksiniz ki, "eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır" (1.Ti. 6:6). Fiziksel arzularımız ve mallarımız konusunda nasıl daha fazla öz denetim ve yetingenlik geliştirebiliriz?

2. Kutsal Yazı'nın sarhoşluğa ve bağımlılığa yönelik uyarılarına kulak verin. Bunlar bedeni yok eder, yüreği ruhsal şeyler karşısında katılaştırır ve cana mahkûmiyet getirir. Yaşamınızı, onu ele geçirip günaha yol açacak şeylerle doldurmak yerine, Tanrı Sözü'yle ve Ruh'la doldurun; öyle ki, kendinizi sevinç içinde övgüye, şükrana, yetkiye tabi olmaya ve bilge yaşayışa veresiniz (Ef. 5:15-21). Toplumunuz sarhoşluğu ve uyuşturucu istismarını nasıl kabul edilir ve arzu edilir bir hâle getirmeye çalışıyor? Bu bölüm gerçeği görmenize nasıl yardımcı oluyor?

24. BÖLÜM

1. İnsanların yıkımını arzu etmemeli ve düşmanlarımızın düşüşüyle sevinmemeliyiz (17. ayet). Başkası bize nasıl davranmış olursa olsun, intikam duygumuzun yükselmesine ve bizi güceniklikle doldurmasına izin veremeyiz çünkü Rabbimiz bunu görür ve bundan hoşnut olmaz. O kendi halkında kötü niyetli bir ruh görmekten

hoşnut değildir. Hristiyan sevgisi başkasının günahıyla veya felaketiyle asla sevinmez, merhametten hoşlanır. Kişisel öç istemekle ilahi adalet istemek arasındaki fark nedir?

2. Tembelin tarlasının otlarla kaplanmış ve harap olmuş hâli, tembelliğin ne kadar akılsızca olduğuna bir tanıktır (30-34. ayetler). Fiziksel boyutta doğru olan şey, ruhsal boyutta da doğrudur. Çoğu zaman insanlar yüreklerinin ve ruhsal yaşamlarının bakımını ve işlemesini ihmal ederler. Birçokları için, bütün yetileri dünyanın yanıltmacalarına ve İblis'in telkinlerine bırakılmış durumdadır ve günahlı canları konusunda tembellerdir. Siz uyanık olup dua etmekte ve Mesih'e ve O'nun sizin için tamamladığı işine güvenmekte nasıl daha gayretli olabilirsiniz?

25. BÖLÜM

1. Kendimize dikkat çekmek ve başkalarının dikkatini aramak akılsızcadır (27. ayet) ve utandırılmaya yol açma ihtimali yüksektir (6-7. ayet). Alçakgönüllülük Tanrı'ya yaraşır bir erdemdir ve gerçek onur Rab'bi bekleyenlere gelir. İnsanların övgüsünü beklemeden veya arzu etmeden, aşağı mevkiye geçmek daha iyidir. Rab'bin sizi uygun gördüğü şekilde onurlandırmasını bekleyin. Siz yaşamınızla nasıl kendi yüceliğinizin değil, ancak O'nun yüceliğinin ardınca gidebilirsiniz?

2. Ateşe ateşle veya aynı şekilde karşılık vermek en iyi yol değildir. Yumuşak sözler ve nazik hareketler kaba kuvvetten daha etkilidir (21-22. ayetler). Düşmanımızı muhtaç durumda veya sıkıntıda gördüğümüzde, adım atmalıyız; ona yardım edip onu rahatlatmak için elimizden geleni yaparak ona iyilik göstermeliyiz. Bu onu yumuşatıp gelecekte iyi olmasını veya hatta belki de bağışlanma ve kurtuluş için Rab'be dönmesini sağlayabilir. Bugüne kadar diğer insanların sevgi dolu tepkileri sizin günahtan ve öfkeden dönmenize nasıl yardımcı oldu?

26. BÖLÜM

1. "Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler beni asla incitemez" deyişi eskidir ancak gerçeklikten uzaktır. En azından kemik kıran sopalar ve taşlar doğrudan vurur; oysa çoğu zaman incitici sözler arkadan gelir ve derinden incitebilir (22. ayet). Dedikoducular dinleyecek herkese kendi "haberlerini" önü alınmaz bir ateş gibi yaymaktan hoşlanırlar. Ateşi dindirmenin en iyi yolu, yakıtı ortadan kaldırmaktır (21. ayet); dedikoducuyu dindirmenin en iyi yolu da dinlememektir. Siz ne zaman dedikodu yapmaya ayartılıyorsunuz? Kendinizi o zamanlarda nasıl sessiz tutabilirsiniz?

2. Kişinin kendi işine bakması bilgece bir davranıştır. Bütün gerçekleri bilmeden başkalarının ihtilaflarına dahil olmak veya taraf tutmak, bela aramak demektir, bir

köpeği kulaklarından tutmaya benzer (17. ayet). Konuya girmeden önce tarafların geri bildirim veya hakemlik talebinde bulunmalarını beklemek en iyisidir. Sağduyu bunu gerektirdiği gibi, bu aynı zamanda Tanrı tarafından açıklanan bilgeliktir. Siz ne zaman konuya karışmaya ayartılıyorsunuz? Bilgeliğin ardından gitmek için ne yapabilirsiniz?

27. BÖLÜM

1. İyi arkadaşlar bazen aileden daha yakın olabilirler. İyi bir arkadaş size, acıtsa bile gerçeği söyler (6. ayet) ve sizi daha iyi biri yapmakta araç olacaktır (17. ayet). Dolayısıyla da karşılıklı iyilik ve geliştirme sağlayacak arkadaşlıklar geliştirmek önemlidir. Birinin size karşı iyi bir arkadaş olmasını beklemektense, siz çaba gösterin ve Tanrı'nın sizin yaşamınıza koyduğu, O'nun bilgeliğine açık olan kişilere karşı siz iyi bir arkadaş olun. Birbirinizi nasıl bileyebilirsiniz?

2. Akılsızlık insanın düşmüş doğasına öyle inatçı bir şekilde kök salmıştır ki, en kötü acılar bile onu bizden söküp alamaz (22. ayet). Bu da şunu ima etmektedir ki, ebeveynden gelen bir düzeltme (22:15) veya arkadaştan gelen bir azar (5. ayet) ve benzeri dışsal araçlar etkili olduğunda, bu ancak ve ancak Tanrı'nın onlar aracılığıyla ilahi terbiye için etkili olan güçlü lütfu sayesindedir (3:11-12). Bazı insanlar büyük elemlerden geçer ancak gücenik, gururlu ve kötü olarak çıkarlar. Bu nedenle, kendiniz için veya denenmelerden geçtiğini bildiğiniz kişiler için dua edin; Tanrı'nın lütfu onların yüreklerini yumuşatsın, akılsızlık reddedilsin ve Mesih'in bilgeliği kabul edilsin.

28. BÖLÜM

1. Tanrı, gerçek bir iman ve adanmışlık yüreği olmadan sergilenen dışsal dinle asla memnun değildir (9. ayet). Dua bile, her ne kadar büyük bir ruhsal girişim olsa da, putperestçe yapılabilir (9. ayetteki iğrenç ifadesi genellikle putperestlik ve sahte ibadet için kullanılır). Tanrı'nın yasasından veya talimatlarından uzaklaşmak yüreğin gerçek durumunu ortaya koyar ve duayı Tanrı'nın önünde tiksinilecek bir şey hâline getirir. Tanrı Sözü'nü nasıl gördüğümüz bizim Tanrı'nın kendisini nasıl gördüğümüzün bir göstergesidir. O'nun Sözü'ne hakiki dikkat ve itaat gösterin, böylece O sizin dualarınızı duyacaktır. Tanrı'ya günahlarınızı itiraf ederek zaman harcayın; O'nun günahı itiraf ve terk edenlere merhamet ve bağışlama gösterdiğini bilin (13. ayet; 1.Yu. 1:9)

2. Bizden daha varlıksız olanlara nasıl davrandığımız, saf ve lekesiz dinin ve kraliyet yasasını yerine getirmenin özüdür (21, 27. ayetler). Yakup insanlar arasında ayrımcılık yapmamamızı ve başkalarına yardımın bir kutsama kaynağı olduğunu

söylerken, Özdeyişler'i yansıtıyordu (Yak. 1:27; 2:8). Öte yandan, cimri ve açgözlü olmak bencilliktir ve nihayetinde kendi kendini baltalar (Özd. 28:8, 20, 22). Başkalarını nasıl sevdiğimiz, Tanrı'yı nasıl sevdiğimiz hakkında çok şeyler söyler çünkü Tanrı'yı tümüyle sevmemizi ve komşumuzu kendimiz gibi sevmemizi söyleyen iki büyük buyruk birbiriyle ayrılmaz biçimde bağlantılıdır. Siz muhtaç durumda olan kimi tanıyorsunuz? Şefkatle ve bilgelikle nasıl yardıma dahil olabilirsiniz?

29. BÖLÜM

1. Tanrı'nın isyankâr ve yüreği katılaşmış bir ulus üzerindeki en ciddi yargılarından biri, onları güç peşinde adaletsizlik eden yöneticilere teslim etmektir (2, 4. ayetler). Bu, Tanrı çocuğunun Siyon Kralı'na, yani Rab İsa Mesih'e tutunup O'nu izlemesine neden olmalıdır ki O'nun tahtı sonsuza dek doğruluk içinde kurulmuştur (Mez. 45:6; İbr. 1:8). İmanlının Mesih'teki umudu ona, bozuk bir toplumda doğru olanı yapmak üzere nasıl teselli ve güç verebilir?

2. İlahi vahiy olmadan, insanın umudu yoktur (18. ayet). İman duymakla ve duymak da Tanrı'nın Sözü'yle olur. Tanrı'nın bize gerçeği vahyetmiş olması O'nun lütfundandır. Mesih'i her şeyde yükselten Tanrı Sözü'nün sadakatle vaaz edilişini duymak bizim arzumuz olmalıdır. Onu uysallık ve imanla benimsemeliyiz. Aynı zamanda hasat Rabbi'nin dünyanın her yerine sadık pastörler ve Hristiyan işçiler göndermesi için dua edin çünkü Tanrı Sözü olmadan insanlar mahva gider. Siz bu büyük işte nasıl yardım sağlıyorsunuz?

30. BÖLÜM

1. Agur bilge bir adamdı; kendisini veya bilgeliğini yükseklere çıkarmadı. Onun bilgeliği onun bütün güvenini kendi öğrenimine değil, Tanrı'ya ve O'nun açıklanan bilgeliğine bağlamasında yatıyordu. O okuyucuların düşüncelerini göklere, Tanrı'nın ve Oğlu'nun sonsuz yüceliğine, devasa evrenin Yaratıcısı'na yönlendirmek istiyordu. Agur Kutsal Kitap'ın, Tanrı'nın esinlenen, pak Sözü olduğuna, her zaman ve her yerde en güncel ve gerekli şey olduğuna büyük güven duymaktadır. Böylelikle kendisi bizim için Tanrı önündeki alçakgönüllülüğün, gerçek bilgelik yolunda Tanrı Oğlu'na ve Sözü'ne bağımlılığın ve Tanrı'nın yanılmaz gerçeği olarak Kutsal Yazılar'a mutlak güvenin bir örneğidir. Tanrı önünde alçakgönüllülük neden Kutsal Kitap'a bağımlı olmaya götürür? Kibir neden insanları akılsız spekülasyonlara ve Kutsal Yazılar'a insan fikirleri eklemeye götürür?

31. BÖLÜM

1. Lemuel'in annesi bir ebeveynlik örneğidir. Tanrı'ya yaraşır bir annenin endişesi ve bilgeliği, oğluna yaşamındaki çağrısının ayartıları ve sorumlulukları hakkında tembihlemesine ve ona bilgece öğüt vermesine neden olur. Ebeveynlerin Tanrı'ya ve çocuklarına yönelik sevgileri de onları aynısını yapmaya teşvik eder. Çocuklarını doğru bir şekilde yargılamak ve onların günahını görmezlikten gelmemek, ebeveynlerin sorumluluğudur. Ebeveynler, sevgi dolu tembihle, çocuğun Tanrı'nın yasasını anlamasına yardımcı olmalı ve pratik ve ruhsal tehlikelere karşı gerekli uyarıları yapmalılardır. Tehlikelere dair uyarılmak hazırlanmaktır ve bilge bir adam bilge öğüde kulak verir. Siz ebeveynlerinizden özellikle değer verdiğiniz hangi bilgeliği aldınız? Çocuklarınızdan her birinin hangi bilgeliğe ihtiyacı var?

2. Özdeyişler kaçınılması gereken kadın türleri hakkında çok şey söylemektedir ve dolayısıyla da son derece asil bir örnekle bitmesi manidardır. Buradaki erdemli kadın tasviri, her Hristiyan kadın için bir çerçeve sunmaktadır. Kendisinin erdemi hem karakterinde hem de eyleminde ortadadır. Çarpıcı olan şey, bu kadının bir eş ve anne olarak fedakârlığıdır. Evde veya dışarıda yaptığı her şey ailesinin iyiliği içindir. Üstelik daha da çarpıcı olan şeyse, yaptığı her şeyin ardındaki ruhsal niyettir. O, Rab'den korkar, O'nun bilincinde yaşar ve normalde sıradan gibi görünebilecek şeylerde O'na kulluk eder. Hristiyan kişi için yaşamdaki her şey şu büyük amaca göre yönlendirilmelidir: bizi kurtarmış olan Tanrı'yı hoşnut etmek. Erkek veya kadın, yetişkin veya çocuk, evli veya bekâr olun, burada tasvir edilen erdemli kadına dair örnek almanız gereken bazı özel nitelikler nelerdir? Onun örneği size Rab'den korkmanın ne demek olduğunu nasıl öğretiyor?

VAİZ

VAİZ'E GİRİŞ

YAZAR:

Vaiz 1:1 ayeti, kitabın yazarını "Yeruşalim'de krallık yapan Davut oğlu Vaiz" olarak tanımlar. Muhafazakârlar arasında farklı görüşler olsa da bu ifade kuvvetle muhtemel Süleyman'a gönderme yapmaktadır. "Vaiz" kelimesi İbranicede *Kohelet* diye geçer ve bu, bir topluluğu çağıran veya onlara hitapta bulunan biri için kullanılan bir unvandır. Bunun fiil hâli, Süleyman'ın tapınağın adanması için halkı topladığı 1. Krallar 8:1 ayetinde geçer. Vaiz'i Süleyman'ın 1. Krallar'daki biyografisiyle mukayese ettiğimizde, Vaiz'le Süleyman arasında şu gibi önemli paralellikler görürüz: eşsiz bilgelik, aşılmaz zenginlikler, çok sayıdaki köle ve hizmetçi, büyük ölçekli inşaat projeleri, özdeyişler yazma ve benzeri. Eğer bu kitap Süleyman tarafından yazılmadıysa, kesinlikle Süleyman'ın ruhu içerisinde yazılmıştır. Şu önemlidir ki, kitabın insan yazarının kimliği ne olursa olsun, Vaiz yazılan sözlerin "gerçek" ve "doğru" olduğunu, "tek bir çoban" tarafından verildiklerini iddia eder (12:10-11). Bu tek çoban Tanrı'nın kendisidir. Kutsal Kitap'ın içerisindeki her kitap Tanrı esiniyle yazılmışsa da Vaiz bu gerçeği doğrudan ifade eden birkaç kitaptan biridir.

TARİH:

M.Ö. 970-930. Süleyman'ın hüküm sürdüğü yıllar bunlardır ve kitabı bu tarihler arasında, kuvvetle muhtemel kariyerinin sonuna doğru yazmıştır.

TEMA:

Sonsuzluk ışığında, sonsuzluğu düşünerek yaşamak. Vaiz 3:11-14 ve 12:13-14 bu mesajı özetlemektedir.

AMAÇ:

İmanlılara Tanrı korkusu ve itaatle öne çıkan ve yaşam boyunca memnuniyet ve yaşamdan sonra da kesin bir umut vermek üzere tasarlanmış, Kutsal Kitap'a dayalı bir dünya görüşü veya yaşam teolojisi sağlamak.

Genel Bakış:

Vaiz'in Kurtuluş Vahyine Katkısı

Vaiz çoğu zaman karamsar, kaderci veya şüpheci olarak tarif edilse de aslında yaşama dair meseleleri ve soruları gerçekçi bir şekilde ele alan ve her şeyi Tanrı'ya yönlendirmeyi amaçlayan bir kitaptır. Bu doğrultuda, kitap müjdeleyicidir; insanı güçlü yaratıcı, egemen hükümdar, yanılmaz yargıç ve üstün gerçeklik olan Tanrı'ya tamamen bağlılığa götürür. Tanrı'ya dair uygun bir anlayış, yaşamı doğru bir şekilde kullanmayı mümkün kılar. Vaiz hem kutsalları hem de günahkârları Rab'be yönlendirse de kitap temelde imanlılar için Tanrı'nın vahyedip açıkladığı bir yaşam felsefesidir.

Kutsal Kitap'a dayalı, Hristiyan dünya görüşü Rab'bin kim olduğunu fark etmeyi ve bu gerçekliğe tabi olmayı gerektirir. Tanrı'yı nasıl gördüğümüz, yaşamı nasıl gördüğümüzü belirleyecektir ve yaşamı nasıl gördüğümüz de Tanrı'yı nasıl gördüğümüzü yansıtacaktır. Kitabın apaçık önermesi yaşamın kısalığıdır. Yaşam bir buğu ("boş") olduğundan, bu geçici, dünyasal yaşama dair ("güneşin altında" olan) şeyler de asla nihai tatmin getiremez. Geçici şeylerde tatmin bulmaya çalışmak "rüzgârı kovalamaya kalkışmak" gibidir. Dolayısıyla yaşamda payımıza düşenin bize Tanrı tarafından iyiliğimiz için armağan edildiğini görerek, yaşamın icap ettiği her şeyden tam olarak faydalanmamız gerekir. Ancak armağanı asla o armağanı Veren'den bağımsız olarak değerlendiremeyiz.

Vaiz'in mesajını anlamak, kitabın içerisinde geçen bazı kilit ifadeleri tanımlamaya bağlıdır. "Her şey boş" (veya "boşların boşu" – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi) diye geçen ifade, kelimesi kelimesine "buğular buğusu"dur.* Bu, geçiciliğe, yalnızca anlık olan bir şeye işaret eden bir mecazdır. Yararsızlık bildirmez. İbranicede kurulan cümle, üstünlük derecesindeki bir fikri ifade etmekte ve yaşamın kısa olduğu mesajını etkin bir biçimde aktarmaktadır. "Güneşin altında" ifadesi, bizim yaşadığımız ve yaşamı deneyimlediğimiz, duyu organlarımızı kullandığımız fiziksel yaşam alanını tanımlamaktadır. "Rüzgârı kovalamaya kalkışmak" ifadesi, kişinin depresyona değil, bir eylemin beyhudeliğine gönderme yapmaktadır. "Ye... iç... zevk al" ifadesi de hedonizmi, yani hazcılığı tavsiye etmemekte, Tanrı'nın yaşamı sürdürmek üzere vermiş olduklarıyla yetinmeyi ve onlardan tam olarak faydalanmayı kastetmektedir.

---

* *Çevirmen Notu:* Aynı İbranice kelime buhar veya duman olarak da çevrilebilir.

GENEL HATLAR:

I. Yaşam Soruşturması (1:1—6:12)
- A. Yaşamın Döngülerine Dair Bir Şiir (1:1–11)
- B. Bilgi Peşinde Koşmanın Boşluğu (1:12–18)
- C. Zevk Peşinde Koşmanın Boşluğu (2:1–11)
- D. Bilgelik Peşinde Koşmanın Boşluğu (2:12–17)
- E. Emeğin Meyvesi Peşinde Koşmanın Boşluğu (2:18—6:12)
  1. Her Şey Geçici (2:18–26)
  2. Her Şey Önceden Belli (3:1–15)
  3. Her Şey Adaletsizliğe Maruz (3:16–22)
  4. Her Şey Zulme ve Kıskançlığa Tabi (4:1–6)
  5. Her Şey Kayba Meyilli (4:7–16)
  6. Her Şey Tanrı Korkusunun Hizmetinde (5:1–7)
  7. Her Şey Olası Bir Hüsran (5:8—6:12)

II. Yaşam Değerlendirmesi (7:1—12:7)
- A. Ne Yapılacağını Bilememek (7:1—8:17)
  1. Çünkü Daha İyi Şeyler Beklenenin Tersine (7:1–14)
  2. Çünkü Yaşam Kestirilmez (7:15–24)
  3. Çünkü Akılsızlık Gırla (7:25–29)
  4. Çünkü Yaşam Tutarsızlıklarla Dolu (8:1–17)
- B. Geleceği Bilememek (9:1—11:6)
  1. Çünkü Yaşam Belirsiz ve Kısa (9:1–10)
  2. Çünkü Bilgelik Başarıyı Garantilemiyor (9:11—10:15)
  3. Çünkü Kötülük Yaşanıyor (10:16—11:6)
- C. Gençlik Üzerine Bir Şiir (11:7–10)
- D. İleri Yaşa Dair Bir Alegori (12:1–7)

III. Yaşam İçin Öğüt (12:8–14)

1. BÖLÜM

1. Yaşamın ve doğanın sonu gelmez ve monoton döngülerine dair giriş şiiri bize tüm yaratılış düzenindeki önemsizliğimizi hatırlatmaktadır. Kuşakların gelip bir sonraki kuşak tarafından anımsanmadan geçiyor oluşu ciddi bir hatırlatıcıdır. Şöyle ki, yaşam biz olmadan da devam etmektedir ve hiçbirimiz bu evrenin merkezinde değiliz. Ancak bütün yaratılışa kıyasla önemsizliğimize rağmen, Tanrı bize özellikle dikkat vermiştir ve bizimle lütufkârca ilgilenmektedir (Mez. 8). Bu yaşamdaki tatminimiz asla bu dünyadaki şeylerden değil, ancak ve ancak Rab'bin kendisinden gelir.

2. Süleyman'ın döneminde onun kadar Tanrı vergisi bilgeliğe ve maddi kaynaklara sahip başka biri yoktu ancak yine de cevap peşinde ne kadar çabalarsa çabalasın, yaşamın bütün sorularına cevap bulamadı. Yaşama dair bizim asla anlayamayacağımız şeyler olduğu bir gerçektir. Şimdiye dair her şeyi anlayamıyor olmamız, bizim her şeyin nihai nedenini Tanrı'da bulmamız için bir nedendir ki O her şeyin ardındaki "Neden?" sorusunu bilir çünkü her şeyi O tayin etmiştir.

2. BÖLÜM

1. Vaiz'in zevk ve mal-mülk peşinde koşmanın akılsızlığına dair öğüdü, anlık deneyimlere ve maddeciliğe yüz tutmuş olan günümüz için oldukça geçerlidir. Bugün birçokları anlık yaşayarak ve mümkün olduğunca fazla şeye sahip olarak mutluluk bulmaya çalışmaktadır. Bu, aslında var olmayan hayalî bir mutluluktur. Zevk ve sahip olunan şeyler asla nihai anlamda tatmin sağlayamaz çünkü bunlar önemsiz ve geçicidir. Bu, ancak ve ancak hüsrana gebe olan sonu gelmez bir döngüdür.

2. 24. ayetteki nakarat ifade, 3:12-13, 22; 5:18-19; 8:15; ve 9:7-9'da tekrardan geçmektedir. Her seferinde, mana aynıdır. Vaiz bu nakaratla bizi şunu fark etmemiz için eğitmektedir: Yaşamda elimize geçen şeyler Tanrı'nın bize zevk almamız için verdiği armağanıdır. Bu zevk, Tanrı'nın vermiş olduklarıyla yetinip tatmin olmayı ve bu armağanları tam potansiyelle kullanmayı icap eder. Birçok yönden bu nakarat, Pavlus'un tanıklığıyla paralellik teşkil etmektedir. Şöyle ki, o Tanrı'nın kendisini koyduğu her durumda eldekiyle yetiniyordu (Flp. 4:11).

3. BÖLÜM

1. Yaşamın tüm zamanlarının ve durumlarının iyi, bilge, her şeye egemen bir Tanrı tarafından tayin edildiğini fark etmek bizi tüm zamanları Tanrı'nın amaçladığı şekilde kullanmak üzere teşvik etmelidir. Örneğin, Tanrı yaşamımıza hem ağlama hem de gülme zamanlarını getirir. Dolayısıyla bizden ağlama zamanlarında ağlamamızı bekler. İmanlılar olarak, umudu olmayan dünya gibi kederlenmeyiz ancak

keder zamanlarında gerçekten kederleniriz. Bu, Tanrı'ya güvensizlik değildir. Aksine, Tanrı'nın, kendisinin tüm uygun zamanlarını bizim nihai iyiliğimiz için deneyimlememize izin veren mutlak egemenliğine olan yetingen bir inançtır.

2. 11. ayet güneşin altındaki yaşamın bütün geçici şeylerinin neden nihai tatmini getiremeyeceğini açıklamaktadır. Tanrı yüreğimize sonsuzluk koyduğundan, yalnızca sonsuz Tanrı tatmin getirebilir. Şimdiden sonsuzluğu düşünerek yaşamak Hristiyan dünya görüşünün özüdür. Vaiz'in ölüme yönelik göndermeleri karamsar değil, gerçekçi olmak içindir. Ölümün kesinliği, yaşamı geçici kılmaktadır. Korkuya kapılıp hasta olmamalı, ancak "güneşin ötesinde" olan yaşamı düşünerek güneşin altında yaşamalıyız.

4. BÖLÜM

1. Emekte gayret bir erdemdir; tembellikse öz yıkıcıdır (5. ayet). Tanrı emeğin hem kendi başına verdiği zevk için hem de sağladığı yaşam gereksinimleri için, bize emek verebilme yetisi vermiştir. Ancak başkasının önüne geçmek için emek vermek (4. ayet) veya kazanılanı istiflemek (8. ayet) Tanrı'nın iyilik için verdiği şeyi kötüye kullanmaktır. Çalışmak iyi olsa da kıskançlık veya açgözlülük içinde çalışmak Tanrı'nın yasasını çiğner (On Buyruk'taki onuncu buyruk). Hristiyanlar sıkı çalışmalı, ancak başkasıyla yarışmak gerilimi ve baskısıyla çalışmamalılardır. Sahip olduklarımızla ölçülülük ve yetingenlik mümkündür ancak daima daha fazlası için çabalamak rüzgârı kovalamaya kalkışmaktır.

2. Tanrı bizi sosyal varlıklar olarak yarattı (9-12. ayetler) ve evlilik, aile ve arkadaşlar da dahil olmak üzere beraberlikte kutsama ve avantaj vardır. Tanrı'nın yaşamımıza kattığı kişiler için şükretmeli ve ailelerimize ve arkadaşlarımıza bu şükranımızı bildirmeliyiz. Ailemizi ve arkadaşlarımızı düşünmek aynı zamanda yüreklerimizi bizim kocamız, ağabeyimiz ve dostumuz olan Mesih'e çevirmelidir ki O, herkesten daha yakındır.

5. BÖLÜM

1. Tanrı'nın büyüklüğünü doğru bir şekilde görmek O'na ibadette yaklaşma şeklimizi yönlendirecektir. O'nun gökte olması ve bizimse yerde olmamız, O'nun kutsal huzuruna girerken dikkatli ve saygılı olmamız gerektiği anlamına gelir. O'na yaklaşabiliyor olmamız kendi başına harika bir ayrıcalıktır ve basmakalıp veya laubali bir şekilde suistimal edilmemelidir. Öz denetim, teslimiyet, içtenlik ve ruhsal kurban (yürekten kaynaklı övgü) ibadet yerine ve uygulamasına hâkim olmalıdır.

2. Yeminlere dair talimatlar, Tanrı'nın verdiğimiz sözleri ne kadar ciddiye aldığına dair önemli hatırlatıcılardır. Bazıları dikkatsizce Tanrı'yla pazarlık yapmaya çalışır;

eğer O kendisi için arzu ettiği özel bir şey yaparsa, kendisinin de buna karşılık O'nun için bir şey yapacağını vaat eder. Sonra da bunu tamamen unuturlar. Her durumda, kesinlikle de Tanrı'nın önünde, evetlerimiz evet, hayırlarımızsa hayır olmalıdır. Bu, yeminlere dair büsbütün bir yasak değildir çünkü örneğin mahkemede gerçeği söyleyeceğine yemin etmek veya evlenirken sadakat yemini etmek gibi meşru yeminler vardır. Bu, Tanrı'nın yeminleri ciddiye aldığına ve bu nedenle bizim de onları ciddiye almamız ve onları düşünerek icra etmemiz gerektiğine dair ciddi bir hatırlatıcıdır.

6. BÖLÜM

1. Her şeye sahipmiş gibi görünen birine bakmak ve kıskançlık duymak çoğu zaman kolaydır. Böyle bir kıskançlığın onuncu buyruğu ihlal etmek olmasının yanı sıra, Vaiz buradaki akılsızlığı, görünüşle gerçeklik arasındaki farkın altını çizerek göstermektedir. Bolca para, büyük bir aile ve uzun bir yaşam idealmiş gibi görünse de gerçek şudur: Bu şeylere sahip olmak her şeyin iyi olduğuna garanti değildir. Hatta, her şeyi varmış gibi görünen birçok kişi gerçekte en perişan hâlde olan kişilerdir. Bizim zamanlarımızı ve durumlarımızı belirlemiş olan Tanrı'nın bilgeliğine güvenmek ve yetinmeyi öğrenmek en iyisidir.

2. Vaiz'in yaşamın gölgeden ibaret olduğuna dair hatırlatması, kitap boyunca sık geçen ve önemli olan yaşamın kısalığı temasını güçlendirmektedir. Gölge cisimsiz ve gelip geçicidir. İki bin yıl yaşayabilecek varsayımsal bir kişinin örneğini düşündüğümüzde (6. ayet), gölge vurgusu daha da göz alıcı hâle gelmektedir. Bu kişi için bile, yaşam sona erer ve kuvvetle muhtemel bu, kendisinin beklediğinden daha önce olur. Sonsuzluk ışığında, en uzun yaşamlar bile geçip giden bir andan ibarettir. Bu yaşamdaki hayati mesele sonsuzluk için hazır olmaktır. Sonsuzluk için hazır olmak Tanrı'ya ve O'nun kendi Oğlu'nda vermiş olduğu sonsuz yaşam tedarikine bakmayı gerektirir.

7. BÖLÜM

1. Tabutlar güçlü vaazlardır (2. ayet). Yaşamın kaybının yasını tutmak Tanrı'nın tayin etmiş olduğu zamanlardan biridir (3:4) ancak gözyaşlarında ve ötesinde önemli yaşam dersleri yatmaktadır. Biz güneşin altındaki yaşamı deneyimlerken, ölüm daima başkasını bulan bir şeydir. Ancak Vaiz bize şu ayıltıcı gerçekliği hatırlatmaktadır: Er ya da geç, o "başkası" biz olacağız ve kendi ölümümüzle, diğerlerine yaşamın kısalığını vaaz edeceğiz. Dolayısıyla yas yeri, gerçeklikle yüzleşmek ve sonsuzluğa hazır olduğumuzdan emin olmak için bir fırsat olmalıdır. Hazır olmanın tek yolu da Mesih'e güvenmektir.

2. Refah gününde sevinçli olmak zor bir şey değildir (14. ayet). Ancak çoğu zaman, her şey iyiye gidiyorken Tanrı'yı unutmaya meyilli oluruz. Musa, İsrail'i Vaat Edilen Topraklar'a girip refahının tadını çıkarırlarken Tanrı'yı unutmaları ihtimaline karşı uyarmıştı (Yas. 8). Gündelik ekmek (man) için Tanrı'ya bağımlı olmak zorunda kaldıkları zaman, çöldeki dolaşmalardan çok farklı olacaktı. Sıkıntılı günler o kadar zevkli olmasa da hayati bir ruhsal gerçekliği öğretmektedir. Rab'be ne kadar muhtaç olduğumuzu bize hatırlatmak için genellikle yaşamda denenmeler ve sıkıntılar gerekir. Sıkıntı, Tanrı'nın artık bizimle ilgilenmediği anlamına gelmez; aksine, her şeyde O'na ne kadar bağımlı olduğumuzu bize yeniden fark ettirmesiyle birlikte bize olan ilgisini gösterir.

8. BÖLÜM

1. Vaiz'in krala itaat etme öğüdü, Yeni Antlaşma'nın Hristiyan'ın sivil yönetime tabi olmasına yönelik öğretisiyle paraleldir (Rom. 13:1-7; 1.Pe. 2:13-17). Bu, üstler ve astlar arasındaki görevleri ve sorumlulukları tanımlayan beşinci buyruğun bir bileşenidir. Burada mesele, yönetimle ne kadar hemfikir olduğumuz değildir. Yönetim, Tanrı'nın yasasına ve yönetimine karşı gelen yasalar uygulamadıkça, iyi bir vatandaş olmak, her bir Hristiyan'ın görevidir (Elç. 4:19).

2. Tanrı'dan korkmak Hristiyan yaşamının özünü tanımlar. Bu hem Tanrı'ya karşı saygı tutumumuzu hem de Tanrı'nın önündeki davranışımızı içine alır. 12 ve 13. ayetler şunu açıkça göstermektedir ki, Tanrı'dan korkup korkmadığımız yargı gününde hayati bir etken olacaktır. Gerçek Tanrı korkusu, gerçek dinin özüdür ve dolayısıyla da Mesih'teki kurtaran imanı kapsar.

9. BÖLÜM

1. Yaşamın oldukça rastgele ve beklentiye aykırı olan olayları ve durumları göz önüne alındığında, Tanrı'nın kendi halkının yaşamını elinde tutuyor olması (1. ayet) çok teselli verici bir gerçektir. Bu güvence olmadan, beklenmedik şeyler olduğunda (11-12. ayetlerde tarif edilen olaylar gibi) hayal kırıklıklarına ve hüsrana mahkûm olurduk. Geleceği kendi elinde tutmakta Olan'ı bilip O'nu tanıyorsak, geleceği bilmemek sorun değildir. O'nun sınırsız bilgeliğinde her şeyin O'nun yüceliği ve bizim iyiliğimiz için O'nun tasarısına göre gerçekleştiğini bilerek O'na güvenmek zorundayız.

2. Sağ köpeğin ölü aslandan iyi olması (4. ayet) canlı bir tasvirle şunu söylemektedir: Yaşam olduğu sürece umut da vardır. Bu gerçek, Müjde çağrısının aciliyetiyle birlikte müjdeleme yönünden sonuçlar taşımaktadır. Eğer tövbe ve imanla Mesih'e dönme gerçekleşecekse, yaşam varken gerçekleşmek zorundadır çünkü ölümden sonra hiçbir şans yoktur. Kurtuluş günü bugündür.

10. BÖLÜM

1. Açılış ayeti bizim itibarımızı ve tanıklığımızı korumak üzere nasıl dikkatli olmak zorunda olduğumuza dair güçlü bir hatırlatıcıdır. Her ne kadar attarın ıtır küpü hoş kokuyla dolu olsa da üzerinde yüzen ölü sinekler bütün küpü mahveder. Aynı şekilde yaşam boyu kazanılmış olan itibar da tek bir günahla kolaylıkla yok edilebilir. Dolayısıyla, dikkatle yaşamaya özen göstermeli, bize istikrarlı bir kutsallık yaşamı için Tanrı Sözü'yle rehberlik edecek Kutsal Ruh'a bel bağlamalıyız. İyi bir tanıklık ömre bedeldir ancak bir anda kolaylıkla kaybedilebilir.

2. Kapanış ayeti Tanrı'nın ahlak yasasının ruhsal ve içsel yönünü yansıtmaktadır. İtaat dışsal davranıştan daha fazlasıdır. Sivil yönetimlerle ilişkimiz ve onlara yönelik tutumumuz, üstler ve astlar arasındaki ilişkileri ele alan beşinci buyruğun bir bileşenidir. Bir yandan devlete bağlılık yemini edip devletin gerekli kıldığı bütün görevleri icra etmek ancak bir yandan da yüreklerimizde yetki mercilerine saygısızlık etmek mümkündür. Bu da Tanrı'nın kutsal yasasına karşı bir ihlaldir ve hiç kimse bu ihlalden haberdar olmasa bile, O bunu bilir.

11. BÖLÜM

1. Açılış ayetlerinin paranın nasıl idare edileceği ve gündelik işlerin nasıl yapılacağı gibi oldukça sıradan meseleleri ele alıyor olması, Tanrı Sözü'nün yaşamın her alanına konuşan kapsamlılığını yansıtmaktadır. Mezmurlar 19:7, Tanrı'nın yasasının mükemmel olduğunu, insanın varlığının her parçasına etki yaptığını söyler. Eğer Tanrı kötülerin sürülmemiş tarlalarını günah olarak görüyorsa (Özd. 21:4*), o hâlde şunu söyleyebiliriz ki, Tanrı kendi halkının sıradan etkinliklerinden hoşnut olmaktadır. Hristiyanlar olarak, Tanrı'nın lütfunun ve bize yönelik ilgisinin dışında kalan hiçbir yaşam sahamız olmadığını fark etmeliyiz. Yaşamın her alanında, tüm zamanlarımızın ve durumlarımızın O'nun elinde olduğunun bilincinde olarak, bilgelikle yaşamalıyız.

2. Kapanış ayetleri gençler için anlamlı uygulama sunmaktadır. Tanrı'ya yaraşır yaşam, ileri yaşlara savsaklanabilecek bir şey değildir. Gençlik farkında bile olmadan biter ve gençlik zamanı kayıtsızlık ve tanrısızlıkla heba edilmemelidir. Yalnızca gençlerin tam olarak zevkine varabileceği bazı deneyimler vardır ve bunlardan ye-

---

* *Çevirmen Notu:* Bu ayet, kullanılan çeviriye göre farklılık göstermektedir. Yazarın kullandığı İngilizce King James Çevirisi, Eski Antlaşma'nın doğrudan İbranice metinlerini esas almaktadır ve Türkçeye şöyle çevrilebilir: "Küstah bir bakış, kibirli bir yürek ve kötülerin çift sürüşü günahtır." Eski Antlaşma'nın bazı Grekçe ve Latince çevirilerindeyse "çift sürüş" yerine "kandil" kelimesi geçer ve Türkçe Yeni Çeviri'de ve Kitab-ı Mukaddes'te olduğu gibi bazı çeviriler ikinci seçeneği esas almaktadır. Ancak yazarın bu metindeki ifadesini anlamak için birinci seçenek göz önünde bulundurulmalıdır.

tingenlikle tam olarak zevk alınmalıdır ancak bu, her zaman Tanrı'yı ve sonsuzluğu düşünerek olmalıdır. Gençliğin tadını çıkarmanın en iyi yolu, Rab'bin önünde bilinçli bir şekilde yaşamaktır.

12. BÖLÜM

1. Bilgelerin sözlerinin üvendire ve iyi çakılan çekiç gibi tasvir edilmesi, Kutsal Yazılar'ın önemli işlevlerini tarif etmektedir. Tanrı Sözü çoğu zaman bizi dürten ve bizi doğru davranış yolunda yönlendiren bir üvendire gibidir. Bazen eti acıtır ancak her zaman bizim davranışlarımızı ayarlamak, böylece bize doğruluk yollarını izletmek için tasarlanmıştır. Söz aynı zamanda sabit ve sağlam bir yere çakılmış, umudumuzu bağlayabileceğimiz bir çivi gibidir. Tanrı'nın bütün buyruklarına göre yaşamamız ve O'nun kesin vaatlerine güvenle bel bağlamamız içindir.

2. Tanrı'dan korkmak hem ibadet uyandıran bir huşu tutumunu hem de Tanrı'yı hoşnut edecek türden davranışı yansıtan eylemleri içerir. Örneğin, Eyüp Tanrı'dan korkardı ve kötülükten kaçınırdı (1:1). Örnek her zaman budur. Rab'den korkmak O'nu tanımanın sonucudur ve O kendisini Sözü'nde açıklar ve bize kendisini hoşnut eden yaşam türünü orada tarif eder. Rab'den korkmak O'nu yaşamın her durumunda hesaba katmaktır. Bu şekilde Tanrı bilinciyle yaşamak, doğru yaşam için güçlü bir teşvik kaynağıdır. İsa'ya göre, Tanrı'yı sevmek kadar Tanrı'dan korkmak da bizi itaate götüren bir motivasyondur (Yu. 14:15). Birçok yönden, Tanrı'dan korkmak ve O'nu sevmek tamı tamına aynıdır. Tanrı'nın bizden talep ettiği türden yaşam budur ve eğer Tanrı'nın lütfu sayesinde yeryüzünde bu görevi yerine getirebilirsek, sonrasında yargı için uygun durumda oluruz. Böyle bir yaşam yalnızca Rab İsa'da ve O'nun aracılığıyla mümkündür.

EZGİLER EZGİSİ

EZGİLER EZGİSİ'NE GİRİŞ

YAZAR:

Kitabın açılış cümleleri, kitabı Davut oğlu Kral Süleyman'a atfetmektedir (1:1). Çoğu zaman Süleyman'a (1:5; 3:7, 9, 11; 8:11-12) ve "kral"a gönderme yapar. Süleyman'ın yazarlığını onaylayan birtakım noktalar mevcuttur. Yeruşalim kızlarına (1:5; 2:7; 3:5, 10; 5:8,16; 8:4) veya Siyon'a (3:11) yapılan sık göndermeler, Karmel'e (7:5), Şaron'a (2:1) ve Hermon'a (4:8) yapılan göndermelerle birlikte, kitabın krallığın bölünmesinden ve kuzey oymaklarının Davut soyundan ayrılmasından önce yazıldığına işaret etmektedir. Gelin aynı cümle içerisinde hem Yeruşalim'le hem de Tirsa'yla bağdaştırılır ki bu muhtemelen krallığın bölünmesinden sonra olmazdı çünkü bu iki kent iki düşman ulusun baş kentleriydi (1.Kr. 14:17; 15:21, 33). Süleyman'ın krallığı İsrail'deki baharat zenginliğiyle (1.Kr. 10:2, 10, 25) biliniyordu ve bu kitabın sevgi ezgilerinde de çeşitli baharatlar öne çıkmaktadır. Bu aynı zamanda bilgeliğin ve bilgece deyişlerin öne çıktığı bir zamandı (1.Kr. 4:29-34). Süleyman en çok özdeyişleriyle meşhurdur ancak aynı zamanda birçok ezgi yazmıştır (1.Kr. 4:32).

TARİH:

Süleyman M.Ö. 970-931 yılları arasında hüküm sürmüştür.

TEMA:

İsa Mesih'le kilisesi arasındaki sevgi birliği ve paydaşlığı.

AMAÇ:

Kralları'yla yaşantısal (deneyimsel) paydaşlığın ardından gitmek üzere imanlıların duygularını harekete geçirmek.

TOPLU BAKIŞ:

Ezgiler Ezgisi'nin Kurtuluş Vahyine Katkısı

Ezgiler Ezgisi Tanrı'nın Ruhu tarafından, Eski ve Yeni Antlaşma imanlılarının duygularını harekete geçirmek, onların Mesih'le duada ve diğer bütün lütuf araçlarında özel paydaşlık geliştirmelerini sağlamak üzere verilmiştir. Böylesi ruhsal zevk Eski Antlaşma'da İbrahim, Musa, Davut ve diğer peygamberler tarafından deneyimleniyordu. Bu kitap Hristiyanlara, burada, bu dünyada bile Mesih'in bize olan sevgisinden bir şeyler tadarken, yüreğimizde güvence, neşe ve can coşkusu deneyimlerini özletmek için sevginin dilini kullanıyor.

Güzel genç kadınla simgelenen imanlılar (1:8) her ne kadar zayıflıklara ve günahlara sahip olsalar da (5:2-3), İsa'yı Rab ve Kurtarıcı olarak içtenlikle severler ve O'nun sevgisinin tadını "şaraptan daha tatlı" bir şey olarak özlerler (1:2). Kitap, Mesih'le imanlı arasındaki karşılıklı sevgiyi ifade etmek için fiziksel güzellik dilini kullanmaktadır. Bu zevk bir gün cennette, Mesih sonunda kilisesini "üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde" kendisine sunduğu zaman tamamına erecektir (Ef. 5:27). Böylelikle bu sevgi kitabı Hristiyanları, Mesih'le şimdideki paydaşlığı aramak ve O'nun yücelikte ikinci gelişini özlemek üzere harekete geçirmeyi hedeflemektedir.

Gerçek bir imanlının tadına vardığı içsel zevkler zaman zaman dünyasal insanların "şarap" gibi maddesel şeylerde bulduğu zevkleri aşabilir (1:2). İmanlıların zevkleri tensel değil, ruhsaldır ve bu zevkler onların yüreklerine, sevdikleri Mesih tarafından dökülür.

Mesih'in varlığı imanlı kişi tarafından her zaman aynı yoğunlukta hissedilmez. Bazen imanlı, İsa'nın "çekilmiş" olduğunu hisseder (5:6 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Böyle zamanlarda imanlı kişi Mesih'in o hissedilen varlığını tekrar arar. İsa tekrar yakınlaştığındaysa imanlının canı "savaş arabaları" gibidir; kutsanmış Rabbimiz için yaşamak ve savaşmak üzere heyecanla ve enerjiyle zindedir.

Mesih'in sevgisinin bu dünyadaki deneyimlenişleri her zaman çok kısadır. Kutsalların canları Rab'bin sonunda tüm yüceliği içinde, onları mezardan çıkarmak üzere geleceği ve onlara sonsuz ilahi sevgiyi dökeceği günü özlemektedir. Ezgiler Ezgisi yerinde bir şekilde şu ıstıraplı yakarışla sonlanır: "Koş, sevgilim, mis kokulu dağların üzerinde bir ceylan gibi, geyik yavrusu gibi ol!" (8:14). Kutsal Kitap da kapanışında aynı özlem dolu yakarışı dile getirir: "Gel, ya Rab İsa!" (Vah. 22:20).

Kitaba Özgü Yorumlama Sorunları:

Yüzyıllar boyunca kitaba dair baskın görüş, bu kitabı Rab'le halkı arasındaki ruhsal birliğin şiirsel bir tasviri olarak görmüştür. Bu görüş Yahudi geleneğinde,

erken dönemdeki kilisede, Orta Çağ kilisesinde, Reformasyon döneminde, Püriten döneminde ve modern dönemde mevcuttur.

Ancak on dokuzuncu yüzyıldan itibaren, Ezgiler Ezgisi'ni tamamen insani aşk şiirlerinden oluşan bir derleme olarak gören *romantik* okuma popülerlik kazanmıştır. Bazı zamanlarda bu, yorumlarını metne ve bağlama dayandırmayan bazı geleneksel yorumcuların hayalî, alegoriye dönüştürücü yaklaşımlarına karşı bir tepkidir. Bu yaklaşımdaki yorumcular arasında, buradaki karakterlerin kim –Süleyman'la isimsiz bir gelin mi, isimsiz bir erkek çobanla bir kadın çoban mı, yoksa daha karmaşık bir karakter kadrosu mu– olduğu konusunda hâlâ önemli farklılıklar vardır. Karakterler arasındaki etkileşimlerin ne anlama geldiği konusunda da pek çok tartışma vardır. Bu yaklaşımdaki bazı yorumcularsa Ezgiler Ezgisi'ni herhangi bir şekilde tutarlı bir hikâye sunmayan bir şiir koleksiyonu olarak görmektelerdir. Çeşitli biçimleriyle birlikte bu romantik okuma yaklaşımı, Ezgiler Ezgisi'ni insanın romantik ilişkileri, evlilik ve cinsellik için ilahi bir bilgelik olarak görmektedir.

Bu romantik okuma yaklaşımına karşın geleneksel, Mesih-merkezli yorumlama lehinde birtakım argüman sunulabilir. *İlk olarak*, Rab İsa kendi öğrencilerine bütün Eski Antlaşma'yı bir Mesih vahyi olarak okumalarını öğretmiştir (Lu. 24:27, 44-47). Eski Antlaşma'nın bütün olarak bir kitabının hiçbir şekilde Mesih'ten bahsetmediğini söylemek elçisel Kutsal Yazı yaklaşımıyla örtüşmemektedir. *İkinci olarak*, kitap kendisini "Ezgiler Ezgisi" (1:1) olarak sunmaktadır ki İbranicedeki bu tabir en üstün veya en büyük ezgi anlamındadır. Kutsal Kitap her ne kadar evliliği ve kocayla karı arasındaki cinsel sevgiyi değerli görüyor olsa da (Yar. 2:18-25; Özd. 5:15-23), romantizmle ilgili bir ezginin Tanrı'nın yüceliğine ve sevgisine dair diğer bütün ezgilerden nasıl daha üstün olabileceğini anlamak zordur. *Üçüncü olarak*, Ezgiler Ezgisi, "Süleyman'ın"dır (1:1). Mesih, Süleyman'dan kendisinin bir tipi (resimli peygamberliği) olarak bahsetmiştir çünkü İsa, büyük Davut Oğlu'dur (Mat. 1:1; 12:42). "Süleyman" adı "esenlik" anlamına gelir ve böylece Süleyman, Esenlik Önderi'ni temsil etmektedir (Yşa. 9:6). "Şulamlı" tabiri (6:13) Süleyman'ın dişil hâlidir ve esenliğin diğer ucunu temsil eder.

Dördüncü bir argüman olarak şunu göz önünde bulundurabiliriz: Kutsal Yazı çoğu zaman Rab'in kendi sevgili halkıyla olan birliği için evlilik benzetmesini kullanmaktadır (Yşa. 54; 61:10; 62:5; Hez. 16:1–63; Hos. 2:1–23; Mat. 22:1–2; 2.Ko. 11:1–4; Ef. 5:22–33; Vah. 19:7–8; 21:9). Mesih kendisinden "Güvey" olarak bahsetmiştir (Mat. 9:15; krş. Mat. 25:1; Yu. 3:29). *Beşinci olarak*, Mesih bir kiliseye şu sözleri söylerken Ezgiler Ezgisi'ne göndermede bulunmuş olabilir: "İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz" (Vah. 3:20; krş. Ezg. 5:1-2). *Altıncı olarak*, 45. Mezmur, Yeni Antlaşma'nın da öğrettiği üzere Mesih'e işaret etmesi yönünden (İbr. 1:8-9) Ezgiler Ezgisi'yle önemli bir paralellik kurmaktadır. Bu mezmur

"aşk ilahisi" olarak başlıklandırılır ve hem Tanrı olan hem de Tanrı'yla antlaşma içinde olan Kral'ı tasvir eder; Ezgiler Ezgisi gibi yağdan, baharattan, fildişinden ve altından bahseder ve gelinine kendisini tümüyle O'na adamasını tembihler. *Yedinci olarak*, Ezgiler Ezgisi'ni Mesih-merkezli bir şekilde okumak düşünceli okuyucuları haklı olarak gücendirecek çılgın, fazlasıyla hayalî yorumlamalarda bulunmayı gerektirmez. Ezgiler Ezgisi şiirdir ve içerisindeki söz sanatları ve öğretiler bütün Kutsal Yazılar'ın bağlamında anlaşılmalıdır.

Ezgiler Ezgisi'ni Mesih'e dair bir vahiy olarak gören iki temel yaklaşım vardır: tipolojik yaklaşım ve alegorik yaklaşım.

Tipolojik okuma şunu göz önünde bulundurarak başlar: Kutsal Kitap'taki önemli bir kişi, Tanrı'nın ilahi tasarısı sayesinde "gelecek Kişi'nin örneği" olabilir (Rom. 5:14). Tipoloji gerçek, tarihsel bir kişiyle, olayla ve düzenle başlar ve onda Mesih'in gölgesini görür (Kol. 2:16-17; İbr. 7:1-17; 10:1). Tipolojik bakış uygun, düz anlamlı (mecazi olmayan) bir yorumlamaya dayanır çünkü bütün gerçek tipler tarihe dayanmaktadır. Ezgiler Ezgisi'nin köklerinin tarihteki Süleyman figüründe olduğunu ve insan evliliğinin güzelliğini ve kutsallığını resmettiğini göz önünde tutarken, aslında bu kitabın ileriye, Süleyman'dan daha büyük olan Kişi'ye işaret ettiğini anlarız. Pavlus nasıl Adem'in Havva'yla olan emsal evliliğini Mesih'in kiliseyle olan birliğinin bir ön gölgesi olarak aldıysa (Yar. 2:24; Ef. 5:31), aynı şekilde biz de Ezgiler Ezgisi'ni Mesih'in Ezgisi olarak okumalıyız. En değerli sevgi ilişkilerini düşünürken, aynı zamanda bütün insan sevgilerini aşan o sevgiyi de düşünmek zorundayız. Martin Luther'in benimsediği alternatif bir tipolojik okumaysa Ezgiler Ezgisi'ni, Süleyman'la krallığının halkı arasındaki sevgiyi kutlayan, böylece Mesih'le krallığının halkı arasındaki sevginin ön gölgesi olan bir şiir olarak görmektedir. Her durumda, tipolojik okuma Süleyman'la başlar ve Mesih'le biter.

Alegorik okumaysa geleneksel okumadır ki yüzyıllar boyunca hem Yahudi hem de Hristiyan yorumcular arasında hâkim olmuştur. Tipolojik okumayla fazlaca ortaklığa sahiptir ancak alegorik okuma Ezgiler Ezgisi'nin doğrudan Süleyman'a değil, Rab'be gönderme yaptığına inanmaktadır. Bu yaklaşıma göre kitaptaki sevgi dili, tıpkı Hezekiel 16'da Rab'le gelini arasındaki hikâyede olduğu gibi, tümüyle semboliktir. Bir alegoriyi yorumlamakla bir metni alegorileştirmek arasında fark vardır. Alegori, Mesih'in toprak benzetmesinde olduğu gibi (Mar. 4:1-20), yazarın geniş çaplı bir benzetiş sunmayı amaçladığı bir yazım biçimidir. John Bunyan'ın *Çarmıh Yolcusu* adlı eseri, bilinen bir alegori örneğidir. Buna karşılık alegorileştirmeyse, aslında alegori olarak verilmemiş bir metne çeşitli gizli anlamlar dayatmaktır.

Hem tipolojik hem de alegorik yorumlamalar Rab İsa Mesih'le O'nun, bu yaşamda ve sonraki yaşamda, sevgili Kurtarıcıları ve Rableri olarak O'nunla birlik ve paydaşlık içinde olan değerli, kanla satın alınmış halkı arasındaki sevgiyle sonlanmaktadır. Bu son derece ruhsal ve güzel kitap, Kurtarıcımız'ın tüm gerçek iman-

lılara duyduğu sevgiyi ve onların da birçok günahlarına ve düşüşlerine rağmen, bu yaşamda Mesih'e duydukları sevgiyi ifade etmek üzere evlilik sevgisi ve sevincinin dilini kullanmaktadır. Kitap özlemle geleceğe, Rabbimiz'in bütün yüceliği içinde kendi sevgili kilisesiyle evlenmek ve onları sonsuz yüceliğe almak için döneceği güne bakmaktadır. "Gün serinleyip gölgeler uzayana dek" diyen iç çekişin anlamı budur (Ezg. 2:17).

Buradaki çalışma metinleri Ezgiler Ezgisi'ni alegorik okumaya göre ele almaktadır. Şöyle ki, güvey Mesih olarak ve gelin de O'nun kilisesi olarak görülür. "Kızlar" (veya bakireler – 1:3), "Siyon kızları" (3:11) ve "Yeruşalim kızları" (1:5) Mesih'i sevmekte olan Tanrı'ya yaraşır, iman etmiş insanlardır (2.Ko. 11:2; Vah. 14:1-4). "Bekçiler" (Ezg. 3:3; 5:7) kilisenin ihtiyarlarını ve pastörlerini (Hez. 3:16-21; İbr. 13:17) temsil etmektedir. "Anne" (Ezg. 1:6; 3:4, 11; 6:9; 8:1-2, 5) lütuf araçlarının ve kurtuluşun bulunacağı, Mesih'in evrensel kilisesidir (Yşa. 54:1-3, 13; Gal. 4:26; Vah. 12:1-6, 13-17).

GENEL HATLAR:

Tekerrür eden temalar ve şiirsel ifadeler, Ezgiler Ezgisi'nin yapılandırmasını güçleştirmektedir. Ancak Yeruşalim kızlarına ant içiren nakarat ifade, kitabın ana kısımlarının sonlandırıyor gibi görünmektedir (2:7; 3:5; 8:4). Ayrıca 5:2 ve 6:11 ayetleri, bir önceki kısımlardan yola çıkarak yeni kişisel dışavurum öğeleri oluşturuyor gibi görünüyor. Böylece şu şekilde bir yapı ortaya çıkmaktadır:

I. Başlık (1:1)

II. Özlem Dolu Gelin ve Güveyi (1:2—2:7)

A. Kilise, Rabbi Mesih'i Özlüyor (1:2–4)

B. Kilise Şimdiki Durumunun ve Geçmişinin Yasını Tutuyor ve Mesih'i Arzuluyor (1:5–7)

C. Mesih Kilisesine Olan Sevgisini, Onun Güzelliğini ve Kendi Vaatlerini Beyan Ediyor (1:8–11)

D. Kilise Mesih'i ve O'nun Evini Övüyor (1:12–17)

E. Mesih'le Kilisesi Birbirlerinde Zevk Buluyorlar (2:1–7)

III. Arayıştaki Gelin ve Güveyi (2:8—3:5)

A. Kilise Mesih'in Gelişini Baharla Bağdaştırıyor (2:8–13)

B. Mesih Kilisesi İçin Olan İlgisini İfade Ediyor (2:14–15)

C. Kilise O'nun İkinci Gelişini Özlüyor (2:16–17)

D. Kilise Mesih'i Arıyor, O'nu Buluyor ve O'nu Gücendirmekten Korkuyor (3:1–5)

IV. Paydaşlık Eden Bir Gelin ve Güveyi (3:6—5:1)

A. Mesih'in Evlenmek Üzere Dünyadan Geldiğini Görüyoruz (3:6–11)

B. Mesih Kilisesinde Gördüğü Güzellikten Bahsediyor (4:1–7)

C. Onu Kendisiyle Gelmeye Çağırıyor (4:8)

D. Mesih Kilisesini Seviyor (4:9–15)

E. Kilise Kutsal Ruh'un Ruhsal Kutsamalarını Arttırması İçin Dua Ediyor (4:16)

F. Mesih Kilisesinde Zevk Buluyor (5:1)

V. İhmalkâr Gelin ve Güveyi (5:2—6:10)

A. Kilisenin Mesih'i Karşılamaktaki Başarısızlığı ve Bunalımı (5:2–6)

B. Kilise Acılı Bir Azar Yiyor ve Mesih'i Arzuluyor (5:7–8)

C. Kilise Mesih'i Seviyor ve Sayıyor (5:9–16)

D. Kilisenin Mesih'e Olan Sevgisi, Başkalarını da O'nu Onunla Aramak Üzere Harekete Geçiriyor (6:1–3)

E. Mesih Kilisesine Olan Sevgisini İnce Bir Dille İfade Ediyor (6:4–10)

VI. Paydaşlık Eden Bir Gelin ve Güvey (6:11—8:4)

A. Mesih Kilisesin Ruhsal Kutsamalarına Bakıyor ve Sevgi ve Özlemle Doluyor (6:11–13)

B. Mesih Kilisesinin Güzelliğini Anlatmaya Devam Ediyor (7:1–9)

C. Kilise Daha Önceki Tembelliğinin Ardından Mesih'i Arama Gayretini İkiye Katlıyor (7:10–13)

D. Kilise Mesih'in Paydaşlığına Olan Sevgisini İfade Ediyor (8:1–4)

VII. Sonuç (8:5–14)

1. BÖLÜM

1. Mesih'le halkı arasındaki ilişki sadece bir iman veya hizmet (kulluk) ilişkisinden ibaret değildir; her ne kadar ilişkinin bu yönleri de oldukça önemli olsa da. İmanlılar Mesih tarafından sevilmekte ve buna karşılık Rableri'ni sevmektelerdir. Müjde Tanrı'nın sevgisini ortaya koymaktadır ve en büyük buyruk Rab'bi sevme buyruğudur. İlahi sevgiyi dinimizin merkezine koymak niçin önemlidir?

2. Kutsal Kitap içerisinde yer alan bu harika kitapta geçen ifadeler fiziksel sevgiden bahsetmektedir ve bizim insani anlayışımızla evlilik sevgisi kapsamında aşina olduğumuz tutum ve davranışları tarif etmektedir. Tanrı halkına duyduğu sevgisini Hristiyan evliliği kurumuyla resmetmeyi uygun görmüştür (Ef. 5:22-33). Ancak Tanrı'nın Mesih'teki sevgisi yeryüzündeki bütün ilişkileri aşar çünkü O'nun sevgisi sonsuzdur, öncesizdir ve O'nun varlığında, bilgeliğinde, gücünde, kutsallığında, iyiliğinde ve gerçeğinde değişmezdir. Bu gerçek niçin bu kitabı ezgilerin Ezgisi kılmaktadır?

2. BÖLÜM

1. Gerçek bir Hristiyan dışında hiç kimse kutsanmış İsa'yla paydaşlıkta tadına varılabilecek zevke dair içsel deneyimleri bilemez (4-6. ayetler). Bunlar Kutsal Yazı'nın başka yerlerinde, "bilgiyi çok aşan sevgi" (Ef. 3:19); "Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği" (Flp. 4:7); "sözle anlatılmaz yüce bir sevinç" (1.Pe. 1:8); ve benzeri ifadelerle geçmektedir. Siz Mesih'teki doğaüstü mutluluğu tattınız mı? Bu sizin daha da fazlasına özlem duymanızı sağladı mı?

2. İmanlı kişi Rabbi'ni gücendirecek veya kederlendirecek hiçbir şey yapmamaya dikkat etmelidir (7. ayet). Bunun da anlamı şudur: Yaşamlarımıza dikkat etmeliyiz ki O'nu rahatsız edebilecek ya da gücendirebilecek hiçbir şey yapmayalım. İsa'yı gücendirmek O'nun tatlı varlığını ve kutsamasını bir miktar kaybetmek anlamına gelebilir. Dolayısıyla Mesih'le paydaşlığımızı yenilenmesi için günaha karşı uyanık olmak, ayartıya karşı direnmek ve hızlıca günahımızı itiraf edip ondan tövbe etmek zorundayız.

3. İmanlı kişinin bu hüzünlü dünyadaki tesellisi, günün birinde kendisinin bütün kederden ve tasadan uzaklarda olacak olmasıdır. Bu nedenle Hristiyanlar bu yaşamda geleceğe, yücelikte Mesih'le birlikte olacakları o mutlu güne bakarlar. Bu, şu ayette güzel bir şekilde ifade edilmektedir: "Gün serinleyip gölgeler uzayana dek" (17. ayet).

3. BÖLÜM

1. Yüreklerinde Tanrı'nın lütfuna sahip olanlar Mesih'le paydaşlığı bütün dünyasal deneyimlerin üstünde tutarlar. Mesih'le paydaşlık hissini azıcık kaybetseler, tekrardan onun tadına varmak için ellerinden geleni yapmaya hazırdırlar (1-5. ayetler). İmanlılar zamanlarını ve yaşamlarını Mesih'in sevgisinin hissedilen tadı peşinde düzenlemelidirler. O'nu aramak ve O'nu bulduğumuz zaman O'nu bırakmamak ne anlama gelmektedir?

2. Mesih en yüce ve güçlüdür. O'na tek bir bakış sizi değiştirir. Yeruşalim'deki iman etmemiş kişiler, elçilerin değişen yaşamlarını görünce hayrete düştüler: "Onların İsa'yla birlikte bulunduklarını fark ettiler" (Elç. 4:13). Bu değişim yücelikte, imanlılar "Babaları'nın egemenliğinde güneş gibi parlayacakları" zaman (Mat. 13:43), mükemmelleşecektir. Göklerin mutluluğu, gözlerimizi Mesih'e dikmekten ve O'nun sevgisinin ve ilahi güzelliğinin tadını çıkarmaktan geçecektir. O'nun bütün halkının O'nunla ruhsal anlamda evleneceği o gün geliyor. O gün, O, kilisesini kendisiyle sonsuza dek evlendirmek üzere bulutların üzerinde gelirken, O'nun halkı da O'nun yüce haşmeti karşısında tarifsiz bir sevinçle coşacak. Bu size nasıl umut verebilir?

4. BÖLÜM

1. Mesih tarafından ne kadar çok sevildiğini bilmek, Hristiyan kişi için çok büyük bir güçtür. Şeytan birçok farklı şekilde günahkarlığımızın ve başarısızlığımızın düşüncesiyle imanlıların umutsuzluğa kapılmasını ister. Ancak Mesih, her ne kadar imanlıların başarısızlıklarının çok iyi bir şekilde farkında olsa da kendisine inanan herkese büyük bir sevgi beslediğini onlara açıkça söylemekten çekinmemektedir. O, kilisesine "Çaldın gönlümü" der (9. ayet). Şeytan onları suçlamaya geldiğinde, imanlılar bu metni kendilerini savunmak için nasıl kullanabilirler?

2. Kilise rüzgârın esmesi için dua etmektedir. Bu, Kutsal Ruh'a bir göndermedir. Tanrı'nın halkı Kutsal Ruh'un üzerlerine esmesine muhtaçtır. Ruh serin kuzey rüzgârı gibi, bizi kayıtsızlığımıza ikna edecek bir şekilde eser (Yu. 16:8). Yaşamlarımızın Ruh'un meyvelerini vermesini sağlamak için sıcak bir güney rüzgârı gibi yüreklerimize dokunur (Gal. 5:22-24). Hristiyan'ın sahip olduğu tüm ruhsal kutsamalar Mesih'in Ruhu sayesinde verdiği armağanlarıdır. Siz Tanrı'nın bahçesinin bir parçası mısınız? Ruh'un sizi Mesih'in hoşnut kalması uğruna büyütmesi için ne sıklıkla dua ediyorsunuz?

5. BÖLÜM

1. Hristiyanların yaşamları boyunca fayda sağlayabilecekleri deneyimleri vardır. Burada kilise, Rabbi'ni yüzüstü bıraktığı zamanı anlatmaktadır (1-4. ayetleri). Mesih çağırdığında O'nu karşılamak için çok yavaş kaldığımız zaman, bir bedel ödemeyi beklemeliyiz. Gelin, Mesih'in hissedilen varlığını özler ancak onu bir süre deneyimleyemez. Tembelliği ona önemli bir ders vermiştir. Mesih bu yaşamda halkını asla tamamen terk etmez (Mat. 28:20; İbr. 13:5, 8). Ancak O'nu gerektiği gibi aramazsak, Mesih bize gerekli bir ders verebilir. Bir süre yüzünü bizden saklayabilir. Böyle bir durumda asla ara vermeyelim. Toplu lütuf araçları, Tanrı'ya yaraşır arkadaşların yardımı ve özellikle de O'nun güzellikleri üzerinde derin düşünme ve övgü aracılığıyla O'nu içtenlikle arayalım. Düzenli alışkanlıklarınızla Mesih'in varlığını nasıl arıyorsunuz?

2. Tanrı sık sık kötülüğümüzden iyilik meydana getirir. Bu, bizim akılsızlık etmemiz için bir sebep değildir. Ancak –çoğu zaman yaptığımız gibi– hata yaptığımızda ve yoldan çıktığımızda, bu bize teselli olur. Dolayısıyla burada, gelinin Sevgilisi'ne açılamaması, onun Rabbi'ne olan içten sevgisini itiraf etmesi için bir araçtır: "[O] tepeden tırnağa güzel" (16. ayet). Ey imanlılar, asla umutsuzluğa kapılmamalıyız. Ne kadar yanlış davranmış olursak olalım, Mesih'in sevgisini yeniden bulma umudumuzu kaybetmemeliyiz. Kötü bir şekilde düştüğümüzde bile, tövbe gözyaşlarıyla Mesih'e dönmeli ve O'nu bizi kutsamaya hazır bir şekilde bulmayı beklemeliyiz.

6. BÖLÜM

1. Mesih, halkının kendisine olan adanmışlığına çok değer verir (5. ayet). Bazı imanlılar O'nun uğruna insanların aşağılamalarına, bazıları maddi kayba ve bazılarıyla şehitliğe katlanır. Rabbimiz kendi sevgili halkının yüreklerindeki sevgi niyetini iyi bilir. Edebileceğimiz hiçbir kurban bizim uğrumuza ölmüş olan O'nun fazla büyük kaçamaz (11. ayet). O, Büyük Gün geldiğinde halkının her sadık eylemini ödüllendirecektir. O zaman O'nun şöyle dediğini duymak ne büyük teselli olacak: "Aferin, iyi ve güvenilir köle!" (Mat. 25:21).

2. Mesih kilisesini, onu kendi gözündeki üstünlüğünü belirtecek bir şekilde tarif etmektedir: "Ay kadar güzel, güneş kadar parlak, sancak açmış bir ordu kadar görkemli" (10. ayet). Mesih'in kilisesinde, dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmayacak bir üstünlük vardır. Kilise bu dünyanın günahının ve uydurmasının karanlığında bir ışık gibi parlar. Güneş zirveye ulaşmak için nasıl yükseldikçe yükseliyorsa, Tanrı'nın ilahi takdiri ilerledikçe, kilise de gökyüzünde yükseldikçe yükselir. Kilise iyilik için etkin bir güçtür; sonunda bütün uluslar onda kutsanana ve onu kutsanmış olarak görene dek, kilise Mesih'in adında fethine devam eder. Bu gerçek, elemin ortasında bile Tanrı'ya gayretle hizmet etmeleri için imanlıları nasıl yüreklendirebilir?

7. BÖLÜM

1. Mesih, imanlıların nasıl yürüdüğünün (yaşadığının) notunu alır. "Ne güzel sandaletli ayakların, ey soylu kız!" (1. ayet). Bu gündelik yaşamda bizim için oldukça önemli bir derstir. Müjde'ye imanla ve On Buyruk'a itaatle yürümeye çağrılmaktayız. İmanlı kişi Tanrı Sözü'nün ışığında yürümek ve düşüncede, sözde ve davranışta O'nu onurlandırmak için çok dikkatli olmalılardır.

2. "Gel" kelimesi sık sık Mesih'in ve kilisesinin dudaklarındadır (bkz. 11. ayet). Müjde çoğu zaman günahkârları bu kelimeyle çağırır (bkz. Mat. 11:28). Mesih, Müjdesi'ni duyan bütün günahkârları kendisine gelmeye ve kurtulmaya çağırmaktadır. Mesih'le hâlihazırda uzun bir süredir yürümüş olanlar da hâlâ aynı çağrıyla çağrılmaktalardır. "Gel" kelimesi sizin için bugüne dek nasıl gerekli, uygun ve değerli oldu?

8. BÖLÜM

1. Biliyoruz ki, Mesih'in gelinine olan sevgisi öyle derindi ki, onun için ölüme ve mezara gitmeye razıydı (6. ayet). Şüphesiz, Mesih kilisesini yüreğine koymuş ve onu avuçlarına kazımıştır (Yşa. 49:16). Onu bırakamaz veya terk edemez. Bunun için, bir kişinin sahip olabileceği en büyük esenlik ve sevinç kaynağı, kendisinin Ruh sayesinde mühürlendiğini ve Mesih'in sonsuz sevgisine ait olduğunu bilmesidir. Eğer siz bu güvenceye sahipseniz, onu bağrınıza basın ve Mesih'le daha derin bir paydaşlığın ardından gidin. Eğer bu güvenceye sahip değilseniz, güvenceyi Müjde'ye iman, dua ve lütuf araçları aracılığıyla arayın.

2. Kilise henüz kurtuluşa çağrılmamış ancak Tanrı'nın ilahi takdiri doğrultusunda çağrılacak olan seçilmişler için dua etmektedir (8. ayet). İmanlılar henüz kurtulmamış olanlara yardımcı olmak için daima derin arzu duymalılardır. Rab kilisenin duada ve tanıklıkla gayretli olmasını buyurmaktadır (13. ayet). Özellikle de Yahudilerin kurtuluşu için özlem duymalıyız; tıpkı Yahudi imanlıların, Mesih'in öteki ulusları da kurtarmasına özlem duydukları gibi (Lu. 2:25-32). Tanrı'nın etnik İsrail'i yeniden ruhsal İsrail'e dönüştürmesi için özlem duymalıyız (Rom. 11:23). Siz iman etmemiş kişiler için, hem Yahudiler hem de öteki uluslar için nasıl dua ediyorsunuz?

3. "Koş, sevgilim" (14. ayet). Bu umut ve beklenti sözleriyle birlikte Rab'bin halkı geleceğe, kutsanmış Kurtarıcıları'nın gelişine bakmaktalardır. Bu sözlerin uygulamadaki sonucuysa şudur: Uyanık olmaya ve dua etmeye kendini vermiş bir halk olmaya çalışmalıyız. Rabbimiz'in döneceği saati bilmiyoruz. Kurtarıcımız'ın bizzat söylediği gibi, "İşte tez geliyorum! Vereceğim ödüller yanımdadır. Herkese yaptığının karşılığını vereceğim" (Vah. 22:12). Bu sözler, imanlılara Mesih'e sadakatle kulluk etmeleri için nasıl teşvik olmaktadır?

PEYGAMBERLİK KİTAPLARI'NA GİRİŞ

PEYGAMBERLİK KİTAPLARI'NA GİRİŞ

Peygamberlik, Eski Antlaşma'da kâhinler ve krallarla birlikte üç meshedilmiş hizmet veya vazifeden biriydi. Kâhin, Tanrı'nın karşısında insanın temsilcisiyken, peygamberse, basit bir tanımla, halkın karşısında Tanrı'nın temsilcisiydi. Meşru kâhinler Levi oymağıyla ve Harun'un ailesiyle sınırlı ve Yahuda kralları da Davut soyuyla sınırlıyken, peygamberler her oymaktan veya uğraşıdan olabilirdi. Ancak onlar doğrudan Rab'bin çağrısıyla ve görevlendirmesiyle hizmet ediyorlardı. Bu hizmet gönüllü bir hizmet değildi.

Tanrı'nın temsilcisi olarak peygamber, Tanrı'nın ağzı gibiydi ve ancak ve ancak Tanrı'nın ona vahyetmiş olduğu şeyi konuşurken yetki sahibiydi. Bu hizmet için kullanılan başlıca unvanlar bunun altını çizmektedir. Samuel'le Davut'un döneminde, her ne kadar yalnızca bu dönemle sınırlı olmasa da peygamber için "Bilici" unvanı kullanılıyordu. "Tanrı adamı" unvanıysa Eski Antlaşma boyunca şu gerçeği vurgulamak üzere ortaya çıkmaktadır: Bunlar, Rab'bi tanıyan ve Tanrı tarafından özel görevlere gönderilmiş olan adamlardı. En yaygın kullanılan unvanın çevirisiyse "peygamber"dir. Bunun temel anlamına dair farklı fikirler mevcuttur ancak kuvvetle muhtemel, bu unvanın fiil hâli basitçe "konuşmak" anlamına gelmektedir. Peygamber kesinlikle Tanrı'nın sözünü konuşan biri olsa da aslında bunun isim hâli İbranicede edilgen yapıdadır. O hâlde peygamber önce kendisine konuşulan, sonra buna karşılık bu mesajı başkalarına konuşan biridir. Peygamberin tek yetkisi, "Rab şöyle diyor" (Hez. 2:4) derken geçerlidir. Başlıca kullanılan tüm tabirler, mesajın vahiy olarak alınışına vurgu yapmaktadır. Yetkiye sahip olan şey insanın fikri değil, Tanrı'nın sözüydü.

Peygamberler Tanrı'nın mesajını aktarmak için çeşitli yollara başvurdular. Tanrı'nın talimatına itaat ederek, çoğu zaman gerçeği örneklemek veya pekiştirmek üzere sembolik (simgesel) eylemler sergilediler. Örneğin, Hoşea'nın aile resmi, kendi halkının tüm sadakatsizliğine karşın Tanrı'nın sarsılmaz sevgisini resmediyordu. Tutsaklığı simgelemek için Yeremya'nın boyunduruk giymesi (Yer. 28) ve kuşatmayı resmetmek için Hezekiel'in örnek bir kent çizmesi (Hez. 4) Tanrı tarafından buyrulan özel canlandırmalardı. Peygamberlerin birçoğu benzer ve bazen de tuhaf

olan şeyler yaptılar ancak bunlar her zaman Tanrı'nın talimatıylaydı. Semboller Tanrı tarafından buyrulduğundan, yetki taşıyorlardı.

Ancak peygamberler en başta, Tanrı'nın sözünü, zihin, duygu ve irade dahil olmak üzere insanın tamamına yönelten vaizlerdi. Sadece kafaya değil, yüreğe vaaz ettiler. Sadece bilgi aktarımı yapmadılar, duyguları hareketlendirip cevap doğurmaya çalıştılar. Bu doğrultuda, peygamberler esasında somut günahlara, Tanrı'nın ahlak yasasının hem dinî hem de sosyal ihlallerine karşı vaaz eden reformculardı (Mik. 3:8). Günahı açığa çıkarmanın ve mahkûm etmenin yanı sıra, peygamberler tövbeye yönelik çağrılar ve Tanrı'nın antlaşma taleplerine uyulmasına yönelik yakarışlarda bulundular (Yer. 6:16). Musa'nın teolojisi, özellikle de Yasa'nın Tekrarı kitabı kapsamında, hemen hemen her peygamber vaazının Kutsal Kitap'a dayalı temeliydi. Yasa'nın Tekrarı, yani peygamberin iman açıklaması olmadan, peygamberleri anlamak pek mümkün değildir. Reformcular olmanın yanı sıra, peygamberler ayrıca halk için aracılar (Amo. 7:2) ve tövbesizlik karşısında yargılanma uyarısında bulunan bekçilerdi (Hez. 3; 33).

Peygamberlerin reformcu ve deneyimsel vaazlarının önemli bir parçası da Müjde'nin, yani Mesih'in vaaz edilmesiydi. Mesih, peygamber vaazlarının konusunun bizzat kendisi olduğunu onaylamıştır (Lu. 24:27). Aynı doğrultuda, Petrus şöyle yazmıştır: "İçlerinde olan Mesih Ruhu, Mesih'in çekeceği acılara ve bu acıların ardından gelecek yüceliklere tanıklık ettiğinde, Ruh'un hangi zamanı ya da nasıl bir dönemi belirttiğini araştırdılar" (1.Pe. 1:11). Mesih'e dair bu vaazın bir kısmı Mesih'in hem birinci hem de ikinci gelişine dair öngörüleri içeriyordu.

Peygamberlik öngörülerini (kehanetlerini) ele alırken, peygamberlerin vaazının küçük ancak önemli bir bileşeni olan bu öngörüsel peygamberliklere dair akılda tutulması gereken bazı kilit unsurlar vardır. Kehanetler bile nihayetinde sadece zihne değil, yüreğe yöneltilmiştir. Tanrı şimdiyi etkilemek üzere geleceği açıklamıştır, yani vahyetmiştir. Öngörüsel peygamberlikleri doğru bir şekilde kullanmak, daima geleceği şimdiye uygulamaktan geçmektedir. Peygamberleri okurken ve onların öngörüleriyle karşılaşırken, peygamberliğin maksadının şu ilkelerini aklınızda tutun:

1. *Tanrı'yı yüceltmek.*

Peygamberlik Tanrı'nın kontrolde olduğunu belirtir. Tanrı'nın zaman ve durumlar üzerindeki mutlak kontrolü, O'nun her şeyin üzerindeki eksiksiz egemenliğine işaret eder. Öngörüsel peygamberlik bu kontrolü sergilemenin ve Tanrı'ya yücelik getirmenin çarpıcı bir yoludur. Tanrı, sonu başlangıçtan bilir çünkü hükmü veren O'dur. Bu yüzden de o şey kesindir. Hiçbir şey O'nun belirlemiş olduğu şeyi boşa çıkaramaz veya değiştiremez. Tanrı, Aden Bahçesi'nde Mesih vaadinde bulunduğundan (Yar. 3:15) ve Aden'den Beyt-

lehem'e bütün dakikalara hükmettiğinden bu yana, bu, Müjde'nin hayati bir bileşenidir. Mesih öngörüldüğü üzere zamanın doluluğunda gelmiştir. Böylece Mesih'in tekrar gelişiyle bütün dakikalar sonsuzluğa göç edene dek, O hüküm sürmektedir.

2. *İmanlıları yüreklendirmek.*

Peygamberlik güven doğurur. Kaçınılmaz olarak bu güven, şu güvencenin doğal bir sonucudur: Tanrı zamanı kontrol etmektedir ve bu nedenle de görünen ne olursa olsun, şimdiki zaman Tanrı'nın programının icrasının bir parçasıdır. Tanrı'nın açıkladığı geleceğe imanla bakmak, şimdinin geleceğe giden yolu hazırladığının garantisini vererek, şimdiki hizmet ve görev için güven doğurmalıdır. Peygamberliğin uygun bir şekilde uygulanması, Tanrı o vaadi yerine getirene dek etkin, cesur, gayretli ve güvenli bir görev icrası doğurmalıdır.

3. *Tanrı'nın isteğine yönelik arzuyu pekiştirmek.*

Peygamberlik, bekleyiş dolu umudu arttırır. Tanrı'nın vaat ettiklerini bilmek, vaadi deneyimleme arzusunu pekiştirir. Vaadi daha çok düşündükçe, vaadin somutlaşmasını da o kadar çok isteriz. Öngörüsel peygamberlik Tanrı'nın umudu canlı tuttuğu ve kendisine yönelik güveni ve bağımlılığı arttırdığı bir yoldur. Şimon'la Anna, Mesih'in gelişine dair öngörüler karşısında muhakkak bu beklentiye sahiplerdi (Lu. 2:25-26, 38).

4. *Günahkârları tövbeye ve kutsalları paklığa yöneltmek.*

Peygamberlik kutsallığı teşvik eder. Mesih'in gelişi sonuçsuz değildir; bizi O'nun ortaya çıkışı için hazır olmaya iter. Eğer Eski Antlaşma peygamberlerinin, peygamberliğin kullanımına dair söyledikleri bir şey varsa, o da şudur: Peygamberlik tövbe ve paklık için bir teşvik aracıdır. Örneğin, Yoel, Rab'bin büyük ve dehşet verici gününü tarif ettikten sonra, tövbe için klasik bir çağrıda bulunmuştur (Yoe. 2:11-13). Kutsal Yazı, şimdiki zamanı etkilemeyen herhangi bir peygamberlik kullanımının uygunsuz olduğu konusunda nettir. Eski Antlaşma peygamberleri geleceği her zaman şimdiye uyguladılar. Bu, basitçe onların vaazlarının bir parçasıydı.

Son olarak, peygamberleri okurken, onlara has yazım türüne ve tarzına dikkat edin. *İlk olarak*, peygamberlik mecazi yorumlanması gereken *sembolik bir dil* kullanır. Sembolizmi yorumlamak, sembolle o sembolü kullanarak gönderme yapılan arasın-

daki temas noktasını belirlemenizi gerektirir. Sembolizmin anlamı yüzeyde değildir; anlamı ayırt etmek dikkatli düşünmeyi gerektirir. Belirli bir düzeyde öznellik söz konusudur; dolayısıyla da aşırıya kaçmamak için ihtiyatlı davranmak şarttır. *İkinci olarak*, peygamberlik *olmak üzere olan bir dili* kullanır. Bu şu anlama gelir: Peygamberliğin kendisi zaman bakımından yerine gelişinden ne kadar uzak olursa olsun, öngörü sanki hemen olmak üzereymiş gibi yapılır. Bu maksatlı zamansal muğlaklık, peygamberlik dilinin en önemli özelliklerinden biridir. Bir peygamberliğin yerine gelişi kesin bir şekilde belirtilmediğinden, o peygamberliğin uygulanışı da sınırlandırılmamış olur. *Üçüncüsü*, peygamberlik farklı dönemlerdeki olayları *tek bir öngörü bağlamına* bağlayarak tek bir olay görüntüsü verme eğilimindedir. Buna, aşamalı peygamberlik olayları arasındaki zaman aralıklarını belirtmeksizin, yan yana getiren peygamberlik dürbünü adı verilir. Odak farklı dönemlerin zamanlamalarında değil, belirli gerçeklerindedir. Bu şekilde peygamberler çoğu zaman, bizim şu anda Mesih'in iki gelişi olarak bildiğimiz gelişlerini birbirine bağlamıştır (örneğin, Yşa. 61:2'yle Lu. 4:17-21'i karşılaştırın. Mesih'in peygamberliğin yerine geldiğini bildirmeden önce okumasını nerede bitirdiğine özellikle dikkat edin).

YEŞAYA

YEŞAYA'YA GİRİŞ

YAZAR:

Yeşaya –adı "Yahve kurtuluştur" anlamına gelir– onun adını taşıyan peygamberliğin tek yazarıdır (1:1). Amots'un oğlu olarak tanımlanır ve Güney Krallığı'nda peygamber olarak hizmet etmiştir. Bununla birlikte, peygamberliğinin kapsamı Yahuda'nın sınırlarını aşmakta, Aram'ı, Moav'ı, Mısır'ı, Sur'u, Asur'u ve Babil'i de içine almaktadır. Yeşaya'nın yazım tarzının ihtişamı ve Yahuda krallarına olan erişimi, onun iyi eğitimli biri olduğuna ve ulusta nüfuz sahibi olan bir aileye üye olduğuna işaret etmektedir. Yahudi geleneğine göre, babası Amots, Kral Amatsya'nın kardeşidir. Eğer bu doğruysa, Yeşaya, Kral Uzziya'nın küçük kuzenidir. Peygamber Yeşaya'nın yazıları, onun hem müthiş öğrenime ve zekâya hem de büyük cesarete sahip biri olduğunu göstermektedir. Efsaneye göre, Yeşaya, Manaşşe'nin hükümdarlığının ilk başlarında şehit edildiğini söylemektedir ancak Kutsal Yazı bu konuda sessizdir.

On sekizinci yüzyılda akılcılık ve Kutsal Kitap şüpheciliğinin yükselişiyle birlikte, bazı uzmanlar bu peygamberliğin birliğini sorgular olmuş ve birden fazla yazar olduğuna dair teoriler öne sürmüşlerdir. Dil ve tarzdaki, teolojik fikirlerdeki ve içerikteki sözde farklılıklara dayanarak, bazıları iki yazar (40. bölümden itibaren Yeşaya'dan ayrı ikinci bir yazar), bazılarıysa üç yazar (56. bölümden itibaren üçüncü bir yazar) öne sürmüştür. Bu teorilerin özünde, gelecek olaylara ilişkin doğaüstü peygamberliklerin inkârı yatmaktadır. Sonraki bölümlerin Yeşaya'dan sonra gelen biri tarafından yazılmış olması gerektiği varsayımına yol açan şey budur. Şüpheciler için özellikle sorun teşkil eden şeyse Koreş'e yapılan atıflardır (44:28; 45:1) ki Koreş, kitabın ilk kısmındaki olaylardan neredeyse iki yüz yıl sonrasına dayanmaktadır. İlahi esinlemeye inananlar için öngörüsel peygamberlikte hiçbir sorun yoktur çünkü nihai Yazar olan Tanrı sonu başlangıçtan bilmektedir (46:10). Rab İsa kitabın ilk ve ikinci kısımlarını aynı yazarın yazdığını onaylamış, 6. bölümle 53. bölümün sözlerini tek bir yazar olarak Peygamber Yeşaya'ya atfetmiştir (Yu. 12:37-41).

TARİH:

Yeşaya 1:1, Yeşaya'nın hizmetini Uzziya, Yotam, Ahaz ve Hizkiya'nın yönetimleri sırasına tarihlendirmektedir. Yeşaya en geç M.Ö. 740 yılında, Kral Uzziya'nın öldüğü yılda (6:1) hizmetine başlamıştır ancak Uzziya'nın hükümdarlığının sonlarına doğru vaaz etmeye başlamış olabilir. Son tarihsel referans, Asur Kralı Sanherib'in M.Ö. 680 yılında gerçekleşen ölümünü kaydetmektedir (37:38). Dolayısıyla, M.Ö. 740 ila 680 yılları, Yeşaya'nın hizmetinin ve kitap olarak derlenmesinin genel dönemini belirtmektedir ancak bu tarihlerin ötesine uzanıyor da olabilir. Bu, Yeşaya'yı Mika (güneydeki bir peygamber), Hoşea, Amos ve hatta belki de kuzeydeki Yunus'la çağdaş yapmaktadır.

Yeşaya'nın yazdığı dönem büyük bir değişim dönemiydi. Uzziya'yla Yotam'ın altında, Yahuda Krallığı sınırlarını genişletmişti ve büyük çaplı inşa projelerine girişmişlerdi. Bu refahın etkisi, insanları Rab'be daha az bağımlı kılmak oldu ve böylece onları bolca kutsayan Tanrı'dan yüz çevirerek büyük günahlara battılar. Bu ruhsal gerileme hem dinen hem de siyaseten akılsızca davranan Ahaz'ın hükümdarlığında zirve yaptı. Dinen, Tanrı'yı izlemekte başarısız oldu ve iğrenç putperest uygulamalar getirdi, tapınağı dahi kirletti. Siyaseten, İsrail'le ve Aram'la çatışmaları kendisinin yardım için Asur'a koşmasına sebep oldu. Tanrı'ya yaraşır Kral Hizkiya durumları düzeltmeye çalıştı ancak dinden dönme fazlasıyla kök salmıştı ve gelecek olan yargıyı önlemek kaçınılmazdı. Gelmekte olan o yargı, Yeşaya'nın vaazındaki devamlı bir temaydı.

Dünya sahnesi de değişiyordu. Asurlular bir imparatorluk oluşturma yolunda amansız askerî güçle birlikte sınırlarını genişletiyorlardı. Asurlular Tanrı tarafından İsrail'i cezalandırmak üzere kullanılan araçlar oldular ve Yahuda'ya da tehdit oluşturdular. Tanrı'nın merhameti ve ilahi takdiriyle bu noktada sürgünden esirgendiler ancak Babil yaklaşıyordu.

TEMA:

Tanrı'nın yüceliği için günaha karşılık yargılama ve gelmekte olan Mesih'teki lütuf sayesinde kurtuluş.

AMAÇ:

Yahuda'da günahta ısrar edenleri bekleyen yargıya dair uyarıda bulunmak ve Rab'bi arayanları teselli etmek; çünkü Tanrı, antlaşmasını inkâr etmemişti.

TOPLU BAKIŞ:

Yeşaya'nın Kurtuluş Vahyi'ne Katkısı

Yeşaya'nın dehası eşsizdir. Bu kitap her yönden edebî bir şaheserdir. Dili zengindir ve betimlemesi güzeldir. Ancak tarzın ihtişamından da öte olan şeyse, sonsuza dek kalıcı Müjde mesajının ihtişamıdır. Pavlus'unkine denk bir teolojik titizlikle, bu müjdeci peygamber karşılıksız ve egemen bir lütuf mesajı bildirmektedir. Bir Müjde vaizi olarak Yeşaya, insanın bir kurtarıcıya olan ihtiyacını apaçık bir şekilde önüne koymaktadır. Günah bilinci olmadan, ihtiyaç hissiyatı da olmaz. Ancak insanın günahları onu Tanrı'dan ayırmıştır (59:2) ve Tanrı müdahalede bulunmadığı sürece insan umutsuz durumdadır.

İnsanın durumunun dehşeti, Yeşaya'nın vahyi ışığında görünür olmaktadır: Kutsal Olan'ı (1:4), sınırsız ihtişam ve yücelik Kralı'nı (6:1-5) reddettik. Rab'bin günü geldiğinde Tanrı, insanın Tanrı'yı yüceltmek yerine kendini yüceltmeye yönelik bütün çabalarını yıkacak çünkü o gün yalnızca Rab yüceltilecek (2:10-22). İnsanın Kutsal Olan'ın karşısında isyanına ve yozlaşmasına rağmen, Tanrı bir müjde sunmakta ve tövbe buyurmaktadır. Bu, Tanrı'nın seçilmiş Kulu, Tanrı'yla insan arasındaki tek Aracı olan Mesih'te bulunan bir müjdedir. Yeşaya, Müjde'yi Mesih'in kefaret eden ölümü ve zaferli dirilişi bağlamında tanımlamaktadır. Dört Müjde Kitapları'nın anlatıları bile, Mesih'in ölümünün ve dirilişinin tarihselliğini detaylandırma açısından Yeşaya'nın öngörüsü kadar canlı değildir (53:1-12); ve Mesih'in, "Bana gelin" dediği lütufkâr daveti (Mat. 11:28) karşılığını Yeşaya'nın çağrısında bulmaktadır (Yşa. 55:1-13).

Yeşaya hem Mesih'in kim olacağı hem de fidyeyle kurtuluşu gerçekleştirmek üzere ne yapacağını açıklamaktadır. Bazen Yeşaya'nın İmmanuel üçlemesi olarak bilindiği üzere Yeşaya, Kurtarıcı'nın (1) bakireden doğup bizimle olan Tanrı, (2) hüküm sürmek üzere doğmuş Oğul ve (3) kusursuz adaleti uygulayacak olan Ruh'la dolu Kral olacağını açıklamıştır (7:14; 9:6-7; 11:1-5). O ayrıca Ruh'la meshedilmiş iyi haber vaizi olacaktır (61:1-3). Tanrı'nın ideal ve seçilmiş Kulu olup Aracı'nın her işlevini yerine getirecektir (42:1-7; 49:1-12; 50:4-10; 52:13-53:12). Yeşaya bizim şu anda Mesih'in iki gelişi olarak bildiğimiz gelişlerini detaylandırmaktadır. En hafif tabirle, Yeşaya'nın kurtuluş mesajına katkısı muazzamdır. Eğer Yeşaya, Tanrı'nın lütufkâr Mesih Müjdesi'nin tek vahyi olsaydı, ihtiyacımız olan bütün Müjde'ye hâlâ sahip olurduk.

Yeşaya'nın gelmekte olan Mesih'e dair görümü Tanrı'nın krallığı etrafında döner, Rab'bin kutsal dağı olan Siyon'la simgelenir ancak bununla birlikte yeni gök ve yeni yeryüzüne dair büyük umutta her şeyi kapsar (65:17-22; 66:22). Bu krallık Tanrı'nın doğruluğuyla ve kurtarışıyla, ancak aynı zamanda yargıyla ve yıkımla gelmektedir. Şöyle ki, Yeşaya bize bu üç gerçekliği –kurtuluş, yargı ve Tanrı'nın

yüceliği– birbirinden ayıramayacağımızı öğretmektedir. Kul'un kendisi bile, eğer halkını günahlarından kurtaracaksa, ilahi yargıdan geçmek zorundadır (53:4-6).

Yargının, kurtuluşun ve ilahi yüceliğin iç içe geçişi, Yeşaya'nın esas dinleyici kitlesi için doğrudan geçerlilik taşıyordu. Yahuda, İsrail'in deneyimlediği türdeki yargıdan muaf olmayacaktı. Yargı ve kurtuluş temaları, bu ikisinin birbirini dışarıda bırakmadığını gösterecek bir şekilde iç içe işlenmektedir. Bundan ziyade, Tanrı kendi antlaşma amacına örnek teşkil eden bir kalıntı imanlı grubunu paklamak ve ortaya çıkarmak üzere yargıyı kullandı. Onlara Mesih aracılığıyla gelecek harika bir umut verilmiştir. Yine de Rab'bin yollarını reddedenler için açık uyarılar mevcuttur ve bu uyarılar Kutsal Kitap'ta geçmekte olan bazı en ayıltıcı cehennem tasvirleriyle sonlanmaktadır (34:10; 66:24).

GENEL HATLAR:

I. Giriş (1:1)

II. Siyon İçin Yargı ve Kurtuluş (1:2—12:6)
- A. Çocuklar Mı, Asiler Mi? Siyon Mu, Sodom Mu? (1:2–31)
- B. Yükseltilen Bir Tek Rab (2:1–22)
- C. Tanrı Büyük Adamlara ve Zengin Kadınlara Karşı (3:1—4:1)
- D. Meyve Veren Dal, Değersiz Bağ (4:2—5:7)
- E. Dünyasal Hazcılara Yönelik Altı Vah (5:8–30)
- F. Yeşaya'nın Kutsal Kral'a Dair Görümü (6:1–13)
- G. Ahaz ve İmmanuel Vaadi (7:1–25)
- H. Asur'un Tufanı ve İmmanuel'in Toprakları (8:1–22)
- I. Mesih'in Hükümdarlığı (9:1–7)
- J. O'nun Eli Hâlâ Uzanıyor (9:8—10:4)
- K. Tanrı'nın Asur'u Kullanışı ve Yargılayışı (10:5–34)
- L. Ruh'la Dolu Kral ve İsrail'in Sevinci (11:1—12:6)

III. Uluslara Karşı Peygamberlikler (13:1—23:18)
- A. Babil'e Karşı Rab'bin Günü (13:1—14:23)
- B. Asur'a ve Filist'e Dair Peygamberlikler (14:24–32)
- C. Moav'a Dair Peygamberlik (15:1—16:14)
- D. Aram'a, Yakup'a ve Etiyopya'ya Dair Peygamberlikler (17:1—18:7)

E. Mısır'a Dair Peygamberlik (19:1–25)
F. Yeşaya'nın Mısır'a ve Etiyopya'ya Karşı Belirtisi (20:1–6)
G. Babil'e, Edom'a ve Arabistan'a Dair Peygamberlikler (21:1–17)
H. Yahuda İçin Görüm Vadisi (22:1–25)
I. Sur'a Dair Peygamberlik (23:1–18)

IV. Küçük Mahşer (24:1—27:13)
A. Göklerin ve Yerin Yıkımı ve Tanrı'nın Krallığının Gelişi (24:1–23)
B. Diriliş Ezgileri ve Sonsuz Yaşam Ziyafeti (25:1—26:19)
C. Yargı Günü ve Verimlilik (26:20—27:13)

V. İsrail, Yahuda ve Edom İçin Vahlar ve Umut (28:1—35:10)
A. Efrayim ve Yeruşalim İçin Vahlar ve Vaatler (28:1—29:24)
B. Mısır'a Değil, Rab'be Güvenme Çağrısı (30:1—31:9)
C. Kral ve Ruh (32:1–20)
D. Kral ve Sonsuz Ateş (33:1–24)
E. Bütün Uluslara, Özellikle de Edom'a Karşı Rab'bin Kılıcı (34:1–17)
F. Kurtarılmışları İyileştirmek İçin Tanrı'nın Yüceliğinin Gelişi (35:1–10)

VI. Yahuda İçin Kurtuluş ve Asur İçin Yargı (36:1—39:8)
A. Asur Kralı, Rab'be Karşı Şöyle Diyor (36:1–22)
B. Rab, Asur Kralı'na Karşı Şöyle Diyor (37:1–38)
C. Hizkiya'nın Duası ve Şifası (38:1–22)
D. Hizkiya'nın Babil'e Karşı Böbürlenmesi (39:1–8)

VII. Rab'bin Kulu Aracılığıyla Yenilenme (40:1—55:13)
A. Tanrı'nın İsrail İçin Tesellisi ve Büyüklüğü (40:1—41:29)
B. Rab'bin Kulu ve Yakup'un Körlüğü (42:1–25)
C. İsrail'in Kurtarıcısı ve O'nun Tanıkları (43:1—44:28)
D. Koreş'in Çağrılışı ve Babil'in Yıkılışı (45:1—47:15)
E. Rab'bin İsrail'e Seslenişi (48:1–22)
F. Rab'bin Kulu ve İsrail'le Diğer Ulusların Kurtuluşu (49:1–26)
G. Uysal Kul ve İmansızlar (50:1–11)

H. Kurtuluş Müjdesi (51:1—52:12)
I. Acı Çeken Kul ve Günahkârların Yerine Geçen Kişi (52:13—53:12)
J. Kocasıyla Barışan Kadın ve Çocukları (54:1–17)
K. Müjde Çağrısı (55:1–13)

VIII. Kurtuluş ve Doğruluk İçin Hazırlık (56:1—66:24)
A. İmanlı Yabancılara Vaatler ve Kör Önderlere Azarlar (56:1–12)
B. Yakup'taki Günahkârlara Tembihler (57:1—59:21)
C. Rab'bin Siyon'a Yücelikle Gelişi (60:1—62:12)
D. Göksel Savaşçı'nın Gelişi (63:1—64:12)
E. Yargı ve Yeni Yaratılış (65:1—66:24)

1. BÖLÜM

1. Akılsızlığımız içerisinde çoğu zaman günahı hafife alırız ancak Tanrı ondan nefret eder. Bu düşünceyi yüreklerimize kazımamız ve Davut'la birlikte, "Akılsızlığım yüzünden yaralarım iğrenç, irinli" diye itiraf etmemiz gerekiyor (Mez. 38:5). Günahın üzerimizdeki etkisini göz önünde bulundurmak söz konusu olduğunda, nasıl da aklımızı kaybetmişçesine başarısız oluyoruz! Öyle kolay bir şekilde dünyevi düşüncelerin tesirine kapılıyoruz ki, dışsal ikrarımız O'nun Sözü'ne ve yollarına yönelik içsel sevgimizle örtüşmediği zaman, bunun Tanrı'ya leke sürdüğünü unutuyoruz. 2-4. ayetler bize Tanrı'nın günaha bakışı hakkında ne öğretiyor?

2. İsrail'in kötülüğü öyle büyüktü ki, Sodom ve Gomora gibi cezalandırılmayı hak etmişti. Yine de korkunç günahlarına rağmen, sanki onlarla Tanrı arasında her şey yolundaymış gibi tapınağa gidiyor ve gerekli kurbanları sunuyorlardı. Belirli bir dine sahiplerdi ancak o dinin gücünden veya gerçekliğinden bihaberlerdi. Kendilerinden memnunlardı ancak Tanrı onların dinini putperestlik olarak görüyordu. Kiliseye katılmak ve her türlü ibadet eyleminde bulunmak ancak bunların hepsini içtenlik ve gerçek olmadan yapmak ne yazık ki mümkündür. Bu bize Tanrı'yı hoşnut eden ibadet hakkında ne öğretiyor?

2. BÖLÜM

1. Yahuda, Uzziya'nın hükümdarlığı süresince fazlasıyla refah bulmuştu ve bu onların yüreklerini Tanrı'dan uzaklaştırdı. Biz de oldukça maddeci bir toplumda yaşıyoruz; mal varlığı ve zenginlik birçoklarının putu olmuş durumdadır. Tanrı'nın lütfu sayesinde, kendimizi zenginlik sevdasına karşı korumak zorundayız. Böyle aşırılıkların devası 5. ayette büsbütün mevcuttur: "Ey Yakup soyu, gelin RAB'bin ışığında yürüyelim." Elçi Yuhanna bize şöyle hatırlatıyor: "Ama O ışıkta olduğu gibi biz de ışıkta yürürsek, birbirimizle paydaşlığımız olur ve Oğlu İsa'nın kanı bizi her günahtan arındırır" (1.Yu. 1:7).

2. 22. ayette önemli bir tembih yer almaktadır: "İnsandan el çekin" (Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Başka bir deyişle, güveninizi insana bağlamayın, en büyük insana dahi bağlamayın çünkü insan güvenilmezdir ve çoğu zaman yanlış bir rehberdir. Tanrı'ya güvenmeyip insana güvenenler Tanrı'yı hor görür olurlar. Bunun için, imanlı böyle akılsızlıklara karşı uyarılmaktadır ki bunlar sonunda büyük hüsrana, kedere ve utanca götürür. Rab'bin gelmekte olan gününe inanmak (10-21. ayetler) insana bel bağlamayı bırakmamıza nasıl yardımcı olur?

3. BÖLÜM

1. Yeşaya'nın dönemine hâkim olan gösterişçi materyalizm bugün de birçok toplumun öne çıkan özelliğidir. Tanrı'nın kendini beğenmiş insanlara yönelik yargısının bir kısmı, onların tüm ıvır zıvırlarını ortadan kaldırması ve onları zayıf ve etkisiz bir önderliğe sahip bir yönetime mahkûm etmesi oldu. Eğer bugün toplum aynı günahlarla suçluysa, aynı cezalara tabidir. Bu bölümü okumak birçok yönden günümüzün gazetelerini okumaya ve sonrasında da aynaya bakmaya benzemektedir. Yönetimde akılsızlık ve sorumsuz faaliyet var; Tanrı'nın yasalarını bozuyorlar ve onların yerine, kutsal olmayan kanunlarıyla toplumlarımızı daha da fazla günaha ve ruhsal yoksulluğa sürükleyen tanrısız ve toy politikacıların kaprislerini koyuyorlar. Bu bölüm Hristiyanlara uluslarımız için dua etme konusunda nasıl yol gösterebilir?

4. BÖLÜM

1. Bu kısa bölüm, her ne kadar yargıyla başlasa da hızlıca harika kurtuluş konusuna geçiyor. Mesih'ten ve O'ndan doğan büyük teselliden bahsediyor. O, aynı anda hem Tanrı Oğlu hem de Davut Oğlu olan Dal'dır. Bütün umudumuzun yattığı kişi O'dur. İnsanın kendi adının Yaşam Kitabı'nda yazdığını bilmesi, günahın kirinden arındırılması ve paklanması ve İsa Mesih'le bir olma sayesinde lezzetli meyve vermesi büyük bir kutsamadır. Mesih'teki imanlılar denenme ve sıkıntı zamanlarında bütün tesellinin Tanrısı'nı tanıyabilirler çünkü O sıcağa ve fırtınaya karşı sığınağımızdır.

5. BÖLÜM

1. Bağ ezgisi Mesih'in öğretisine örnek oluşturmaktadır: "Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek" (Lu. 12:48). Bu ezgi Rab'bin sağladığı büyük ilgi, dikkat ve geliştirme ayrıcalıklarını tarif etmektedir. Ancak her avantajın sağlanmasına rağmen, asma yabani ve ekşi üzümler verdi. Sonuç olarak da Rab onları savunmasız bıraktı. Bu özellikle Hristiyan bir çevrede büyüyen ve ruhsal faydaları cepte sayanlar için bir uyarıdır. Siz ne tür meyve veriyorsunuz? Adalet ve doğruluk mu, yoksa günah ve baskı mı?

2. Bu bölümdeki altı vah ifadesini günümüzün toplumunda mevcut olan durumla mukayese etmek faydalı ve ayıltıcı olur. Bencillik, hazcılık (hedonizm), kendi kendine bel bağlama, çarpık düşünce, kibir ve çarpık yasal sistem bugün de o günkü kadar yaygındır. İnsanın Tanrı'nın yasasını ve yetkisini reddetmesiyle birlikte bütün doğru ve yanlış bilincinin tepetakla edilmiş olması üzücü bir gerçektir (20, 24. ayetler). Ancak imanlı asla cesaretini yitirmemelidir. Tanrımız hüküm sürüyor ve O gururlu günahkârları alçaltarak kendi kutsallığını ve adaletini yüceltecektir.

Birçokları Tanrı'ya isyan eden gururlulara hayranlık duysa da bu bölüm bize onlara acımayı ve onların tövbe ve imanla Mesih'e dönmesi için dua etmeyi öğretmektedir.

6. BÖLÜM

1. Kriz zamanlarında Rab'bi yeni baştan deneyimlemek kadar gerekli olan başka bir şey yoktur. Uzziya elli yıldan uzun bir süre boyunca krallık yaptı ve şimdiyse ölüydü. Gelecek belirsizdi ve Tanrı'nın Yeşaya için onun hizmetini o günden ileriye taşıyacak bir sözü vardı. Tanrı'nın Yeşaya'ya gösterdiği şeyi bizim de görmemiz iyi olur. Yeşaya'nın görümü üzerinde derinlemesine düşünürken, onun aldığı talimatlara ve çıkardığı derslere dikkat edin. İlk olarak, yukarıya baktı; Tanrı'nın mutlaka kutsal olduğunu, görkemli tahtından egemence hüküm sürdüğünü gördü. Seraflar'ın örneğinde de görüldüğü üzere, O'na ibadet ve kulluk etmek esastır. İkinci olarak, kendi içine baktı; kendi kirliliğini ve değersizliğini gördü. Üçüncü olarak, Tanrı'nın sunağına baktı; kendi günahına arındırma ve kefaret sağlayan Tanrı lütfunun büyüklüğünü gördü. Son olaraksa, dış dünyaya baktı; Rab'bin kendisini vaaz etmek üzere gönderdiği insanları gördü. Çoğu insan Tanrı'yı reddedecekti ancak bu da Tanrı'nın isteğiydi. Bununla birlikte, bazıları Tanrı'nın kutsal soyu olarak kurtulacaktı. Bu görümün her bir yönü bugün Mesih'in kilisesine nasıl uygulanır?

7. BÖLÜM

1. 14. ayette ne kadar da kutsanmış bir vaat aktarılmaktadır! Üstelik bu vaat, ona Yeni Antlaşma penceresinden bakan bizler için daha da harikadır. Vaat yücelikle yerine gelmiştir: İmmanuel, yani "Tanrı bizimle" gelmiştir ve O'nun lütfunu alan bizler içimizde Mesih'in sevincine sahibiz. Bu bizim canlarımıza nasıl da güven, sıkıntı ve denenme zamanlarında nasıl da teselli olmalıdır! Tanrımız yolun her adımında bizimledir ve bizi güvenlik içinde sonsuz rahata kavuşturacaktır. Dolayısıyla O'na hayran olalım ve O'nu övelim. Tanrı Oğlu'nun bizim etimize ve kanımıza büründüğünü bilmek, O'nun bizi asla bırakmayacağına veya terk etmeyeceğine dair imanlılara nasıl güvence verebilir?

8. BÖLÜM

1. İmanlılar olarak, Rab zor zamanlarda yüzünü bizden gizliyor gibi göründüğünde, Yeşaya'yla birlikte şöyle demek zorundayız: "RAB'bi özlemle bekliyorum" (17. ayet). O'nun bizimle olduğunu hatırlayalım. Bu olacak olana boyun eğmek değil, canlı ve bekleyiş dolu bir imandır. İnsanların planlarının ve komplolarının ne olacağından korkmak yerine, sadece Rab'den korkalım. O'na duayla seslenelim ve O'na yakaralım çünkü eğer sabırla beklersek, O bize kesinlikle gelecek ve yolun her adımında bizi yönlendirecektir.

2. "Tanrı'nın öğretisine ve bildirisine dönmek" (20. ayet) bizim düzenli uygulamamız olmalıdır. Hristiyanlar, Kutsal Kitap'ın neye inanacağımız ve ne yapacağımız konusunda bizim yegâne ilahi kuralımız olduğuna inanırlar. Kutsal Kitap her şeyde mihenk taşı olmak zorundadır. O bizim görmemizi sağlayan kandilimiz ve izlediğimiz rehberimizdir. Tanı Sözü bize muhakemeyi öğretir; onun öğüdü popüler fikirlere ve uygulamalara ters olabilir ancak o mutlak gerçektir. Her türlü sahte ruhsallığa kapılmış bir dünyada, her gün Kutsal Kitap'ın ışığında nasıl yürüyebiliriz?

9. BÖLÜM

1. Yeşaya'nın İmmanuel üçlemesi (6. ayet) özünde Mesih'in varlığının bu dünyada yarattığı muazzam farkı açıklamaktadır. Yeşaya bu peygamberliği verdiğinde ulus, Asur hâkimiyeti ve baskısı altında karanlıktaydı. O, peygamberlik içgörüsüyle, karanlıktakilerin büyük bir ışık görecekleri bir zamanı gördü. Mesih'in varlığı her şeyi değiştirmektedir; O daima karanlığa ışık verir. Mesih'in yeryüzündeki hizmeti boyunca Celile için doğru olan, yüce Müjde'nin ışığının parladığı her birey için doğrudur. Mesih fark yaratır. O sizin yüreğinizde parlıyor mu?

2. İsa akılsızlar ve bilgisizler için bilge öğütçüdür, onlara doğrudan Tanrı'nın bilgeliğini getirir. O, zayıfların ve mazlumlarım güçlü savunucusudur, onları düşmanlarından kurtarır. O, öksüzlerin ve yalnızların sevecen babasıdır, onlarla daima ilgilenir. O, yaşamları boyunca tek bildikleri Tanrı'yla, başkalarıyla ve kendileriyle çatışmak olanların barışsever hükümdarıdır. Mesih'in dört unvanından (6. ayet) hangisi şu anda sizin için en faydalı olandır? Ona nasıl tutunabilir ve onu O'na imanla yürümek üzere nasıl kullanabilirsiniz?

10. BÖLÜM

1. Dünyada Rab'bin halkı için büyük cesaret kırıklığı olabilecek bir sürü şey olmaktadır ve bu şeyler bizi kişisel olarak etkilediğinde daha da zor olmaktadır. Böyle zamanlarda, yaşamlarımızın Tanrı'nın ellerinde olduğunu ve "Tanrı'yı sevenlere... bütün şeylerin birlikte iyilik için işlediğini" hatırlamak zorundayız (Rom. 8:28 – Bünyamin Candemir Çevirisi). Rab en kötü insanlar üzerinde bile hüküm sürmektedir. Onlar, niyetleri bu olmasa da sadece O'nun isteğini yerine getirebilirler ve sonunda O günahlarından ötürü onları cezalandıracaktır. Denenmeler üzerimize geldiğinde bunda büyük teselli bulalım. Rab bizi iyiliğimiz için terbiye etmektedir. Değnekle karşılaşabiliriz ve bu değnek, İsrail'in Asur ordusuyla karşılaştığı gibi, düşman şeklinde olabilir. Ancak değneğin Rab'bin elinde olduğunu hatırlayalım. O nihayetinde kontroldedir. Denenmelerimizin ağırlığı "kısa bir süre" içindir (1.Pe. 1:6).

11. BÖLÜM

1. Bu, Yeşaya'nın İmmanuel üçlemesinin üçüncü kısmıdır ve Mesih'e kim olduğu ve ne yaptığı için ibadet etmek için başka bir fırsat sunmaktadır. Mesih'i şu açılardan düşünün: İlk olarak, Tanrı-insan gizemini düşünün. Burada odak temelde beden almadaki alçalıştadır. Tanrı için bizimle birlikte olmak (İmmanuel) demek, Tanrı'nın Oğul Kişisi'nde fazlasıyla alçalması demekti (1. ayet). O'nun merhameti ne büyük bir gizemdir! İkinci olarak, Tanrı-insanın gücünü düşünün. Baba, O'nu bütün aracılık görevleri için Kutsal Ruh'la tamamen donatmıştır (2. ayet). Üçüncü olarak, Tanrı-insanın işini düşünün. O halkını kurtarır, düşmanları yok eder ve yanılmaz bir biçimde yargılar (3-5. ayetler). Akıbetimiz doğrudan O'na olan cevabımıza bağlıdır. Kesinlikle bu Kurtarıcı'ya tamamen güvenebiliriz. Bu bölüm bize tüm yüreğimizle Rab İsa'ya güvenmek için ne sebepler sunuyor?

12. BÖLÜM

1. Mesih günahkârın yerine geçtiği için Tanrı'nın öfkesinin uzaklaştırıldığını bilmek imanlı için ne kadar harikadır! O bizim için, bizim kendimiz için asla yapamayacağımız şeyi yapmıştır. O kurtuluş sağladı ve "yüceldikçe yüceldi" (Çık. 15:1). Yeşaya'yla birlikte şunu söyleyebildiğimizi bilmek canlarımıza büyük teselli olmalıdır: "Tanrı kurtuluşumuzdur. O'na güvenecek, yılmayacağız" (Yşa. 12:2). Tanrı Sözü yüreklerimize konuştuğunda, bizi heyecanlandırmalıdır. Emmaus yolundaki o iki öğrenci gibi olmalıyız. Onlar Mesih için şöyle demişlerdi: "Yolda kendisi bizimle konuşurken ve Kutsal Yazılar'ı bize açıklarken yüreklerimiz nasıl da sevinçle çarpıyordu, değil mi?" (Lu. 24:32). Siz Tanrı'yı övmek ve O'nun büyük işlerini başkalarına bildirmek konusunda istekli misiniz? Neden evet veya neden hayır? Bu bölüm imanlılarda böyle bir istek uyandırmak için ne gibi teşvikler sunuyor?

13. BÖLÜM

1. Burada Tanrı'yı yok saymak ve O'nun hükümdarlığına meydan okumak isteyenlerin kibrine ve gururuna karşı bir uyarı mevcuttur. Babil, Rab'be karşı dünyevi düşmanlığın zirvesini temsil etmektedir. Yine de böylesine kendini beğenmiş bir ruhun Rab'bin kudreti tarafından nasıl kolaylıkla ezildiğini görüyoruz. Müjde'nin düşmanları güçlü ve tehditkâr olabilir ancak Hristiyanların korkmalarına gerek yoktur. Daha kudretli olan Biri'ne sahibiz. Kötülerin vakti gelecektir ve sona gelindiğinde, onlar bu yaşam sahnesinden alınacaklar. Mezmur yazarının bize hatırlattığı gibi, "Gerçekten onları kaygan yere koyuyor, yıkıma sürüklüyorsun. Nasıl da bir anda yok oluyor, siliniveriyorlar dehşet içinde!" (Mez. 73:18-19). İmansızlar Rab'bin gelmekte olan gününün haberine nasıl cevap vermelidirler? İmanlılar nasıl cevap vermeliler?

14. BÖLÜM

1. Mesih'e asla tamamen güvenmedikleri için bir sürü dindar erkeğin ve kadının şu anda dehşet verici azap yerinde olduklarını düşünmek trajiktir. Azap yerinden gelen, "Bize mi benzedin?" sorusu (10. ayet – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi) bizi nasıl da hareketlendirmelidir! Eğer mezardan gelen bu sözleri duymaktan kaçınmak istiyorsak, kendimize şu soruları sormak zorundayız: Biz Mesih'te miyiz? Bizim evimiz sağlam kaya olan Rab İsa'nın üzerine inşa edilmiş durumda mı? Yoksa dinimizi gururun ve akılsızlığın kaygan kumu üzerine mi inşa ettik? Mezmur yazarıyla birlikte şöyle dua edelim: "Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi. Sına beni, öğren kaygılarımı. Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı, öncülük et bana sonsuz yaşam yolunda!" (Mez. 139:23-24).

15. BÖLÜM

1. Moav kendini fazlasıyla şımartan bir ulustu. Moavlılar uzun yıllar esenlik ve refah içinde yaşamışlardı ve işlerin kendileri için iyi gitmeye devam edeceğine fazla güvendiler. Gelecek hiçbir yargı olmadığını söyleyen akılsız felsefeyle kör oldular. Bencil yaşam tarzlarına devam ettiler; ta ki, birden habersiz yakalanana dek. Bu dünyada tanrısız yollarla refah bulanları asla kıskanmayalım çünkü onların sonu yıkımdır. Aksine, Hristiyanlar olarak Tanrı'ya şükredelim çünkü O, biz yeniden doğalım diye, yüreklerimizde bir lütuf mucizesi işlemiştir (1.Pe. 1:3-4). Ayrıca dua edelim ki, Tanrı yıkım gelmeden önce günahkârları büyük ihtiyaçları konusunda uykudan uyandırsın.

16. BÖLÜM

1. Kibir çok yıkıcı bir günahtır çünkü sağlam tavsiyeye kulak vermekten acizdir. Gururlu kişi tüm cevaplara sahip olduğunu düşünür. Başkalarına kulak vermez. Bu yüzden de Süleyman'ın Özdeyişleri 16:18'de şöyle okuruz: "Gururun ardından yıkım, kibirli ruhun ardından da düşüş gelir." Özellikle de söz konusu Tanrı'ya dair şeyler olduğunda öğretilebilir bir ruha sahip olmak ne büyük bir kutsamadır! Moav'a sığınak sunuldu ancak gururları onların Rab'den gelen lütufkâr teklifi kabul etmelerine izin vermedi. İyi ve doğru bir Kral'a tabi olmak istemediler. Bugün de Moav gibi birçok kişi vardır; kibirleri onları mahvetmektedir çünkü Davut Oğlu Kral İsa'ya tabi olmayı reddederler. Gurur neden Mesih'in krallığının böylesine acı bir düşmanıdır?

17. BÖLÜM

1. Canlarımızın düşmanı kullandığı yaklaşımlarda daima sinsidir; erkekleri ve kadınları, Rab'bin taleplerinin adil olmadığına ikna etmeye çalışır. Efrayim halkı böyle bir yalana kulak verdi ve antlaşma Tanrıları'na sırt çevirdiler, putperest bir halkla ilişki kurdular. Rab onlara refah verdi ancak refahları içerisinde kötülüğün sesine kulak verdiler. Tanrı olmadan daha iyi olacaklarını hayal ederek, O'ndan uzaklaştılar. Aynı akılsızlığı bugün de toplumda görmüyoruz muyuz? Kişisel çıkar arzusu, sayısız insana sefalet ve yürek acısı getirmiştir; iyi olan her şeyden mahrum, savunmasız kalmışlardır. Bunların hepsi, Rab'bi unutmuş olmalarındandır. Zihinlerini gerçek kayaları ve kurtuluşları olarak Rab'be bağlayanlarsa kutsanmış, bahtiyardırlar. Biz Tanrı'yı daima tek umudumuz olarak hatırlayan bir tutum nasıl geliştirebiliriz?

18. BÖLÜM

1. Tanrı'nın Etiyopya halkı için amaçları yargı ve kurtuluştu. Yeşaya'nın peygamberliği Tanrı'nın bütün muamelelerinde bu ikisini iç içe işlemektedir. Bir yandan, kötü ulusların üzerine gönderdiği düşmanlardan ötürü Rab'den korkmak zorundayız. Öte yandansa, bütün uluslardan ibadet edenleri kendisine topladığı için Rab'be umut bağlamak zorundayız. Yargı ve kurtuluş, Tanrı'nın yüceliği için bütün dünyanın üzerine gelecektir. Bu, küresel Müjde hizmetleri ve müjdeleme için itici bir güçtür. Ne zaman haberlerde diğer ulusları duyar veya o uluslardan insanlarla karşılaşırsanız, onlara yargının ve kurtuluşun bu ikiz merceğiyle bakın. Bu sizin yaşama şeklinizi nasıl değiştirmelidir?

19. BÖLÜM

1. Bu bölüm, Tanrı'nın diğer uluslara yönelik harika lütfunu açığa çıkarmaktadır. Mesih'te, bir zamanlar yabancı ve O'na düşman olan bizler, O'nunla tatlı paydaşlığa kavuşturulduk. O'nda Kutsal Yazı'nın kutsal dilini konuşuyoruz; çünkü içimizdeki, bize lütufkâr Tanrımız tarafından verilen yeni yürek bizim konuşmalarımızı değiştiriyor. Artık dünyeviliğe ve kötülüğe ilgi duymak zorunda değiliz çünkü artık düşüncelerimiz bizi kurtarmış ve zayıflıklarımızı iyileştirmiş olan Rab'be yönelmiş durumdadır. Tanrı tarafından kutsanmış olmak, O'nun ellerinin eseri olmak ve O'nda mirasımıza sahip olmak ne büyük bir ayrıcalıktır! Müjde'nin, eski düşmanları bir kutsallar paydaşlığına dönüştüren lütfu ne de harikadır! Siz Tanrı'nın son derece farklı insanları, kendisine yönelik ortak bir sevgi ve ibadetle birleştirişini deneyimlediniz mi?

20. BÖLÜM

1. Bu kısa bölümden insani kaynaklara ve güce güvenmenin akılsızlığını öğreniyoruz. Böyle şeyler bizi daima yarı yolda bırakır ve utanmamıza sebep olur. "RAB'be güven bütün yüreğinle" buyruğu bizim sorumluluğumuzdur (Özd. 3:5). Eğer kendi anlayışınıza bel bağlarsanız, başarılı olamazsınız. Umudunuzu insana bağlamak hayal kırıklığına ve nihayetinde de ilahi lanete yol açacaktır (Yer. 17:5-6). Kurtarıcı'ya, İsa Mesih'e güvenin; bütün ağırlığınızla O'na yaslanın. "Kutsal Yazı, 'O'na iman eden utandırılmayacak' diyor" (Rom. 10:11). Bu dünyanın Mısırları daima boşa çıkarır ancak Rab boşa çıkaramaz. İnsanın yardımına güvenmeye hangi şekillerde ayartılıyorsunuz? Güveninizi tümüyle Rab'be nasıl bağlayabilirsiniz?

21. BÖLÜM

1. Tanrı halkı bazen şiddetli baskıyla karşılaşsa da hatta belki buğday gibi dövülür gibi olsa da hâlâ İsrail'in Tanrısı'na güven dolu umutla bekleyebilirler. Egemen Rab bu dünyanın imparatorluklarını devirecek ve O'nun halkı bir gün, Mesih'in yüceliği gökleri doldururken, "Babil düştü!" diye bağıracak. Tanrı bunun hükmünü vermiştir, dolayısıyla da bu kesinlikle olacaktır. Bu nedenle, Hristiyanlar Tanrı'nın adaletinin galip geleceği beklentisiyle acı çekebilirler. Bu umut bizi bu dünyanın yollarına çekim duymaktan ve bu dünyanın tehditlerinden ürkmekten nasıl koruyabilir?

22. BÖLÜM

1. Şevna akılsız gururun bir örneğidir. Onur makamından zevk aldı ve aklı başından gitti. Krala olan görev bilincini kaybetti ve kendi mirasını arzuladı. Endişesi bu dünyada nasıl iz bırakabileceğiydi (16. ayet) ve böylece çabalarını kendisi için hatıra yaratmaya adadı. Ancak Tanrı'nın başka planları vardı ve Şevna yerine Eliyakim'i çıkararak, onun nasıl da yeri doldurulabilir biri olduğunu gösterdi. Tanrı'nın işi tek bir adamdan daha önemlidir ve devam edecektir. Şevna'dan şunu öğrenelim: Tanrı, ruhu ezik olana bakar (66:2) ve O, gururluyu uzaktan tanır (Mez. 138:6). Siz nasıl Şevna gibi olmaya ayartılabiliyorsunuz? Nasıl tümüyle Mesih'in krallığı için yaşayabilirsiniz?

23. BÖLÜM

1. Bu bölüm parayı ve malı mülkü yaşamdaki temel amacı hâline getirenlere ciddi bir uyarıda bulunmaktadır. Böyle şeyler Rab tarafından kolaylıkla alınabilir ve ölüm geldiğinde, bunlar nihayetinde vazgeçilmek ve arkada bırakılmak zorunda-

dır. Kurtarıcı şöyle bildiriyor: "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Mar. 8:36). Bu nedenle, önceliklerimizi düzene sokalım. Yüreklerimizi maddi varlıklara bağlamak yerine, Tanrı'nın isteğine itaat ederek ve O'nun bizim ihtiyaçlarımızı karşılayacağına güvenerek, O'nun krallığının ardından gitmek zorundayız (Mat. 6:31-33). Paranın ve onun satın alabileceği şeylerin cazibesine kapılmaktan nasıl kaçınabiliriz?

24. BÖLÜM

1. Rab'bin bu mevcut dünyayı sona getireceği gün geliyor. Hristiyan kişi tetikte ve duada kalarak buna daima hazır olmalıdır. Yaşadığımız günleri dikkatle gözlemlememiz gerekiyor. Yeryüzündeki kötülük hasat zamanı için olgunlaşıyor. Ansızın Rab meleklerini biçiciler olarak dünyaya gönderecek ve tövbesiz yaşamlar sürenlerin hiçbiri bundan kaçamayacaktır. Rab'bin yollarında yürüdüğümüzden ve O'nun gözünde hoşnut edici olan meyveler verdiğimizden emin olalım. Çünkü o zaman o gün sevinç günü olacak ve bizi seven ve bizi kendi kanıyla günahlarımızdan yıkamış olan kutsanmış Kurtarıcımız'ı överek göksel ordulara eşlik edeceğiz (Vah. 1:5). Ancak eğer Mesih'in kanı sayesinde kurtulmadıysak, O'nun gelişi bizim dehşetle feryat etmemize sebep olacaktır (Vah. 1:7). Eğer Mesih bugün gelseydi, O'nu nasıl karşılardınız? Övgüyle mi, yoksa dehşet içinde mi?

25. BÖLÜM

1. Bu bölümde imanlıyı cesaretlendirecek çok şey vardır. Müjde'nin düşmanları üstünlüğü ele geçirmiş gibi göründüğünde, beklenti içinde şimdiki zamanın ötesine, Rab'bin Siyon'da hükmederken görüneceği o yüce ve kesin neticeye bakmak zorundayız. O büyük günde kesinlikle Yeşaya'yla birlikte şöyle diyeceğiz: "Ya RAB, sensin benim Tanrım. Seni yüceltir, adını överim. Çünkü sen eskiden beri tasarladığın harikaları tam bir sadakatle gerçekleştirdin" (1. ayet).

2. Bu trajik ve günahlı dünyada, ölüm ve ağlayış, günaha düşüşün kaçınılmaz sonuçlarıdır. Ancak ölümün zaferle yutulacağı gün ne kutsanmış olacaktır! Tanrı bütün gözyaşlarımızı silecek ve imanlılar Mesih'le şölen yapacaklar (6-8. ayetler). Bunu düşünmek bizi şimdi iyi işlerde sebatla gayret ederek Mesih için yaşamaya teşvik etmelidir (1.Ko. 15:58). Eğer bu dünyanın yıkımını beklemek bizim dünyevi arzuları ve korkuları reddetmemize yardımcı olabiliyorsa (24. bölüm), diriliş umudu bütün sevgimizi Mesih'e ve O'nun krallığına bağlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

26. BÖLÜM

1. Rab Yahve çağların Kayası'dır (4. ayet). O'nda korkmamıza gerek yoktur. Bütün umudumuz O'ndadır. Bu nedenle, O'na her durumda güvenmek zorundayız. Yaşamın sınamaları çoğu zaman zihinlerimizde şüphe uyandırır ancak bunları savuşturmak zorundayız. Ancak ve ancak zihinlerimiz ve düşüncelerimiz Rab'le desteklendiği zaman, O'nu düşündüğümüz zaman durumlardan bağımsız olarak esenlik deneyimleyebiliriz. Sizi boğan kaygılar nelerdir? Rab'be nasıl yaslanabilirsiniz?

2. Ölülerin dirilişi bu dünya için tuhaf bir öğretidir ancak Hristiyan umudunun merkezidir. Mesih'in dirilişi O'nun seçilmişlerini ruhsal olarak yaşayan bir umuda diriltir ve onları bir gün fiziksel yüceliğe ve ölümsüzlüğe diriltecektir. Diriliş öğretisi gündelik yaşamlarımızda nasıl bir fark yaratmalıdır?

27. BÖLÜM

1. Rab kendi halkına Mesih'te çifte lütuf vermektedir. İlk olarak, onların günahlarına karşı kendi adil öfkesini yatıştırır ve onlarla bir esenlik ilişkisi kurar (4-5. ayetler). İkinci olarak, kendisini hoşnutluğu ve dünyanın iyiliği için iyi meyve verebilsinler diye onların canlarını günahtan ve putperestlikten paklar (2, 6. ayetler). Aklanma ve kutsallaştırılma farklıdır ancak birbirlerinden ayrı tutulamazlar. Kurtulmak için ikisine de ihtiyacımız vardır. Bu lütuflar aracılığıyla Rab kendi halkına, eski düşmanları olan, ayartıcı ve suçlayıcı Şeytan üzerinde zafer sağlamaktadır (1. ayet). Bir gün borazan, Hristiyanları Kralları'nın yanına çağırdığında, lütuf, yücelik hâline gelecektir (13. ayet). Ancak bu büyük kutsamalar ancak ve ancak Mesih'e tutunarak Tanrı'nın esenlik teklifini kabul edenlerindir (5. ayet). İman O'nu alan eldir. Siz bu kutsamalar için ancak ve ancak Mesih'e güveniyor musunuz?

28. BÖLÜM

1. Öğretilebilir bir ruha sahip olmak ve Tanrı Sözü'nün öğretisini istekle almak önemlidir. Kendimizi asla Tanrı'nın talimatını çocukça veya bizden aşağı görecek kadar yukarıda görmemeliyiz. Gerçekte, biz O'ndan çok ama çok aşağıdayız çünkü O'nun bilgeliği bizim anlayışımızdan sonsuzlarca üstündür (29. ayet). Dolayısıyla, çocuklar gibi öğretilmeye memnuniyetle teslim olmalıyız. Söz'ün katkısız sütünde büyük fayda vardır (1.Pe. 2:2) ve imanımız, "buyruk üstüne buyruk, kural üstüne kural"a inşa edilmiştir (10, 13. ayetler). O hâlde, Söz'e nasıl gerçek alçakgönüllülükle ve açıklıkla yaklaşabiliriz?

2. İmanlının İsa Mesih'te "sağlam temeli" vardır (16. ayet). Yalnız O bizim umudumuz ve durağımızdır. Eğer başka bir şeye inşa edersek, yapımız çöker. İmanımızın dayanmak zorunda olduğu Mesih tanımının her yönü üzerinde derin derin düşü-

nün. Mesih nasıl kanıtlanmış ve güvenilirdir? Nasıl son derece değerlidir? Nasıl esas ve gereklidir? Nasıl sağlam ve sabittir?

29. BÖLÜM

1. Rab'bin ikiyüzlü ve insan icadı ibadete yönelik ithamı (13. ayet) Rab'be ruhta ve gerçekte tapınmanın önemine dair ciddi bir hatırlatıcıdır (Yu. 4:24). Dindar bir çevrede bulunup ibadetin bütün rutinlerini icra etmek ancak Tanrı'dan uzak bir yüreğe ve Tanrı tarafından asla buyrulmamış olan bir ibadete sahip olmak oldukça muhtemeldir. Tanrı hem yürekten gelmeyen hem de insan icadı olan ibadeti reddeder, çünkü gerçek tapınanlar Kutsal Ruh yüreklerini Sözü'nün gerçeğiyle meşgul ederken Tanrı'ya ibadet ederler. Kilisede büyüyenler kendilerine iki soru sormak zorundalardır. Birincisi, Tanrı'ya yalnızca lafta mı ibadet ediyorsunuz, yoksa O'na yüreğinizde sevgi ve korkuyla mı ibadet ediyorsunuz? İkincisi, pazar günleri başvurduğunuz ibadet biçimleri Tanrı'nın Sözü tarafından mı buyruluyor, yoksa tamamen insani fikirlere mi dayanıyor?

30. BÖLÜM

1. "Susmanın zamanı var" (Vai. 3:7). Şu kelimelerde büyük teselli vardır: "Kuvvetiniz susma ve güvenmeyle olur" (Yşa. 30:15 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Rab'bin önünde sessiz güven içerisinde olduğumuzda, O'nun Sözü aracılığıyla konuşmasını daha iyi işitiriz ve O'nun bizim için olan isteğine teslim oluruz. Tanrı'nın vaatleri aracılığıyla güven alırız. O'nun vaatleri bizi denenme zamanlarında güçlendirir. İman daima en iyi yoldur ancak çoğu zaman Rab şöyle demek zorundadır. "Ama bunu yapmak istemiyorsunuz" (15. ayet).

2. Çoğu zaman sabırsızız ve beklemek bize zor geliyor. Neden dualarımız o kadar uzun süre boyunca cevaplanmadan kalıyor? 18. ayet bize cevabın bir kısmını veriyor: Bekliyoruz çünkü Tanrı bizim için arzu ettiği kutsamayı bize vermek için doğru zamanı bekliyor. O'nun kendisine alçakgönüllülükle umut bağlayanları kutsamak üzere sadık ve adil olduğuna güvenmek zorundayız. Ayrıca arzumuz O'nun bize istediğimiz anda ve istediğimiz şekilde merhamet göstermesi değil, daha çok, O'nun bize merhamet göstermeyi seçtiği yolla yüceltilmesi olmalıdır. Bu arzuda olmayı öğrenmek zorundayız. Bu, sizin susmada ve güvende kuvvet bulmanın ne anlama geldiğini anlamanıza nasıl yardımcı oluyor (15. ayet)?

31. BÖLÜM

1. Günahın yıkıcı doğası öyle bir şey ki, erkekleri ve kadınları akılsız, sözde çarelere sürüklüyor. Yahuda'nın günahı onları yardım edebilecek tek Kişi'den uzakta tuttu.

Bir zamanlar kendilerini tutsak etmiş olan ulustan yardım dilemeyi tercih ettiler. Rab'bin isteğine teslim olmak ve O'na güvenmek yerine, boşu boşuna Mısır'ın atlarını ve savaş arabalarını seçtiler. Tanrı bizi böyle akılsızlıktan ve yürek katılığından kurtarsın! Yalnızca O bizi kurtarabilir. Dolayısıyla daima O'na bakalım. Tanrı'ya güvenmek dururken insanlara ve insani kaynaklara güvenmek niçin akılsızcadır?

32. BÖLÜM

1. Mesih'in dünyadaki hükümdarlığı harikadır ve imanlılar Mesih Kutsal Ruh sayesinde yüreklerinde hüküm sürdüğü için sevinç duymalılardır. Ey Tanrı çocuğu, ruhsal şeyleri göremediğin bir zaman vardı ancak şimdi gözlerin gerçeği görmek üzere açıldı. Bir zamanlar kulakların Müjde'ye sağırdı ancak şimdi duyuyorlar. Bir zamanlar yüreğin düşüncesiz ve akılsızdı ancak şimdi, Tanrı'nın Mesih aracılığıyla yapmış olduklarını sadelikle konuşabilmek için Rab sana bilgi verdi. Şimdi Tanrı'ya lütfu için övgüler ve şükranlar sunmaya zaman ayır.

2. Esenlik dünya için hayalden ibarettir. Bu geçici dünyadan esenlik bulmak imkânsızdır çünkü günah buna dair bütün imkânları çökertmektedir. Ancak bir Hristiyan ne kadar da kutsanmıştır! Çünkü Tanrı'nın vaadi şudur: "Halkım esenlik dolu evlerde, güvenli ve rahat yerlerde yaşayacak" (32:18). Tanrı'nın çocuğu, Kurtarıcı'nın cana getirdiği esenlikte rahat bulur. Kurtarıcı şöyle der: "Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın" (Yu. 14:27). Bugün hangi şekillerde esenliğe ihtiyacınız var? Bunu Mesih aracılığıyla Tanrı'dan nasıl arayabilirsiniz?

33. BÖLÜM

1. Asla Rab'bin ihtiyaçlarımızı karşılama gücünden şüphe duymayalım. O bizim saklanma yerimiz olacağını ve bütün ihtiyaçlarımızı karşılayacağını vaat etmektedir (16. ayet). Eğer Tanrı yere düşen serçeyle bile ilgileniyorsa, kendi çocuklarıyla da ilgilenmeyecek midir? Bazen denenmeler bizi içinde bulunduğumuz rehavetten sarsmak için üzerimize gelir; öyle ki, Rab'be kaçalım, yalnız O'na bel bağlayalım, O'na olan bağlılığımızı yenileyelim (6. ayet) ve yaşamlarımızın en yüksekteki önceliği olarak O'nun yasalarına itaat edelim (15. ayet). Dünyevi kaygılarla titremek yerine, her şeyden öte cehennemin alevlerinden kaçmaya bakalım (14. ayet) ve Kurtarıcı'yı övelim.

2. Gözlerimizi kolaylıkla bu geçici dünyaya dikebiliyoruz. Kendimize şu vaadi hatırlatmalıyız: "Senin gözlerin kralı güzelliğinde görecek" (17. ayet – Kitab-ı Mukaddes). Bu, her bir Hristiyan'ın kutsanmış umudur. Muhakkak Mesih düşüncelerimizin merkezi olmalıdır. En sevinçli yürek Kurtarıcı'yı düşünmekten zevk alan

yürektir ve O'nu daha çok düşündükçe, O'nun güzelliğini de daha fazla görürüz. Siz zihninizi Mesih'in oturduğu göklerdeki şeylere vermek üzere nasıl çalışabilirsiniz?

34. BÖLÜM

1. Tanrı son derece sabırlıdır; seçilmişlerini toplamak için hâlihazırda binlerce yıl beklemiş durumdadır. Ancak Rab'bin günü gelecek ve gökleri ve yeri tamamen yok edecektir. Dünyasal insanların kendi hazineleri olarak biriktirmeye ve inşa etmeye çalıştıkları her şey yok olacaktır. Kötülerin bu yeryüzünü dolduran kalabalıkları imha edilecektir. Tanrı bütün insanlığı kendi yargı tahtının önüne çağıracak ve kötüleri kendi gazabının ateşine atacaktır ki orada sonsuzluklar boyunca yakıcı acıya maruz kalacaklardır. Bu nedenle, Tanrı'nın iyiliğini kötüye kullanmayın. Günahlarınızdan şimdi tövbe edin ve Mesih'in sonsuza dek sürecek krallığı için yaşayın. Mesih'i Kralınız olarak benimseyin ve günahlarınızın bağışlanması için O'na bakın.

2. Rab'bin yargısı, tam olarak Kutsal Kitap'ta vaat ettiği gibi (17. ayet) hem şimdiki zamanda hem de sonsuzlukta gerçekleşecektir. Tanrı'nın her şeye gücü yeten Ruhu bunun olduğundan emin olacaktır. Dolayısıyla kendinizi Kutsal Kitap'ı okumaya, etüt etmeye ve onda Rab'bi aramaya adayın.

35. BÖLÜM

1. Bu bölüm kurtulmuş olmanın ne olduğuna dair harika bir resim çizmektedir. Günahımız ve Rab'den ayrılışımız bizim çorak bir çöl gibi kurak hâle gelmemize neden oldu ancak Tanrı'nın lütfu halkına dökülmüştür. O'nun Ruhu canı besler, O'nun ekmiş olduğu iyi tohumu filizlendirir ve ona çiçek açtırır. Tanrı kendi halkının yüreklerine ne büyük bir dönüşüm getirmektedir! Ancak O daha da fazlasını yapmakta: Üzerinde yürünecek, halkının güvende olduğu bir kutsallık anayolu hazırlamaktadır. O anayolda bulunduğumuz sürece, bize hiçbir zarar gelemez. Yol öyle net bir şekilde işaretlenmiştir ki, kasten yola çıkılmadığı sürece, sapmak imkânsızdır. Yolu, Tanrı'nın bizim için yapmış olduklarına sevinerek izlemekte dikkatli olalım. Bu bölümde sizi en çok çeken veya size en hoş gelen nedir? Sizi bir umut ve kutsallık yaşamına nasıl teşvik ediyor?

36. BÖLÜM

1. Gururlu ve kendine fazla güvenen Rabşake (komutan), Yeruşalim surlarındaki adamlara, Hizkiya'ya kime güvendiğini sormalarını talimat verdi (5. ayet). Bu, hepimizin net ve samimi bir şekilde cevap vermesi gereken bir sorudur ve bu özellikle

de şiddetli denenmelerin ortasındayken geçerlidir. Dünya Rab'deki imanımızı sınayabilir ve O'nunla zayıf ve değersiz diye alay edebilir (20. ayet). Ya da O'nun bize karşı olduğunu, kötü ve dönek bir Tanrı olduğunu iddia edebilir (10. ayet). Özellikle bizden çok daha güçlü veya başarılı oldukları zaman, kötülerin alayına katlanmak daha da zordur. Kralımız bize bu alaya sessizlik ve sabır içinde katlanmayı öğretmektedir; tıpkı bizim günahlarımız için çarmıha gittiği zaman O'nun yaptığı gibi (21. ayet; 1.Pe. 2:19-25). Rab'be güvenelim, iyilik etmekte gayretli olalım, öfkeden kaçınalım ve O'nu bekleyelim (Mez. 37:1-11). Rab bizi kurtaracak ve kendi kutsal adını yüceltecektir. Siz kimin Rab'le ve O'nun halkıyla alay ettiğini duyuyorsunuz? Bu alaylara nasıl cevap vermeniz gerekiyor?

37. BÖLÜM

1. Hizkiya sorunların icabına bakma konusunda izlenecek bir model sunmaktadır. İlk olarak, kendi ihtiyacının ciddiyetini fark etti (1, 3. ayetler). İkinci olarak, Rab'den bir söz aradı (2. ayet). Onda Yeşaya vardı; bizdeyse bütün Kutsal Kitap vardır. Üçüncü olarak, meseleyi duayla Rab'bin önüne yatırdı (14. ayet). Duasının, tapınmayla başladığına (16. ayet), dileğe geçtiğine (17. ayet) ve Tanrı'nın yüceliğini savunduğuna (20. ayet) dikkat edin. Dördüncü olarak, cevabı aldı (21. ayet). Tam olarak karşılık bulması için Hizkiya'nın yirmi yıl beklemesi gerekse de ona kurtuluşa kavuşacağı güvencesi veriyordu. Siz kendi sorunlarınızın icabına bakarken bu modeli nasıl izleyebilirsiniz?

2. Dünyanın büyük erkekleri ve kadınları Rab'le alay etseler de Rab son sözü söyleyecektir. O üstün Kral ve tek Tanrı'dır. Diğer ilahlar değersizdir ve kurtaramazlar ancak Rab hem kurtarır hem de mahveder. Dolayısıyla, en büyük azmimiz, "Bütün dünya krallıkları senin tek RAB olduğunu anlasın" olmalıdır (20. ayet). Bunu kılavuz ilkeniz ve sürekli duanız yapın.

38. BÖLÜM

1. Hizkiya ölecekti ve ona evini düzene sokması söylendi. Bu onun için korkunç bir haberdi ve bunun olmaması için Rab'be yalvardı. Tanrı onun yakarışını duydu ve ona on beş yıl daha bahşetti. Hizkiya da böylece şu tanıklığı verdi: "RAB beni kurtarmaya hazırdı" (20. ayet – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Muhakkak bu tanıklık her gerçek Tanrı çocuğunun tanıklığıdır. Rab halkını kurtarmıştır ve bizi yıkabilecek her şeyden bizi kurtararak, bizi sona dek taşıyacaktır. Kendi yaşamlarımızda geçmişe dönüp baktığımızda, Rab'bin bizi zarardan ve bütün korkularımızdan kurtarmış olduğu birçok zaman görmüyor muyuz? O bizim günahlarımızı zaten arkasında bırakmış olduğuna göre, O'nun bizi sona dek kurtaracağından emin olamaz mıyız? Dolayısıyla, Hizkiya gibi Rab'be övgü ve şükran sunmalıyız; hatta yeteneğimiz

varsa, bunu yazıya dökebiliriz. Ey imanlı, dualarına, özellikle de kurtuluş dualarına cevap verdiği için Tanrı'yı nasıl yüceltiyorsun?

39. BÖLÜM

1. Bu bölüm hepimize kasvetli bir ders veriyor. Hizkiya, Yeruşalim'de tahta çıkmış olan krallar arasında Tanrı'ya en yaraşır olanlardan biri olarak, bir zayıflık anında gurura kapıldı ve bütün hazinelerini Babillilere gösterdi. İnsan yüreği nasıl da çabucak bilgelikten yoksun bir şekilde hareket ediyor! Şu tembihin gerekliliğine şüphe yoktur: "Onun için, ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin" (1.Ko. 10:12). Gurura karşı önlemimizi almalı, tetikte olmalı ve uyanık bir şekilde dua etmeliyiz; özellikle de büyük başarıların ardından. Yüreklerimizde gururun ilk kıpırtılarını nasıl fark edebiliriz? Onları Mesih'in kanı ve Ruhu sayesinde nasıl öldürebiliriz?

40. BÖLÜM

1. Bu sürekli değişen dünyada, "Tanrımız'ın sözü sonsuza dek durur" (8. ayet). Bu Söz yaşamın her durumunda güvenilirdir. Denenmelerle ve sıkıntılarla karşılaştığımızda, Tanrı'nın kesin vaatlerine bel bağlamak bizim için iyidir. Günaha düştüğümüzde, tövbeye ve bağışlanmaya giden yolu bilmek ne büyük bir tesellidir! Tanrı'nın değişmez Sözü her durumda sağlam durmaktadır. Rab düşüncesini asla değiştirmez veya bir vaadinden dönmez. Bu, teselli için nasıl sağlam bir temel oluşturur?

2. Tanrı'nın mutlak büyüklüğü üzerinde düşünmek iyidir ki O bütün mükemmelliklerinde sınırsızdır ve O'na yönelik en üstün düşüncelerimizden bile ötedir. Belirsiz bir dünyada, bu dünyayı ve içindeki her şeyi yaratan ve bizde korku uyandırabilen şeyleri dahi yöneten Tanrı'da güvene sahibiz. Bu sınırsız Rab, İsa Mesih'te insan bedeninde bize gelmiştir. Hiçbir insan yapımı suret O'nu onurlandırmaya yetmese de O'nun tanrılığının doluluğu şimdi, O'nun yaşayan sureti olan bir adamda bulunmaktadır. Böylece ilahi ve bizimle yakınlık kurabilen bir Çoban'a sahibiz. Eğer Mesih bizim için bunların hepsiyse, o hâlde ihtiyaçlarımızı karşılayacağına ve kartal gibi süzülmemizi sağlayacağına dair tam bir özlem ve güvenle Rab'bi beklemek mantıklıdır. Mesih'e imanla Rab'bi beklemek uygulamada ne anlama gelmektedir?

41. BÖLÜM

1. Hristiyanlar Rab'le sahip oldukları harika ilişkinin değerini takdir edemediklerinde korkabilirler. Ey Tanrı çocuğu, Söz'de üzerimize almamız gereken birçok değerli vaat vardır; kıyaslanamayacak büyüklükte Olan'ın daima kendi halkıyla olması ne harika bir vaattir! (10. ayet). Bu dünyanın ulusları "kovada bir damla su"dur

(40:15). Öyleyse Rab, "Sana destek olacağım" diyorsa (10. ayet), neden korkalım? Rab'bin yalnızca varlığı değil, gücü de halkıyladır. O, "Seni güçlendireceğim" diyor (10. ayet). Korkusuzluk bu vaatlere imanla tahsis edilir. Eğer bir imanlıysanız, sizin bu vaatleri bugün nasıl uygulamanız gerekiyor? Bu, bir Hristiyan olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu imansızlara nasıl göstermektedir?

42. BÖLÜM

1. Burada Mesih'in yüceliğinin parıldayan mücevherleriyle dolu zengin bir madene sahibiz. Sadece şu iki değerli gerçek üzerinde düşünelim: İlk olarak, Tanrı Mesih'i dünyada adalet sağlaması için gönderdi (1, 3-4. ayetler). Bunun anlamı şudur ki O, ilişkilerimiz Tanrı'nın yasalarına uyum göstersin diye, bizim birbirimizle ilişki kurma şeklimizi değiştirmeye gelmiştir (Çık. 21:1; Lev. 19:37). Eğer Mesih'i Kralımız ve Ruhu'nu da yaşamımız olarak benimseyeceksek, Tanrı'nın buyruklarına itaatle yürüyerek, Mesih'in kurtaran işinin gerçekliğini yaşamlarımızda sergilemek zorundayız. Hristiyanlar Rab'bin Kulu'nun işaretini taşırlar. Siz yaşamınızda Mesih gibi Tanrı'nın bir kulu olduğunuza dair hangi işaretleri görüyorsunuz?

2. İkinci olarak, Mesih ezilmiş kamışı kırmayacak ve tüten fitili söndürmeyecektir (3. ayet). O acılarla kırılmış, özellikle de günahlarının kederi altında ezilmiş olanlara karşı yumuşak ve şefkatlidir (57:15; 66:2). Zayıf Hristiyanların imanını söndürmez, aksine imanları ve sevgileri parlak bir şekilde yansın diye onlarda çalışır. Bu vaat, ruhsal karanlık zamanlarından geçen imanlıları nasıl cesaretlendirebilir?

43. BÖLÜM

1. Tanrı'nın kendi halkına, "Tanıklarım sizsiniz" diyor olması hem bir kutsama hem de zorlu bir çağrıdır (12. ayet). Rab'bin halkının O'nun iyiliğini tatmış ve O'nun kurtaran gücünü deneyimlemiş olması bir kutsamadır. O'nun iyiliğinden ve sadakatinden bahsetmek büyük bir kutsamadır. Ancak bu aynı zamanda oldukça zorlu bir çağrıdır çünkü kaybolmuşlara ve mahva gidenlere umudun Mesih'te olduğunu anlatmak üzere sorumluluğumuz vardır. Biz bu zorlu çağrıyı ne derece karşılıyoruz? Bu bölüm bizim O'nun tanıkları olmamıza nasıl yardımcı olabilir?

2. Tanrı kendi halkına, "Günahlarını anmayacağım" demektedir (25. ayet). Geçmiş yaşamlarımıza baktığımızda, onca kötü şeyi nasıl yaptığımızı düşünüp utanca kapılabilir, böylesine utanç verici düşünceleri zihnimizden atmakta zorlanabilir ve kendimizi aynı günahı tekrar tekrar itiraf eder hâlde bulabiliriz. Yüreklerimiz bizi mahkûm edebilir ancak Tanrı yüreklerimizden daha büyüktür. İmanlılar vicdanlarını, bağışlanışımızın eksiksiz olduğu gerçeğine nasıl yaslayabilirler?

44. BÖLÜM

1. Tanrı'nın Ruhu gökten, göğe çıkmış Aracı olan İsa Mesih aracılığıyla dökülür. O bizim ölü canlarımıza yaşam vermek üzere göksel bir nehir gibi gelir. O, Tanrı'nın seçilmişlerinin bütün susuzluklarını giderir ve onlara içsel varlıklarında ve bir gün de gözle görülür yücelikte refah verir. İçinizde Tanrı Ruhu'nun ikamet etmesinden daha önemli bir şey yoktur çünkü eğer biri Mesih'in Ruhu'na sahip değilse, O'na ait değildir (Rom. 8:9). Ruh'la yenilenmiş halkın ayırt edici bir işareti, onların toplu ve bireysel olarak, "Ben Rab'be aitim" diye ikrarlarıdır. Onlar Rab'be aittirler ve O'nun kilisesiyle özdeşleşirler. Bu, gündelik yaşamınızda nasıl etkiler ortaya çıkarmaktadır?

2. Yeşaya'nın putperestliğe karşı sert eleştirisi (9-20. ayetler) hayranlığımızı nesnelere yöneltmenin inanılmaz saçmalığını ve körlüğünü göstermektedir (18. ayet). Bu sadece ilahi varlıkların resimleri ve heykelleri için değil, aynı zamanda zenginlik ve zevk peşindeki günahlı arzular için de geçerlidir. Yüreğinizi Tanrı yerine başka bir nesneye vermek neden akılsızca ve küçültücüdür?

45. BÖLÜM

1. 22. ayette harika bir vaat bulunmaktadır: "Ey dünyanın dört bucağındakiler, bana dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası yok." İman bir mutlak bağımlılık ve muhtaçlık bakışıdır (dönüşüdür) ve günahlarımızdan ve onların cezasından şifa bulmanın tek yolu budur (Çık. 21:8; Yu. 3:14-15). Tanrı'nın Müjde çağrısı bütün uluslara gitmektedir çünkü İsa Mesih'in adı dışında, göklerin altında bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur (Elç. 4:12). Tanrı yücelecektir. Ya O'na şimdi döner ve kurtuluruz ya da O bizi günahlarımıza karşılık cezalandırdığı zaman O'nun yüceliği bizi O'nu onurlandırmak zorunda bırakır. Bu bizi şimdi tövbeye ve inanmaya nasıl itmelidir? Bizi Müjde'yi bütün uluslara götürmek üzere nasıl harekete geçirmelidir?

46. BÖLÜM

1. Tanrı insanın bütün putlarına karşı kendini yüceltecektir. Ulusların ibadet ettikleri şeyler onlar için taşımaları gereken bir yüktür ancak Tanrı öyle değildir. O bütün olayların Rabbi'dir, öncesiz tasarılarını hiçbir aksaklık olmadan yerine getirmektedir. Putperest krallar bile farkında olmadan O'na hizmet etmektedirler. O hâlde muhakkak O'nun kendi halkına eksiksiz kurtuluş ve yücelik getireceğinden emin olabiliriz. İnsanlar neden putlara güvenme eğiliminde oluyorlar? Neden Rab'be güvenmelidirler?

2. Birçok düşüşümüzden, zayıflıklarımızdan ve yolumuzun zorluğundan dolayı hayal kırıklığının baş gösterdiği çok zaman vardır. Rab kendi halkına şunu vaat etmektedir: "Siz yaşlanıncaya dek ben O'yum. Saçlarınız ağarıncaya dek ben yükleneceğim sizi. Sizi ben yarattım, ben taşıyacağım. Evet, sizi ben yüklenecek, ben kurtaracağım" (4. ayet). İmanlılar sebat edebilirler çünkü Rab onlarla birlikte sebat edecektir.

47. BÖLÜM

1. Babil iyi yaşama alışmıştır (8. ayet) ve bu sanki sonsuza dek böyle, güven ve emniyet içinde sürecekmiş gibi yaşadılar. Nebukadnessar, Tanrı onu alçaltmadan önce, böyle bir gurur sergilemişti (Dan. 4) ve Belşassar o aynı yıkım gecesinde bir şölen verdi (Dan. 5). Yaşamdaki şeylerle rahata alışmak ve hiçbir şeyin bu zevk ve memnuniyet seyrini sekteye uğratmayacağını sanmak kolaydır. Bu korkunç gururun küstahlığıdır. Babil sonu yüreğe veya akla getirmedi (7. ayet) ve feci sonuçlarla karşılaştı. Bu hepimize bir uyarı olsun: Emniyet bu yaşamdaki şeylerde değil, ancak ve ancak Tanrı'dadır. Sonumuzu düşünmek bizi Rab'be güvenmeye yöneltmelidir çünkü bu dünyadaki şeyler kesinlikle geçip gidecektir.

48. BÖLÜM

1. Tanrı'nın bütün eylemlerindeki temel motivasyon ve hedef, insanlara O'nun yüceliğini bildirmek ve övdürmektir (9-11. ayetler). O bunu ihtiyacından dolayı istemez çünkü O her şeye yeter. Ancak kendini yüceltmek O'nun için doğru olandır, O'nun zevkidir ve O'nun halkına verebileceği en sevgi dolu armağandır.

2. Sıkıntılar bizi Rab'be daha çok yaklaştırmalıdır çünkü sıkıntılar O'nun, imanlıları değerli maden gibi arıtan ocağıdır (10. ayet). Ateşten korkmamıza gerek yoktur çünkü O bizimle olacaktır (43:2). O'nun amacı bizi pak ve kutsal kılmaktır; öyle ki, esenliğimiz bir ırmak gibi olsun ve Tanrı'nın çocukları çoğalıp yeryüzünü doldursun (48:18-19). Sıkıntı fırınıyla karşılaştığımızda, Daniel'in ateşin içindeki üç arkadaşı gibi, biz de yalnız yürümüyoruz (Dan. 3:1-30). Acıları, arıtan bir yardım olarak görmek imanlının ona katlanmasına nasıl yardımcı olabilir?

49. BÖLÜM

1. Mesih, Babası'nın isteğini yerine getirmek üzere tamamen donatılmıştı ancak yüceliği gizliydi ve hizmeti ilginç bir şekilde zayıflık, hüsran ve retle sarmalanmıştı. Ancak Tanrı, O'nun aracılığıyla yalnızca Yahudi ulusu arasındaki seçilmişlerini kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda bütün dünyadan insanlar kurtardı. Çobanları olarak Mesih'in idaresinde, uluslararası kilise önceki tutsaklığından kurtarılmakta

ve O'nun krallığının tatminini yaşamaya başlamaktadır. Eğer imanlılar Mesih'in kendilerine yönelik sevgisini sorgulayacak olurlarsa, O'nun kendilerine, bir annenin emzirdiği çocuğuna olan yakınlığından daha yakın olduğunu hatırlamalıdırlar. O'nun yaraları onların günahlarına karşılık nasıl O'nun ellerini deldiyse, onlar da sonsuza dek O'nun sevgi dolu yüreğine öyle kazınmışlardır. Dolayısıyla, yaşamlarımız ilginç bir şekilde acılar ve retle sarmalanmış olursa bile, asla umutsuzluğa kapılmayalım. Her Hristiyan şöyle desin: "Mesih beni sevdi ve benim için öldü" ve "hiçbir şey beni O'nun sevgisinden ayıramaz" (krş. Rom. 8:35, 39; Gal. 2:20).

50. BÖLÜM

1. Mesih, Tanrı'nın gerçeğinin Aracısı'dır ve sabırla acı çekmenin ve istikrarla tanıklık etmenin bir modelidir. O kendi isteğiyle bedenini düşmanlarının işkencelerine bıraktı ancak yine de bunu, Tanrı Sözü'nü ilan etme konusunda sarsılmaz bir kararlılıkla ve Babası'nın kendisini sonunda haklı çıkaracağına yönelik sarsılmaz bir umutla yaptı. Mesih'in acıları bize O'nun mesajının doğru olduğu konusunda nasıl güvence veriyor? O, imanlılar için nasıl bir örnek oluşturuyor?

2. Kapanış ayetleri iman konusunda önemli dersler vermektedir. İmanın değerini belirleyen şey, imanın nesnesidir (hedefidir). Kurtaran iman, destek ve emniyet için Mesih'e yaslanarak, bütün güvenini O'na bağlar. Mesih'e güvenmek asla boşa çıkarmaz. Birçok kişi kendi kandillerinin ışığına göre bir emniyet ve dinginlik süsü ortaya koymak için çabalayıp durmaktadır. Ancak kendi çabalarına güvenenlerin hepsi, kendi dinlerini ne kadar içtenlik veya hararetle icra ediyor olurlarsa olsunlar, mahva gitmektedirler. Gerçek ışıkta yürümek demek, kurtuluş ve Tanrı'yla paydaşlık demektir. Kendi kandilimizin ışığında yürümek sonsuz karanlığa götürür. Tek emin Kurtarıcı'ya güvendiğinizden emin olun.

51. BÖLÜM

1. Rab'bin şöyle diyor olması her imanlı için büyük bir cesaret kaynağı olmalıdır: "Pazıma güvenecekler" (5. ayet – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Rab'bin kolundan daha güçlü bir kol yoktur. O'nun gücü asla yitmez veya azalmaz. O'na yaslandığımızda, asla düşmeyiz. Bu yüzden de Yahuda şöyle yazar: "Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak" (Yah. 1:25). O hâlde büsbütün Rab'be yaslanmak varken, bizim kendi gücümüzle yürümeye veya dünyadakilere bel bağlamaya çalışmamız ne kadar da akılsızcadır! Unutmayın, O bize kendisine bel bağlamayı ve yaslanmayı buyurmaktadır.

2. Hristiyanların acı çekmeleri ancak buna rağmen, "Sizi avutan benim" diyen Kişi'ye gitmemeleri gerçekten üzücü bir şeydir (12. ayet). Neden tek başımıza acı çe-

kip ağlayasınız? Sizi avutmak üzere çağıran Kişi varken, neden dertlerinizi ortadan kaldıramayacak olanların yardımını arayasınız? Şunu hatırlayın: "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? (Rom. 8:32). Bu sizin ruhunuzu avutuyor mu?

52. BÖLÜM

1. Müjde şunu bildirmektedir ki, Tanrı günahkârları, günahlarının onları batırdığı tutsaklıktan ve baskıdan kurtarır ve onları kendisiyle esenliğe kavuşturur. Rab İsrail'i Babil sürgününden kurtarmayı nasıl vaat ettiyse, bugün de imanlıları Mesih'te bu mevcut, kötü dünyadan kurtarmayı vaat etmektedir. Bu Müjde'nin vaizleri Tanrı'dan gelen değerli armağanlardır. Siz onlara emeklerinde nasıl destek ve teşvik oluyorsunuz?

2. Mesih Tanrı'nın kulu olarak kendisini alçalttı ancak O'nun bu acıları kendisine her ulustan kirli günahkârları arındırma gücü verdi. Baba Tanrı, İsa'nın Rab ve Tanrı olduğunu bildirerek, O'nu en yüksek yere yükselti. Tanrı'nın krallığı bu karanlık dünyayı, Tanrı'nın hüküm sürdüğü müjdesiyle işgal etmektedir. Mesih sizi kanıyla yıkadı mı? Siz O'na güveniyor ve O'nu Rab olarak ikrar ediyor musunuz?

53. BÖLÜM

1. Bu bölüm bütün Kutsal Kitap'ta Müjde'nin en harika bildirilerinden birini sunmaktadır. Bizi derinden ve sonsuzca etkilemelidir. Kutsal, pak ve sevecen Rab'bin insanlar tarafından hor görülüp reddedilmesine şaşmalıyız. Gerçekten önemli olan şeylere karşı nasıl da körüz! Titremeliyiz çünkü Mesih'in çarmıhının dehşetleri, Tanrı'nın günahlarımıza yönelik nefretini yansıtmaktadır ve Mesih onları Babası'nın buyruğu üzerine kendi isteğiyle taşımıştır. Bu gerçekten de insan kavrayışının ötesinde bir sevgidir. Sevinçle dolmalıyız çünkü Mesih'in kusursuz itaati imanlılara Tanrı önündeki doğrulukları olarak sayılmakta ve onlar Mesih'in yüceliğinin zenginliklerinin sonsuza dek tadını çıkarmak üzere O'nun ruhsal ailesine buyur edilmektedirler. En önemlisi, bizi günahlarımızdan ve sefaletimizden kurtarması için ancak ve ancak Mesih'e güvenmeliyiz. Eğer O bunların hepsini günahkârları kurtarmak için yapmışsa, O'nu görmezden mi geleceğiz? O'na bu şekilde hakaret etmek bizden uzak olsun. Tersine, bütün umudumuzu ve güvenimizi Mesih'e, Rab'bin doğru Kulu'na bağlayalım. Bu bölüm Mesih'e her zamankinden daha fazla güvenmenize nasıl yardımcı oluyor?

54. BÖLÜM

1. İsrail'in günahları ve antlaşmayı bozmaları, Tanrı'nın kendine bir halk çoğaltmak üzere antlaşma sevgisinin amacını durduramaz. O, kiliseyle ruhsal birliğinden doğan çocuklarıyla dünyayı dolduracak ve onlar da doğruluğu ve yüceliği miras alacaklardır. Bu bölüm, öncesindeki, 53. bölümde tarif edilen Mesih'in tamamlanmış işini nasıl hatırlatıyor ve sonrasındaki, yüce bir umudu nasıl hatırlatıyor?

2. İmanlılar kutsanmış bir durumdalardır çünkü onlar Mesih'in gelini (5. ayet) ve güzellik ve zenginlik mirasçılarıdır (11-12. ayetler). Gelecekleri hiçbir düşmanın veya suçlayıcının uzanamayacağı bir şekilde güvendedir (17. ayet) çünkü Tanrı'nın lütuf antlaşması koşulsuz ve sonsuzdur (9-10. ayetler). Tanrı'nın kendisi seçilmişlerinin yüreklerine inancı ve itaati öğretecektir (13. ayet). Bu vaatler kiliseyi ezgi söylemeye nasıl teşvik etmelidir?

55. BÖLÜM

1. Bütün bölüm Rab'be gelmek üzere cesaretlendirmeyle doludur. İnsan, Tanrı'nın lütfunu kazanamaz. Bedelsiz yaşam ve bağışlanma bulmak için alçakgönüllü imanla ve tövbeyle Rab'be geri dönmek zorundadır. Müjde'nin özünde, kurtuluş için bedel ödemiş ve şimdi ulusları kendisine çağırmakta olan, büyük Peygamber ve Kral olarak hizmet eden Davut Oğlu vardır. Biz kısır ve verimsiz olsak bile, O'nun sözleri kendi başına yaşam vermeye kadirdir. O'na neden şimdi gelmeyesiniz? Eğer henüz bir Hristiyan değilseniz, sizi ne alıkoyuyor? Bu bölümün çağrısıyla birlikte buna cevabı nedir?

56. BÖLÜM

1. Hem din önderleri hem de devlet önderleri büyük sorumluluğa sahiplerdir ve düşebilirler. Yeşaya kör, ahmak ve uykuda olan önderleri suçlamaktadır. Onlar tehlike sinyallerine dikkat etmemektedirler. Ne yazık ki, bugün kilise hizmetinde böyle olan birçok kişi vardır ve bu kişiler kilisenin günümüzdeki zayıflığı ve etkisizliği noktasında büyük bir sorumluluk taşımak zorundadırlar. Rab'bin böyle önderlerin icabına bakması için dua etmemiz gerekiyor. Şöyle ki, Rab ya onları uykudan uyandırıp onlara Müjde'ye yönelik kutsal bir şevk versin ya da onları görevden ihraç etsin. Eğer Rab sizi sadık bir pastörle kutsamışsa, onun için sürekli dua edin.

57. BÖLÜM

1. Bu, insanın günahıyla Tanrı'nın lütfunun büyüklüğü arasındaki büyük zıtlığı ortaya koyan bir bölümdür. Tanrı'nın lütfu olmasaydı, günahkârların hiçbir umudu

olmazdı. 18. ayetteki ifade lütuf harikasını vurgulamaktadır ki Tanrı şöyle der: "Yaptıklarını gördüm ama onları iyileştirip yol göstereceğim." Tanrı'nın gördüğü şey günah ve bozulmuşluktur; O'nun sevgisine ve iyiliğine layık hiçbir şey yoktur. Ancak O tüm gördüklerine rağmen, kurtarmaya ve barış yapmaya isteklidir. Lütfu lütuf yapan da budur: Lütuf, Tanrı'nın hiç layık olmayanlara gösterdiği iyiliktir. Hiç kimse doğruluk işleri sayesinde kurtulmaz, ancak ve ancak O'nun lütfuyla kurtulur. Tanrı'nın lütfu imanlıları O'nu övmeye nasıl motive ediyor?

58. BÖLÜM

1. Rab'bin, halkını her gün O'nun yollarını öğrenmeye ve O'ndan zevk almaya çalıştıkları için azarlaması tuhaf görünebilir (2. ayet). Ancak bu çabanın kaynağında doğru niyet değil, gururlu ikiyüzlülük vardı. Yiyeceği ve giyeceği eksik olan yoksullarla ilgilenmiyorlardı. Kölelere zulmediyorlardı (Çık. 21:2; Yas. 15:12). Burada öğreniyoruz ki, gerçek bir yürek değişimi olmadan dışsal adanma Rab'bin gözünde değersizdir. İbadetimizin gerçek olduğundan ve O'nun bize yönelik lütfu ve merhametine şükran duyan bir yürekten doğduğundan emin olalım. Bu doğrultuda, Şabat'ın nasıl ruhsal ibadet için bir teminat olduğunu öğrenin. Eğer Şabat'ı, Tanrı'nın bizim iyiliğimiz için hazırladığı istirahat ve ruhsal zevk günü olarak görüyorsak, ibadetimiz ruhsal olacak ve göstermelik bir şov olmayacak. Şabat'a "Zevkli" demek ne anlama gelmektedir (13. ayet)?

59. BÖLÜM

1. Günah bizi Tanrı'dan ayırır çünkü O'nun kötülükle hiçbir ilgisi olamaz. Eğer tövbesiz bir şekilde günahta kalıyorsanız, Tanrı'nın sizi kutsayacağını düşünmeyin. Ne yazık ki, insanlık günah tarafından fethedilmiş durumdadır. Hiç kimse adalet ve gerçek arayışında değildir. Bütün insan ırkı günaha meyillidir, kötülük düşünür ve sürekli olarak Tanrı'yla ve birbiriyle çatışma hâlindedir. Bütün insan ırkında hiç kimse kendisini veya başka birini günahtan kurtaramaz. Rab bunu gördü ve aramıza gelmek ve ilahi savaşçı olarak kurtuluş ve yargı işlemek üzere bütün sorumluluğu üstlendi. Tanrı Oğlu olan Mesih, Tanrı'nın seçilmişlerinin tek Kurtarıcısı'dır. Eğer sizi kötülükten kurtarması ve size mutluluk getirmesi için kendinize veya başka birine güveniyorsanız, sizi cehennemden uzak tutması için bir örümcek ağına yaslanmış gibisiniz. Bu bölüm bizi kurtuluş için ancak ve ancak Mesih'e güvenmeye nasıl çağırıyor?

60. BÖLÜM

1. Her Tanrı çocuğu için ne yüce umutlar vardır! Rab'bin tam ışığında gerçekten yürüdüğümüz, günahın hiçbir gölgesinin üzerimize düşemeyeceği ve hiçbir karanlığın bizi engelleyemeyeceği o gün ne kadar da harika olacak! O büyük günde bütün dert ve ağlayış bitecek. Bu düşünce bizi şimdiki zamanın her türlü derdinden çıkarmalı ve bizi gelecek olana dair umutla doldurmalıdır. Dolayısıyla gelecek saadete dair bu düşünceler bizi şimdi Rab'be sadık olmaya ve O'nun bize vermiş olduğu ışığı tahıl ölçeğinin altında saklamamaya teşvik etsin (Mat. 5:15). Ne ışığa sahipsek, Tanrı'nın lütfu sayesinde onu herkesin görmesi için sergileyelim. Tanrı'nın yüceliğinin ışığı kiliseye nasıl gelmiştir ve ulusları Rab'be nasıl çekmektedir?

61. BÖLÜM

1. Kurtuluş harikasını düşünürken, Yeşaya sevinçle coşar (10. ayet) ve biz de coşmalıyız. Mesih'in kanı bizi arındırmış ve bizi kurtuluş giysileriyle giydirmiştir. Doğruluk kaftanıyla örtülmüş durumdayız ki o kaftan Mesih'in kendisidir. Dolayısıyla Baba Tanrı bize baktığında, her ne kadar perişan, değmez günahkârlar olsak da O artık bizim günahlarımızı hatırlamıyor; bunun yerine, Mesih'in bizi örtmekte olan mutlak kusursuzluğunu görüyor. İmanlılar Tanrı'yı sevinç dolu hayranlıkla övmelidirler. Rab'be cesaretle yaklaşmalıyız çünkü Hristiyanlar, Mesih'te kâhinlerdir. Siz bu bölümü yürek dolusu övgüler için bir yakıt olarak nasıl kullanabilirsiniz?

62. BÖLÜM

1. Mesih'in kendi halkıyla olan ilişkisine dair bize verilen en güzel tasvirlerden biri, karşılıklı sevgi ve zevkin olduğu bir evliliktir (4-5. ayetler). Kurtuluş sadece yasal bir meseleden ve tehlikeden kurtuluştan ibaret değildir. Kurtuluş aynı zamanda insanları sonsuza dek sevebilmesi için onları Rab'be getirme meselesidir. Ruh'un meyvesinden biri de Rab'deki sevinçtir. Hristiyan yaşamı bu ruhsal evliliği nasıl yansıtmalıdır?

2. Hristiyanlar, Tanrı'ya ettikleri dualarda, O, krallığını ve kilisesini tüm dünyada inşa edene kadar "O'na rahat" vermemelidirler (7. ayet). Gündelik ihtiyaçlarımız için dilekte bulunmadan önce, "Krallığın gelsin" diye dua etmeliyiz (Lu. 11:2). Tanrı uyanış ve Müjde hizmetleri için edilen böylesine cesur duaları hoş karşılar; hatta, bunları bizzat buyurmaktadır. Bu neden her imanlının görevidir? Neden özellikle de O'nun halkının "bekçileri" olmaya çağrılanlar için önemlidir (6. ayet)?

63. BÖLÜM

1. 9. ayet şu harika ifadede bulunur: "Sıkıntı çektiklerinde O da sıkıntı çekti." Mesih'le kilisesi arasındaki birlik ne şefkatlidir! Rab'bin halkı acı çektiğinde, O'nun merhameti de derinden uyanır, "çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir" (İbr. 4:15). Rab yalnızca yakınlık kurabilmekle kalmaz, aynı zamanda kaygı ve ihtiyaç zamanında da bize yardım edebilir. Bütün kaygımızı O'na yükleyebiliriz çünkü O bizimle ilgilenir. Asla tek başımıza acı çekmeyiz çünkü Rab sıkıntılarımızda daima bizimledir. Acı çektiğimiz zaman bu gerçekte nasıl teselli ve güç bulabiliriz?

64. BÖLÜM

1. Rab'bin varlığı ve gücü her imanlının arzusu olmalıdır. Rab yüzünü bizden gizliyormuş gibi görünen zamanlar vardır ve bu, Yeşaya için olduğu gibi, bizi duaya yöneltmelidir. Önceki bölümde Yeşaya, Tanrı'ya göklerden bakması için dua etti (63:15). Şimdiyse Tanrı'nın gökleri yarması ve aşağı inmesi için dua ediyor. O'nun varlığının doluluğunu bilip tatmanın önündeki her türlü engeli kaldırması için Tanrı'ya yalvarmalıyız. Tanrı yüceliği ve gücü içinde göründüğü zaman işler son derece farklı olacaktır. Rab'bi bekleyelim, O'nun kendi kutsamasını içtenlikle bekleyelim; öyle ki, Müjde'ye iman sayesinde, Tanrı'nın "kendisini bekleyen için işler" olduklarını görebilelim (4. ayet – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Bu türden dua Kutsal Ruh tarafından nasıl uyanış ve canlanma ile birlikte aslında Mesih'in dönüşünü aramaktadır?

65. BÖLÜM

1. Tanrı'nın günahkârları kurtarışı nihayetinde evrenin, yeni bir yaratılışa dönüştürülmesiyle sonuçlanacaktır ki bu yaratılış insanın günahına karşı verilmiş lanetten zarar görmemiştir. Eğer bu düşmüş dünya bile bu kadar güzellik ve zevk barındırıyorsa, yeni gök ve yeni yeryüzü kilise için çok daha büyük bir ölçüde bir mutluluk cenneti olacaktır. Bütün arzularımız bizi yaratan Tanrı tarafından tatmin edilecektir. Ancak biz yeni yaratılışa girmeden önce, yeni yaratılışın bizim içimize girmesi gerekir. Mesih'te Kutsal Ruh'un işi sayesinde yeniden yaratılmak zorundayız. Bu yeni yaratılışın bir meyvesi de Rab İsa'da bulunan yeni sevinç, Mesih'in hoşluğunda bulunan ruhsal zevktir. Başka bir meyve de bizim gerçekten Rab'bin kullarından biri olmamız, O'nun isteğini yapmamızdır. Siz Tanrı'nın yeni yaratılışının parçası mısınız? Bunu nasıl biliyorsunuz?

66. BÖLÜM

1. Yeşaya peygamberliğini bütün insanlığın sonsuz durumuna dair huşu uyandırıcı bir görümle sonlandırmaktadır (22-24. ayetler). Her insanın akıbeti ya yeni yaratılışta sonsuza dek Rab'be ibadet etmek ya da cehennemde durmaksızın dehşetle acı çekmek olacaktır. Üçüncü bir seçenek yoktur. Bu gerçeklik bize bu bölümün diğer iki büyük gerçeğini göstermektedir:

I) İlk olarak, bizi lütuf sayesinde kurtulup kurtulmadığımızı düşünmeye çağırıyor. Kurtuluş bir kilise binasında bulunmak veya bir sunu sunmak gibi dışsal şeylerle ilgili değildir. Kurtuluş, Tanrı'nın yüceliği tarafından alçaltılmış, kendi günahlarının ağırlığı altında kırılmış ve Tanrı Sözü'ne tabi olan bir yürek meselesidir (1-2. ayetler). Bu sizi tanımlıyor mu? Siz sonsuz ibadete ve sevince mi, yoksa sonsuz mahva mı gidiyorsunuz?

II) İkinci olarak, bizi kilisenin bütün uluslara yönelik büyük görevini düşünmeye çağırıyor (18-21. ayetler). Bu görev imanlı Yahudilerle, elçilerle ve İsa Mesih'in diğer öğrencileriyle başladı. Bunlar Müjde'yi diğer uluslara ulaştırmak için kendilerini feda ettiler. Ancak kilisenin görevi bugün de devam etmektedir. Günahkârların cehennemden kurtulmalarının ve cenneti elde etmelerinin tek yolu, Mesih'in Müjdesi'nden geçmektedir. Siz becerilerinizi ve kaynaklarınızı Müjde'yi bütün uluslara ulaştırmak için nasıl kullanıyorsunuz?

YEREMYA

YEREMYA'YA GİRİŞ

YAZAR:

Kitabın yazarı Yeremya'dır (ki adı, "Yahve tayin eder ya da kurar" anlamındadır) ve kendisi yaşayan Tanrı'nın, kâhin soyundan gelen bir peygamberidir (1:1-2; 2.Ta. 35:25; 36:12, 21-22).

TARİH:

Yeremya'nın hizmeti Yahuda Kralı Yoşiya'nın hükümdarlığının on üçüncü yılında (1:2) başlamıştır ki birçokları bunu M.Ö. 627 yılı olarak kabul etmektedir. Yeremya'nın hizmeti kırk yedi yıl sürmüş, birden fazla kralın hükümdarlık dönemini ve sürgünün ilk kısmını kapsamıştır (40-44. bölümler). Yeremya'nın yazıları kronolojik sırada değildir, dolayısıyla dönemin tarihini genel hatlarıyla akılda tutmak okuyucu için faydalı olabilir çünkü bu kitapta çeşitli krallara gönderme yapıldığını görecektir.

1. *Yoşiya*: Tanrı'ya yaraşır bir kraldı, Yahuda'ya ruhsal reform getirdi. Ancak ondan sonra hükümdar olanlar, atalarının günahlarına geri döndüler. Yoşiya'nın hükümdarlığı süresince Babil güç kazandı, M.Ö. 612 yılında Asur başkenti Ninova'yı fethetti. Yoşiya M.Ö. 609 yılında Mısır'a karşı savaşta öldü (2.Kr. 22:1-23:29).

2. *Yehoahaz*: Yoşiya'nın oğluydu, Mısır Firavunu tarafından tahttan indirilene kadar sadece üç ay hüküm sürebildi ve sonrasında yerine kardeşi geçti (23:30-34).

3. *Yehoyakim*: Yoşiya'nın diğer oğluydu, on bir yıl hüküm sürdü (M.Ö. 609-598). Babilli Nebukadnessar M.Ö. 605 yılında güneye geldi, Karkamış'taki savaşta Asur ve Mısır'ı yenilgiye uğrattı, Yahuda'yı zapt etti ve Daniel de dahil olmak üzere ilk sürgün grubunu götürdü. Yehoyakim sonrasında Babil'e karşı ayaklandı ve Tanrı'nın laneti altında öldü (Yer. 36:29-31; 2.Kr. 23:34-24:7).

4. *Yehoyakin*: Yehoyakim'in oğluydu, Nebukadnessar kendisini M.Ö. 597 yılında sürgün etmeden önce ve tapınağın hazinelerini ve Hezekiel de dahil olmak üzere birçok tutsağı götürmeden önce üç ay hüküm sürdü (2. Kr. 24:8-16). Otuz yedi yıl

sonra Yehoyakin'e yeni bir Babil kralı tarafından özgürlük ve onur bahşedildi (2.Kr. 25:27-30).

5. *Sidkiya*: Yehoyakin'in amcasıydı, Babilliler tarafından kral olarak görevlendirilmişti. On bir yıl hüküm sürdü (M.Ö. 597-586); ta ki, Nebukadnessar Yeruşalim'i devam eden isyanından ötürü yok edene, Sidkiya'nın oğullarını öldürene, onların gözlerini çıkarana ve Yehoyakin'le diğerlerini Babil'e tutsak olarak götürene dek (2.Kr. 24:17-25:21).

6. *Gedalya*: Babası Tanrı'ya yaraşır bir adam olan Ahikam'dı (Yer. 26:24) ve dedesi Şafan Yoşiya'nın yönetiminde hizmet etmişti (2.Kr. 22:1-20). Gedalya, Babilliler tarafından Yahuda valisi olarak atanmıştı (Yer. 40:5; 2.Kr. 25:22-24). Bazı kötü Yahudalılar onu öldürdüler (25. ayet) ve Babil'in misilleme yapmasından korkan halk, Yeremya'yı kendileriyle birlikte Mısır'a kaçmaya zorladılar (Yer. 43:5-7; 2.Kr. 25:26). Yeremya da burada ölmüş gibi görünmektedir.

TEMA:

Antlaşmayı bozmaya karşılık yargı ve Tanrı'nın sadakati sayesinde yenilenme (Yer. 1:10).

AMAÇ:

Beklemekte olan yargıdan ötürü günahtan tövbeyi ve kurtuluş için tek umut olarak Rab'be güveni teşvik etmek.

TOPLU BAKIŞ:

Yeremya'nın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Yeremya'nın yazıları Yeşaya'nınkiler kadar incelikle yazılmamış olabilir ancak şevk ve bütüncül bir mesaj sunma yönünden muhteşemdir. Yeremya peygamberlik kitapları arasında en uzun olanıdır ve hem şiir hem de düz yazı olarak yazılmıştır. Kitap, vaaz ve görüm de dahil olmak üzere çeşitli yazım türleri barındırmaktadır. Büyük bir kısmı otobiyografi şeklindedir, Yeremya'nın yaşamındaki çeşitli olayları aktarmaktadır. Dolayısıyla bu kitapta Yeremya'nın karakterine dair detaylı bir bakışa sahip olmaktayız ve bu da bir insan olarak kendimizi daha rahat bir şekilde onun yerine koyabilmemizi sağlamaktadır. Musa gibi, Yeremya da mazeretler buldu ve Tanrı'nın çağrısını ve görevini kabul etmekte isteksizdi (Yer. 1:6; krş. Çık. 4:10). Musa ulus Vaat Edilen Topraklar'a girmeden önce hizmet etmişken, Yeremya halk o topraklardan sürgüne gönderilmeden önce onların bir öğretmeniydi.

Aynı zamanda Yeremya'yla Elçi Pavlus arasında da benzerlikler vardır (Yer. 1:5; krş. Gal. 1:15-16). İkisi de kaybolanlara yönelik sevgi besliyor ve uluslarının kurtuluşunu arzuluyorlardı ancak kendi halkları onları reddetti. İkisi de kendilerini ve mesajlarını reddedenlerin aslında Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yı reddettiklerini bilerek eziyet duydular. Nitekim onları çağıran ve vaaz etmeye gönderen bu Tanrı'nın kendisiydi. Ancak Pavlus'un aksine, Yeremya'nın kendisine işinde destek olacak sadık arkadaşları yoktu. Pavlus'un gördüğü gibi büyüyüp meyve veren kiliseler görme teşvikine sahip olamadı. Yeremya'nın yalnızlığı ve hizmetinde eksik görünen başarısı, ona çoğu zaman neden "ağlayan peygamber" dendiğini açıklamaktadır.

Yeremya'nın vaazının büyük bir kısmı olumsuz içerikte olsa da kendisi bir pesimist değil, ancak realistti. Yeremya, Yahudi ulusunun Rab'den ayrılmış olduğu ve bunun sonuçlarını hiç düşünmedikleri bir dönemde yaşıyordu. Ceza, günahlarından ötürü çok geçmeden üzerlerine gelecekti ve Yeremya, Tanrı tarafından onları uyarmak üzere çağrılmıştı. Sahte peygamberler esenliğin olmadığı yerde esenlikten bahsediyorlardı (Yer. 6:4; 8:11) ancak Yeremya dürüstçe konuşuyordu. Çetin laflar etse de bunu hitap ettiği canlar için olan sevgisinden ve endişesinden dolayı yaptı. Onları ruhsal duyarsızlıklarından çıkarıp harekete geçirmeye ve günahlarının ciddiyetini görsünler diye onların vicdanlarını uyandırmaya çalıştı. Halk belki kötülükten döner umuduyla böyle şeyler vaaz etti. İsraillilerin itaatsizliğine karşın, Yeremya keskin bir şekilde Tanrı'nın sadakatini yansıttı.

Yeremya, Rab'bin işine bağlıydı. Ona Tanrı tarafından verilen mesaj, aktarması kolay bir mesaj değildi. İnsan doğası beğenilmek isterken, Yeremya sadece Tanrı önündeki görevini düşündü. Popülerlikten uzak bir mesaj vaaz etti ve Rab'be sadık olmanın sonuçlarına katlanmaya hazırdı. Keşke bugün de onun gibi adamlar olsa! Ruhsallığı Rab'bin ona verdiği uzun hizmeti boyunca ortadadır.

Yeremya'nın yargı ve yenilenmeden oluşan iki yönlü mesajı Müjde açısından zengindir. Yahuda'nın tövbesiz halkına yaptığı bildiriler, Yeruşalim'in sürgün ve düşüşünde günahın sonuçlarına dair görsel birer canlandırmadır. Sık sık yaptığı Tanrı'ya dönme çağrıları, kurtuluşa kavuşmanın koşullarının daima aynı olduğunu göstermektedir. "Rab doğruluğumuzdur" diyerek gelmekte olan Mesih'e ve yeni antlaşmaya işaret etmesi (31:1-40) kurtuluş için tek temelin ve umudun daima Tanrı'nın Mesihi'ndeki lütfu aracılığıyla olduğunu göstermektedir. Bu muhakkak her gerçek Hristiyan'ın yüreğine sevinç getirmelidir! Mesajının yanı sıra, Yeremya'nın kendisi, bir tip veya resimli peygamberlik olarak, Rab İsa'ya işaret etmektedir. Şöyle ki, Kurtarıcı gibi, o da acı çeken bir kuldu. Rab İsa kadar, İsraillilerce hor görülen hiç kimse yoktur.

GENEL HATLAR:

I. Giriş (1:1–19)

A. Sahne Açılıyor (1:1–3)

B. Yeremya'nın Çağrılışı: Hizmetinin Ömrü ve Amacı (1:4–10)

C. İki Görüm (1:11–16)

D. Egemen Sorumluluk ve Vaat (1:17–19)

II. Tanrı'nın Yahuda'yla Yeruşalim Üzerindeki Yargısı (2:1—25:38)

A. Ulusun Sapmış Doğası (2:1–37)

B. Tövbe İçin Bir Çağrı (3:1—4:4)

C. Yargı Geliyor (4:5—6:30)

D. Sahte Vaatlere İnanmanın ve Gerçeği Reddetmenin Boşluğu (7:1—8:17)

E. Yeremya'nın Ulusun Günahları Karşısında Matemi (8:18—9:26)

F. Rab'be Geri Dönmek İçin Bir Çağrı Daha (10:1–25)

G. Tanrı'nın Antlaşmasına ve İtaatsizliğin Cezalarına Dair Bir Bildiri (11:1—12:17)

H. Keten Kuşak Dersi (13:1–27)

I. Korkunç Bir Kuraklık (14:1–22)

J. Tanrı'nın Yahuda'yı Reddetmesine Karşın Yeremya'ya Vaadi (15:1–21)

K. Yahuda'nın Feci Yıkımı Duyuruluyor (16:1–21)

L. Yahuda'nın Günahı Demir Kalemle Yazılıyor (17:1–27)

M. Çömlekçiden Çıkan Dersler (18:1—20:18)

N. Hükümdarlar ve Sahte Peygamberler Kınanıyor (21:1—23:40)

O. İki Görüm Daha (24:1—25:38)

III. Yeremya ve Sahte Peygamberler (26:1—29:32)

A. Tek Söz Eksiltme (26:1–24)

B. Ya Boyunduruğa Teslim Ol Ya da Kılıçla Öl (27:1–22)

C. Sahte Peygamber Hananya (28:1–17)

D. Yeremya'nın Babil'deki Sürgünlere Mektubu (29:1–32)

IV. Teselli Kitabı (30:1—33:26)

A. Ümitsizliğe Kapılmayın (30:1–24)

B. Sonsuz Bir Sevgi (31:1–26)
C. İşte, Günler Geliyor (31:27–40)
D. Bir İman Sınavı (32:1–44)
E. Bana Seslenin (33:1–8)
F. Rab İyidir (33:9–14)
G. Doğruluk Dalı (33:15–18)
H. Antlaşmanın Gücü (33:19–26)

V. Şehir Kapılarındaki İşgalciler (34:1—38:28)
A. Sidkiya İçin Bir Mesaj (34:1–7)
B. Kölelere Karşı Kötü Bir Eylem (34:8–22)
C. Rekavlılar İtaatlerinden Dolayı Kutsanıyor (35:1–19)
D. Yeremya'nın Yazıları Kralın Önüne Getiriliyor (36:1–32)
E. Sidkiya, Yeremya'yı Arıyor (37:1–10)
F. Yeremya Hapse Atılıyor (37:11–21)
G. Çamura Batış (38:1–6)
H. Peygamber Serbest Bırakılıyor (38:7–13)
I. Sidkiya'nın Yeremya'yla Son Konuşması (38:14–28)

VI. Yeruşalim'in Düşüşü (39:1–18)
A. Sidkiya Yakalanıyor (39:1–7)
B. Yeremya'ya Lütuf Gösteriliyor (39:8–14)
C. Ebet-Melek Kurtarılıyor (39:15–18)

VII. Yeruşalim'in Düşüşünden Sonraki Olaylar (40:1—43:7)
A. Gedalya'nın Valilik Dönemi (40:1—41:18)
B. Mısır'a Akılsızca Kaçış (42:1—43:7)

VIII. Mısır'daki Olaylar (43:8—45:5)
A. Yeremya, Babil'in Mısır İşgalini Önceden Bildiriyor (43:8–13)
B. Yahudilerin Mısır'da Cezalandırılması (44:1–30)
C. Ümitsiz Baruk Teselli Ediliyor (45:1–5)

IX. Uluslara Uyarı (46:1—51:64)
- A. Mısır'ın Yenilgisi (46:1–28)
- B. Filistlilerin Yıkılışı (47:1–7)
- C. Moav'ın Boynuzu Kesildi (48:1–47)
- D. Ammon'un Tutsaklığı (49:1–6)
- E. Edom'un Issız Kalışı (49:7–22)
- F. Şam'ın Utandırılışı (49:23–27)
- G. Kedar'la Hasor'un Vuruluşu (49:28–33)
- H. Elamlıların Sürgünü (49:34–39)
- I. Babil'in Yargısı ve Düşüşü (50:1—51:64)

X. Sonuç Olarak Son Düşünceler (52:1–34)
- A. Yeruşalim Yerle Bir ve Sidkiya Babil'de Hapiste (52:1–11)
- B. Tapınak Talan Ediliyor ve Yıkılıyor (52:12–23)
- C. Tutsaklar Babil'e Sürülüyor (52:24–30)
- D. Yehoyakin Hapisten Salıveriliyor ve Onur Buluyor (52:31–34)

1. BÖLÜM

1. Peygamber olmayabiliriz ancak çağrımız kişisel ve etkindir (Rom. 8:29-30). Her Hristiyan ilahi lütuf tarafından Rab'bin hizmetinde olmak üzere ayrılmıştır ve böylece her imanlı O'nun sevgisine tabidir. Bize verilen hizmet ne olursa olsun, bir çağrıdır. Belki bunu daha iyi kavramış olsaydık, zorluk zamanlarında moralimiz o kadar bozulmazdı. Dolayısıyla Rab'be memnuniyetle kulluk edelim.

2. Tanrı'nın çocukları ruhsal savaştadır; mücadele kızışmaktadır. "Yüce mücadeleyi" sürdürelim (2.Ti. 4:7); yenilgiye uğramış Hristiyan olarak değil, "bizi sevenin aracılığıyla... galiplerden üstün" olarak savaşlım. Tanrı Sözü'nü savunmak bizi asla popüler yapmayacaktır. Birçoklarının nefretine maruz kalacağız ancak Tanrı'yla olan tek bir kişi bile kendi başına çoğunluktur! Bu bölüm size Rab için ayakta durmak üzere nasıl cesaret veriyor?

2. BÖLÜM

1. Rab yolundan saptığımızda, O bize başlangıçta sahip olduğumuz sevgiyi hatırlatır (2-3. ayetler; Vah. 2:4). Eğer Rab'be ve halkına olan sevgimizin soğuduğunu hissediyorsak, bu sevginin eskiden yanıp parıldadığı günleri hatırlayalım. Bir zamanlar nasıl da şevkimiz vardı ve O'nun bağışlaması ve sevgisi için nasıl da minnetimiz vardı! Bunları hatırlamak yoldan sapmış bir yüreği, Tanrı'nın yaşayan sularını yeniden tatmak üzere tövbe arzusuyla hareketlendirebilir.

2. Rab'bi reddetmek ne kadar da akılsızcadır! Eğer pınara sahipsek, daha fazlasına ihtiyacımız yoktur. Kutsama ve kurtuluş, gelen herkese karşılıksız olarak sunulmaktadır (Vah. 22:17). Rab İsa'ya gelin çünkü O şöyle diyor: "Oysa benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fışkıran bir pınar olacak" (Yu. 4:14). Bugün O'na ne şekillerde muhtaç olduğunuzu düşünüyorsunuz?

3. BÖLÜM

1. Hristiyan olduğu söyleyen birçok kişi Yahuda'nın yaptığı gibi davranmaktadır. Tanrı'ya dudaklarıyla kulluk ettikleri sürece, istedikleri gibi yaşayabileceklerini ve her şeyin iyi olacağını varsayarlar. Ancak Tanrı'nın gerçek bir çocuğu olmak gerçek bir değişimle sonuçlanır (Hez. 36:25-27). Mesih'le bir olanlar artık günah içinde yaşayamazlar (Rom. 6:1-4).

2. Putperestlik, açgözlülük, bencillik ve ahlaksızlık olmak üzere hepsinin kökeni yeniden doğmamış bir yüreğin katılığında ve günahlılığında yatmaktadır. Tanrı'ya yaraşır olan, Yoşiya'nın dayattığı reform, kötü meyveleri koparabilir ancak sorunun kökenine veya kaynağına ulaşamaz ki orada katılaşmış bir inançsızlık yüreği vardır.

Yahuda'nın ihanetinden insan yüreğinin bozulmuşluğunu öğreniyoruz. Rab İsa, Matta 15:19'da şöyle diyor: "Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekten kaynaklanır." O hâlde insanlar nasıl değişebilirler?

4. BÖLÜM

1. Yahuda'ya yapılan yargı uyarıları geleceğe, Mesih'in yücelikte geri döneceği o büyük ve korkunç güne işaret etmektedir. Tanrı'nın böyle uyarılar yapması ve bizi onları dinlemeye istekli kılması büyük bir kutsamadır. Gazap gününde Mesih İsa'da olduğumuzu bilmekten daha büyük bir teselli yoktur (Rom. 8:1; 1.Se. 1:10; 5:9). Bu bölüm bize Mesih'e kaçmak ve imanla O'na tutunmak için ne sebepler sunmaktadır?

2. Tanrı'nın yaratılışı tersine çevirme yargısı, O'nun halkı olduğunu iddia edenlerin ruhsal düzensizliğiyle başlamaktadır. Bu yargı bugün, bir zamanlar ibadette düzene ve Müjde'nin ışığına sahip olan ancak düzensizliğe ve karanlığa batmış olan kiliselerde görülebilir. İman ve itaatle Tanrı'nın Sözü'ne sarılmaya dikkat edelim ve sonrasında Rab'bin kendi kilisesini büsbütün yok etmeyeceği gerçeğiyle büyük teselli bulabiliriz.

5. BÖLÜM

1. Büyük bir ruhsal çöküş zamanında, Rab şehri bağışlamak için Yeremya'ya meydan okuyup gerçekten ve doğruluktan yana olan tek bir adam bulmasını istedi. Tanrı'nın merhametinin burada harika bir şekilde meydana çıktığını görüyoruz. O, orada on tane doğru adam bulunsaydı, Sodom'u esirgeyecekti (Yar. 18:23-32). Ancak Yeruşalim'in günahları Sodom'unkileri aşıyorduysa da (Hez. 16:48), Rab tek bir adam aramaktadır. Siz toplumda adaleti savunarak ve adaletli bir şekilde davranarak nasıl Rab'bin önünde duruyorsunuz (Hez. 22:30)?

2. Yahuda ulusu Rab'be karşı alçakça davrandı ancak yine de kendilerini yukarılarda görüyorlardı. Bugün de aynı şeyi görüyoruz. Tanrı'nın yargısı geliyor ve o gün korkunç bir şey olacak (Vah. 20:11-15). Ne yazık ki, kendi üzerlerine gelene dek birçokları buna inanmayacaktır. Şimdi, çok geç olmadan, her günahtan tövbe edin.

6. BÖLÜM

1. Yahudiler için Nebukadnessar'ın eline düşmek korkunç bir şeydi ancak, "diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir" (İbr. 10:31). Tanrı'nın gazabı tövbesizlerin üzerine patlayan bir volkan gibi dökülecektir. O hâlde Elçi Pavlus'la birlikte, "Kime inandığımı biliyorum. O'nun bana emanet ettiğini o güne dek koruyacak

güçte olduğuna eminim" diyebilmek ne büyük bir tesellidir (2.Ti. 1:12)! Siz bu teselliyi tattınız mı? Neden evet veya neden hayır?

2. Buradaki "eski yollar" salt gelenek yolu değil, vahyedilen dinin temel gerçekleridir (Kol. 2:6-8). Yeremya bizden geçmişte yaşamamızı istemiyor çünkü Tanrı'nın bizi koymuş olduğu şimdide yaşamalıyız (Vai. 7:10). "Eski yollar"da olmak demek, Mesih'te olmak ve O'nun Sözü'nde kalmak, kutsallıkta, uysallıkta, itaatte ve kendini inkârda Kurtarıcı'nın ardından yürümek demektir. Esenliğin ve mutluluğun yolu böyledir.

7. BÖLÜM

1. Tapınak Vaazı, Rab için içten bir yüreğe sahip olmadan dışsal dinin tehlikesine karşı bir uyarıdır. Yahuda tapınağa gitmenin ve saptanmış bütün ritüelleri yerine getirmenin Tanrı'yı tatmin edeceğini düşünüyordu. Bugün kiliseye gitmenin yeterli olduğuna inanan birçok insan gibiydiler. Rab sadece şekil olarak dindarlık istemez. O ezik bir yürekten ve hürmetkâr, alçakgönüllü bir ruhtan doğan gerçek hayranlığı ister. İçtenlik yürekte yoksa, o hâlde bütün din ve ibadet bir yalandır.

2. Şu korkunç bir trajediydi: Yahuda'nın günahı öyle kök salmış ve yayılmıştı ki, onlar için lütuf günü bitmişti; şöyle ki, onlar için daha fazla aracılıkta bulunmak anlamsızdı. Tanrı sabretmiş ve dayanmıştı ancak onlar O'nun sesine kulak vermediler ve bu yüzden de O'nun yargısıyla karşılaştılar. Rab bizim kuşağımıza da merhamet etsin! Çünkü eğer mevcut durumlar devam ederse, lütuf günü çok geçmeden bitebilir.

8. BÖLÜM

1. Bilginlerin yalan ve yanlış yasa yorumuyla azarlanmaları üzücüdür. Halka doğru bir şekilde talimat vermesi gereken kişiler böyle yapmakta başarısız olmuşlardı. Kendi bilgeliklerine fazla değer biçtiler. Burada Hristiyanlar olarak bizim için önemli bir ders yatmaktadır. Rab'be hürmet etmeye çalışan inançlı yüreklerden geldiği sürece bilgi ve uzmanlık oldukça değerli olabilir ancak eğer bilgi ve uzmanlık nihai yetki kaynağı olarak görülüyorsa, büyük bir tuzak ve tehlike hâline de gelebilir. Bilgi ve uzmanlığa, bunları putlaştırmadan nasıl hak ettiği yeri verebiliriz?

2. İnsanlığın büyük bir çoğunluğunun Mesih'i, canların Hekimi'ni reddetmiş olmaları çok ama çok büyük bir trajedidir. Oysa yalnız O insanları günahlarından iyileştirebilir. Dolayısıyla Rab'bi tanıyan bizler kayıp ve mahva gitmekte olanlara İsa Mesih'in iyi haberini duyurmaya çalışalım. Gilat'ta günah hastası canı iyileştirecek bir merhem gerçekten de vardır (22. ayet).

9. BÖLÜM

1. Yeremya kendi halkının ısrarcı günahından ve inançsızlığından ötürü gözyaşlarına boğuldu. Tanrı kendisine dönmeleri için bu halka peygamberleri aracılığıyla dil dökmüştü ancak onlar istemediler. Bugün de etrafımıza baktığımızda, günahın korkunç etkilerini ve neden olmuş olduğu perişanlığı görmekteyiz. Ancak en büyük trajedi, Müjde'nin reddedilmesidir. Arınmak ve şifa bulmak üzere gereken her şey Mesih'te ve Mesih aracılığıyla sağlanmaktadır ancak büyük çoğunluk Kurtarıcı'yı reddetmeyi ve hor görmeyi seçmektedir. Etrafınızdaki günah ve inançsızlık sizi nasıl etkiliyor? Sizde büyük keder doğuruyor mu? Neden evet veya neden hayır?

2. Dizginlenmemiş dil büyük zarar ve sıkıntı doğurur (8. ayet; Yak. 3:3-12). Eğer yüreklerimizde bir lütuf işi olduysa, o hâlde muhakkak mezmur yazarıyla birlikte şöyle diyeceğizdir: "Ya RAB, ağzıma bekçi koy; dudaklarımın kapısını koru! (Mez. 141:3).

10. BÖLÜM

1. Yahuda'nın dini dünyasal düşünce uygulamalarıyla şekillenmişti. İnsan ırkı Tanrı'ya ibadet etmek üzere yaratıldı. O'na ibadet edilmediğinde, kalan boşluk çok geçmeden putlarla doldurulur ancak putlar düşünemez, göremez, işitemez, konuşamaz veya eylem gösteremez. Günümüzün putları, örneğin ünlüler veya servet, aynı şekilde faydasızdır. İsa Mesih'in gerçek izleyicisi bütün putları reddetmelidir (1.Yu. 5:21). Eğer bu dünyanın boş şeylerinden kaçacaksak, Tanrı'yı tanımak zorundayız (9:24) ki O bize kendisine kulluk etmemiz için büyük bir güç verecektir (Dan. 11:32).

2. Yeremya denenmelerine hazır olan bir adamdı ancak karanlığın gölgesi yaşamının üzerine çökünce, "Yaramdan ötürü vay başıma gelen! Derdim iyileşmez!" dedi (19. ayet). Bundan ötürü büyük eziyet duydu. Ancak yine de şöyle diyebiliyordu: "Dert benim derdim; dayanmalıyım." Yeremya kendisini hızlıca toparlayabildi ve Tanrı'nın egemen isteğine boyun eğerek kişisel korkusunu bir kenara koydu. Bir Hristiyan sıkıntılar gelince kaygılarını Rab'be yükleyebilmek için kendisini nasıl hazırlayabilir (1.Pe. 5:7)?

11. BÖLÜM

1. Yasanın laneti, Tanrı'nın antlaşmasına itaatsizlik eden herkesin korkunç akıbetidir (Gal. 3:10). Ancak Tanrı'nın Oğlu'na güvenenler kutsanmışlardır (Mez. 2:12) çünkü Mesih, yasanın lanetini çarmıhta yüklenerek, günahkârları yasadan kurtarmıştır (Gal. 3:13). Kendi değerli kanını dökmesiyle, Tanrı'nın adaletini yerine getirmek üzere cezayı ödemiştir. Bu nedenle Mesih İsa'dakilere mahkûmiyet yoktur (Rom. 8:1).

2. Tanrı'nın sevgisi ne kadar da sabırlıdır! Yahudiler O'nun yollarını hor gördüyse de O hâlâ onlara, "sevgili" demektedir (15. ayet; Rom. 11:28). Eğer durum buysa, O, Mesih'e ait olan Yahudilere ve Yahudi olmayanlara karşı, içlerinde yer etmeye devam eden günahlarına ve tökezlemelerine rağmen, ne kadar daha sabırlıdır?

3. Gerçeği savunmak düşmanlıkla sonuçlanabilir. Böyle zamanlarda, Yeremya'nın yaptığı gibi, Tanrı'nın vaatlerine güvenmek zorundayız. Birçokları tökezler çünkü gerçeği savunmanın muhtemel sonuçlarından korkar. Sizin, Tanrı'nın vaatlerini tutacağına imanınız var mı, yoksa başkalarının size düşman olabilme düşüncesiyle ürküyor musunuz?

12. BÖLÜM

1. Yeremya, Tanrı'ya sunulan ve görünüşte başarılı gibi görünen bozulmuş ibadeti gördü; oysa gerçek iman belirgin bir şekilde ilerleme kaydetmiyor gibiydi. Bugün ibadetlerini dünyasal uygulamalarla bozmuş ve Müjde'yi sulandırmakta olan birçok kilise görüyoruz ve üstelik büyüyor gibi görünüyorlar. Bazen biz de Yeremya gibi, Tanrı'nın vaatlerini bizim şimdiki deneyimlerimizle bütünleştirmekte zorlanıyoruz. Ancak şunu anlamamız gerekiyor: Tanrı bütün resmi görüyor ve biz görmüyoruz. Hristiyan yaşamı çarmıhını yüklenmeyi (Mat. 10:38; Elç. 14:22) ve Rab'bi beklemeyi içerir (Mez. 37:7).

2. Tanrı'nın lütfu Müjde aracılığıyla her ulustan insanlara sunulmaktadır ancak bu aynı zamanda son bir uyarı niteliğindedir (16-17. ayetler). Rab insanların önüne yaşamla ölümü koyuyor. Böylesine büyük kurtuluşu reddetmek ne kadar da akılsızcadır! Ancak bununla birlikte, İsa Mesih'e güvenen bizler ne kadar da kutsanmış durumdayız!

13. BÖLÜM

1. Keten kuşak benzetmesi, günahın etkilerine dair trajik bir resim sunmaktadır. İsrail, Tanrı'nın özel halkıydı; O'nunla eşsiz bir ilişkinin tadını çıkarıyordu. Ancak bütün bu ayrıcalığa karşın, onlar antlaşmayı çiğnediler ve kendilerini lekelediler; Tanrı karşısında işe yaramaz oldular ve O'nun huzurundan mahrum kaldılar. Yeremya'nın peygamberliği kilisedeki herkesi uyarmaktadır: Dışsal olarak büyük ruhsal ayrıcalıkların tadını çıkaranlar, dünyanın bozulmuşluğuna karşı kendilerini korumak zorundadırlar, yoksa öyle lekelenirler ki, ayrıcalığın yerini yargı alır.

2. Günah insanlığın içine ten rengimizin genetiği gibi derinden işlemiştir. Ancak Tanrı farklı ten renklerinden hoşnut olsa da günahımız O'nun gazabını kışkırtır. O hâlde bir kişi günahtan ve gazaptan nasıl kurtulabilir? Titus 3:3-7 üzerinde düşünün.

14. BÖLÜM

1. Yahuda'nın karşılaştığı fiziksel kıtlık, onların içlerindeki ruhsal kıtlığın bir yansımasıydı. Yürekleri ekime ve tohuma karşı katı, kuru ve dirençliydi. Aynı şekilde, Tanrı'nın çocukları yüreklerini katılaştırdıklarında, sevgi dolu bir terbiye zamanı gelir ve bu zaman ancak yürekten tövbe olması durumunda biter (İbr. 12:6; Vah. 3:19). Tanrı sizi bugüne dek terbiye etti mi? Siz buna nasıl karşılık verdiniz?

2. Yeremya halkının başına gelen bütün trajediyi gördü ve Tanrı'nın harekete geçmesini istedi. Hiç biz Rab'be böyle bir tutkuyla geliyor muyuz? Peygamber, halkının durumunu görünce ağladı. Onların bu denli alçalmış olmalarını görmek onu kederlendirdi. Biz de bugün insanlar için aynı endişeye sahip miyiz? Mesih'i Rab olarak ikrar eden birçok kişinin bu kadar dünyasal hâle gelmiş ve demir attıkları yerden bu kadar uzaklaşmış olmalarından ötürü gözyaşı döküyor muyuz?

15. BÖLÜM

1. Doğru bir adamın en hararetli dualarının bile yeterli olmadığı durumlar vardır (1. ayet). Tanrı kilisenin reformu için edilen duayı, ancak gerçek bir reform olduktan sonra cevaplayacaktır. Kilisenin serpilmesi için dua etmeden önce, tövbe için dua edelim. Başkaları için dua etmeden önce de kendimiz tövbe edelim.

2. Kendimizi Rab'bin işine adadığımızda ve sadık olmaya çalıştığımızda ancak bununla birlikte, tüm emeklerimiz düşmanlığı kışkırtmaktan başka bir işe yaramıyor gibi göründüğünde, Rab'bin yollarını anlamak bizim için zordur. Kendimize şöyle demeye ayartılabiliriz: "Niye girdim ki bunca zahmete? Hiçbir şey yapmasaymışım yaşam daha kolay olurdu." Yeremya'nınki gibi, böyle bir durumdan geçen bir Hristiyan'a nasıl öğüt verirdiniz?

16. BÖLÜM

1. Tanrı kendisine karşı işlenen her günahı bilir ve doğru zamanda, günahkârları yoklamak ve onları yargı için toplamak üzere uygun gördüğü her türlü aracı kullanacaktır (16-18. ayetler). Siz Rab'bi tövbeyle aradınız mı? O'ndan boşuna saklanıyorsunuz çünkü en gizli günahlarınız bile O'nun gözleri önünde açıktır (Mez. 90:8; İbr. 4:13). Yalnızca Mesih'in kanı, Tanrı'nın gözlerinden günahı kaldırabilir. Siz o kana güveniyor musunuz?

2. Uluslar yeryüzünün dört bir yanından Rab'be gelecekler (19. ayet; Mez. 22:27). Müjde dünya genelinde başarılı olacaktır. Eğer Tanrı, putlardan yüz çevirip yaşayan Tanrı'ya kulluk edelim diye Müjde'yi yüreklerimize yazmışsa, bu bize karşı büyük bir merhamettir (1.Se. 1:3-10). Bununla birlikte, eğer Müjde tarafından kurtulmuşsak, kiliseye misyonunda katılım göstermek zorundayız: "Dünyanın her yanına

gidin, Müjde'yi bütün yaratılışa duyurun" (Mat. 16:15). Siz dünyaya Mesih için ulaşılmasına yardım etmek için ne yapıyorsunuz?

17. BÖLÜM

1. İnsan yüreği taş gibi katıdır ve Tanrı'ya karşı isyanla işlenmiştir (1. ayet). Tanrı'ya düşmandır; insanı Rab'den uzağa yönlendirir (5. ayet). Feci hâlde aldatıcıdır ve büsbütün güvenilmezdir; günahın etkileri yüreği iyileşemeyecek kadar kötücül yapar ve anlaşılamaz (9. ayet). İnsanın kendi günahını iyileştirme umudu yoktur. O hâlde nasıl umudumuz olabilir (24:7; 31:33)?

2. Lanetlenmiş adamla kutsanmış adam arasındaki tezat (5-8. ayetler) gerçek imana dair esas bir unsuru vurgulamaktadır. Hem lanetlenmiş adam hem de kutsanmış adam aynı düzeyde güven sergileyebilse de aralarındaki hayati farklılık imanlarının nesnesidir (hedefidir). Kurtaran tek iman, Mesih'teki imandır.

3. Dinden dönüşün ilk işaretlerinden biri, Rab'bin Günü'nün bırakılmasıdır. Dünyadan çekilmeli ve Rab'be ibadet etmeliyiz. Rab'bin Günü'nü tutmak, Mesih'in dönüşüne duyulan özlemi açığa vurur ve sonsuz istirahatimiz olan cennetin bir ön tadımını sunar. Tanrı O'nun gününden zevk alanlara kutsama vaat etmektedir (Yşa. 58:13-14).

18. BÖLÜM

1. Tanrı'nın ellerinde her birimiz kil gibiyiz. Tanrı, Adem'in vücudunu topraktan "yaptı" (Yar. 2:7 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi) ki aynı kelime Yeremya tarafından "çömlekçi" için kullanılmaktadır. Bizi O yaptı ve bunun için de O bizim sahibimizdir ve bizimle istediğini yapma hakkına sahiptir. Duamız, O'nun bizi gittikçe daha da fazla Oğlu'nun benzerliğine şekillendirmesi olmalıdır.

2. Nasıl Yahuda, Tanrı'nın Sözü'nü alakasız olarak görüp yok saydıysa, bugün de insanlar aynısını yapmakta, "Biz kendi tasarılarımızı sürdüreceğiz" demektedirler (12. ayet). Kendilerine öyle kapılmışlardır ki, Tanrı için veya O'nun habercileri için zamanları yoktur. Hristiyan olduğunu söyleyen kilise içerisinde bile, birçokları hayati meseleler söz konusu olduğunda Tanrı Sözü'nü göz ardı etmekte, kendi yüreklerinin inatçılığını yeğlemektelerdir. Kendi tasarılarımızda ve arzularımızda inatla yürümenin tersi nedir? Siz kendi yaşamınızda bunu nasıl geliştirebilirsiniz?

19. BÖLÜM

1. Suçsuzların kanının dökülmesi, Yahuda üzerine Tanrı'nın mahkûmiyetini getirdi. Ne yazık ki, aynı gaddarlık bugün de yaygındır; insanlar benliğin sunağında

doğmamış çocukları kurban etmektedirler. Günümüzle Yeremya'nın zamanı arasında pek az farklılık vardır ki bu da bize gelecek olan yargı hakkında tatsız bir ders vermektedir.

2. Yahuda'ya karşı açığa çıkan Rab'bin kızgın öfkesi, yüreklerini katılaştıran ve Rab'bin Sözü'ne kulak vermeyi reddeden herkesin üzerine kaçınılmaz olarak düşecektir. Bu nedenle, Tanrı'nın kendi biricik Oğlu'nu vererek bir kaçış yolu sağlamış olduğunu bilmek büyük bir tesellidir (Yu. 3:16). Rab İsa, kanıyla satın alınan bütün halkı için Golgota'daki çarmıhta Tanrı'nın gazabına katlanarak, günahkârın yerinde durmuştur (1.Ko. 15:3). Böylesine büyük bir kurtuluşu göz ardı etmeyin (İbr. 2:3). Tövbe edin ve inanın.

20. BÖLÜM

1. Yeremya'nın kendisini Paşhur'dan kurtardığı için Tanrı'yı övmesini beklerdik ancak bunu yapmıyor. Bunun yerine, başına gelebilecek korkunç şeyleri hayal etmeye başlıyor. Burada, canlarımızın düşmanının ne kadar sinsi olduğunu öğrenmekteyiz. Yeremya tam da Tanrı'ya yaslanıyor olması gereken anda, bedeninin zayıflığına yenik düşer (1.Kr. 19:2-4). Böyle denenme zamanlarında, mevcut duruma dair kendi anlayışımıza yaslanmak yerine, Rab'be güvenmememiz gerektiğini öğrenelim (Özd. 3:5-6).

2. Bu bölüm Yeremya'nın kendine acımasıyla sonlanıyor. Ne yazık ki, bu, Rab'den gözlerimi aldığımızda ve sıkıntılarımıza odaklandığımızda, Hristiyanlar için yaygın bir deneyimdir (Eyü. 3:1-13). Bir yandan, böyle karanlık zamanların kişiyi kurtuluş dışı bırakmadığını hatırlayalım. Öte yandansa, karanlıkta olduğumuz zamanlarda Tanrı'ya tutunmak ve O'nun vaatlerine sarılmak üzere kendimizi harekete geçirelim. Mesih bütün seçilmişlerinin günahlarını taşıyarak gerçekten Tanrı tarafından karanlığa terk edildi (Mez. 22:1; Mat. 27:45-46). Eğer Mesih'teysek, Tanrı bizi asla ve asla, en karanlık zamanlarımızda bile terk etmez (İbr. 13:5).

21. BÖLÜM

1. Bugün Sidkiya gibi, Rab'be tabi olmayı reddeden birçok kişi vardır. Ancak isyanlarından ötürü başlarına bir musibet geldiğinde, Tanrı'nın, başlarına açtıkları bu karmaşadan kendilerini kurtarmalarını umut ederler. Günahlarından ötürü ezilmişlik ve keder duymazlar; sadece günahlarının sonuçlarından kaçmak isterler. Böyle bir yapmacıklık, Tanrı'nın yasasını çiğnemiş olanlara yönelik öfkesini yalnız daha da arttırır.

2. Rab, "Sizi yaptıklarınıza göre cezalandıracağım" demiştir (14. ayet). Bunlar korkunç ve ayıltıcı sözlerdir. Tanrı'ya isyan etmek ve O'nun mesajını reddetmek kişiyi

Yargı Günü'nde tek başına bırakır. Tanrı'nın adaleti yerine gelecektir ve tövbe etmeyi reddedenler kendilerine gazap biriktirmektelerdir ki bu gazap Tanrı'nın gazabının ve doğru adaletinin gününde serbest bırakılacaktır (Rom. 2:5). Günahlarınıza tövbesiz bir şekilde devam ediyorsanız, kendinizi kandırmayın; Tanrı alaya alınmaz (Gal. 6:7).

22. BÖLÜM

1. Yahuda'nın krallarının günahları Davut'un Tanrı esini buyruğuyla keskin bir tezat içerisindedir: Yöneticiler doğru, Tanrı korkusuyla yönetiyor olmalılardır (2.Sa. 23:2-3). Ancak Davut soyunun başarısızlığı bile Tanrı'nın, her yeterliliği sağlayacak olan, Davut'un daha büyük Oğlu'nu öngören sonsuz antlaşmasına işaret etmektedir (5. ayet). İnsanın önderliğine değil, kralların Kralı Mesih'e umut bağlayın.

2. "Armut dibine düşer" tabiri her zaman doğru değildir. Yoşiya, Yehoyakim için iyi bir örnek ortaya koydu ancak Yehoyakim, Tanrı'ya yaraşır evini ve babasını hor gördü; içsel kutsallığı sevmek yerine, akılsızlık edip dışsal ihtişamı yeğledi. Yeni sarayının inşa edildiğini görünce şüphesiz kendi kendine yaşamının babasınınkinden ne kadar daha iyi olduğunu düşünmüştür. Oysa Kurtarıcı şöyle diyor: "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan kendi canına karşılık ne verebilir? (Mat. 16:26).

23. BÖLÜM

1. Tanrı'nın her yerdeki varlığı ve her şeyi kapsayan bilgisi (23-24. ayetler) tüm yaşamlarımıza ciddiyet ve ayıklık getirmelidir. Bütün düşüncelerimiz ve eylemlerimiz, kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın önünde açıktır (İbr. 4:13). Bütün sıkıntılarımız ve denenmelerimiz O'nun tarafından fark edilmektedir. Tanrı'nın bu iki niteliği sizi korkutuyor mu? Size teselli mi veriyor? Neden?

2. Tanrı'nın kurtarışından zevk almak için, Mesih'i hem Kralımız hem de doğruluğumuz olarak benimsemek zorundayız (5-6. ayetler). O, Tanrı olarak adaletle hüküm sürmek üzere geldi. O'nun krallığına katılmak için, O'nun ilahi yetkisine boyun eğmek ve O'nun kutsal isteğine itaat etmek zorundayız (Mat. 7:21-23). Ancak O aynı zamanda günahlı, suçlu bir halka, Tanrı'nın önünde doğruluk vermek üzere geldi. İtaatiniz asla kendi günahlarınız için kefaret etmeye veya sizi Tanrı'nın gözünde kabul edilebilir kılmaya yetmez. Kendi işinize değil, büsbütün Mesih'in işine güvenmek zorundasınız. O zaman Tanrı sizi kendi gözünde doğru olarak sayacaktır (Flp. 3:8-9).

24. BÖLÜM

1. Birçok iyi insan korkunç zorluklarla karşılaşmaktadır ancak Tanrı nihayetinde onların iyiliği için işleyecek bir tasarıya sahiptir (Rom. 8:28). Hatta, Rab tutsaklara dair şöyle demiştir: "İyilik olsun diye [onları] bu yerden Kildanîler diyarına gönderdi[m]" (Yer. 24:5 – Kitab-ı Mukaddes Çevrisi). Felaket gibi görünen şey nihayetinde kutsama gibi görünecekti. Dolayısıyla, görünüşteki felaketler bizi ezdiğinde boğulmamalıyız. Bunun yerine, bunlardan geçerken, Tanrı'ya kulluk etmiş olan Daniel ve Hezekiel gibi sürgünleri hatırlamalıyız.

2. Görünüşteki şey çoğu zaman gerçektekiyle ters düşer. Tutsaklar zincirlere vurularak götürülürken, şüphesiz, geride kalanların çoğu, Tanrı'nın onları Vaat Edilen Topraklar'da kalmaları için seçmesinden dolayı gurur ve öz saygı hissediyorlardı. Bunu kötü uygulamalarından dönmeleri için bir uyarı olarak görmek yerine, kendileri için her şeyin yolunda olduğunu düşündüler. Ancak çok geçmeden fark edeceklerdi ki Tanrı'nın yargısı altındalardı ve şiddetli yargı için belirlenmişlerdi. Kötülerin refah bulduğunu gördüğümüzde, umutsuzluğa kapılmayalım (Mez. 73).

25. BÖLÜM

1. Tanrı'ya yaraşır Kral Yoşiya, Yahuda'dan putperestliği kaldırabilmek için elinden geleni yaptı. Ancak oğlu Yehoyakim ondan nasıl da farklıydı! Lütuf, kalıtım (veya miras) yoluyla geçmez. Rab İsa, "Yeniden doğmalısınız" demektedir (Yu. 3:7). Bu, herkes için olduğu kadar imanlı ebeveynlerin çocukları için de geçerlidir. Yeniden doğuş, "ne kandan ne beden ne de insan isteğinden"dir; "tersine, Tanrı'dan"dır (Yu. 1:13).

2. Kutsal Yazı, Tanrı'nın yargısını, günahkârlara verilen gazap veya öfke kâsesiyle mukayese etmektedir (15. ayet). Nasıl imanlılar sonsuza dek diri su pınarından içip Tanrı'nın sınırsız sevgisinin tadını çıkaracaklarsa (2:13), kötüler ve imansızlar da Tanrı'nın doğru öfkesinin eriten ateşini sonsuza dek yutup boğulacaklardır. Bu bizi, Mesih'in günahkârları kurtarmak için yaptıkları karşısında hayrete düşürmelidir; şöyle ki, O gazap kâsesini son damlasına kadar içmiştir (Lu. 22:42-44). Bunun O'na neye mal olduğunu kim söyleyebilir?

26. BÖLÜM

1. Yeremya'nın tapınakta ibadet edenlere yönelttiği tövbe nasihati, sadece kiliseye gidiyor olmanın Tanrı'nın gözünde hiçbir fayda etmediğine dair canlı bir hatırlatıcıdır. En kutsal çevrelerde olup ibadetin bütün eylemlerine katılmak ancak bunların hepsini Tanrı'nın önünde içten bir yürek olmadan yapmak mümkündür. Bugün birçokları Müjde'yi duymakta ve onu Tanrı Sözü olarak ikrar etmekte ancak

bundan öteye geçmemektelerdir. Söz'e gerçekten inanmanın ayırt edici işaretleri nelerdir?

2. Yeremya ve Uriya sadık bir şekilde aynı mesajı vaaz ettiler (20. ayet) ve ikisinin de yaşamları, vaazlarından ötürü tehlikeye girdi. Tanrı'nın ilahi takdiri içerisinde Yeremya ölümden kurtuldu ancak Uriya kurtulamadı. İmanla yaşayan bazıları düşmanlarından kurtulurken, bazılarıysa öldürülürler (Elç. 12:1-11; İbr. 11:33-37). Sonuçları ne olursa olsun, Tanrı'ya ve Sözü'ne sadık olmamız gerekir.

3. Peygamberin reddedilmesi, ideal Peygamber olan İsa Mesih'in nihai reddedilişine işaret etmektedir. Yeremya nasıl Mesih'in kusurlu ancak doğru bir resmiydi? İkisi nasıl farklıdır?

27. BÖLÜM

1. Sidkiya'nın, Rab'bin kolay itaat boyunduruğunu akılsızca reddedişi, üzerine ilahi yargının ağır biçimde gelmesiyle sonuçlandı. Sidkiya gerçeği görmeyi reddetti. Gözleri oyuldu ve bir daha salıverilmemek üzere zincire vuruldu (39:7; 2.Kr. 25:7). Burada Tanrı bir kişiyi salıp kendi yararsız düşüncelerine teslim ettiğinde ne olduğuna dair bir resim görmekteyiz. Rab İsa sevgiyle, Şeytan'ın kölelerini kendisine gelmeye ve O'nun kolay boyunduruğunu yüklenmeye çağırmaktadır (Mat. 11:28-30). Yararsız kişiyse lütuf mesajını reddeder ve Tanrı'nın kurtarışını hor görür. Sonunda, onlardan bütün ışık alıkonur ve mahvolurlar. Size verilen ışığa karşı direnmeyin, yoksa sonunda tümden karanlıkta kalırsınız.

2. Gerçek ve sahte peygamberlerin sözleri arasındaki tezat, bir ölüm kalım meselesidir. Sahte peygamberlik doğal olarak bize hitap eder. "Öyle yol var ki, insana düz gibi görünür ama sonu ölümdür" (Özd. 14:12). Gerçek Söz bizi, Tanrı'nın büyük Peygamberi ve Kulu olan Mesih'e alçakgönüllülükle teslim olmaya çağırır. O'na kulak verin!

28. BÖLÜM

1. Yeremya'nın mesajı kasvetli ve çetindi. Hananya'nın mesajıysa neşeli ve olumluydu. Hangisinin daha popüler olduğuna şüphe yoktur. Bu nedenle, sahte din, gerçekten daha popüler olduğunda şaşırmamalıyız. Dinde liberalizm yanlış yapıp insanlara duymak istedikleri şeyi bildirir: Tanrı sevgidir ve herkes cennetin tadına varacaktır. Böyle yalanlar insanların kendi günahlarına veya Tanrı'nın kutsallığı ve adaletine aldırış etmeden yaşamalarına sebep olur. "Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir" (İbr. 10:31). Tanrı Sözü'nü göz ardı etmek neden fazlasıyla akılsızcadır?

2. Hem sahte peygamberin hem de gerçek peygamberin Rab'den bir söz aldığını iddia etmesi, bize şunun ne kadar önemli olduğunu hatırlatmaktadır: "Her ruha inanmayın. Tanrı'dan olup olmadıklarını anlamak için ruhları sınayın. Çünkü birçok sahte peygamber dünyanın her yanına yayılmış bulunuyor" (1.Yu. 4:1; krş. 2.Pe. 2:1-3). Günümüzde, yapılacak kilit test, iddia edilen peygamberliğin Tanrı'nın hâlihazırda açıklamış olduğu Söz'e ne kadar uyduğuna bakmaktır. Tanrı Sözü'nün asla kendisiyle çelişemeyeceğini biliyoruz. Veriyalılar gibi, "her gün Kutsal Yazılar'ı inceliyor, öğretilenlerin doğru olup olmadığını araştırıyor" olmalıyız (Elç. 17:11).

29. BÖLÜM

1. Babil'deki Yahuda sürgünleri gibi, Hristiyanlar da bu dünyada sürgünlerdir (İbr. 11:13; 1.Pe. 1:1; 2:11). Bizim vatandaşlığımız göklerdedir, burada değil (Flp. 3:20). Ancak Hristiyanlar toplumdan kopuk olmamalı, Mesih'in güzelliğini meydana çıkaracak bir şekilde bu dünyada yaşamalılardır. Biz de toplumumuzun esenliğini aramalı (Yer. 29:7), bunun için iyi işlerimizin insanların önünde parlamasını sağlamalıyız (Mat. 5:16). Bunu nasıl yapabilirsiniz?

2. Nasıl Tanrı'nın, Yahuda halkı için tutsaklıklarında esenlik tasarıları vardıysa, aynı şekilde Mesih'teki bütün halkı için de esenlik tasarıları vardır; her ne kadar onlar bu dünyada hâlâ sürgün olsalar da. Tanrı kendi halkıyla saklambaç oynamıyor. O kendisini sahiden ve bütün yüreğiyle arayanların hiçbirini bırakmaz. Dolayısıyla, Hristiyanlar büyük iyimserliğe sahip insanlar olmalı, denenmelerine güven dolu umutla katlanmalıdırlar.

30. BÖLÜM

1. Rab'bin bizimle olduğuna dair gerçek bir güvenceye sahip olmak kesinlikle en büyük tesellidir (9. ayet). Bu güvence veren vaat Kutsal Yazılar boyunca işlenmektedir ve özellikle de kriz zamanlarında veya Tanrı'nın krallığının ilerletilmesindeki özel görevler için Yakup'a (Yar. 28:15), Musa'ya (Çık. 3:12), Yeşu'ya (Yşu. 1:9), Gidyon'a (Hâk. 6:12) ve bugün de imanlılara verilmektedir (Mat. 28:20). Eğer güvenimiz Rab'deyse, ne kadar da kutsanmışızdır! Bu düşünce sizin daimî teselliniz olsun çünkü Tanrı büyük şifacıdır.

2. Yahuda fazlasıyla sıkıntı çekti çünkü Rab'bin Sözü'ne itaat etmediler. Ancak Tanrı onların sıkıntılarını onları terbiye etmek üzere, onları kendisine geri getirme maksadıyla kullandı. Şunu bilmek harika bir güvencedir: Rab'bin kendi halkını terbiye ettiği zamanlar olsa da her şey her zaman iyiliğimiz içindir (Rom. 8:28). Tanrı Sözü'ne kulak vermek ve O'nun terbiyesinden büsbütün kaçınmak ne kadar daha iyidir? Rab bize öğretilebilir ruhlar ve O'nun önünde itaatle yürüyecek alçakgönüllülük versin.

31. BÖLÜM

1. "Sevgi" kelimesi çoğu zaman gelişigüzel kullanılıyor. "Sevdalı" (sevgili/aşık) kelimesi birbirine sadece çekim duyan kişiler için kullanılan yaygın tabirlerden biri olmuş durumda. Ancak yücelik Rabbi'nin, günaha düşmüş erkeklere ve kadınlara, "Seni sevdim" demesi inanılmazdır. Biz genellikle sevilesi şeyleri severiz. Oysa Tanrı kendi halkını, onlar daha günahkârken, hiçbir çekici yönleri yokken sevmiştir. Üstelik şu daha da inanılmazdır ki, Tanrı kendisini günahkârlara bir antlaşma bağlılığıyla bağlamış ve onlara sadece onları seveceğini değil, aynı zamanda onlara kendini sevdireceğini vaat etmiştir. Şimdi ve gün içerisinde, Tanrı'yı bu inanılmaz, egemen lütfu için övmeye zaman ayırın.

2. Başka bir harika ifade de 9. ayetin sonunda yer almaktadır: "Çünkü ben İsrail'in babasıyım; Efrayim de ilk oğlumdur." İsrail sahip olduğu kutsamaları israf etmişti ve yoldan sapmıştı ancak Rab onları kendisine geri getirmek üzere terbiye etti. Tanrı'nın her çocuğu, babasından uzaklara yolculuk eden kaybolmuş oğul gibidir. Kendimiz için yaşıyorduk ve Tanrı'yı düşünmüyorduk. Ancak Rab günahkârları geri getirir. Sizin yüreğiniz tövbe sözleriyle yankılanıyor mu (18-19. ayetler)? Eğer öyleyse, o hâlde Tanrı sevgili oğlu ya da kızı olarak sizden dolayı sevinmektedir (20. ayet).

32. BÖLÜM

1. İman sınamaları çoğu zaman denenmelerin ortasında gelir. Yeruşalim düşmek üzereydi ve Yeremya hapse kapatılmış durumdayken, Tanrı ona bir tarla satın almasını söyledi. Bu buyruk Tanrı'nın vaadine işaret etmektedir: Yahuda'nın tutsaklığı son bulacak ve geri döneceklerdi. Yeremya'nın tek umudu Tanrı'nın Sözü'ydü ancak bu onun için yeterliydi. Böylece tarlayı satın aldı. İman çoğu zaman mantığın ötesinde gibi görünür ancak asla mantıksız değildir. Durumlar tersini gösterse bile, Tanrı'nın kesin Sözü'ne iman ederek yürüyelim.

2. Yeremya'nın mülkü satın aldıktan sonra dua etmesi (16-25. ayetler) duanın Söz'e olan imandan kaynaklandığını ve onunla beslendiğini gösterir. Biliriz ve inanırız ki, Tanrı'nın isteği olacaktır; dolayısıyla da Mesih'in bize öğrettiği gibi dua edip, "Senin istediğin olsun" deriz (Mat. 6:10). Yeremya'nın duası Tanrı'nın mükemmelliklerine (32:17-19) ve geçmiş eylemlerine (20-23. ayetler) odaklıydı. Tanrı ve işleri üzerinde derin derin düşünmek neden bize imanla dua etmemiz için güç verir?

33. BÖLÜM

1. 3. ayet muhakkak Kutsal Kitap'taki en büyük dua vaatlerinden biridir. Rab bizi O'na seslenmeye davet eder –hatta, bunu buyurur– ve şu güvenceyi verir: O, bek-

lentilerimizi aşan bir şekilde yanıt verecektir (Ef. 3:20). O, duayı işitmeyi ve yanıtlamayı seven bir Tanrı'dır. Bu, O'nu sevmemiz ve O'na alışkanlıkla seslenmemiz için bize büyük bir teşviktir (Mez. 116:1-2). O, "Seni yanıtlayabilirim" değil, "Seni yanıtlayayım (veya yanıtlayacağım)" demektedir. Doğru biçimde dilediğimizde, O reddetmeyecektir (Lu. 11:9-10).

2. Dal vaadi (15-16. ayetler; 23:5-6) ancak ve ancak Mesih'in doğruluğu sayesinde aklanmaya dair büyük Müjde gerçeğini özetlemektedir. O bizim için yasanın her talebini yerine getirdi ve bizim yasa ihlalimize karşılık gelen cezayı ödedi. O'nun adı, kurtuluş için tek umudumuzdur çünkü O'nun doğruluğu, Tanrı'nın gözünde imanlıları güzelliğiyle örter (Yşa. 61:10). Sevgili'de kabul edildik (Ef. 1:6)! Bu size nasıl sevinç verebiliriz?

34. BÖLÜM

1. Bu köle sahipleri Rab'be bir ant edip kölelerini salıvermişlerdi ancak tehlike ortadan kalmış gibi görünür görünmez, çabucak düşüncelerini değiştirdiler. Bu, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'ya ne büyük bir hakarettir! Ne yazık ki, erkekler ve kadınlar çoğu zaman sıkıntılar karşısında Tanrı'ya sözler verirler ancak azcık bir rahatlama olur olmaz günahlı yaşam tarzlarına geri dönerler. Yaşamlarında gerçek bir tövbe olmamıştır. Rab'be verdiğimiz sözleri tutmaya çok dikkat edelim.

2. Sözünden dönen bu kötü adamlar ile kendi antlaşma vaadini kanlı bir ölüm pahasına tutan Rab İsa arasındaki tezat ne kadar da büyüktür! O, günahın zincirlerine sımsıkı tutulmuş olanları özgür bırakmaya geldi (Lu. 4:16-21). O, kendisine dair şunu söyler: "Bunun için, Oğul sizi özgür kılarsa, gerçekten özgür olursunuz" (Yu. 8:36). Tanrı kendi Oğlu'nu esirgemediğine göre, O'na vaatlerini tutacağı konusunda ne kadar daha fazla güvenebiliriz?

35. BÖLÜM

1. Rekavlıların örneğinden Hristiyanlar için çıkarılacak pratik dersler vardır. Eğer onlar atalarının buyruğuna uydularsa, bizim Tanrı'nın peygamberleri ve elçileri aracılığıyla verdiği buyruklara uyanık bir sadakatle ne kadar daha fazla uymamız gerekir? Rekavlılar başkalarının gözünde yoksul bir halk gibi görünmüş olabilir. Nitekim çadırlarda yaşayıp şarabın zevkinden yoksun kaldılar. Ancak Tanrı tutarsız ve sadakatsiz bir kuşağın ortasında, onları sadakatlerinden dolayı kutsadı (34:10-11). Biz de "evet"i evet, "hayır"ı hayır olan insanlar olalım; İsa Mesih'te bütün vaatleri "evet" olan Tanrı'nın sadakatine sarılan bir halk olalım; bu bizi dünyanın gözünde yoksul ve mahrum gösterse bile. Sizin için sadık ve tutarlı olmak ne zaman zordur? Rekavlıların ve Rab'bin sadakati sizi nasıl yüreklendirebilir?

36. BÖLÜM

1. Baruk'un, Yeremya'nın peygamberlik sözlerini yazıya geçirmesi, Kutsal Kitap'ın oluşumunu yansıtmaktadır. Rab sözleri Yeremya'ya verdi (1:5) ve Yeremya onları sadakatle konuştu. Baruk da onları sadakatle yazıya geçirdi. Bu sürecin her adımı Tanrı'nın Ruhu tarafından yönetildi, böylece son ürün, yani Kutsal Yazılar, Tanrı'nın esinlenmiş Sözü oldu (2.Ti. 3:16). Peygamberlerin ve elçilerin sözlerini okurken, bu sözlerin Rab'bin sözleri olduğundan emin olabiliriz (Yer. 36:4, 6, 8, 11, 27).

2. Yehoyakim gibi, Tanrı Sözü'nü yok etmeye kararlı birçok kişi vardır. Ne yazık ki, Mesih'e inandığını söyleyenler bile çoğu zaman Kutsal Yazılar'ın belirli kısımlarını –mucizeleri, ahlak yasalarını veya gücendirici buldukları bazı öğretileri– silmek üzere büyük çabalar sarf etmektelerdir. Ancak bu Tanrı düşmanlarının bu gibi çabaları nihayetinde boşadır. Tanrı Sözü galip gelecektir. O'nun Sözü yok edilemez. Dolayısıyla O'nun Sözü'nü benimsemek üzere yüreklerimizi açalım; öyle ki, Söz yaşam boyu bizim daimî yoldaşımız olsun.

37. BÖLÜM

1. Sidkiya'nın dua isteği, bir ironiyi yansıtmaktadır. Şöyle ki, birçok kişi Tanrı Sözü'nü dinlemez ve dua etmez ancak zor zamanlar gelince gerçek imanlılardan kendileri için dua etmelerini isterler. Elbette, böyle insanlar bizden onlar için dua etmemizi isterlerse, etmeliyiz çünkü Tanrı'nın ilahi takdiri içerisinde bu onların kurtuluşuna vesile olabilir. Ancak imansızlardan gelen böyle istekler genellikle son çaredir, onların ruhsal olarak ölü olduklarını gösterir. Ne yazık ki, böyle dualar yanıtlansa bile, bu kişiler genellikle Tanrı'yı öncesinde olduğu gibi reddetmeye devam ederler. Dolayısıyla hem durumlar hem de onların canları için dua edelim.

2. Yeremya'dan nefret edildi çünkü gerçeği söylüyordu. Biz de unutmayalım ki, Müjde her zaman imansızları gücendirecektir. İnsanlar günahkâr oldukları gerçeğini duymak istemezler (Yu. 3:19-20; 15:18, 22). Ancak Tanrı önündeki gerçek durumlarının ne olduğunu duymadan önce, günahlarının devasını da asla arzu etmeyeceklerdir. Dolayısıyla gerçek uğrunda cesur olmaya çalışalım ve Rab'bin bizim Müjde yolundaki çabalarımızı kutsaması için dua edelim.

38. BÖLÜM

1. Bir acılar adamı olarak Yeremya, Rab İsa'yı tiplemektedir (Yşa. 53:3). İkisi için de, "Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi" denebilir (Yu. 1:11). Önderler veya mahkeme yetkilileri Yeremya'nın idam edilmesini söylediler. Benzer şekilde, Rab İsa için de, "Ölümü hak etti" dediler (Mat. 26:66). Sidkiya'nın sözleri Pilatus'un daha sonrasında üzerindeki baskılara yenik düşüp İsa'yı ölüme gönde-

rirken sarf ettiği şu sözleri hatırlatmaktadır: "Bu adamın kanından ben sorumlu değilim. Bu işe siz bakın!" (Mat. 27:24). Yeremya'nın çamura batışıysa Davut'un Mesih'e işaret eden şu mezmurunu hatırlatmaktadır: "Dipsiz batağa gömülüyorum; basacak yer yok" (Mez. 69:2; krş. 15, 20. ayetler; 40:1-2).

2. Sidkiya gibi, etraflarında her şeyin çöktüğünü görse bile tövbe etmek ve Rab'be güvenmek için fazla gururlu olan birçok kişi vardır. Tanrı Sözü'nün gerçeğinin bire bir yaşandığını görürler ve gelecekten korkarlar ancak kendilerini Rab'bin önünde alçaltmazlar. Kutsal Yazı şöyle diyor: "Bulma fırsatı varken RAB'bi arayın, yakındayken O'na yakarın" (Yşa. 55:6). Tıpkı Sidkiya için olduğu gibi, fırsat günü bir gün bitecek ve o zaman bütün umutlar kaybolacaktır. Siz şimdi Tanrı'yı nasıl arıyorsunuz?

39. BÖLÜM

1. Yahuda halkı, bütün uyarılara rağmen, Tanrı'nın gazabının üzerlerine geleceğine inanmadılar. Bugün de birçok kişi Mesih'in kutsal gazabıyla dünyayı yargılamak üzere geri gelişiyle alay etmektedir. Ancak O'nun gelişine şaşırmamalıyız (bkz. 2.Pe. 3:1-4). İnanalım ve Rab'bin önünde kendimizi alçaltalım. Uyanık olalım ve duayla bekleyelim çünkü gazap günü gelecektir.

2. Sidkiya ile Ebet-Melek arasında büyük bir tezat vardır. Aynı sözü duydular ancak çok farklı cevaplar verdiler. Ebet-Melek, Tanrı Sözü'ne inandı ve Tanrı'nın peygamberiyle ilgilendi. Rab'bin gözünde doğru olanı yaptı ve bunun için de Tanrı onu esirgedi. Tanrı'nın lütuf sayesinde, Yargı Günü'nde her imanlıya olacak olan budur. Hangisi olmak isterdiniz: Rab'be güvenmeyen zengin bir kral mı, yoksa O'na iman eden bir kul mu? Neden?

40. BÖLÜM

1. Yıkımın ortasında bol miktarda meyve bereketi, Tanrı'nın lütfunu ortaya koyar, O'nun buyurduğu gibi Babillilere boyun eğmeleri hâlinde halkına bereket sunduğunun bir işaretidir (ayetler 9-10, 12). Yaşadığımız sürece, Tanrı'nın yargıları merhametle iç içe geçmiş hâldedir, günahkârları O'nun terbiyesine ve talimatına tabi olmaya çağırır. Tanrı, insanın düşüşünden sonra hüküm bildirişinin ortasında bile, Mesih'in lütfunu bildirmiştir (Yar. 3:15). Ancak O'nun çağrısı çetindir; tıpkı Yahudiler için Babillilere hizmet etmenin çetin olması gibi. Mesih bizi çarmıhlarımızı yüklenmeye, kendimizi inkâr etmeye ve O'nu izlemeye çağırmaktadır (Mat. 16:24).

41. BÖLÜM

1. İmanlılar bu yaşamda "güvercin gibi saf" olmaya çalışmalılardır ancak bize aynı zamanda "yılan gibi zeki" olmamız tembihleniyor (Mat. 10:16). Gedalya, İsmail'e güvenerek çok büyük bir muhakeme hatası yaptı. Başkalarıyla, özellikle de dünyaya ait olanlarla girdiğimiz ilişkilerde muhakeme sahibi olmamız ne kadar da önemlidir! İnsan doğasına güvenmek, akılsızlığa kapı aralamaktır. Rab'bin yollarını hiçe sayanların sinsi eylemlerine karşı daima tetikte olmak zorundayız. Şu anda muhakemeye ihtiyaç duyduğunuz alanlar neler? Nasıl muhakeme geliştirebilirsiniz?

2. İsmail'in arkadaşlık maskesi altında Gedalya'yla birlikte yemek yemesi, Yahuda İskariyot'un Son Akşam Yemeği'nde Rab İsa'ya ihanetini hatırlatmaktadır. Ancak Gedalya, İsmail'in niyetlerinden bihaberken, Rab İsa, Yahuda'nın komplosunun tamamen farkındaydı (Yu. 13:2, 25-26). Gedalya'nın naif güveni, ihanetin başarılı olmasına olanak tanıdı ve yalnızca kendi ölümüyle değil, birçoklarının ölümüyle sonuçlandı. Oysa Mesih kendisine yönelik ihanetin gerçekleşmesine kendi isteğiyle müsaade etti çünkü O'nun ölümü O'na güvenenlerin hepsine yaşam vermektedir.

42. BÖLÜM

1. Tanrı her zaman kendi isteğine itaat talep eder. Halk, Tanrı'nın isteğini anlamak için Yeremya'ya gitmekte haklıydı çünkü o, Rab'bin Sözü'nün, aracılığıyla açıklanacağı peygamberdi. Halkın Tanrı'nın isteğini yerine getirmek üzere görünüşteki kararlılığı övgüye değer görünüyordu (6. ayet) ancak nihayetinde ikiyüzlü çıktılar çünkü O'nun isteği bildirildiğinde, onu duymak istemediler çünkü kendi tasarılarına tersti. Çoğu zaman Hristiyan olduğunu söyleyen kişiler bile itaatlerinde seçici olurlar, böylece kendi arzularını bazen Tanrı'nın isteğine tercih ettiklerini açığa vurmuş olurlar. Rab'bin yolunun daima en iyisi olduğuna inanmak zorundayız; o yol bize daha iyi görünen şeye tersmiş gibi görünse bile (Özd. 3:5).

2. Yahudilerin Mısır'a geri dönme arzusu, Hristiyanların dünyaya geri dönme arzusuyla denktir. Bu, Mesih'in güçlü kanını ve imanlının bu boş ve geçici dünyadan ayrıldığı gerçeğini unutmaktır. Mesih'te sahip olduğumuz kutsanmışlığı asla göz ardı etmeyelim ve Tanrı'nın bizim için daima en iyisini bildiğinden asla şüphe duymayalım. Bu nedenle daima O'nun Sözü'ne itaat etmeye çalışalım.

43. BÖLÜM

1. İbraniler 1:1 Tanrı'nın kendi peygamberleri aracılığıyla konuştuğu çeşitli yollardan bahsetmektedir. Bu bölüm onlardan ikisini açıklıyor: İlk olarak, peygamberin vaazı aracılığıyla ve ikinci olaraksa taşları gömmek gibi sembolik eylemler aracılığıyla. Böyle yapmak, mesajı herkesin kolaylıkla anlayabileceği bir şekilde resmedi-

yordu. Tanrı'nın kendi Sözü'nü bu şekilde pekiştirmesi bir lütuf eylemiydi ancak aynı zamanda da onları mazeretsiz bırakıyordu. Kutsal Kitap, Mesih'i açıklamak üzere O'nu bize birçok şekilde sunmaktadır. O'na güvenmemek ve O'nu izlememek üzere hiçbir mazeretimiz yoktur.

2. İsrail'in bulmayı umut ettiği güvenli liman hiçbir şekilde güvenli çıkmadı ve onların akılsızlığı bize uyarı niteliğinde bir anlatı sunmaktadır. Tanrı'nın açıklanan isteğine ters gitmek tümden akılsızlıktır. Geriye kalan Yahudiler kendilerinden neyin beklendiğini biliyorlardı. Yine de Tanrı'dan çok insandan korktular ve bu yüzden de vahim bir hata yaptılar (Özd. 14:12). Yeryüzündeki en güvenli yer Tanrı'nın isteğine itaat yeridir (Mez. 37:3-6).

44. BÖLÜM

1. Mısır'daki Yahudi sürgünler, öğretilebilir bir ruha sahip değildi. Tanrı'nın putperestliklerinden ötürü Yeruşalim üzerine getirdiği felakete tanık olmuşlardı. Gök Kraliçesi'ne olan önceki ibadetleri yüzünden Tanrı onların topraklarını "viranelik" etmişti (22. ayet). Ancak yürekleri öyle katılaşmıştı ki, derslerini almadılar. Tövbe etmeyi tekrar tekrar reddetmeleri ruhsal budalalığa ve körlüğe yol açtı. Mısır'a kaçanların büyük bir çoğunluğu asla geri dönmeyecekti. "Kılıçtan, kıtlıktan" yok olacaklardı (27. ayet). Dolayısıyla, Tanrı Sözü günahımızı açığa vurur vurmaz tövbe etmekte hızlı olalım, yoksa biz de katılığa ve sonrasında yıkıma batabiliriz.

2. Yargının içerisinde bile Tanrı bazılarını merhametle esirgedi. O şöyle der: "Kılıçtan kurtulup da Mısır'dan Yahuda'ya dönenlerin sayısı pek az olacak" (28. ayet). Bu asla bizim küstah olmamıza sebep olmamalıdır; aksine, bizi bir doğruluk ve O'na itaat yaşamı için arzuyla doldurmalıdır.

45. BÖLÜM

1. Baruk sadakatle Yeremya'nın mahvoluş ve yıkım mesajını kayda geçirdi ancak kendisinin cevabı uygunsuzdu. Peygamberliği inkâr etmese de ulusun yargısıyla birlikte kendisi için hedeflediği bazı şeylerden mahrum kalacağının kederine kapılmış gibi görünmektedir. Kendi çıkarının peşinden koşmak ve kendine acımak daima bunalım getirir. Bazen Hristiyanlar da dünyasal hedefleri gerçekleşene dek, Tanrı'nın dünyaya yönelik yargısını askıya almasını umut ederler. Baruk'a gelen bu özel söz bize şunu öğretmektedir: Eğer imanlılar gerçek esenliği bilmek istiyorlarsa, Tanrı'nın isteğine koşulsuz biçimde tabi olmak ve şahsen Tanrı'nın gazabından kurtarılacaklarını bilmekle sevinmek zorundadırlar.

46. BÖLÜM

1. Tanrı, Babil'i kendi isteğini gerçekleştirirken bir araç olarak kullandı (26. ayet). Çağımızın olaylarının da O'nun kontrolü altında olduğunu hatırlayalım. Eğer savaşlar, birbiriyle kavgaya tutuşan uluslar ve başka felaketler duyuyorsak, onları yalnızca insani faktörlerin sonucu olarak görmemeliyiz. Rab hüküm sürüyor ve O'nun halkı her şeyin O'nun yüceliğine ve kendilerinin iyiliğine hizmet ettiğini bilerek sevinebilirler.

2. Yeremya'nın Mısır üzerine gelmekte olan yargıdan çıkardığı başlıca uygulama noktası, Yahuda'ya yöneliktir (27-28. ayetler). Akılsızca Mısır'a güvenmişlerdi (25. ayet) ancak yücelik Rabbi onları ancak ve ancak O'na güvenmeye çağırıyordu (Yşa. 30:1-3; 31:1-5). Siz nasıl kendinize veya başkalarına güvenmek üzere ayartılabiliyorsunuz? Her konuda umudunuzu nasıl yalnızca Rab'be bağlayabilirsiniz?

47. BÖLÜM

1. Filistliler, Hâkimlerin zamanından beri İsrail'e baş belası olmuşlardı. Ara sıra İsrail onlara boyun eğdirebilmişti (örn. Şimşon ve Gidyon dönemlerinde) ancak Tanrı halkının düşmanı olarak ayakta kalmaya devam ettiler. Rab'bin yargısı bazen yavaş gelir ancak gelecektir. Tanrı'nın öfkelenmekte yavaş (tez öfkelenmez) olması O'nun en harika özelliklerinden biridir. O, merhamet edip tövbe için zaman verir (Rom. 2:4) ancak tövbe gelmediği zaman, O'nun sabrının yerini yargı alır. O yargı zamanı Filist için şimdi gelmişti. Eğer Rab'bi tanımıyorsanız, bulma fırsatı varken O'nu arayın.

48. BÖLÜM

1. Rab ulusları günahlarından ötürü yargılar. Tanrı, Moav'ı yok edişi için üç nedenden bahsetmiştir. İlk olarak, onlar O'na güvenmek yerine, kendi güçlerine, zenginliklerine ve sahte ilahlarına güvendiler (7, 13. ayetler). İkinci olarak, onlar O'nun önünde alçakgönüllü olmak yerine, gururlu ve kibirliydiler (26, 29. ayetler). Üçüncü olarak, Rab'bin halkına şefkat beslemek yerine, İsrail'le alay ettiler (27. ayet). Bu günahlar sizin ulusunuzda nasıl beliriyor? Bu metin bugün sizin halkınıza ne söylüyor?

2. Rab layık olmayan günahkârlara harika merhamet göstermektedir! Moav'ın geri kalanları bile geri dönecekti (47. ayet). Tanrı O'na karşı kibirle kendilerini kabartanları alçalttı ancak sonra onları özgür kıldı. Rab bir gazap Tanrısı olsa da merhametten zevk alır. Eğer Tanrı sizi günahlarınızdan ötürü alçalttıysa, İsa Mesih aracılığıyla O'na geri dönmek üzere yüreklenin. O lütufkar bir Tanrı'dır, tövbe eden herkesi kutsamakta hızlıdır.

49. BÖLÜM

1. Tanrı ulusları yargıladığında, bazıları için umut bildirir ancak herkes için değil. Rab neden Mısır'a (46:26), Moav'a (48:47), Ammon'a (49:6) ve Elam'a (39. ayet) merhamet gösteriyor da Filist'e, Edom'a, Şam'a, Kedar'a ve Hasor'a göstermiyor? Burada Tanrı'nın lütfunun gizemine geliyoruz. Tanrı merhamet için Yakup'u seçti ancak Esav'ı seçmedi (Rom. 9:10-16). Mesih'le birlikte Golgota'da çarmıha gerilen iki haydut vardı ancak yalnızca biri kendi günahlarına ikna oldu ve alçakgönüllülük ve umutla Mesih'e döndü (Lu. 23:39-43). Bir yandan, bu bize asla umutsuzluğa kapılmamayı öğretmektedir çünkü Tanrı kendi düşmanlarına lütuf beslemektedir. Öte yandan, bu O'nun lütfunu suistimal etmememiz için bizi uyarmaktadır çünkü Rab yalnızca bazılarını kurtarır. Tanrı'nın kendisine gelen herkesi kurtaracağı vaadine güvenerek, alçakgönüllülükle ve içtenlikle O'nun lütfunu arayalım.

50. BÖLÜM

1. Yeremya tövbe ve imanla Tanrı'ya dönmenin harika bir resmini sunmaktadır (4. ayet). Her Şeye Gücü Yeten Tanrı, merhameti ve ilahi takdiriyle, halkının yüreklerinde gerçek ezilmişlik meydana getirir. Böylece günahlarından ötürü kederlenirler ve yalnızca topraklarına dönmekle kalmaz, Tanrıları'na dönerler. Tanrı'ya dönme sadece bedenin hareketi değil, yüreğin hareketidir; alçakgönüllülükle, parçalanmışlıkla ve kederle günahtan yüz çevirmek ve arzu ve umutla Rab'be yönelmektir (Mat. 5:3-6; Yak. 4:8-10).

2. Tanrı'nın Babil'e yönelik yargısı, Tanrı'nın her şeye egemenliğiyle insanın sorumluluğu arasındaki gizemli ilişkiyi düşünmemiz için bir fırsat sunmaktadır. İnsanlar çoğu zaman birini savunmak için diğerini inkâr etseler de Kutsal Yazı ikisini daima birleştirmektedir. Tanrı kendi halkının üzerine yargı getirmek için Babil'i kullandı ve sonra Babil'i böyle yaptığı için günahlarına karşılık yargıladı. Babil, Tanrı'nın elindeki araç olsa da O'nu hesaba katmadan hareket etti, bu süreçte O'nun yasalarını çiğnedi. Bu ikiz gerçekler (Tanrı'nın her şeye egemenliği ve insanın sorumluluğu) bize ne öğretiyor?

51. BÖLÜM

1. Babil'in yargısına ilahi adalet hâkimdi (49. ayet). Başkalarına ne yaptılarsa, kendilerine de aynısı yapılacaktı. Adaletin gereğince Tanrı'dan hak ettiğimizi bulma düşüncesi korkunç bir şeydir. Mesih'in dışındaysak, günahın kesin sonucu budur (Gal. 6:7-8). Müjde'nin güzelliği şudur ki, bizim hak ettiğimizi (mahkûmiyetimizi) Mesih aldı; öyle ki, biz O'nun hak ettiğini (O'nun doğruluğunu) alabilelim (2.Ko. 5:21). Bu, yaşam için tek umut olarak Mesih'e sığınmak için acil bir neden olmalıdır.

2. Dört yanımızda günahla yaşamak bizim ruhsal canlılığımızı etkileyebilir. Yahudiler, Babil'in ihtişamını gördükleri zaman Yeruşalim'i hatırlamak kolay değildi. Bugün de Hristiyanlar için dünyasal hırs ve zevkin büyüsüne kapılmak kolaydır. Bu dünyaya dair şeyleri sevmemeliyiz çünkü onlar Babil gibi geçip gitmeye mahkûm şeylerdir (1.Yu. 2:15-17). Gökteki şeylere sevgi beslemek çok daha iyidir (Kol. 3:1-2).

52. BÖLÜM

1. Yeruşalim'in yıkımına dair olaylar Tanrı'nın Yeremya'ya hizmetinin en başında temin ettiği şeyi doğrulamaktadır: "Sözümü yerine getirmek için gözlemekteyim" (1:12). Yeremya'nın yargıya ilişkin çetin peygamberliklerinin her parçası onun gününde yerine geldi ve bu, doğru Dal (23:5-6; 33:15-16) olan Mesih'in gelişinde olduğu gibi, görkemli ve ümit verici unsurların da gerçekleşeceğine dair güven veriyordu. Peygamberliğin yerine geldiğini görmek son derece yüreklendiricidir ve imanımızı güçlendirir. Tanrı'nın bütün vaatleri aynı kesinlikle gerçekleşecektir: "Gel, ya Rab İsa!" (Vah. 22:20).

2. Yehoyakin'in esirgenmesi Tanrı'nın, Mesih geleceği zamanki kurtarış amacına hizmet etti. Davut'un bir kraliyet soyu olması gerekiyordu ki, Mesih onun daha büyük Oğlu olarak gelsin ve böylelikle Tanrı lütfunun doluluğunu sergilesin. Her şey umutsuz gibi görünüyorken, Rab vaatlerini unutmadı ki bunlar Mesih'te "Evet" ve "Amin"dir (2.Ko. 1:20). Tanrı'nın ilahi takdirine ve vaatlerine umut bağlamak Mesih İsa'ya umut bağlamaktır çünkü bunların hepsi O'nun etrafında dönmektedir. Yeremya'yı okumak sizi ancak ve ancak İsa Mesih'e umut bağlamaya nasıl teşvik etti?

AĞITLAR

AĞITLAR'A GİRİŞ

YAZAR:

Ağıtlar Kitabı, yazarına dair hiçbir ipucu vermez ve sonrasındaki hiçbir Eski veya Yeni Antlaşma kitabı da bu kitabın yazarına dair herhangi bir ipucu vermemektedir. Ancak yazar bariz biçimde Yeruşalim'in düşüşüne ve Yahuda'nın sürgününe tanık olmuş biridir. Kitapta kayda geçirilen olaylar birinci elden deneyime işaret eden canlı bir dille yazılmıştır. Bazıları kitabın aslında Yeremya Kitabı'nın bir parçası olduğunu, ancak sonrasında Yahudi bayramlarında okunmak üzere Yeremya'dan ayrılıp Megillot'a* eklendiğini öne sürmektedir (Megillot veya Beş Metin şu sırayla okunurdu: Fısıh Bayramı'nın sekizinci gününde Ezgiler Ezgisi; Pentikost Bayramı'nın ikinci gününde Rut; tapınağın yıkılışının anıldığı oruç günü olan Tişa Beav'da Ağıtlar; Çardaklar Bayramı'nın üçüncü gününde Vaiz; ve Purim Bayramı'nda Ester). Yeremya'nın yazarlığına ilk dışsal kanıt Septuaginta'dan** gelmektedir. Burada Ağıtlar kitabının giriş ayeti şöyledir: "Ve öyle oldu ki, İsrail tutsak alınıp Yeruşalim yerle bir edildikten sonra, Yeremya ağlayarak oturdu ve Yeruşalim için ağıt yaktı ve şöyle dedi..." Vulgata*** da bunu takip etmektedir. Bu gelenek yorumcuların çoğunluğu tarafından çağlar boyu desteklenmiş ve korunmuştur. Yeremya 9:1, bu peygamberin Yeruşalim'in düşüşünün ardından gözü yaşlı bir ağıt yazacak olduğunu ön görmektedir: "Keşke başım bir pınar, gözlerim bir gözyaşı kaynağı olsa! Halkımın öldürülenleri için ağlasam gece gündüz!" Bunu Ağıtlar 1:16; 3:48-49'la karşılaştırabilirsiniz. Bu nedenle İngilizce King James Çevirisi'nde kitabın başlığı "Yeremya'nın Mersiyeleri (Ağıtları)" diye geçer (bkz. Kitab-ı Mukaddes Çevirisi).

---

* *Çevirmen Notu:* Yahudi geleneğinde Ezgiler Ezgisi, Rut, Ağıtlar, Vaiz ve Ester'i kapsayan beşli gruplamanın adı.

** *Çevirmen Notu:* Eski Antlaşma'nın M.Ö. 3. yüzyılda ortaya çıkarılan Grekçe çevirisinin adı.

*** *Çevirmen Notu:* Kutsal Kitap'ın M.S. 5. yüzyılda ortaya çıkarılan Latince çevirisinin adı.

TARİH:

Yeruşalim'in düşüşü M.Ö. 586 yılının yazında gerçekleşmiştir. Bu zamanda Babil ordusu uzun süren bir kuşatmanın ardından nihayet şehrin duvarlarını aşmıştır. Ağıtlar Kitabı da bundan kısa bir süre sonra yazılmış olmalıdır.

TEMA:

Bir ulusun Tanrı'yı reddedişinin dehşet sonuçları ve akabinde kaçınılmaz olarak gelen acı.

AMAÇ:

Yahuda üzerine yargı getiren Tanrı'nın adaletinin ve haklı öfkesinin doğruluğunu ortaya koymak, böylece Tanrı halkına, tek umutları olarak Rab'be güvenerek günahtan ve Yahuda'nın yargısından kaçınmayı öğretmek.

TOPLU BAKIŞ:

Ağıtlar'ın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Ağıtların esas amacı Mesih'le ilgili olmamakla birlikte, kitabın yine de Rab İsa Mesih'in hizmetine meşru bir şekilde uygulanabilecek bazı yönleri vardır. Hatta, RAB'be yapılan göndermelerin bir kısmı eşit biçimde Tanrılık'ın ikinci kişisi olan Mesih'e yapılan göndermeler olarak görülebilir. Kitaptaki durumlar aynı zamanda Yeruşalim'in M.S. 70 yılında ikinci yıkımına da işaret etmektedir. Ağıtlar, Yeruşalim'in ilk harap edilişinin Yahudi ulusu üzerindeki etkilerini tasvir etmekte ve günahın trajik sonuçlarını açığa çıkarmaktadır. Günah ve sonuçlarına yapılan vurgu, Müjde'ye ve Kurtarıcı'ya olan ihtiyacın altını çizerek, Kutsal Yazı'nın kurtarış mesajına katkıda bulunmaktadır. Dolayısıyla Ağıtlar Kitabı tek umut olarak Mesih'i ön görmektedir. Müjde, Müjde'ye ihtiyacından habersiz olanlara için pek bir şey ifade etmez. Yeremya şefkatli bir çobandır; halkıyla özdeşleşir ve günahlarını itiraf edenleri teşvik etmek için çabalar. Onları merhamet Tanrısı'na yöneltir ve bütün umutlarını ve güvenlerini Rab'be bağlamalarını nasihat eder. Uygun biçimde dendiği gibi, Yeremya Ağıtlar Kitabı'nda, "uyarıdan ağıta" geçmektedir. Rab'bin bu terbiyesindeki tasarısı süprüntüyü kaldırmak ve kilisesini saflaştırmaktır.

GENEL HATLAR:

İlk dört bölüm yürekten hissedilen acıyı ve kederi dışa vurmak üzere yazılmış trajik şiir veya hüzünlü şarkılardan oluşmaktadır. Alfabetik akrostiş biçiminde yazılmıştır; her biri İbranice alfabenin harflerini takip eden yirmi iki parçadan oluşmaktadır. 3. bölüm en karmaşık olan yerdir. Altmış altı ayet olmak üzere üç satırlık yirmi iki parçaya ayrılmıştır. Her biri alfabenin aynı ardışık harfiyle başlar. Beşinci bölümse bir duadan oluşmaktadır. Akrostiş biçiminde olmasa da yine yirmi iki parçaya ayrılmıştır. Kitabın genel hatları aşağıdaki gibi ele alınabilir:

I. Dört Ağıt (1:1—4:22)
- A. Tanrı Tarafından Terk Edilince Günahkârın Yalnızlığı (1:1–22)
  - 1. Dul Kadının Kaybından Ötürü Bitmek Bilmez Ağlayışı (1:1–11)
  - 2. Dul Kadının Okuyucuya Çağrısı (1:12–17)
  - 3. Tanrı'nın Doğruluğunun ve Kadının Kendi Kederinin İkrarı (1:18–22)
- B. Rab'bin Cezası (2:1–22)
  - 1. Tanrı'nın Haklı Öfkesi Açığa Çıkıyor (2:1–9)
  - 2. Ruhsal Şifaya Olan İhtiyaç Dua Dolu Bir Yürek Geliştiriyor (2:10–19)
  - 3. İman Buhranı (2:20–22)
- C. İnsanın Sınırlı Doğası ve Tanrı'nın Büyüklüğü (3:1–66)
  - 1. Tanrı'nın Değneği Altında Acı Çekmek (3:1–21)
  - 2. Tanrı'nın Büyük Sadakati (3:22–25)
  - 3. Tanrı'nın İsteğine Teslimiyet (3:26–66)
- D. Sönen Yüceliğin Hüznü (4:1–22)
  - 1. Altının Parıltısını Kaybedişi (4:1–2)
  - 2. Ruhsal İhtiyacı Yalnızca Sadık Hizmet Giderir (4:3–5)
  - 3. Kibirli Önderleri İzlemenin Dehşet Bedeli (4:6–20)
  - 4. Tanrı'nın Düşmanları Üzerine Yargısı (4:21–22)

II. Anımsaması İçin Rab'be Yakarış (5:1–22)
- A. Bir Dua Başlar (5:1)
- B. Miras Kaybolur (5:2–3)
- C. Tanrı'dan Yoksun Yaşamın Boşluğu (5:4–22)

1. BÖLÜM

1. Ulusça yaşanan acının ortasında, Yeremya gerçek bir çobanın yüreğini açığa çıkarır. Halktan yüz çevirmez; aksine, acılarında onlarla özdeşleşir. Gözyaşları onların gözyaşıyla karışır. Siz acı çektiğini bildiğiniz biriyle nasıl özdeşleşebilir, kederlenebilir ve ona destek olabilirsiniz?

2. Günah beraberinde nasıl da acılar getirir! Dolayısıyla, Tanrı Sözü'ne kulak verelim ve kendi arzularımız yerine Tanrı'nın yollarını izlemeye gayret edelim. Unutmayın, yeterliliğimiz ancak ve ancak Mesih'tedir!

3. Ne yazık ki, dünya çoğu zaman Rab'bin halkının acılarından büyük zevk alır ve burada, Ağıtlar Kitabı'nda, 21. ayette böyle bir durum söz konusu. Alaycılar alaylarını acılarımızın ortasında bize yönelttiklerinde, cevabımız ne olmalıdır? İlk olarak, Yargı Günü'nün geldiğini hatırlamalıyız. İkinci olarak, Tanrı'nın düşmanları O'nun halkının mevcut acılarından çokça zevk alıyor olsa da onlar şu gerçekten tümüyle bihaberdirler: Tanrı bizi "yararımıza" (İbr. 12:10) terbiye etmektedir; öyle ki, biz onları bulacak olan trajik sondan kaçabilelim.

2. BÖLÜM

1. Ağıtlar, Rab'bin tövbe etmeyen halkıyla nasıl ilgilendiğini, "öfkelenince Siyon kızını nasıl bulutla kapladı[ğını]" ortaya koymaktadır (1. ayet). Mısırlılar Kızıl Deniz'de İsrail'in peşine düştükleri zaman, İsrail'le Mısırlılar arasına alevli, bulutlu sütun girmişti (Çık. 14:19-20) ancak şimdi Tanrı'nın öfke bulutu Yahuda'nın karşısındaydı. Dolayısıyla, Tanrı'nın lütfu sayesinde, Kurtarıcı'ya yakın olmak için gayret edelim çünkü O şöyle diyor: "Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur" (Yu. 8:12).

2. Yahuda günahlarının sonucuyla yüzleşiyordu. Ancak bazen felaketler görünürde hiçbir sebep yokken yaşamımıza dahil olur. İmanımız zaman zaman şiddetli bir şekilde sınanabilir. Bu denenmeleri göklerdeki Baba'nın sevgisiyle bağdaştırmakta zorlanabiliriz. İçinde bulunduğumuz durumlara dair, "Bu şey neden oluyor? Neden bu kadar acı çekiyorum? Bundan ne iyilik çıkabilir? Tanrı beni terk mi etti?" diye sorabiliriz. Böyle zamanlarda, sorumuz bol ancak cevabımız azdır, belki de hiçbir cevabımız yoktur. Yine de çoğu zaman kederimizin ortasında yapabileceğimiz tek şey, Tanrı'ya bu soruları sorarken O'nun egemen isteğine diz çökmektir. Yeruşalim'in düşüşünden sonra Yahuda'nın durumu böyleydi. Ancak, "Bütün dünyanın Yargıcı adalet yapmaz mı?" (Yar. 18:25 – Bünyamin Candemir Çevirisi).

3. BÖLÜM

1. Yeremya'nın öğüdü, yaşamın her durumu için, ancak özellikle de sıkıntı zamanları için uygundur: "RAB kendisini bekleyenler, O'nu arayan canlar için iyidir" (25. ayet). Elçi Pavlus, "bedende bir diken"le büyük sıkıntı içindeyken, şöyle yazdı: "Bundan kurtulmak için Rab'be üç kez yalvardım. Ama O bana, 'Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır' dedi" (2.Ko. 12:8-9). Denenme zamanlarında, "İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim!" (9. ayet) diyebilmek ne büyük bir kutsamadır!

2. Duanın güçsüz ve boş gibi göründüğü zamanlar olsa da (44. ayet), gerçeklik şudur ki Tanrı, halkı O'nu çağırdığı zaman yaklaşır (57. ayet). Dua çoğu zaman kolay değildir. Bazen Yakup gibi güreşmemiz gerekir ancak duaya devam etmek için ne büyük bir teşvike sahibiz: Tanrı bizi duymaktadır ve yanıtlayacaktır! Bununla teselli bulun çünkü Tanrımız, "Korkma" diyor (57. ayet). Mesih'in imanlılar için yapmış olduklarını hatırlayın! Bu üçüncü ağıtın kapanış ayetleri Tanrı'yı, halkının Hakkını Arayan Tanrı olarak ortaya koymaktadır. Yeremya şunu bilir ki Rab, Tanrı halkının düşmanlarının onlara bütün yaptıklarını görmekte ve işitmektedir. Yeremya bunu bilir ve Tanrı'ya yakarır. Nitekim O, "onlara sabırlı oluyorsa da, kendisine gece gündüz feryat eden seçilmişlerinin hakkını" alacaktır (Lu. 18:7-8 – Bünyamin Candemir Çevirisi).

4. BÖLÜM

1. Rab'bin halkı O'nun hizmetindeki işe yararlığını kaybettiğinde, bu ne büyük bir trajedidir! Tapınak nasıl Tanrı'nın yüceliği için, birbiriyle kusursuz uyum gösteren iyi taşlarla yapıldıysa, imanlılar da aynı şekilde, "İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya makbul ruhsal kurbanlar sunmak için, kutsal kâhinlik olarak, ruhsal bir ev olmak üzere diri taşlar olarak bina" ediliyorlar (1.Pe. 2:5 – Bünyamin Candemir Çevirisi). Unutma, ey Hristiyan, "sizi karanlıktan şaşılası ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildin" (1.Pe. 2:9).

2. Din önderlerinin hataları bütün ulus için dehşet verici sonuçlar doğurdu. Vaaz kürsüsüyle halkın saadeti arasında çok güçlü bir ilişki süregelmektedir. Gerçek anlamda, "Kürsü nereye, ulus oraya" diyebiliriz. Bu nedenle, ruhsal ihtiyaçlarımızın yalnızca Mesih'te karşılandığı güvenilir bir hizmet altında oturmanın hayati önemini anlayalım. Mesih'i tüm güzelliğiyle vaaz eden ve O'nun harika erdemlerini ilan eden sadık hizmetin ardınca ciddiyetle gidelim. Müjde'den zevk alalım ve canlarımız için sakıncalı olan şeylerden uzak duralım. Günümüzün günah dolu dinî önderliğinden kurtulabilelim!

5. BÖLÜM

1. Tanrı halkı için kınamaya katlanmak zor bir şeydir çünkü bu, Rab'bin bizzat onuruna lekedir. Bunun için, böyle kınamalar hissettiğimizde, lütuf tahtına derhal gitmeli ve Mesih'te sığınağımızı bulmalıyız. Yahuda'nın mirası günah aracılığıyla kaybedildi ve Hristiyan'ın kaybedilemeyecek bir mirasa sahip olma ayrıcalığı olsa da (1.Pe. 1:4), Rab'be aidiyetimiz O'na itaatimizle ortaya konur (14-15. ayetler). Dolayısıyla, Kurtarıcımız İsa Mesih'in üstün kurbanı aracılığıyla çok büyük bedelle kazanılan mirasımıza biz de fazlasıyla değer verelim.

2. Yahuda'nın günahı onları diplere batırdı ve dibi görene kadar kendilerine gelip Rab'bi aramadılar. İnat edip kendi yolumuzu tuttuğumuzda, Tanrı bazen bizim yollarımızı tüketmemize izin verir; ancak ondan sonra ahmaklığımızı fark ederiz (Lu. 15:17-19). Tanrı'nın bizim acılarımız için bir tasarısının olması ne büyük bir kutsamadır! Şöyle ki, acılar bizi duaya götürür. Bu dersi iyi öğrenelim: Rab'den uzakta yaşarken gerçek sevinç yoktur.

HEZEKİEL

HEZEKİEL'E GİRİŞ

YAZAR:

Hezekiel bu peygamberlik kitabının yazarıdır. İki ayrı yerde doğrudan adıyla tanımlanır (1:3; 24:24) ve kitap boyunca birinci tekil şahıs ("ben") kullanılır. Kitapta açık bir birlik vardır ki bu da Hezekiel'in bu kitabın insan yazarı olduğu savını desteklemektedir. Hezekiel'in adı, "Tanrı güçlendirir" anlamına gelir ve kendisi Tanrı'ya hem atanmış bir kâhin (1:3) hem de bir peygamber olarak (2:5) hizmet etmiştir.

TARİH:

Bu peygamberlik "otuzuncu yıl"da, aynı zamanda "Kral Yehoyakin'in sürgünlüğünün beşinci yılında, ayın beşinci günü"nde gelmiştir (1:1-2; bkz. 2.Kr. 24:12-16). Bu, Babil tutsaklığının ikinci aşamasına karşılık gelmekteydi (M.Ö. 597'de başlamıştır). Otuzuncu yıl kuvvetle muhtemel Hezekiel'in yaşına atıfta bulunmaktadır. Nitekim otuzuncu yaş, Levililerin Tanrı'ya hizmete başladıkları yıldı (Say. 4:35). Hezekiel yaşını tamamlamıştı ve Yeruşalim'de olmasa da, yapacağı özel bir iş vardı. Peygamberlik işine bu zamanda başladı. Bunun, tutsaklığın beşinci yılıyla örtüşmesi, Hezekiel'in tutsak alınıp Babil'e getirildiği zaman yirmi beş yaşında olduğunu göstermektedir. Onun hizmeti tutsaklığın yirmi yedinci yılına kadar devam etmiştir (Hez. 29:17). Bu da Hezekiel'in M.Ö. 592 ila 570 yılları boyunca, yirmi iki yıl hizmet ettiğini göstermektedir. Karısı Yeruşalim kuşatmasının birinci gününde ölmüştür (24:1, 15-18) ve Yeruşalim de nihayetinde M.Ö. 587 yılında düşmüştür. Hezekiel, Daniel'le aynı dönemde yaşamıştır (14:14, 20; 28:3). Daniel de M.Ö. 605 yılında tutsaklığın birinci aşamasında sürgün edilmişti.

Hezekiel edebî birimlerin veya özel peygamberlik bildirilerinin her birini kronolojik ifadeler hâlinde ortaya koymaktadır (1:1; 8:1; 20:1; 24:1; 26:1; 29:1, 17; 30:20; 31:1; 32:1, 17; 33:21; 40:1).

TEMA:

Tanrı'nın kutsallığı ve yüceliği için yıkım ve geri döndürülüş.

AMAÇ:

İsrail'i, işlediği korkunç suçlardan dolayı keder ve utanca, tarihini Tanrı'nın yüce kutsallığının ışığına oturtarak Tanrı'nın kurtarıcı lütfundan umut ve hayrete çağırmak.

TOPLU BAKIŞ:

Hezekiel'in Kurtuluş Vahyine Katkısı

Hezekiel'in hizmeti kolay bir hizmet değildi; daha iyi bir gelecek için umudun görünmediği karanlık günlerde yaşıyordu. Bununla birlikte, sürgündeki çağdaşları durumun ciddiyetini kavrayamadılar. Tutsaklığın kısa süreli olacağına ve Yeruşalim'in büsbütün yok olmasına Tanrı'nın asla izin vermeyeceğine inanıyorlardı.

Halk Tanrı'nın ne kadar kutsal olduğunu ve kendi günahlarının ne kadar feci olduğunu göremedi. Hezekiel bu iki konuya da değindi ve böyle yaparak temel Müjde gerçeklerinin altını çizdi. Bunu da beş başlıca tema ortaya koyup bunları iç içe işleyerek yaptı: (1) Tanrı'nın kutsallığı ve yüceliği, (2) ulusun günahlılığı, (3) yargının gerekliliği, (4) bireysel sorumluluk ve (5) Mesih sayesinde mümkün kılınan geri döndürülüş.

Hezekiel şunu açıkça ortaya koydu: Tanrı'nın kutsallığı ve yüceliği, ilahi yargı ve kurtuluşun temel motivasyonlarıdır. İsrail'in günahı Tanrı'nın kutsal adını bayağılaştırmıştı ki bu da yargıyı gerekli kılıyordu. Hezekiel günahı ve böylelikle Müjde'nin gerekliliğini tarif ederken benzetmeler kullanma konusunda ustadır. Halk asi bir ev (2:5-8, vs.), yararsız bir asma (15:1-8), zinakâr bir yetim (16:1-63), iki fahişe kız kardeş (23:1-49), taştan yürekliler (11:9) vs. olarak tarif edilir. Belki de Hezekiel'in günah konusunda parmak bastığı en önemli noktalardan biri kişisel sorumluluk ve hesap vermedir: "Her yaşayan can benimdir. Ölecek olan, günah işleyen candır" (18:4). Günahı kişiselleştirmek tövbeyi de kişiselleştirir; kurtuluş nihayetinde kişisel (bireysel) bir konudur.

Hezekiel'in vaazının büyük bir kısmı yargının nedenlerine odaklandıysa da, kendisi büyük bir umuda da işaret etmiştir. Yeni bir (Mısır'dan) çıkış, ruhsal bir yenilenme (37:1-28) bağlamında bir geri döndürülüşten bahsetmiştir ki bu da İyi Çoban tarafından, adaletle hükmedip kaybolan halkını kurtaracak olan yeni bir Davut tarafından gerçekleştirilecektir (34:1-31). Bu, Mesih'in öğretisinin tam olarak örtüştüğü bir mesajdır (Yu. 10). Benzer biçimde, Hezekiel'in yeniden doğuş

açıklaması (Hez. 36:22-27), Nikodim'in yeniden doğuşun gerekliliğine dair bir şey bilmiyor gibi görünmesi karşısında Mesih'in neden şaşırdığını açıklamaktadır (Yu. 3:3-8). Bazı karmaşık görümlere ve Hezekiel'in mesajını aktarmak için kullandığı, bazen tuhaf görünen derslere rağmen, onun peygamberliği nettir; hem Müjde uyarıları hem de umut içerir.

Hem yargıda hem de lütufta Tanrı, Hezekiel aracılığıyla, her şeyi kendi yüceliği için yaptığını açıklamaktadır. Kitapta altmıştan fazla kez Rab, "Benim RAB olduğumu... anlayacaklar" diyerek harekete geçer ve bu, Mısır'dan Çıkış'taki büyük temalardan biridir (Çık. 6:7; 7:5, vs.). Rab kendi kudretli kurtuluş ve yargı işlerini kendi büyük ve kutsal adı için yapar (Hez. 20:9, 14, 39, 44; 36:20–23; 39:7, 25; 43:7–8). O, "Rab TANRI"dır. Bu birleşik unvan Hezekiel'de 210 kez ortaya çıkar ve bu, bütün Eski Antlaşma'da bu unvanın geçtiği yerlerin yüzde yetmişine karşılık gelir. Bu unvanın ilk sözcüğü (*Adonay*) "Rab" veya "Efendi" anlamına gelirken, ikinci sözcük (*Yahve* ya da *Yehova*) Tanrı'nın kendi adıdır, yüce "BEN'İM"dir (Çık. 3:14-15).

Bu unsurlar Tanrı'nın İsrail'i neden kurtaracağına dair beyanında bir araya gelir: "Bu nedenle İsrail halkına de ki, 'Egemen RAB şöyle diyor: Ey İsrail halkı, sizin hatırınız için değil, gittiğiniz uluslar arasında kirlettiğiniz kutsal adımın hatırı için bunları yapacağım. Uluslar arasında kirlenen, onlar arasında kirlettiğiniz büyük adımın kutsallığını göstereceğim. *Onların gözü önünde kutsallığımı sizin aracılığınızla kanıtladığımda, uluslar benim RAB olduğumu anlayacaklar*" (36:22-23). Böylece kitabın olay örgüsü egemen Tanrı'nın yüceliği etrafında dönmektedir; O'nun haşmetine dair bir görümle açılır (1:1-28), O'nun yüceliğinin tapınaktan ayrılışını tarif eder (8:1-11:25) ve yüceliğinin yeni bir tapınağa geri dönüşünü vaat eder (43:1-5; 44:4). İsrail'in nihai umudu, Tanrı'nın egemen lütfunun işi aracılığıyla, O'nun yüceliğinin onlarla birlikte ikamet etmesidir.

Temel Yorumlama Sorunları:

Hezekiel'in Sembolik Eylemleri

Hezekiel mesajını aktarmak için benzetmeler ve bilinen deyişler kullanmasının yanı sıra, aynı zamanda Tanrı'nın yönlendirişiyle birçok simgesel eyleme, canlı sözcüğe veya sahnelenmiş benzetmelere girişir. Aşağıda on tanesine ve bunların anlamına yer verilmektedir:

1. Yeruşalim'in modelini yapması (4:1-3): Yeruşalim'in kuşatılması.
2. Yerde yatması (4:4-8): kuzey ve güney krallıkları için tutsaklık zamanı ve rahatsızlıkları.
3. Tuhaf bir beslenme alışkanlığına girmesi (4:9-17): Yeruşalim kuşatması süresince yiyecek kıtlığı ve sürgün süresince ulusun kirlenmesi.

4. Saçını tıraş edip saçması (5:1-4): ulusu bekleyen rezalet ve insanların yok edilme şekli (bela, savaş ve sürgün).
5. Eşyalarını toplayıp evden ayrılması (12:3-7): Sidkiya'nın kaçma teşebbüsü ve sürgünü (2.Kr. 25:4-5).
6. Erzakını kaygıyla yemesi (12:17-20): fetih ve sürgün dehşeti.
7. Ağlaması ve dövünmesi (21:11-12): yargıdan ötürü ikaz ve keder.
8. Bir yolun modelini yapması (21:19-21): Nebukadnessar'ın Yeruşalim'e saldırmak üzere yaklaşması.
9. Karısının ölümünün yasını açıkça yaşamaması (24:14-15): Yahuda'ya gelmekte olan keder öyle derin ki, dışsal matem imkânsız ve yetersiz.
10. İki değneğin üzerine yazı yazması (37:15-17): Tanrı'nın İsrail'le Yahuda'yı yeniden bir araya toplaması.

Hezekiel'in Yeni Bir Tapınağa ve Ülkeye Dair Görümü

40-48. bölümler Hezekiel'in peygamberliğinde, hatta bütün Kutsal Kitap'ta yorumlaması en zor olan bölümler arasındadır. Bu son görüme dair çeşitli yorumlar sunulmuştur ve ilgili detaylar Kutsal Kitap uzmanları arasında tartışmalara yol açmıştır. Bu görüme dair dört genel görüş vardır:

1. Tarihsel-düz anlamlı görüş: Bu görüm, tutsaklıktan hemen önceki zamanlarla ilgilidir ve Süleyman'ın tapınağına odaklanır.
2. İdeal veya koşula dayalı görüş: Bu görüm, tutsaklıktan döndükten sonra olması gerekenin hatlarını çizer ancak bunlar itaatsizlikten ötürü asla gerçekleşmemiştir.
3. Yahudi görüşü: Bu görümde verilen tarif, geri dönen sürgünler tarafından durumlar el verdiğince izlenmiştir ve Hirodes, tapınağı yenileyip genişletirken bu modeli kopyalamıştır.
4. Ruhsal görüş: Bu görüm, sembolik olarak Tanrı'nın kendi halkı için olan iyi tasarısını resmetmektedir. Şöyle ki, özellikle Mesih'in dirilişinden sonra, Tanrı'nın yüceliği kendi halkında ikamet edecek ve Kutsal Ruh'un yaşam veren işi sayesinde onlar Tanrı'nın yaşayan tapınağı olacaklardır (37:14, 27-27; Ef. 2:18-22).

Kilise tarihinde en yaygın olan görüş ruhsal görüş olmuştur ve Reformcuların yorumlarında da bu görüş yansıtılmaktadır. Metne dair birkaç saptama bu yorumu desteklemektedir.

İlk olarak, 40-48. bölümler bir görümdür (40:2) ve bu vahiy biçimi genellikle sembolizm kullanır (Zekeriya'yla Daniel'in görümlerinde olduğu gibi). *İkinci ola-*

rak, bu görümün unsurları olağan yaşantıya açık bir şekilde terstir. Örneğin, bahsi geçen ırmak (47. bölüm) tapınaktan çıkar ve aktıkça derinleşir; iki buçuk kilometreden daha az bir yolun ardından, damla hâlindeki bir sızıntı olmaktan çıkıp birkaç metre derinliğindeki aşılmaz bir sele dönüşür. *Üçüncü olarak*, bu ırmak kavramı Elçi Yuhanna'nın Vahiy'deki Yeni Yeruşalim'e dair görümünde yeniden ortaya çıkar ki bu da sembolizmle dolu olan bir kitaptır (Vah. 22:1-2). *Dördüncü olarak*, bu görümdeki tapınağın fiziksel boyutları ve toprağın bölüştürülmesi İsrail tarihinde asla yaşama geçirilmemiştir ve Rab de sürgünden sonra bunları yaşama geçirmeyişlerinden ötürü onları hiç azarlamamıştır. *Beşinci olarak*, eğer bu görümdeki talimatlar gelecekteki bir tapınakla ilgiliyse, o hâlde bu, halkın günahları için hayvan kurbanlarını gerekli kılmaktadır (Hez. 40:38-39, vs.). Oysa Mesih günahkârlar için yeterli kurban olarak ilk ve son kez kendisini sunmuştur ve günaha karşılık diğer bütün kurbanlar son bulmuştur (İbr. 10:10-18). Bu noktada, Hezekiel'in görümündeki kurbanların yalnızca Mesih'in yaptıklarının bir hatırlatıcısı olacağı yönündeki cevap, metni düz anlamıyla okumakta başarısız olmaktadır çünkü yazıldığı gibi, bu kurbanlar "halkın günahlarını bağışlatmak" içindir (Hez. 45:15, 17). Dolayısıyla, 40-48. bölümlerdeki görümü İsrail'in umudunun sembolik bir resmedilişi olarak anlamak en iyisi olacaktır.

Bununla birlikte, tapınağa ve ülkeye dair bu son görümdeki sembolizm, okuyucuyu kontrolsüz bir alegoriye de teşvik etmemeli, mimarinin her bir boyutuna ruhsal bir anlam atfetmeye neden olmamalıdır. Tanrı'nın yüceliğinin Keruvların arabasını sürdüğü açılış görümünde olduğu gibi (1:1-28), aktarılmak istenen mesaj her bir detayda değil, görümün ortaya koyduğu genel izlenimlerdedir.

Hezekiel'in peygamberliği çok büyük bir umut görümüyle son bulur. Şöyle ki, İbrahim'in torunları putperestliklerinden ötürü Tanrı'nın varlığından, günah için kefaret etme araçlarından ve miraslarından mahrum kalmış olsalar da, Tanrı bunları kendi kutsal adı için imanlılara geri verecektir. Hristiyanlar bu geri döndürülüş İsa Mesih'te bulunduğu için sevinçle dolabilirler çünkü Ruhu sayesinde Tanrı'nın varlığı sonsuza dek kendi halkıyla birliktedir. Kâhinimiz Mesih onların günahlarına karşılık kusursuz kurbanı sunmuştur ve onlar da Kral Mesih'le yeni bir dünyada sonsuza dek yüce bir mirasın tadını çıkaracaktırlar.

GENEL HATLAR:

I. Yücelik Görümü ve Peygamberlik Çağrısı (1:1—3:27)

II. Yeruşalim'e Karşı Yargı Mesajları (4:1—7:27)

A. Yeruşalim'in Kuşatılmasının ve Yıkımının Belirtileri (4:1—5:17)

B. Dağlara ve Toprağa Karşı Bildiriler (6:1—7:27)

III. Yüceliğin Tapınaktan Ayrılışına Dair Görüm (8:1—11:25)

IV. Yeruşalim'e Karşı Benzetmeler ve Öğretiler (12:1—24:27)
- A. Gelmekte Olan Sürgüne Dair Belirtiler ve Uyarılar (12:1–28)
- B. Sahte Peygamberler (13:1–23)
- C. Putperest Halk İçin Aracılık Duaları Fayda Etmiyor (14:1–23)
- D. Asma, Kadın ve Kartal Benzetmeleri (15:1—17:24)
- E. Sorumluluk İlkesi (18:1–32)
- F. Dişi Aslan ve Asma Benzetmeleri (19:1–14)
- G. İsrail'in Tarihi ve Tanrı'nın Adı (20:1–44)
- H. Ateş ve Kılıç (20:45—21:32)
- I. Lekelenen Şehir (22:1–31)
- J. Ahlaksız Kız Kardeşler Benzetmesi (23:1–49)
- K. Kazanın Belirtileri ve Hezekiel'in Karısının Ölümü (24:1–27)

V. Öteki Uluslara Karşı Yargı Mesajları (25:1—32:32)
- A. Ammon, Moav, Edom ve Filist'e Karşı Yargı (25:1–17)
- B. Sur ve Sayda'ya Karşı Yargı (26:1—28:26)
- C. Mısır'a Karşı Yargı (29:1—32:32)

VI. Yeruşalim'in Düşüşü ve Geri Döndürülüşü (33:1—37:28)
- A. Yeruşalim'in Düşüşü ve Sürgünü (33:1–33)
- B. Çoban ve Koyun Benzetmesi (34:1–31)
- C. Edom'a Karşı Yargı (35:1–15)
- D. Ülkenin Geri Verilişi ve Tanrı'nın Kutsal Adından Yana Olan Halk (36:1–38)
- E. Diriliş Görümü ve Yeniden Birleşmenin Belirtileri (37:1–28)

VII. Gog'la Büyük Çatışma (38:1—39:29)

VIII. Yüceliğin Ülkeye Geri Dönüşüne Dair Görüm (40:1—48:35)
- A. Tapınak ve İbadet Ritüelleri (40:1—46:24)
- B. Irmak ve Ülke (47:1—48:35)

1. BÖLÜM

1. Tanrı kendi halkını zor durumlara sokar ancak onlarla birliktedir. Hezekiel bir kâhindi; Rab'bin işine girmeye hazırdı ve yaşı gelmişti ancak Tanrı durumu öyle düzenlemişti ki, Hezekiel Babil'e tutsak olarak alınmıştı (1-3. ayetler). Hezekiel için tapınakta hizmet etme fırsatını kaybetmiş olması ne kadar da bunalım verici olmuştur! Oysa Tanrı'nın Hezekiel için, kendisinin öngördüğünden daha büyük bir tasarısı vardı. Hezekiel Yeruşalim'den uzakta olsa da, Tanrı kendi kulundan uzakta değildi. Hristiyanlar şunu hatırlamak zorundadır: Büyük denenmeler ve putperest komşular veya iş arkadaşları bizi Tanrı'dan ayıramaz ve O'nun bizim için olan amaçlarını boşa çıkaramaz. O yaşamlarımızı boşa harcamayacaktır; bizimle olacak ve O'nu izliyorsak, bizi kendi yüceliği için kullanacaktır.

2. Hezekiel'in görümü afallatıcıdır ve bazı detaylarını yorumlaması zordur. Ancak görümün sunduğu büyük resim, Tanrı hakkında oldukça yüreklendirici gerçekler ortaya koymaktadır. Görünen politikalar, savaşlar ve kişisel trajediler dünyasının arkasında, yücelik tahtında oturmakta Olan vardır (26-28. ayetler); O kendi gücüyle ve kulları olan göksel ruhlarla, dünyaya hükmetmektedir. Hristiyanlar görünmeyen dünyaya gözleri açık bir şekilde yaşamak zorundadır (2.Kr. 6:15-17; Ef. 6:12). Tanrı'nın hükümranlığının evrensel olduğundan emin olun (Hez. 1:15-25). Karmaşıklığı ve uyumuyla bu bölümdeki araba tahtı şunu öğretmektedir: Tanrı'nın ilahi takdiri, gizem içinde saklı da olsa, her şeyi muazzam bilgelikteki bir tasarıyla yönetmektedir (Ef. 1:11). Mevcut durumların ötesine geçip tahtta oturmakta Olan'a bakmayı öğrenmeliyiz. Mesih'in yüceliğine dair size cesaret ve umut veren ruhsal bir farkındalığı nasıl arayabilirsiniz?

2. BÖLÜM

1. Hezekiel'in kendi başına hiçbir doğaüstü niteliği yoktu. Bir insandı, Adem oğluydu; düşmüş insanlık için ortak olan her türlü zayıflığa ve korkuya sahipti. Ancak Tanrı onu çağırdı, onu Ruhu'la doldurdu ve onu büyük bir işe tayin etti. Hezekiel'in vaaz etme gücü Tanrı'dan geldi. Tanrı hâlâ kendisine hizmet etmek üzere zayıf insanları araç olarak seçmektedir (2.Ko. 4:7). Rab'bin her kulu görevini yerine getirmek için Ruh'un güçlendirişine bel bağlamak zorundadır. Siz ne sıklıkla pastörünüz için dua ediyorsunuz ki Tanrı'nın Ruhu onun Tanrı Sözü'nü cesaretle konuşmasına olanak versin?

2. Tanrı Sözü çetin bir mesajdır çünkü günahkârlara yönelik bir mesajdır. İnsanlar Tanrı'ya isyan etmiş, O'na sırtlarını dönmüş, O'na surat asar hâle gelmiş ve O'na karşı taş yürekli olmuşlardır. Tanrı haklı olarak isyanı suç olarak görür ancak kendi merhameti içerisinde, günahkârları Söz'ün vaazı aracılığıyla tövbeye çağırmaktadır.

Bir vaizden günaha karşı çetin bir mesaj işittiğinizde, onu sadakatinden ötürü kınamayın. Bunu hoş karşılayın ve tövbe edin.

3. BÖLÜM

1. Rab'bin Hezekiel'e ona verdiği sözcükleri yeme (3. ayet) ve bunları yüreğine alma talimatı (10. ayet) vaizler ve bütün Hristiyanlar için keskin bir uygulama noktası ortaya koymaktadır. Bir şeyi yemek o şeyin besinlerini almaktır; şöyle ki, yenen şey bedenin parçası hâline gelir ve bedenin etkinliğine yakıt olur. Vaaz veren önderler önce kendi ruhlarını beslemedikleri sürece, yaptıkları tek şey teoriler atmak olacaktır. Tanrı'nın gerçeğini yüreklerinden vaaz etmek zorundalardır. Her Hristiyan, Tanrı Sözü'nü aynı şekilde benimsemelidir; ister bir vaazda, isterse de bir Kutsal Kitap okumasında olsun. Söz'ü "çiğneme"ye, üzerinde duayla derin derin düşünmeye zaman ayırın; öyle ki, içerisindeki gerçekler zihninizin ve yüreğinizin parçası hâline gelsin ve size ruhsal aktiviteniz için gereken gücü versin. Söz üzerinde ne zaman düzenli olarak derin derin düşünüyorsunuz?

2. Tanrı birine başka biri üzerinde yetki verdiğinde, o önderi diğerleri üzerinde "bekçi" olarak sorumlu tutmaktadır. Bu kişi iyiliği desteklemek, kötülüğün aleyhinde konuşmak ve günahın sonuçlarına dair uyarılarda bulunmaktan sorumludur. Bu özellikle de kilise önderleri için geçerlidir, "çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar" (İbr. 13:17). Tanrı, bekçilerini insanların gerçeğe nasıl cevap verdiklerinden sorumlu tutmaz ancak bekçilerin, yetkileri altındaki kişilere gerçeği sadakatle konuşmalarını talep eder. Tanrı'nın bekçilerini bu görevlerinde iyi hizmet verebilmeleri için nasıl teşvik edebiliriz? Bu görev popülerlikten bu kadar uzakken, birini iyi bir bekçi olmaya ne motive edebilir?

4. BÖLÜM

1. Tanrı tutsaklara neden bir dizi tuhaf belirti gönderdi? Onlara tekrar yoluyla öğretmek için. Tanrı onlara satır satır talimat veriyordu. Kendi isteğini vurguluyor, onlara günahın sonuçlarını sabırla öğretiyordu. Tanrı günahkâra karşı sabırlıdır. O ne kadar da iyidir! Bu bize O'nun Sözü'nü alçakgönüllülükle dinlemek için daha da fazla neden sunmaktadır.

2. Birçok belirti vardı ancak aktardıkları mesaj aynıydı: İsrail'in günahına yargı eşlik edecekti. Tanrı konuştuğu zaman, dikkat kesilmemiz gerekir. O'nun bizim için dikkatimize ve kabulümüze değer bir mesajı vardır. O değişmez. O'nun Yahuda'ya yönelik kuşatma ve kıtlık uyarısı, 800 yıl önce Musa aracılığıyla yapmış olduğu uyarıyla aynıydı. Kimse sizi boş sözlerle aldatmasın. Tanrı'nın gazabı tövbe etmeyen günahkârların üzerine gelmektedir.

5. BÖLÜM

1. Hezekiel'den çıkan en çarpıcı gerçeklerden biri, halkın günahlarına karşılık üzerlerine gelen yargının şiddetidir. Hezekiel'in saçının kesilip saçılması yoğun yargıyı resmetmektedir. Tanrı vurgulu bir şekilde, "İşte ben size karşıyım, ulusların gözü önünde sizi cezalandıracağım" (8. ayet). Bu bildiri, tekrarlayan "Ben, RAB bunu söyledim" ifadesiyle desteklenmektedir (13, 15, 17. ayetler). Tanrı'nın günah üzerine gazabının hafife alındığı bir dünyada, doğamız gereği hepimizin, Tanrı'nın hiddeti ve mahkûmiyeti altında günahkârlar olduğunu hatırlamak zorundayız. O'nun gazabı imansızlar üzerindedir. Ancak ve ancak Mesih, Tanrı'nın yargısından kurtarabilir. Bu gerçek Mesih'i canınız için nasıl değerli kılıyor?

6. BÖLÜM

1. Putperestlik yaygın bir günahtır. Bununla birlikte, putperestlik sadece bir heykelin veya resmin önünde ibadet etmekle sınırlı değildir. Hezekiel'in "fahişe yürek" dediği putperestlik, Tanrı yerine yaratılmış şeyleri koymak üzere O'ndan uzaklaşan canın eğilimidir. Doğa gereği, insan yüreği putperesttir (Rom. 1:21-23). Tanrı'yı ve O'nun isteğini sevmek yerine, kendini ve bu dünyayı sever (1.Yu. 2:15-17). Putperestlik birçok şekle bürünebilir ve çoğu zaman gizli bir günahtır. Tanrı her türlü putperestliğe karşıdır çünkü O bizim ibadetimizi hak ve talep eder. O bizim bütün yürekten gelen sevgimize kıskançlık duyar. O'nun önünde başka hiçbir tanrımız olmamalıdır; "ben" tanrısı bile. Siz en çok hangi putperestlik şekillerine çekim duyuyorsunuz? Putperestlikten nasıl tövbe etmeniz gerekiyor?

7. BÖLÜM

1. Bu bölümdeki dilin şiddeti ve "Gün yakın" sözcüklerinin tekrar edilmesi (7, 12. ayetler), Tanrı'nın günah üzerindeki yargısının kesinliğini vurgulamaktadır. O'nun bütün günahlar üzerindeki yargı zamanı, O'nun belirlediği saatte gelecektir (Vai. 8:11-13). Rab'le buluşmaya hazır olmak şarttır. Siz günahtan Kurtarıcı'ya döndünüz mü? Cevabınız olumsuzsa, neden? Yargı zamanı geliyor.

2. Hiçbir insan kendisini Tanrı'nın yargısından kurtaramayacak. Hiçbir altın veya insani çaba miktarı Tanrı'nın gazabından güvenlik sağlamayacak (19. ayet). Eğer canlar Mesih'e kaçıp O'nda kurtuluş bulmuyorsa, kurtulamayacaklar. Zenginlikler veya "dindarlık" aracılığıyla kurtuluş yoktur; ancak ve ancak Rab İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın seçilmişlerinin tek Kurtarıcısı aracılığıyla kurtuluş vardır. Şimdi putlarınızı atın çünkü onlar sizi kurtaramaz ve Rab'be sığının.

8. BÖLÜM

1. Bugün de birçok insan ilahi varlıkları gözle görülür nesnelerle tasvir etmekte veya ibadetlerini tasvirlerle yönlendirmektedir. Milyonlarca insan hâlâ büyük putperestlik içindedir. Ancak seküler uluslardaki insanlar kültürlerindeki putperest ibadetlerini fark etmekte zorlanabilirler. Böyle toplumlarda putlar, pornografi, videolu eğlenceye tutsaklık, para sevgisi gibi başka şekiller alabilir ancak bu seküler putlar da dinî putlar gibi onlara hayran olanlara aynı şekilde hükmetmektedir. Tanrı bütün putperestlikleri görür ve onu tiksinmeyle karşılar. O'nun halkıyla birlikte toplu ibadete katılanların, kendi kötü putlarıyla O'nun kutsal varlığını bayağılaştırması O'nu özellikle gücendirir. Sizin çevrenizdeki insanların ibadet ettikleri en yaygın putlar neler? Tanrı bu putlara nasıl bakıyor? Siz bu putperestliklerden nasıl kaçınıyorsunuz?

9. BÖLÜM

1. Bu görüm Tanrı'nın yargısı hakkında üzerinde durulacak dört önemli gerçek ortaya koymaktadır. (1) İlahi yargı haklıdır. Bu metin göstermektedir ki, günahkârlar büsbütün lekelenmiş ve aldatılmış durumda, günah içinde hallerinden memnundurlar. (2) İlahi yargı kapsamlıdır. Yaş veya cinsiyet fark etmeksizin, hiç kimse esirgenmedi çünkü hepsi günah işledi. (3) İlahi yargı yanılmazdır. Bu yargının tapınaktan başlaması göstermektedir ki, dindar iki yüzlüler Tanrı tarafından tümüyle tanınmaktadır. O sadece dışsal dini değil, yüreği görür. (4) İlahi yargı kaçınılmazdır. Tanrı kendisine ait olanları belirlemiş, Mesih'in kanı aracılığıyla onları kurtarmış, Kutsal Ruh'la onları mühürlemiş ve onların kurtuluşlarını günaha karşı kutsal keder ve tövbeyle kanıtlamasına imkân sağlamıştır.

2. Kâhin Mesih, Tanrı tarafından, ilahi yargının altında kalacak olanları kurtulacak olanlardan ayırt etmekle görevlendirilmiş olan Aracı'dır. Bu görümde tarif edilen baş figür, bir kâhin gibi keten giyip tapınakta yakmalık sunuların sunağının yanında durmakta olan kişidir. Mesih, kendi halkının Başkâhini'dir (İbr. 8:1). O günahlara karşılık ilk ve son kez kendini sunmuştur (İbr. 10:12). Ancak ve ancak O insanları kurtulmuş olarak işaretleyebilir. O kimi işaretler? O yalnızca günahından ötürü kederlenip Tanrı'ya yakaranları işaretler. Mesih sizin kâhininiz mi? Siz O'nun kurtaran ölümüne ve dirilişine imanla O'na bakıyor musunuz? Yüreğiniz günahtan ötürü parçalanmış ve ezik durumda, merhamet için Tanrı'ya yakarıyor mu?

10. BÖLÜM

1. Bu görüme, "Yücelik yok" veya "Yücelik nerede?" anlamına gelen "İkavot" başlığı atılabilirdi (1.Sa. 4:21). Tanrı'nın yüceliği, adanma töreninde tapınak üzerine inmiş,

orada bulunanların hepsini şaşkına çevirmişti (1.Kr. 8:10-11). Ama şimdi Tanrı'nın yüceliği ayrıldı ve çok geçmeden tapınak yok edilecekti. Ancak Tanrı'nın lütuf tasarısı boşa çıkarılamaz. Tapınak yeniden inşa edilecekti ve ikinci tapınak ilkinden daha büyük bir yücelik görecekti. Tanrı ona gelecekti; üstelik gizemli bir bulutun içinde değil, Oğul'da gelecekti (Mal. 3:1). Mesih'le bir oluşu içinde, kilise şimdi Tanrı'nın diri tapınağıdır (1.Ko. 3:16-17). Bugün bir kilise için, üzerine "İkavot" yazılması ne kadar da trajiktir! Mesih dışarıda kapıyı çalıp tövbe çağrısında bulunurken, Tanrı'nın varlığından yoksun bir kilisenin kendini zengin ve bilge sanması kadar kötü bir şey yoktur (Vah. 3:17-20). Bir kilise bu trajediden nasıl kaçınabilir?

11. BÖLÜM

1. Tanrı'nın kendi dağılmış halkı için bir "tapınak" olmayı vaat etmesi değerli ve yüreklendiricidir. Tanrı merhamet doludur ve bu merhamet çoğu zaman en karanlık ve en derin denenmelerde görülür. Tanrı'yla paydaşlık etmek herhangi bir yerleşim bölgesine veya özel bir binaya dayanmaz. Davut kuru ve susuz diyarda, Rab'bin gücünü ve yüceliğini tıpkı tapınaktaki gibi görmeyi arzu ediyordu (Mez. 63:1-2). Mesih'te, Tanrı'nın yüceliği artık belirli bir binada değil, O'na ruhta ve gerçekte ibadet eden herkestedir (Yu. 4:21-24). İlahi takdir çoğu zaman kiliseyi zorlu yerlere götürür ancak Tanrı onu terk etmez. Nerede olursanız olun, Mesih aracılığıyla O'nun halkıyla birlik içinde Tanrı'ya yaklaşın ve Rab de Ruhu aracılığıyla sizin tapınağınız olacaktır (Ef. 2:18).

2. Yeniden doğuş muhtaç olduğumuz ancak yalnız Tanrı'nın yapabileceği bir iştir (19-20. ayetler). Eski yürek taş gibi soğuk, cansız, duyarsız, Tanrı'ya yönelik herhangi bir şey yapmaktan acizdir. Tanrı ölü yüreği alır ve onu canlılığa ve ruhsal nabza sahip etten bir yüreğe dönüştürür. Bu yeniden doğuştur (Yu. 3:3-8; Tit. 3:3-8); Tanrı Sözü'ne itaat üretir (1.Yu. 2:29; 3:9). Bu yeni yürek olmadan insan mahvolmuştur (21. ayet). Yeniden doğmak zorundasınız. Yeniden doğdunuz mu? Eğer yeniden doğdunuzsa, Tanrı'nın şaşırtan lütfuyla sevinin. Yok eğer yeniden doğmadıysanız, o hâlde sizi bekleyen mahkûmiyetin tehlikesini hissedin ve sizi günahlarınızdan kurtarması için İsa Mesih'e yakarın.

12. BÖLÜM

1. Ulusun varoluşunun başlangıcından beri Tanrı, antlaşmayı bozup tövbe etmedikleri takdirde gelecek olan kesin yargı konusunda halkı uyarmak üzere peygamberler ortaya çıkarmıştı. Yüzyıllar boyunca peygamberler aynı mesajı vaaz ediyorlardı. Tövbe etmesi gerekenler peygamberleri birer birer reddettiler ve tehdit dolu yargıyı inkâr ettiler çünkü henüz gelmemişti. Tufanda yok olacak olan kuşağın sergilediği tutum da aynıydı ve Mesih'in ikinci gelişinde inkârcılar tarafından sergilenecek

olan tutum da aynıdır (2.Pe. 3:4). Tanrı'nın yargıları yavaş ilerliyor gibi görünse de, kesin ilerlemektedir. Geciken adalet unutulan adalet değildir. Tanrı'nın yargıları insanların yüreğinde korku ve titremeye neden olmalıdır. Günahkârlar Tanrı'nın sabrından istifade etmelilerdir ki bu sabrın ardındaki amaç tövbeye (Rom. 2:4) ve gelmekte olan gazaptan kaçmaya yöneltmektir. Eğer yargı bugün gelseydi, hazır olur muydunuz? Neden evet veya neden hayır?

13. BÖLÜM

1. Yanlışı açığa çıkarmak sadık hizmetin bir parçasıdır (Tit. 1:9). Hezekiel'in vaazı Babil'deki birçok din hizmetçisinin sözleriyle keskin tezat içindeydi. Onların yalan dolu sözleri ve boş görümleri insanları sahte bir güvenlik duygusuna çekti. İnsanlar doğal olarak günahı açığa çıkaran ve yargıya dair uyarı yapan gerçeklerden saklanmak isterler. Ancak Hezekiel öyle bir şekilde vaaz etti ki, kendisinin popülerliğine ne olacağını düşünmeden, sahte peygamberlerin kim olduklarını ortaya çıkardı. Sahte peygamberler her çağda belirirler ve Tanrı onlara daima karşıdır. Onların ne söylediklerini sınamaya ve Tanrı Sözü'ne göre konuşmayanlara kulak vermemeye dikkat etmeliyiz. Günümüzde kilise hangi sahte öğretmenlere karşı dikkatli olmalıdır?

14. BÖLÜM

1. Putperestlikten kaçmak zorundayız (1.Ko. 10:14; 1.Yu. 5:21). Ancak bu, fark ettiğimizden daha sinsi bir şeydir. Putperestlik nesnelerin ve tasvirlerin etrafında dönse de, kökeni yüreğimizdedir (Hez. 14:3-4, 7). Dolayısıyla, put hâline getirdiğimiz fiziksel şeyden kurtulmak yetmez; her ne kadar böyle yapmak da şart olsa da (Mat. 5:28-29). John Calvin'in söylediği gibi, insan yüreği bir put fabrikasıdır. Putperestliği öldürmek için, yaratılmış herhangi bir şeyin hak ettiğinden çok daha fazla büyüyen korkuların ve arzuların icabına bakmak zorundayız (Kol. 3:5). Bir şeyi veya birini, Tanrı sevgisinin baskın geldiği bir şekilde sevdiğimizde, o sevgi bozulup kibirli ve putperestçe bir şehvete dönmüş demektir (1.Yu. 2:15-16). Müjde'nin kalbinde böyle bütün putlardan yüz çevirmek ve itaatimizi ve umudumuzu yaşayan Tanrı'ya vermek vardır (1.Se. 1:9-10). Tanrı'nın gazabından kaçmanın tek yolu budur. Mesih'e güvenmek bizim en derin putperestlikten dönmemizi gerektirir ve bu da, kendimizi beğenmişliğimizin sahte tanrısıdır. Bu neden bu kadar zordur? Neden bu kadar faydalıdır?

15. BÖLÜM

1. Ulusun yabani ve yararsız asmalar olarak tarif edilişi, yargının neden gerekli olduğunu açıklamaktadır: Günah, halkı ruhsal olarak meyvesiz bırakmıştı ve sonuç olarak yalnızca ateş için yakıt olmaya uygun düşüyorlardı. Trajedinin bütün resmini görmek için, bunu Yeşaya'nın Bağ Ezgisi'yle karşılaştırabilirsiniz (Yşa. 5:1-7). Rab kendi halkını asil bir asma olarak dikmiş ve onlara doğruluk ve adalet meyvesi vermeleri için her şeyi sağlamıştı. Ancak onlar kendilerine verilen bütün ayrıcalıklara ve sabra rağmen, yalnızca günahın kötü meyvesini verdiler. Ayrıcalıklarını hiçe saydılar ve ateş için tutuşturucu olmaktan başka bir işe yaramaz hâle geldiler. Bu, Tanrı'nın ruhsal olarak ayrıcalıklı bir konuma (örneğin, Tanrı'ya yaraşır bir eve veya Müjde'yi vaaz eden bir kiliseye) yerleştirdiği herkes için ciddi bir uyarıdır. Tanrı'nın size verdiklerini hor görmeyin, yoksa yargı çok daha kötü olur. Böyle ayrıcalıklara sahip olanlar bunları nasıl iyi bir şekilde kullanabilirler?

16. BÖLÜM

1. Putperestlik Tanrı'nın onuruna yönelik kişisel bir saldırıdır; tıpkı zinanın kişinin eşine yönelik kişisel bir saldırı olması gibi. Çünkü her iki durumda da, kişi büyük sevgi borçlu olduğu birini hor görür ve o sevgiyi, bu sevginin ait olmadığı birine harcar. "Fuhuşun" dehşeti, utanç verici davranışları ve kişinin en yakın arkadaşına ihanet etmesiyle, bizi Tanrı'ya karşı işlediğimiz günahlar için yas tutmaya sevk etmelidir. İnsanların çatışmalarının ve şehvetlerinin altında yatan şey, yozlaşmış bir yürektir ki bu hepimizi, "Ruhsal zinacılarız!" diye yakarmaya itmelidir. Dolayısıyla, Yakup'un nasihat ettiği gibi, kendimizi alçaltalım ve bizi en çok sevmiş Olan'a sadakatsizliğimizden ötürü kederle kendimizi Tanrı'ya teslim edelim (Yak. 4:1-10).

2. Ruhsal zinanın çözümü "anımsama" sözcüğüyle özetlenmektedir (22, 43, 61, 63. ayetler). Tanrı'nın bizi yarattığı, koruduğu ve büyük merhamet eylemleri sergilediği geçmiş sevgi eylemlerini, en çok da Oğlu'nun ölümünü hatırlamak ve O'nun sevgisine hayranlık ve şükran dolu bir sevgiyle cevap vermek zorundayız. Tanrı'ya karşı işlediğimiz korkunç günahları hatırlamak ve günaha karşılık keder ve öfkeyle, yeni itaat için içten bir arzuyla cevap vermek zorundayız. Eğer bunları iman, sevgi ve tövbeyle hatırlarsak, görürüz ki, Tanrı da kendi antlaşma vaatlerini "anımsar" ve kendisini gerçekten tanıyalım diye bizimle sonsuza dek bir ilişki kurar. Hatta, bizim O'nu hatırlayışımızın aslında ilk O'nun bizi hatırlayışından kaynaklandığını fark ettiğimizde, şükranımız ve sevgimiz daha da coşar (60-63. ayetler).

17. BÖLÜM

1. Tanrı insanların sözlerini tutmalarını ve vaatlerini, imansızlara ve putperestlere edilmiş vaatler dahi olsa yerine getirmelerini bekler (16-19. ayetler). Hiçbir vaat veya ant bizi günah işlemeye mecbur kılamaz ancak sırf daha iyi bir fırsat çıktı diye vaatlerimizi çiğnememeliyiz (7, 17. ayetler).

2. "Bunu ben RAB söylüyorum ve dediğimi yapacağım" (24. ayet). Tanrı bütün olayları kendi yüceliği için kontrol etmektedir. Nebukadnessar her insani açıdan büyük bir kartaldı. Krallığı haşmetliydi ve gücüne yaklaşan yoktu. Ancak Tanrı olmadan hiçbir şeydi. Babil, Tanrı'nın tasarladığı yargıyı Yahuda üzerine indirmek üzere kullandığı araçtı. M.Ö. 6. yüzyılda bütün olayların emrinde olan Tanrı bugün de aynı tahtta oturmakta, dünyanın her köşesinde devletlerin durumlarını yönetmektedir. Kendi egemen yoluyla Tanrı, Mesih'in Krallığı'nı ilerletmektedir. Bu size bugün nasıl cesaret veriyor?

18. BÖLÜM

1. Tanrı bütün insanların Sahibi'dir: "Her yaşayan can benimdir" (4. ayet). Tanrı bizi yarattığından, O'na karşı hesap vermekle sorumluyuz. Her birey Tanrı'nın önünde kendi günahından sorumludur. Tanrı'ya olan kişisel sorumluluğumuzu göz ardı etmek, Tanrı'ya saygısızlık etmek ve insanları hayvan seviyesine indirmek demektir. Kendi yanlışlarımızdan ötürü başkalarını suçlamaya kalkışmamalıyız; bizi ayartmış olsalar (Yar. 3:12), veya kötü ebeveynlerin durumunda olduğu gibi, bize kötü örnek olmuş olsalar bile. Mesih, Yargı Günü'nde her bireyi önüne çağırdığında, böyle mazeretleri kabul etmeyecektir (2.Ko. 5:10).

2. Bu bölüm tövbeye dair üç kilit soru cevaplamaktadır: (1) Neden günahkârlar tövbe etmelidir? Tövbe etmek zorundalardır çünkü Tanrı her bireyin sahibidir, her bireyin gerçek durumunu bilir ve her günahkâra ölüm getirir. (2) Günahkârlar nasıl tövbe etmelidir? Bütün günahlarından yüz çevirip bütün yürekleriyle ve davranışlarıyla Tanrı'ya dönerek tövbe etmek zorundalardır. (3) Tövbe eden günahkârlar ne alır? Günah bağışlaması ve yaşam alırlar. Böylece şu acil soru her tövbesiz günahkâr içindir: "Neden öleceksin?" Hangi neden ve niyetler günahkârları tövbe etmekten alıkoyuyor? Siz onlara nasıl cevap verirdiniz?

19. BÖLÜM

1. Kibrin ardından düşüş gelir. İsrail'i temsil eden genç aslanlar yenilmez hissediyorlardı ancak nihayetinde tuzağa düştüler. Tanrı'ya aldırmazlıkları çöküşlerine yol açtı. Bu benzetmede, ikinci genç aslan tıpkı birincisi gibi davrandı ve tıpkı birincisi gibi çukura düştü. Günahın sonuçlarına duyarsızlık katılaşmış ve ilgisiz bir yüreğe

işaret eder. Günahın hem birey hem de ulus için dehşet verici sonuçları vardır. Hezekiel gibi, Hristiyanlar da kendi uluslarına bela olan günahlar için yas tutmakla ve Tanrı'nın lütufkâr olup Yahuda'da olduğu gibi çok geç olmadan doğru yöneticiler ortaya çıkarması için dua etmekle iyi ederler. Siz ulusunuz için nasıl dua ediyorsunuz?

20. BÖLÜM

1. Tanrı'yla oyun oynamayın. O, yüreklerinde putlara sarılanların dualarıyla ilgilenmez (3, 31. ayetler). Pazartesiden cumartesiye sadakat olmadıkça, pazar ibadetinden etkilenmez. Kutsal Kitap'a itaat olmadıkça, Kutsal Kitap çalışmasını önemsemez. O günahkârları buyur eder ancak yalnızca günahından tövbe eden günahkârları buyur eder. Çünkü O kutsal adını bayağılaştıracak şekilde günahkârları kurtarmayacaktır (39. ayet).

2. Kurtuluşun dayandığı yer, Tanrı'nın adının yüceliğidir. İsrail'in günahları Rab'bin öfkesini kışkırttığında, O onları kendi adı uğruna kurtardı (9, 14, 22, 44. ayetler). Tanrı imanlıları onlardaki herhangi bir şeyden dolayı değil, ancak ve ancak kendi yüceliğinin övülmesi için kurtarır (Ef. 1:6, 12, 14). Bu, günahlarından ötürü parçalanmış durumda olanlar için neden büyük bir teselli ve esenlik kaynağıdır? Öyleyse Hristiyanlar kurtuluşlarına nasıl karşılık vermelilerdir?

21. BÖLÜM

1. Tanrı, Yahuda'ya ve Ammon'a karşı yargı tasarısını gerçekleştirmek için egemen bir şekilde Babillileri kullandı. Putperest kral, falcılık yollarıyla karar verdi. Ancak Rab atılan kuraları nasıl yönetiyorsa (Özd. 16:33), bir putperestin bir hayvanın ciğerine bakışını dahi yönetir. Talih veya şans diye bir şey yoktur. Her şey Tanrı'nın isteği uyarınca işlemektedir.

2. Tanrı'nın yargı mesajı, Mesih'i merkeze alan bir umut sözü içermektedir (27. ayet). Tanrı, Yakup aracılığıyla krallığın Yahuda'dan ayrılacağını vaat etti; ta ki, doğru Kral gelene dek (Yar. 49:10). Yıllarca Yahuda'ya ait hiçbir asa yoktu ve sonra Davut geldi. Sonra, yine, Davut oğullarının günahlarından ötürü yüzyıllarca kral yoktu. Ancak zamanın doluluğunda, Davut'un ideal Oğlu olan İsa ortaya çıktı ve O sonsuza dek hüküm sürmektedir. Durumlar sizin için ve ulusunuzun için ne kadar karanlık olursa olsun, Mesih'e umut bağlayın çünkü O'nun krallığı asla son bulmaz.

22. BÖLÜM

1. Bu bölümdeki yozlaşmalar listesi şunu öğretmektedir: İnsan öyle bozulmuştur ki, işleyemeyeceği hiçbir günah yoktur. Hem kişisel günahlar hem de toplu günahlar kötü yüreklerden doğar. Biz de çok farklı olduğumuzu düşünmemeliyiz. Tanrı her birimizdeki yozlaşmışlığın derinliğini biliyor. Tanrı bizim günahımızı bilmemizi istemektedir ve bu nedenle Kutsal Ruh bizi içten ikna ve mahkûm eder. Günah ondan tövbe edelim ve Tanrı'nın adaleti açıkça görülsün diye açığa çıkarılır.

2. Yöneticilerin ve din önderlerinin Yahuda'nın günahlar zincirinde oynadıkları roller bize hem devlette hem de kilisede Tanrı'ya yaraşır adamların yetki sahibi olmalarının önemini hatırlatmaktadır. Tepedeki kötülük dibe damlar. Hristiyanlar çoğu zaman önderler hakkında şikâyet etmekte hızlılardır ancak acaba onlar için ne sıklıkla dua ediyorlar? Siz hem kilisenizin önderleri hem de devletin ileri gelenleri için nasıl düzenli dua alışkanlığı geliştirebilirsiniz?

23. BÖLÜM

1. Günahın alçaltıcı ve kirletici doğası burada canlılıkla sergilenmektedir. Detaylar ve dil şoke edicidir çünkü Tanrı'ya karşı günah şoke edicidir. Bir günah diğerine yol açar ve kötü alışkanlıklar oluşur, böylece duyarsız bir zihne ve kötü düşünceler besleyip kötü eylemlerde bulunmaya hazır olmaya yol açar. Bu açık detayların kayda geçirilmesi önemlidir. Tanrı günahkârları günahlarının korkunçluğuna, perişan durumlarına ve günahtan kaynaklanan tehlikeye ikna etmek için böyle konuşmaktadır. Eğer biz bu bölümü gücendirici buluyorsak, Tanrı bizim günahımızı ne kadar daha gücendirici buluyordur! Bu canlı putperestlik tasviri bizi kendi put ibadetimizden ötürü kedere ve tövbeye nasıl yöneltmelidir?

24. BÖLÜM

1. Yeruşalim'in kurtulamayacak ölçüde paslanmış bir kazan olarak tarif edilişi, trajik bir resimdir ve korkunç bir uyarıdır. Yeruşalim'in tarihi boyunca Tanrı kazana temizlenmek üzere birçok fırsat vermişti ancak halk, ilahi ovalamayı almayı reddetti. Artık Rab'le yargıda buluşma zamanı gelmişti. Bu, özellikle Tanrı Sözü'nü tekrar tekrar duyup içten iman ve tövbeyle karşılık vermeyen insanlar için bir uyarıdır. Yürek tövbesiz işitmeyle katılaşır. Bir kişinin Müjde altında, doğru karşılık verecek yerde katılaşmakta olduğunun işaretleri nelerdir?

2. Tanrı bizim Yaratıcımız'dır ve uygun gördüğü zaman canımızı alma ve hatta O'nun yüceliği için nasıl yas tutacağımızı düzenleme hakkına sahiptir (Lev. 10:1-3). Normalde Tanrı kendi halkının kederini uygun yollarla dışa vurmasına müsaade eder (Yar. 50:10; 2.Sa. 1:17; Elç. 8:2); elbette umutsuzlar gibi değil (1.Se. 4:13). An-

cak Hezekiel Tanrı'dan bir işaretti: O'nun gazabı kederin ötesinde öyle bir büyük bir kayıp, öyle mutlak bir yıkım getirecekti ki, halk iyileştirici matem sürecinden dahi mahrum bırakılacaktı. Bu cehennemin kendisine işaret etmektedir. Orada kötüler asla esenlik bulamayacak, sonsuza dek ağlayıp diş gıcırdatacaktır (Mat. 8:12; 22:13; 24:51; 25:30). Bu onların sonsuz cezasıdır (Mat. 25:46).

25. BÖLÜM

1. Tanrı kendi yüceliği ve ibadeti için büyük kıskançlık duyar. O, ne zaman alaya alındığını ve kutsallığının ne zaman bayağılaştırıldığını bilir. O, günahı göz ardı etmez; nerede ortaya çıkarsa çıksın veya suçlu kim olursa olsun. Tanrı bütün insanların O'nun Rab olduğunu bilmelerini sağlayacaktır (5, 7, 11, 17. ayetler). O'ndan başka Tanrı yoktur. O, bütün ulusları yargılayacak; O'nu Tanrı olarak görsün veya görmesinler. O, kendi ahlak yasası karşısında herkese günahlarının hesabını soracaktır. Yargı Günü'nde her diz çökecek ve her dil Baba'nın yüceliği için İsa'nın Rab olduğunu ikrar edecektir (Yşa. 45:22-23; Flp. 2:9-11). Bu gerçek, yaşamlarımızı nasıl şekillendirmelidir? Bu bizi nasıl Müjde hizmetlerine destek olmaya motive etmelidir?

26. BÖLÜM

1. Zenginlikler Tarnı'nın Yargı Günü'nde hiçbir güvenlik sağlamaz. Sur, varlıklı bir yerdi; mal mülkle ve ticaretle doluydu. Ancak bunların hiçbiri onu Tanrı'nın gazabından kurtaramadı. Yeruşalim'in düşüşünü kazanç fırsatı olarak görüp sevinç duyuyordu ancak sevinci dehşete ve yıkıma döndü. Zengin insanlar acı çekenlere tepeden bakıp zayıfları sömürebilirler ancak günleri sayılıdır. Varlıkları onları kurtaramaz (Mez. 49:6-7). Gümüşle ve altınla değil, ancak ve ancak Mesih'in değerli kanıyla kurtulabiliriz (1.Pe. 1:18-19). Mesih'in şu öğretici sorusunu düşünün: "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Mar. 8:36). Varlığımızı ve ünümüzü kaybetmek, canımızı kaybedip Tanrı'nın gazabıyla yüzleşmenin yanında hiçbir şeydir.

27. BÖLÜM

1. Sur, gururun vücut bulmuş hâliydi ve herkes için gururun tehlikelerine karşı bir uyarıdır. Sur kenti güzelliğiyle övünüyordu ve üstünlüğüne ikna olmuştu. Gurur yargının ve sıkıntının öncüsüdür. Tanrı bu gururlu kenti alaşağı etti: "RAB yüreği küstah olandan iğrenir. Bilin ki, öyleleri cezasız kalmaz" (Özd. 16:5). Gururun nedeni önemsizdir; nedeni ne olursa olsun, Tanrı ondan nefret eder. Olduğumuz ve sahip olduğumuz her şeyi Tanrı'ya borçlu olduğumuzu hatırlamak zorundayız.

Armağanları, yetenekleri ve becerileri kendi egemen, iyi isteği uyarınca O dağıtmaktadır. Övünmek için hiçbir meşru neden yoktur; ancak şükretmek için neden çoktur. Biz gururdan kaçınıp onu nasıl öldürebiliriz?

28. BÖLÜM

1. Tanrı yarattıklarından birine onur, beceri veya güzellik bahşettiğinde, çoğu zaman o yaratık Tanrı'ya şükranla ibadet edip kendini alçaltacağı yerde, kötü ve ahmakça bir gururla kabarır. Şeytan'ın, bahçedeki Adem'in ve o zamandan beri bir sürü kralın ve diğer insanların durumu buydu. Hepimiz çok dikkatli olmak zorundayız çünkü gurur, bütün insanların yüreklerinde ikamet eden sinsi bir günahtır. Şunu görmekte ağır davranmayalım: Tanrı kendi isteği uyarınca egemen bir şekilde armağanlar ve yetenekler dağıtır ve Tanrı'nın verdiklerinden başka hiçbir şeyimiz yoktur. Kendimizi ne zaman bir refah veya prestij durumunda bulsak, O'nun Mesih'teki lütfu sayesinde, ancak ve ancak O'nun yüceliği için Tanrı'ya alçakgönüllülükle kulluk etmekte kararlı olalım.

29. BÖLÜM

1. Bu metin bize prenslere veya insan gücüne değil, Tanrı'ya güvenmemizi hatırlatıyor. Mısır güçlü bir ulustu ve İsrail'den bazıları güvenlerini Mısır'a bağlamışlardı. Ancak yaratılana yönelik bu güven yanlış yerdedir. Mısır halkı sahip oldukları güç ve başardıkları refahla övünüyordu ancak övünçleri boşunaydı. Sahip oldukları her şey Tanrı'nın ortak lütfu sayesindeydi ancak O'nu görmekte başarısız oldular. Tanrı'nın uygun zamanında, güçsüz ve zavallı olup çıktılar. Tanrı kendi isteği uyarınca ulusları yükseltir de çökertir de. Bugün insanlar genellikle hangi insani güçlerine güveniyorlar? Siz bu konularda nasıl yalnızca Tanrı'ya güvenebilirsiniz?

30. BÖLÜM

1. Mısır'ın yargısının Rab'bin günü olarak adlandırılması (3. ayet) Tanrı'nın zamanın bütün gidişatı üzerindeki kontrolüne dair bir hatırlatmadır. Tarih perspektifinden, Babil'in M.Ö. 6. yüzyılda Mısır'ı işgal edip boyunduruğu altına alması siyasi ve askerî nedenlerle açıklanabilir. Oysa tarihe dair gözün gördüğünden daha fazlası vardır. Tanrı'nın ilahi takdiri, yargı ve kurtuluş aracılığıyla kendi yüceliğini gerçekleştirmek üzere her şeyi yönetip düzenlemektedir.

2. Mısır'a karşı Rab'bin günü ve Rab'bin gününün Eski Antlaşma'daki diğer her ilanı, Mesih'in gelip nihai yargıyı ve kurtuluşu getirecek olduğu Son Gün'e işaret etmektedir. O günün zamanı bellidir ve kusursuz adalet günü olacaktır. Putlara veya aciz insana güvenmiş olan herkes utandırılacaktır. Bağışlanmamış bütün gü-

nahlar ve tövbesiz günahkârlar cezalandırılacaktır. Biz Rab'bin Günü için, o günü sevinçle karşılayabilmek için nasıl hazırlanabiliriz?

31. BÖLÜM

1. Büyük bir ağacın kesilip devrildiğini görmek bize yüksek ve azametli olanın ne kadar da hızlı bir şekilde yakılacak oduna dönüştüğünü hatırlatmaktadır. Büyük insanlar Tanrı olmadan bir hiçtir. Asur Kralı endamı ve ihtişamıyla öne çıkıyordu. Krallığı devasaydı ve kendisi gururla doluydu ancak Tanrı onu alçalttı ve onu kötülüğüne göre yargıladı. Yargı zamanı gelince büyüklüğü hiçbir fayda etmedi. Hiçbir insan, ne kadar büyük olursa olsun, Tanrı'nın gücüne ve gazabına karşı ayakta duramaz. Gururlu günahkârlar utanca ve yıkıma uğratılacaklardır ancak Tanrı alçakgönüllülere lütuf verir. Genellikle hangi erkek ve kadınlar büyük olarak görülür? Eğer Mesih'i izlemezlerse yargı günü onlar için nasıl olacak?

32. BÖLÜM

1. Bu dünyanın güçleri, asla alt edilemeyecek devasa ejderhalar ve canavarlar gibi görünebilirler (Vah. 13). Ancak Rab istediği zamanda onları katledecektir; tıpkı Mısır'ı Kızıl Deniz'de ve sonrasında da Babillilerin eliyle kırdığı gibi. Birçok kudretli imparatorluk tarihte kendine yer bulmuştur ancak Tanrı onlar için olan tasarılarını yerine getirdikten sonra her biri düşmüştür. Düşüşleriyle birlikte de büyük liderler cehennemdeki lanetlenmişlerin kalabalığına katılmışlardır. Oysa doğruların yolu ne kadar da farklıdır! Ölüm onları esenliğe kavuşturur (Yşa. 57:1-2) ve Yargı Günü de onları tarifsiz onura ve sevince kavuşturacaktır (Dan. 12:3)! Siz hangi yolu yürüyorsunuz? Dünyevi yücelik ve cehennem yolu mu, yoksa Mesih ve cennet yolu mu?

33. BÖLÜM

1. Rab günahkârları içtenlikle tövbe etmeye ve kendisine geri dönmeye çağırmaktadır (11. ayet). Tanrı kendisinden nefret edenlere karşı bile iyi ve naziktir. Vaizleri aracılığıyla O'nun adil yargısından kaçabilmeleri için düşmanlarını teşvik eder ve hatta onlara yalvarır (2.Ko. 5:20). Kötü günahkârlar için ne harika bir lütuf ve merhamettir bu! O'nun Müjdesi karşısında şaşkına dönmeli, O'nun açık kollarına koşmalı ve Müjde'yi duyurabildiğimiz herkese duyurarak O'nun sesi olmaya çalışmalıyız. Müjde çağrısı Mesih'in sevgi dolu yüreğini nasıl açığa çıkarmaktadır?

2. Günahkârlar Tanrı Sözü'nü işitir ancak Tanrı'ya nefretle karşılık verirler. Bazı durumda, günahlarından tövbe edecekleri yerde, Tanrı'yı günahla suçlarlar (17. ayet). Tanrı kendi yollarına dönen günahkârları buyur ettiğinde ama günah işleyen ve tövbe etmeyi reddedip görünüşte iyi olan insanları yargıladığında, insanlar bazen

gücenirler. Yahut bazen insanlar Söz'de sevinç bulurlar ama bunun nedeni yalnızca onu ilginç veya eğlenceli bulmalarıdır. Güzel bir aşk şarkısı onlar için nasılsa, Söz de öyledir; Söz'e inanç veya itaat göstermezler (30-33. ayetler). Günahımızdan ve kendimizi beğenmişliğimizden tövbe etmek ve Tanrı'nın Sözü'ne tümden teslimiyetle inanmak zorundayız.

34. BÖLÜM

1. Tanrı'nın kurtaran işini tarif eden bütün mecazlar arasında en değerli olanlardan biri çoban tasviridir. Mesih iyi çoban hakkındaki öğretisinde bu bölüme gönderme yapmıştır (Yu. 10). İyi Çoban olarak Mesih kendi koyunlarını sever, onlarla ilgilenir, onlara rehberlik eder, onları korur ve besler. Hezekiel'in bu bölümünde kendisini açıkladığı şekliyle İyi Çoban'ı düşünün. Rab Tanrı çobandır (11. ayet). Ancak Davut Oğlu tek Çoban'dır (23. ayet). Böylece İyi Çoban, beden almış Rab, Tanrı-insan, Baba'yla bir olan Oğul'dur (Yu. 10:30).

2. O'nun çobanlarının durumunu da düşünün. Dağılmış (12. ayet), kayıp ve hasta durumdalardır (16. ayet). Kötülerden çok çekmişlerdir (21. ayet). Kendilerini kurtaramazlar; onları kurtarması, ihtiyaçlarını karşılaması ve koruması için tamamen çobanlarına bel bağlarlar.

3. Son olarak da Çoban'ın işini düşünün. O, kaybolanları arar ve kurtarır (12. ayet). Onları iyileştirir ve besler (14, 16. ayetler). Aynı zamanda onları yargılar (17, 20. ayetler); öyle ki, aralarında gezen kötülerden kurtarılsınlar. Bu gerçekler İsa Mesih'in güzelliğini bize nasıl gösteriyor? İnsanları O'nun koyunlarından olmayı arzu etmeye nasıl çekiyorlar?

35. BÖLÜM

1. Hasat kanunu çiğnenemez bir kanundur. Ektiğimizi biçeriz (Gal. 6:7-9). Seir Dağı'nın halkı kılıçla yaşamışlardı ve kılıçla da öleceklerdi. İsrail'le viran olduğu için dalga geçtiler ancak kendileri de viran edilecekti. Bu, Müjde'nin bu kadar iyi bir haber olmasının nedenidir çünkü Mesih kendi halkının günahlarının bütün suçunu ve cezasını yüklendi. Adalet yerine geldi ve O'nun halkı kurtuldu. Edom gibi olmayın; onlar Tanrı'nın önünde kendi başlarına durdular.

36. BÖLÜM

1. Günahkârlar kendilerini kurtaramazlar. Kurtuluş tamamen Tanrı'nın lütfundandır ve O'nun yüceliği içindir (Ef. 1:3-14). Tanrı bu bölümde tekrar tekrar, "Ben... yapacağım" diyor. Rab kirli putperestleri temiz ibadet edenlere çevirir. O inatçı düşmanları uysal kullara çevirir ve kopmuş yabancıları alıp onları antlaşma dostluğu-

na çeker. Kurtuluş Tanrı'nın inisiyatifiyle başlamış, O'nun gücüyle etkiye geçer ve O'nun kararlılığıyla tamamlanır. İnsanla imkânsız olan şey, Tanrı'yla mümkündür. Kendimizi kurtarmaktan umudumuzu keselim ancak Rab'bin kurtarışına güvenle umut bağlayalım.

2. Gerçek kurtuluş, gündelik yaşam kutsallığından ayrı tutulamaz. Lütuf, iki yüzlülüğe olanak tanımaz. Eğer Tanrı bir kişiyi kurtarsa ancak o kişiyi kutsallaştırmasaydı, o zaman kurtuluş Tanrı'yı yüceltmez, O'nun kutsal adına leke sürerdi. Gerçek, kurtaran lütuf yeni bir yürek ve yeni bir ruh meydana getirir. Putlara inatla tutunmak, yerini günahtan ötürü parçalanmış bir yürekle tövbeye bırakır. Ruh'un içinde ikamet ettiği herkes bunu Tanrı'nın ahlak yasasına itaatle geçen bir yaşamla gösterecektir. Bu, bir kişinin yeniden doğup doğmadığının büyük sınamasıdır. Hiçbir duygusal deneyim veya akılcı inanç, yeni itaat meydana getiren yeni bir yüreğin yerini alamaz. Tanrı'nın size O'na yönelik yeni bir yürek verdiğinin kanıtı nedir?

37. BÖLÜM

1. İnsanın Tanrı'dan yoksun umutsuz durumu, bu metinde açıkça sergilenmektedir. Ölüm ve viranlık resmi, insanın günaha düşüşünün feci sonuçlarının altını çizmektedir. Şeytan insan ırkına kıyım yapmıştır ve bütün insanlık günah içinde ölü olup ruhsal yaşamdan büsbütün yoksun hâldedir. Vaizler bütün yürekleriyle vaaz verebilirler ve kemiklerin yerini değiştirebiliriz ancak Rab'bin Ruhu gelmediği sürece, yaşam olmaz. Bu nasıl bizi kaybolanlar için dua etmeye ve kurtuluşumuz için Tanrı'yı övmeye yöneltmektedir?

2. Mesih'in krallığı görünürdeki her türlü engele rağmen büyüyüp gelişecektir. O Kul-Kral'dır (24. ayet); Babası'nın isteğini kusursuzca yerine getirir ve her şeye yeten gücüyle gökte ve yerde hüküm sürmektedir. O'nun kilisesi inşa edilecek ve O'nun halkı sonsuza dek kurtulmuş olacaktır. Bu gerçek en büyük sıkıntıdaki imanlıyı bile umutla ve güvenle doldurmalıdır. Kilise asla bir yenilgi zihniyetine sahip olmamalıdır. Mesih hüküm sürmektedir ve sonsuzlarca da sürecektir!

38. BÖLÜM

1. Mesih'e kulluk etmek üzere ruhsal ölümden dirilişe dair vahiylerin ardından Hezekiel (36:1-37:28), Mesih'in esenlik dolu krallığına dünya çapında gösterilecek karşıtlığa ve O'nun krallığının doğaüstü, ilahi bir müdahaleyle birlikte elde edeceği nihai zafere dair peygamberlikte bulundu. Ne zaman Mesih'in kilisesi kötülerce saldırıya uğrasa ve Müjde galip gelse, bu görüm kısmen yerine gelmektedir. Nihai yerine gelişiyse Mesih'in ikinci gelişiyle olacaktır. Hristiyanlar dünya kendilerine

savaş açtığında şaşırmamalılardır; bu çok eskilere dayanan bir savaştır. Ancak Hristiyanlar aynı zamanda iyimser olmalılardır. Bütün dünya Tanrımız'ın Rab olduğunu bilecek!

39. BÖLÜM

1. Rab Tanrı'nın kendi halkının düşmanları üzerindeki zaferi mutlak olacaktır. Kötüler çok büyük kalabalıklar hâlinde yargılanacaktır ki bu, onların kıyımına ve bedenlerinin ve araçlarının atılmasına dair görsel atıflarla açıktır. Bütün uluslar Kral İsa'nın Rab olduğunu bilecektir (13, 21. ayetler; Flp. 2:10). Şu an dahi Tanrı, Mesih'in Ruhu'u kendi halkına dökmüştür (29. ayet). Dolayısıyla, esas soru şudur: O büyük günde siz nerede duruyor olacaksınız? O'nun düşmanları arasında mı, yoksa O'nun halkı arasında mı olacaksınız? Geleceğe dair bu soruya verilecek cevap, şimdiye dair bir soruyu çözüme kavuşturmaktadır. Bugün içinizde O'nun iman ve itaat işleyen Ruhu'na sahip misiniz?

40. BÖLÜM

1. Kâhin soyundan gelen Tanrı'ya yaraşır bir adam olarak Hezekiel, Tanrı'nın yüceliğinin tapınaktan ayrılışını (8:1-11:25) ve kutsal şehrin yıkılış haberini gördüğü zaman (33:21) büyük sıkıntıya girmiş olmalıdır. Tanrı'nın İsrail'le olan özel varlığı, onları öteki uluslardan ayırıyordu (Çık. 33:15-16) ve kutsalların yaşamı ve sevinciydi (Mez. 46; 84). Yeni bir tapınağın ölçülerini aldığını görmesi onu umutla doldurmuş olmalıdır çünkü bu, Tanrı'nın, varlığının sonsuza dek halkının arasında kalması için gereken her şeyi sağlayacağına dair bir taahhüttü (Hez. 37:26-27). Ancak Tanrı'nın kaygısı binalar değildir çünkü O, varlığının dönüştürülmüş bir yürekte Ruh sayesinde ikamet edeceğini açıklamıştı (11:16, 19-20; 36:26; 37:14; 39:29). Bu görümün anlamı, Tanrı'nın O'na ibadet edenlere geri dönen varlığındaki sembolizmde yatmaktadır. Tanrı'nın ruhsal varlığına umut bağlamak ve bunun ardından gitmek ne anlama gelmektedir?

41. BÖLÜM

1. Yeni tapınaktaki kutsal yerlere ilişkin sembolizm Hezekiel'e şunu hatırlatıyordu: Halkıyla ikamet eden Tanrı, kulları kudretli ruhlar olan (18, 20. ayetler) kutsal Kral'dır (4. ayet). O'nun varlığı korku ve huşu uyandırır ve saygı emreder. Ancak bu görümde sıklıkla beliren hurma ağacı tasvirleri (18. ayet) ima ediyor ki, O'nun kutsallığı halkına ölüm değil, bol yaşam getirmektedir. İmanlıların umudu budur: Rab Tanrı, Ruhu'yla onların arasında öyle ikamet edecektir ki, titreyerek sevinçten coşacaklardır. Bu umut, Mesih'in ikinci gelişinde nasıl yücelikle yerine gelecektir?

42. BÖLÜM

1. Avlularıyla birlikte tapınak, bayağıdan ayrı olan kutsal bir mekândı (14, 20. ayetler). Ancak burası, insan aktivitesinin olduğu bir yerdi; Tanrı'nın hizmetkârlarının çalışabilmeleri ve sunulardan paylarına düşen kutsal yiyeceği yiyebilmeleri için "odalar" gerekiyordu (13. ayet). Hezekiel'in görümünün bu yönleri ona şunun güvencesini veriyordu: Tanrı yalnız kendi varlığını vermekle kalmayacak, aynı zamanda O'na orada hizmet edecek olan din hizmetkârlarının ihtiyaçlarını da karşılayacaktı. Bu da bize hatırlatmaktadır ki, kilise kendi pastörlerinin fiziksel ihtiyaçlarını karşılamalıdır (1.Ko. 9:13-14). Ayrıca bize Tanrı'nın kendi kâhinlerinin ihtiyaçlarını nasıl karşıladığını hatırlatmaktadır. Harun soyundan gelen kâhinler Rab'bi onurlandırmakta büyük oranda başarısız oldular (Hez. 7:26; 22:26) ancak Mesih'te, Tanrı'nın halkının hepsi Mesih'in kurbanının yararlarını yiyen kâhinler hâline gelmiştir (Yşa. 61:6; İbr. 13:8-9). Tanrı halkı O'na bugün ibadet ederken, Tanrı onları kutsal bereketleriyle nasıl beslemektedir?

43. BÖLÜM

1. Tanrı'nın lütfu O'nun kutsallığınızı azaltmaz. Hezekiel'in görümü, Tanrı'nın varlığının kendi halkına geri dönüşünü tasvir etmektedir ki bu, putperestlikten ve diğer dehşet verici günahlardan suçlu olanlar için şaşırtıcı bir lütuf işidir. Ancak O'nun varlığı yumuşak veya hafif bir şekilde geri dönmedi; peygamberi yüzüstü yere düşürecek "yücelik" (veya görkem) olarak geri döndü (2-3. ayetler). Yeryüzündeki en yüce ve en kutsal yer bile göksel Kral'ın ayakları için ancak ayak taburesidir (7. ayet). Müjde hâlâ yücelikle, lütuf yüceliğiyle parıldamaktadır (2.Ko. 4:6; Ef. 1:6). Rab'bin varlığı daima bizim kendimizi alçaltmamızı ve doğru utançla günahlarımızdan tövbe etmemizi gerektirecektir (7-11. ayetler). İnsanlar neden bunu reddediyor ve gelişigüzel veya resmî olsun, başka ibadet yaklaşımlarını tercih ediyorlar? İbadetimizde nasıl Tanrı'nın yüceliğine dair daha derin bir anlayış geliştirebiliriz?

44. BÖLÜM

1. Kralın ("önderin") tapınaktaki varlığı İsrail için büyük umudun başka bir sembolüydü (3. ayet). Rab, Davut soyunun monarşisini parçalamıştı çünkü putperestlikte yozlaşmıştı. Ancak Rab bu görüm aracılığıyla İsrail'e tekrar bir kral vermekle kalmayacağını, aynı zamanda bu kralın Tanrı'yla özel bir yakınlık içinde gerçek bir ibadet eden olacağını vaat etti. Aracılık görevi içinde İsa Mesih, hem en üstün ibadet eden hem de kilisenin büyük ibadet önderidir (Mez. 22:22-27; Mat. 11:25; İbr. 2:12). O, kendi halkına onların kralı olarak ibadette nasıl önderlik eder?

2. Rab, kâhinlerinin pak ve Sözü'ne itaat ederek hizmet etmelerinin gerekliliğini bir kez daha vurgulamış ve ehil olmayanları Kendi tapınmasının imtiyazlarından hariç tutmuştur. Eski antlaşmanın ritüelleri sonlanmış olsa da, Rab hâlâ ibadeti için kıskançlık duymaktadır. Kilise, özellikle de ihtiyarlar, Tanrı ibadetinin paklığını nasıl korumak zorundadırlar?

45. BÖLÜM

1. Toprağın bölüştürülmesine dair sembolizm (1-7. ayetler), Tanrı'nın kutsal ikamet yerinin halkıyla olacağı ve kralla ("önder") yakından bağlantılı olacağı vaadini yeniden pekiştirmektedir. Gelecek kral açgözlü ve adaletsiz bir zalim değil, kusursuz doğruluk ve gerçekle dolu bir hükümdar olacaktı (8-10. ayetler). İsa Mesih halkının Kralı, Tanrı'nın onlarla olan beden almış varlığıdır ve onlara adalet ve kutsallık içinde önderlik eder.

2. Hezekiel'in tapınak görümü, Tanrı'yla O'nun günahlı ibadet edenleri arasında "bağışlatma" (barıştırma/kefaret) sağlamak için günaha karşılık sunulan kurban sunularını ortaya koymaktadır (15, 17. ayetler). Mesih kendisini günaha karşılık ilk ve son kez kurban olarak sunmuş, günaha karşılık diğer bütün kurbanları bitirmiştir (İbr. 10:10, 12, 14, 18). Bu nedenle, bu görüm düz anlamıyla gelecekteki bir kurbanı tasvir ediyor olamaz. Rab sembolik olarak Hezekiel'e şunu vaat ediyordu: Tanrı tapınağı yıkmış olsa da, O hâlâ halkının günahlarına karşılık gereken kurbanı Kralı aracılığıyla sağlayacaktı (Hez. 45:17). Eğer sürgündeki Yahudiler Tanrı'nın kefaret vaadine umut bağladılarsa, bugün Yahudiler ve Yahudi olmayanlar Mesih'in çarmıh üzerindeki tamamlanmış işine ne kadar daha güvenebilirler?

46. BÖLÜM

1. Kral, Tanrı'ya ibadet etmektedir (2. ayet), bütün ibadet bayramlarında halkıyla birlikte yürür (9-10. ayetler) ve onlara Tanrı'ya gönüllü övgü kurbanları sunmakta önderlik eder (12. ayet). Mesih, kilisenin ibadetinin Aracısı'dır. Ne zaman en küçük topluluk dahi O'nun adında bir araya gelse, O onlarla oradadır (Mat. 18:20). O'nun aracılığıyla imanlılar Tanrı'ya övgü, şükran ve maddi armağan kurbanları sunarlar (İbr. 13:15-16). O'nun büyük kurbanına cevap olarak, Hristiyanlar Tanrı'ya kendilerini diri kurbanlar olarak sunarlar (Rom. 12:1). İsa Mesih'in kilisenizin ibadetine doğrudan dahil olduğunu bilmek sizin pazar ibadetine katılma şeklinizi nasıl etkileyebilir?

47. BÖLÜM

1. Tapınaktan çıkan ırmak görümü Rab'bin kutsal varlığının, doğaüstü bir yaşam kaynağı olarak O'nun halkına geleceğini vaat etmektedir. O onlara şifa getirecek ve onları tuzlu bir çorak arazi olmaktan çıkarıp bol yaşamla dolu bir halka dönüştürecektir. Bu bölümün tasvirleri bizi Aden Bahçesi'ne geri götürmektedir. Bu görümün İsrail'in mirasının sınırlarıyla ilgili bir açıklamaya yol açması, Tanrı'nın halkının cennetten daha azını miras almayacağını göstermektedir. Ne güzel bir resimdir bu! Ancak bataklıkların tuz olarak kalması, bize her insanın oranın tadını çıkarmayacağını hatırlatmaktadır. İsa, O'na ruhsal susuzlukla gitmek ve yaşam suyunu dilemek zorunda olduğumuzu söylemiştir (Yu. 4:14; 7:37-39). Eğer sonsuza dek Mesih'in zevkler ırmağının tadını çıkaracaksak, neden bu yaşamda Mesih'in Ruhu'na sahip olmak zorundayız?

48. BÖLÜM

1. Tanrı halkının mirası Tanrı'ya olmak etrafında dönmektedir. Hristiyanlar hâlihazırda Tanrı'nın Ruhu'nda Tanrı'nın varlığının bir ön tadımına sahiplerdir. Ancak en iyisi henüz gelmemiştir. Çoğu zaman cenneti acının yokluğu bağlamında düşünürüz ancak cennetin özü Mesih'in varlığıdır. Tanrı bütün antlaşma vaatlerini yerine getirdiğinde, İbrahim'in gerçek çocukları O'nunla ikamet edip O'nun yüceliğini göreceklerdir. Biri cennetten yeryüzüne geri gelebilseydi bile, oranın harikalarını tarif edişi şöyle özetlenirdi: "Rab orada." Elçi Pavlus'a ölüm karşısında cesaret veren, ölümü kazanç sayacak sevinci veren de buydu (2.Ko. 5:8; Flp. 1:21-23). Mesih'in ikinci gelişini imanlıların büyük umudu hâline getiren budur çünkü o zaman Rab'le olacaklar (1.Se. 4:17). Sizin Mesih'le birlikte olma umudunuz, bu dünyaya ait şeylere ve ilişkilere olan arzunuzun yanında nasıl kalıyor? Bu, yüreğinizin sınamasıdır.

DANİEL

DANİEL'E GİRİŞ

YAZAR:

Daniel –adı, "Tanrı Yargıç'tır" anlamına gelir– kitabın tek yazarıdır. Kitabın başında genç, sonunda ise yaşlı bir adam olan Daniel'in yaşamı, Yahuda tarihinde sürgün öncesinden sürgün sonrasına kadar olan bütün dönemi içerir. Şüphesiz, Daniel'deki bir sürü öngörüsel peygamberlikten dolayı Türkçe Kutsal Kitap, Daniel'i Büyük Peygamberler'in dördüncüsü olarak konumlandırmaktadır. İbrani Kutsal Kitabı'ysa –Yasa, Peygamberler ve Bilgelik Yazıları olmak üzere üç ana kısma ayrılır– Daniel'i Bilgelik Yazıları kısmına yerleştirmektedir çünkü Peygamberler kısmına dahil olma kriteri, peygamberlik görevini almış olmaktır. Peygamberler, "geleceği bildiren" kişilerden daha fazlasıydı. Onlar en başta Tanrı Sözü'nün vaizleriydi. Daniel her ne kadar içerisinde geleceğe dair vahiyler olan ilahi bir mesaj iletmek üzere Kutsal Ruh tarafından esinlenmişse de kendisi peygamberlik görevinde değildi. O bir bürokrattı; Tanrı'nın ilahi takdiriyle, yönetim sisteminin öyle içerisindeydi ki, işini bütün Babil İmparatorluğu ve hatta Pers yönetimi süresince korudu. Günümüzdeki bürokrat resminin aksine, Daniel yönetime hizmet ederken, dürüstlüğü ve erdemiyle Rab'be hizmet etti. Babil'de olup bir süre onunla aynı dönemi paylaşmış olan Hezekiel, onu Nuh ve Eyüp'le bağdaştırmış ve onu bir doğruluk modeli olarak tanımlamıştır (Hez. 14:14, 20). Bu hem pastörler hem de diğer Hristiyanlar için Tanrı'nın onları yerleştirmiş olduğu meslek ne olursa olsun, o meslekte kutsal yaşamlar sürdürmek üzere bir teşvik olmalıdır. Kişinin Tanrı tarafından kullanılması için atanmış bir pastör olması gerekmez.

TARİH:

Muhafazakâr uzmanlar Daniel'i M.Ö. 6. yüzyıla, kuvvetle muhtemel Daniel'in kariyerinin ve yaşamının sonu olan M.Ö. 530 yılı civarına tarihlendirmektedir. Çoğu liberal uzmansa kitabı M.Ö. 2. yüzyıla, genellikle, Yahudi tarihindeki Makkabi dönemindeki M.Ö. 168 yılına tarihlendirmektedir. Bu geç tarih bariz bir şekilde yazarın tarihte yaşamış olan Daniel olduğu gerçeğini dışarıda bırakmaktadır. Bu önemli tutarsızlık da doğaüstü esinleme ve peygamberliğin doğasına dair varsayımlardaki

temel bir farklılığı yansıtmaktadır. Daniel'in doğaüstü esinlenişini reddedenler için özellikle Daniel 11. bölüm sorun teşkil etmektedir çünkü bu bölüm, M.Ö. 3 ila 2. yüzyıllarda meydana çıkmış olan bölünmüş Yunan İmparatorluğu'nun Selevkos ve Ptolemaios hanedanlıklarını içeren olayları son derece titiz bir şekilde önceden bildirmektedir. Liberal eleştirmenler bunu *vaticinium post eventum* (olaydan sonra peygamberlik) olarak atfetmekte, bunu kim yazdıysa, aslında sonraki tarihlerde yazdığını ancak bunu öncesinden bildiriyormuş gibi lanse ettiğini iddia etmektelerdir. Ancak doğaüstü esine ve vahye inananlar için, Daniel'in öngörüsel peygamberliklerini kabul etmekte hiçbir zorluk yoktur ve bunların bire bir yerine gelişi de şaşırtıcı değildir.

TEMA:

Tanrı'nın zaman, durumlar, uluslar ve bireyler üzerindeki egemenliği. Nebukadnessar'ın Daniel 4:34-35'teki ikrarı bu temayı özetleyen anahtar bir metindir.

AMAÇ:

Zor ya da bulanık zamanlarda, ister ulusal ister bireysel olsun, Tanrı'nın halkına, Tanrı'nın dünyayı Kendi yüceliği ve onların iyiliği için yönetme yönündeki sarsılmaz amacına güvenmeleri için ilham vermek.

TOPLU BAKIŞ:

Daniel'in Kurtuluş Vahyine Katkısı

Daniel bir zaman teolojisidir. Bütün tarih (yani, zamanın gidişatı) amacı itibarıyla kurtuluş odaklı olduğundan, Daniel mesajı da Tanrı'nın kendi kurtarış tasarısının, O'nun sarsılmaz amacının vahyine önemli ölçüde katkıda bulunmaktadır. Zaman ilahiyatı, ilahi takdir işine, ebedi Tanrı'nın, Kendi yüceliği ve halkının iyiliği için tasarlanmış bir amaç doğrultusunda yaratılışını koruduğu ve yönettiği zamansal işleyişine odaklanmaktadır. Çiğnenemeyecek olan gerçek şudur ki, Tanrı her şeye egemen Kral'dır; O'nun krallığı evrenseldir, her dünyasal krallığı –ne kadar güçlü ve düşmanca olursa olsun– kapsamaktadır. Daniel'in Babil'den İran'a, Yunanistan'dan Roma'ya kadar dünya krallıklarının izini sürüşü şunu göstermek içindir: Tanrı'nın krallığı gelmekte ve O'nun isteği gökte olduğu gibi yeryüzünde de yapılmaktadır. İnsani açıdan bakıldığında, dünyanın putperest güçleri doğruluğa ve kurtuluşa üstün geliyor gibi görünüyordu. Oysa gerçeklik şuydu ki Tanrı, Oğlu'nu dünyaya göndereceği zamanın dolması yolunda onları kontrol ediyor ve her şeyi yerli yerine oturmak için kullanıyordu. Dolayısıyla bu dünyanın gidişatı kör talihe dayalı değildir; her şey, sonu başlangıcından bilen ve belirleyen, En Bilge Olan Tan-

rı'nın o şeyleri mükemmel bir uyum içinde düzenleyişiyle gerçekleşmektedir. Bu, sadece Daniel'in dönemindekiler için, Mesih'in gelişi açısından her şeyin yolunda olduğuna dair güven verici bir mesaj değildi. Bu, bugün de güven verici bir mesaj olmalıdır. Şöyle ki, aksi doğruymuş gibi görünse de, her şey ilahi bir şekilde kontrol altında ve Mesih'in tekrar geleceği, zamanın ikinci doluluğuna doğru yolunda seyretmektedir. Daniel'in Tanrı'nın kurtarış mesajına yaptığı bu genel katkının yanı sıra, kitap Mesih'e gönderme yapan birçok önemli spesifik metne de sahiptir. Mesih insan eli olmadan kesilmiş ve dünyanın krallıklarını parçalayacak olan taştır (2:34); O, Eskiden Beri Var Olan'dan sonsuz krallığı alan İnsanoğlu'dur (7:13-14); O, başkaları uğruna öldürülecek olan Mesih'tir (9:26) ki bu O'nun kefaret eden ölümüne bir göndermedir. Beden alışı öncesindeki Mesih, kızgın fırında üç İbrani'nin yanında belirmiştir (3:25). Son bölümlerde hem doğruların hem de doğru olmayanların kesin dirilişine dair vahiyse Daniel'in müjdeleyici odağının da altını çizmektedir.

GENEL HATLAR:

Not: 2:4 ayetinden 7:28 ayetine kadar, Daniel Aramicede yazmaktadır. Aramice bu dönemde ulusal bir dildi ve dünya çapında önem arz eden mesajı iletmek için uygun olan araçtı. Ayrıca bölümler arasındaki paralelliğe de dikkat ediniz: 2 ve 7. bölümler dünyayla ilgili; 3 ve 6. bölümler doğru bireylerle ilgili; 4 ve 5. bölümlerse putperest krallarla ilgilidir. Mesaj, Tanrı'nın amacına en büyük tehdidi temsil eden ancak gerçekte Tanrı'nın egemen yönetimine tabi olan putperest krallarda birleşmektedir.

I. Daniel'e Giriş (1:1–21)
- A. Daniel'in Kötü Durumu (1:1–7)
- B. Daniel'in Paklığı (1:8–16)
- C. Daniel'in Bilgeliği (1:17–21)

II. Dünya İçin Mesaj (2:1—7:28)
- A. Kralın Dünyaya Dair Rüyası (2:1–49)
  1. Büyücülerin Çıkmazı (2:1–11)
  2. Kralın Fermanı (2:12–18)
  3. Dua Aracılığıyla Kurtuluş (2:19–30)
  4. Rüyanın Tarifi (2:31–35)
  5. Yorumun Detayları (2:36–45)
  6. Kralın Bildirisi (2:46–49)

B. Kızgın Fırından Kurtuluş (3:1–30)
1. Taviz Baskısı (3:1–7)
2. Cesur Kanaatler (3:8–18)
3. Temize Çıkış (3:19–30)

C. Kralın Kendisine Dair Rüyası (4:1–37)
1. Kralın Düşünceleri (4:1–9)
2. Kralın Rüyası (4:10–18)
3. Daniel'in Yorumu (4:19–27)
4. Kralın Alçaltılışı (4:28–33)
5. Kralın Tövbesi (4:34–37)

D. Duvardaki El Yazısı (5:1–31)
1. Kralın Ziyafeti (5:1–4)
2. Rab'bin Mesajı (5:5–9)
3. Daniel'in Yorumu (5:10–28)
4. Mesaj Yerine Geliyor (5:29–31)

E. Aslanların İninden Kurtuluş (6:1–28)
1. Daniel'in Önde Gelen Konumu (6:1–3)
2. Daniel'e Karşı Tasarı (6:4–9)
3. Daniel'in Duası (6:10–11)
4. Daniel'in Cezası (6:12–17)
5. Daniel'in Temize Çıkışı (6:18–28)

F. Daniel'in Dünyaya Dair Görümü (7:1–28)
1. Dört Büyük Yaratık (7:1–8)
2. Eskiden Beri Var Olan ve İnsanoğlu (7:9–14)
3. Görümün Yorumu (7:15–28)

III. Mesajın Tanrı Halkı İçin Doğurduğu Sonuçlar (8:1—12:13)

A. İran (Pers) ve Yunanistan Görümü (8:1–27)
1. Koç ve Teke (8:1–7)
2. Küçük Boynuz (8:8–14)
3. Melek Yorumu (8:15–27)

B. Daniel'in Duası ve Tanrı'nın Yanıtı (9:1–27)

1. Dua (9:1–19)
2. Yanıt (9:20–27)

C. Daniel'e Kişisel Bir Vahiy (10:1–21)

1. Vahyin Durumları (10:1–4)
2. Vahiy (10:5–9)
3. Yüreklendirici Açıklama (10:10–21)

D. Zamanın Doluluğuna ve Ötesine Uzanan Tarih (11:1–45)

E. Son Peygamberlikler ve Talimatlar (12:1–13)

1. BÖLÜM

1. Daniel'in Babil'e tutsak alınması, ilahi takdirin gizemini ve bilgeliğini göstermektedir. Onun tutsaklığı, ulusun günahının sonucu ve günaha yönelik bir terbiyeydi. Daniel'in karakterinden açıkça görülmektedir ki, kendisi bu yargıya yol açan günahlardan suçlu değildi ancak yine de yargıdan etkilendi. Tanrı kendi yüceliği uğrunda, ulus için yargı olan olayı, Daniel için bir sınama, saflaştırma ve görevlendirme aracı yaptı. Daniel'in Rab'be hizmet için yaptıkları, kendisinin Yahuda'da kalmış olması hâlinde gerçekleşmezdi. Evinden koparılıp yabancı bir diyara götürülmesi bu genç adam için travmatik bir deneyim olmuş olmalıdır ancak Tanrı travmayı nihai iyilik için kullandı. Bu, Tanrı'nın zaman zaman zorlu ve belirsiz durumlara sürükleyen ilahi takdirine güvenmek için bir ders olmalıdır. O'nun yolu ve amacı daima en iyisidir. Tanrı tarafından O'nun yüceliği ve bizim iyiliğimiz için kullanılmak üzere en iyi fırsatlar noktasına gelmemiz için genellikle zorlu ilahi takdir işleyişleri gerekir.

2. Daniel'in ve arkadaşlarının yedikleri yemek konusunda sergiledikleri duruş, gençler için güçlü bir örnektir. Onlar yabancı bir diyardaki gençlerdi. Gençler için dolu bir yemeği bir tabak sebzeye değişmek dikkate değer bir şeydi. Onların kralın verdiklerini yemelerinin, inançlarından taviz vermek olduğunu hiç kimse anlamazdı. Evden uzaktalardı ve herkesin yaptığı şeyi yapmak kolay olurdu. Ama Tanrı'nın yasası onların yüreklerinde yazılıydı ve etraftakilere uyma baskısının karşısında Rab'be itaat ettiler. İnançlarında sağlamlardı ancak duruşları ayıplanacak bir şey değildi. 1. Timoteos 4:12, Daniel'in yaşamını ve her Hristiyan gencin olması gereken yaşamını özetlemektedir.

2. BÖLÜM

1. Daniel'in ve arkadaşlarının kralın tehdidine verdiği karşılık, duanın önemi ve gücüne dair bir ders ortaya koymaktadır. Görünüşte hiçbir panik veya çekince olmadan, bütün kaygılarını Rab'be yükleyerek, konuyu derhal O'na getirdiler. Bu bir kriz duasıydı ve Tanrı onlara ihtiyaçlarına göre yanıt verdi. Yanıtı aldıktan sonra, Daniel başka bir şey yapmadan duaya geri döndü; dileklerine lütufkârca yanıt veren Tanrı'ya övgüsünü, şükranını ve ibadetini ifade etti. Bu, bize duanın asla son çare olmadığını, kriz karşısında ilk dürtümüz olması gerektiğini hatırlatmalıdır. Ayrıca yanıt bulan dua için şükretmeye de örnek olmaktadır.

2. Daniel'in kralla olan ilk konuşması Tanrı'ya yaraşır alçakgönüllülüğün büyük bir örneğidir. Nebukadnessar'a derhal rüyasını yorumlayıp bütün övgüyü kendisine alabilir, kraldan ödül veya saygınlık bekleyebilirdi. Ancak aksine, kral yorumu dinlemekte ısrar ediyor ve fazla gecikme bütün bilge adamları tehlike altında bırakıyor

olsa da Daniel durdu ve bütün övgüyü Tanrı'ya verdi. Her zaman kendi yüceliğimizden çok, Tanrı'nın yüceliğiyle ilgilenmeliyiz.

3. Nebukadnessar'ın rüyasını Daniel'in 7. bölümdeki görümüyle karşılaştırmak faydalı olur. Tek bir mesaja sahip iki vahiy görmekteyiz. 2. bölüm insanın bakış açısıyla insan gücünü göstermektedir. Dört madde değeri ve gücü temsil etmekte ve cansız taş da görünürde bir sebep olmadan heykeli parçalar. 7. bölüm aynısını Tanrı'nın bakış açısından göstermektedir. Yaratıkların ahlaki bir vicdanı yoktur ve korkunç eylemleri yüzünden İnsanoğlu tarafından yok edilirler. Bunlar birlikte Tanrı'nın, kralların yükselişinde ve düşüşündeki mutlak kontrolünü sergilemektedir. Yönetimler O'nun ellerindedir ve bu, Daniel'in zamanında ne kadar doğruysa, bugün de o kadar doğrudur. Durumlar ne kadar belirsiz görünürse görünsün, Tanrı'nın sarsılmaz amacında her şey kesindir.

3. BÖLÜM

1. Gerçeğe karşı hem bilgisiz hem de düşman olan bir dünya düzeninde geçen bu tanıdık kızgın fırın hikâyesi, taviz baskılarına rağmen sağlam ve sadık kalmamız gerektiğini öğretmektedir. Şadrak, Meşak ve Abed-Nego, Tanrı'ya ve Sözü'ne imandan gelen bir sağlam durma cesareti ve kararlılığını yansıtmaktadır. Gerçekleşen her şeyin Tanrı'nın isteği uyarınca gerçekleştiğini bilmek, onların içinde bulundukları durumu güvenle karşılamalarını, dünyanın baskısına direnip Rab'be bel bağlamalarını sağladı. İmanlıları Tanrı'nın vaatlerine dayanmak üzere güçlendiren de bu türden bir tümden bağımlılıktır. Tek başına cesaret ruhsal bir erdem değildir. Ancak bu cesaret Tanrı Sözü'nün değişmez gerçeğine sarsılmaz bir inançtan ve Tanrı Sözü'ne güvenmek üzere kişisel kararlılıktan kaynaklandığında, imanla yürümenin ruhsal erdemidir.

2. Öyle ya da böyle, Tanrı kendi yüceliğini ve halkının iyiliğini gerçekleştirir ancak O bunu her zaman bizim beklediğimiz biçimde yapmaz. Tanrı'nın bu amacı Şadrak, Meşak ve Abed-Nego için düşmanlıktan esirgenmek anlamına gelmiyor; kızgın fırına atıldılar. Kullarını fırına yerleştirmek Tanrı'nın isteğiydiyse de onları orada yalnız bırakmak O'nun isteği değildi. Kurtarıcıları onlarla birlikteydi. Durumlar ne kadar korkunç olursa olsun, Tanrı kendi halkının daimî refakatçisi olacağını vaat etmiştir. Rab'bin kendi halkıyla olan varlığı garanti bir vaatse de tehlikeden fiziksel olarak kurtulmak garanti değildir (İbr. 11:36-38). Rab'bin varlığı bu üç gencin durumunda olduğu gibi gözle görülür olmayabilir ancak daima iman gerçekliğidir.

4. BÖLÜM

1. Nebukadnessar'ın gururunu sergileyiş şekli kendisine özgüydü ancak onun kendini beğenmiş gururu, bütün günahkârların ortak illetidir. Değişmeyen ruhsal yasa şudur ki, "Tanrı kibirlilere karşıdır ama alçakgönüllülere lütfeder" (1.Pe. 5:5). Nebukadnessar lütfa muhtaç hâldeydi. Onun yüreğini değiştirecek ilahi müdahale olmadan, kralın refah dolu zamanı kesinlikle trajik bir sonsuzluğa yol açacaktı. Her günahkâr için de böyledir. İlahi müdahale, günahkârın akıbetinin değişmesi için şarttır.

2. Tanrı'ya dönmek, Tanrı'ya iman ve günahtan tövbeyle olur. Bu, Tanrı'nın lütfuna verilen ilk bilinçli cevaptır. Bu lütuf yüreği işgal eder ve ruhsal algılamayı mümkün kılar. Nebukadnessar'ın Tanrı'ya dönüşü Pavlus'un şu ifadelerini yansıtmaktadır: "İman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur" ve "Yahudi Grek ayrımı yoktur, aynı Rab hepsinin Rabbi'dir. Kendisini çağıranların tümüne eliaçıktır" (12. ayet). Rab lütufkârca Söz'ü verdi ve bu putperest kralı, sahici gibi görünen kurtuluşa yöneltmek için bütün durumları yönetti.

5. BÖLÜM

1. Açılış sahnesi, sarhoşluğun tehlikelerine karşı ciddi bir uyarı teşkil etmektedir. Şarap arttıkça, kendilerini sefahate bıraktılar. Her günah nihayetinde Tanrı'ya karşı doğrudan bir hakarettir.

2. Belşassar'ın cezasının aniliği, ayıltıcı bir derstir. Partiyle başlayan gece, ölümle bitti. O gece başladığında, Belşassar bunun son gecesi olacağına dair hiçbir fikre sahip değildi. İmanlılar bile dahil olmak üzere insan genellikle böyle düşünür: Ölüm gelecekte, uzaklardadır; şimdilik sadece başkalarının başına gelen bir şeydir. Kutsal Kitap açıkça belirmektedir ki, ölüm herkesi bulur (İbr. 9:27). Ölüm randevusunun tarihini, saatini ve yerini sadece Tanrı bilir ancak bu detayları ne kadar bilmiyor olsak da, bu bizim kaçırmayacağımız bir randevu olacaktır. Dolayısıyla, Tanrı'nın bize vermiş olduğu zamandan faydalanmamız ve O'nunla, İsa Mesih aracılığıyla barıştığımızdan emin olmamız şarttır.

6. BÖLÜM

1. Daniel gençliğinde olduğu gibi yaşlılığında da düşman bir dünyada istikrarlı bir şekilde Tanrı'ya yaraşır bir yaşam sürdürmenin bir örneğiydi. Herkesin yaptığı şeye uyma ayartısı, gençlikte olduğu gibi yaşlılıkta da bir ayartıdır. Ölüm riski pahasına Daniel, insana itaat etmek yerine Tanrı'ya itaat etmenin daha iyi olduğuna ikna olmuştu (Elç. 5:29). Bir süre onunla aynı dönemi paylaşmış olan Hezekiel'in, Daniel'i doğru yaşama bir örnek olarak göstermesi şaşırtıcı değildir (Hez. 14:14, 20).

Dünya Daniel'in dünyası gibi bugün de lütfa ve Tanrı'ya aynı şekilde düşmandır. Sonuçları ne olursa olsun, istikrarlı ve Tanrı'yı onurlandıran bir tanıklık sürdürmeyi Daniel'den öğrenmeliyiz. Her imanlı Daniel gibi durmaya cüret etmelidir.

2. Daniel'in dua yasağından sonra verdiği tepki dua hakkında önemli dersler sunmaktadır (6:10). Yeruşalim'deki tapınak yıkılmış olsa da, onun bu yöne doğru dua etmesi sembolik olarak onun ibadet tutumunu ifade ediyordu. Diz çöküşü onun Tanrı önünde şart olan alçakgönüllülüğünü resmediyordu. Bunu günde üç kez yapması, duanın krizde son çare değil, düzenli bir alışkanlık olması ve de dua edip şükretmesi, duanın hem dilek hem de övgü içermesi gerektiğini göstermektedir.

7. BÖLÜM

1. Daniel'in dünya tarihine dair ön izlemesi, Tanrı'nın mutlak egemenliğine tanıklık etmektedir. Krallıklar O'nun isteğine göre yükselir ve çöker ve her biri O'nun tasarısını yerine getirmektedir. Tanrı'nın kontrolde olduğunu bilmek, Tanrı'ya ve halkına düşman olan güçlerin üstün geliyormuş gibi göründüğü zaman bile, O'nun halkında teselli, umut ve paklık doğurmalıdır. Tanrı insanın gazabını övgü almak için kullanır ve her şey O'nun yüceliğinin ve krallığının nihai gösterimi yolunda hiçbir sapma olmaksızın işlemektedir.

2. Küçük boynuzun Tanrı'ya küfretmesiyle kutsallara zulmetmesi arasındaki bağlantı şaşırtıcı değildir. Mesih'in söylediklerini hatırlayın: Dünya bizden nefret edecek çünkü O'ndan nefret ediyor (Yu. 15:18) ve bu dünyada sıkıntılarımız olacak (Yu. 16:33). Düşman Baş'a ulaşamaz, bu yüzden de bedene saldırıyor. Ancak Mesih dünyayı yenmiştir (Yu. 16:33). Dünyadan taraf olmaktansa Mesih'in nihai zaferini paylaşmak çok daha iyidir. Daniel'in görümü bize kutsalların Mesih'le birlikte hüküm süreceğine dair güvence vermektedir (Dan. 7:18).

8. BÖLÜM

1. Daniel'in görümünün gelecekte yüzlerce yıl sonraki olayları öngörme kesinliği, sonu başlangıcından bilen tek gerçek ve yaşayan Tanrı'nın eşsizliğine tanıklık etmektedir. Yeşaya'da Tanrı ölü putlara geleceği önceden bildirip ilah olduklarını kanıtlamaları için meydan okumaktadır (Yşa. 40:21-24). Onlar elbette sessizlerdir ancak Rab tekrar tekrar tanrılığının net kanıtını verir. O'nun öngörülerinin ne kadar kesin bir şekilde yerine gelmiş olduğunu görmek bizim henüz gerçekleşmemiş peygamberliklerin de aynı kesinlikle gerçekleşeceğine dair güvenimizi arttırmalıdır. Tanrı kendi Sözü'nü şaşmadan yerine getirecektir. Mesih'in dediği gibi, "Yer ve gök ortadan kalkacak, ama benim sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır" (Mat. 24:35). Dolayısıyla, O'nun uyarılarına kulak vermek ve gelecek yargı için hazırlıklı olmak şarttır.

9. BÖLÜM

1. Sözü boyunca Tanrı bize dua etmemizi buyurmakta, bizi duaya davet etmekte ve bize nasıl dua edileceğini göstermektedir. Daniel'in duası bize izlenecek bir model sağlamaktadır. Daniel'in duasını okurken şunlara dikkat edin: Dua, (1) Tanrı'nın Sözü'ne dayanır; (2) Tanrı'nın kim olduğuna odaklanır; (3) günah itirafını içerir; (4) büyük ricalarda bulunur; (5) Tanrı'nın yüceliğini en üstün niyet olarak benimser.

2. Tanrı Sözü'nü duaya dökmek, Tanrı'nın isteğinin olması için dua etmenin kesin bir yoludur. Yeremya, tutsaklığın yetmiş yıl süreceğini bildirdi ve Daniel dua etse de etmese de yetmiş yıl sürecekti. Ancak Daniel'in bu vaadi duaya dökmesi, onun Tanrı'nın sarsılmaz Sözü'ne olan imanının ve zamanın yaklaştığını bilerek bu vaadi sahiplenmesinin bir ifadesiydi. Tanrı Sözü'nün yerine gelmesi için dua etmesi, Mesih'in örnek duasına karşılık gelmektedir: "İsteğin olsun" (Mat. 6:10).

3. Buradaki yetmiş haftanın yorumu konusundaki zorluklara ve fikir farklılıkları bir yana, Tanrı'nın Daniel'in duasına cevabı olan bu peygamberlik harika bir gerçeği yansıtmaktadır: "Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir" (Ef. 3:20). Daniel, Tanrı'nın tutsaklığı sonlandırması için dua etti. Tanrı, Mesih'e işaret ederek yanıt verdi; O ki, bir sürgünü sonlandırmaktan çok daha büyük işler yapacaktı. Tanrı'nın kendi halkı için tasarısı her zaman onların beklentilerinden çok daha büyüktür. Bu harika bir düşüncedir.

10. BÖLÜM

1. Ruhsal alemdeki savaş, doğal görüşümüzün ötesinde olsa da gerçektir. Görüşümüzden öte olsa da, imanlılar çoğu zaman savaş alanındalardır. Eyüp'ün deneyimlediği şey, örneğin, Tanrı'yla Şeytan arasındaki düellonun sonucuydu. Dolayısıyla, Tanrı'nın bize vermiş olduğu zırhı ve silahları kuşanmamız şarttır çünkü dünyadan olmayan düşmanlarla mücadele ediyoruz (Ef. 6:10-18). Ancak zafer kesindir çünkü savaş Rabbin'dir.

2. Yunanistan önderinin İran (Pers) önderini izlemesi (10:20), ruhsal savaşta asla gardımızı düşürmememiz gerektiğine dair bir hatırlatıcıdır. Bir savaştaki zaferimiz, sonraki düşmanın teslim olmasına sebep olmaz. Günah üzerimizde egemen değildir ancak karşımıza ne zaman ayartı çıkarsa, ona karşı direnmek zorundayız.

11. BÖLÜM

1. İlk bakışta, öncesinden yazılmış olan bu tarihin uygulama veya ibadet açısından pek bir faydası yokmuş gibi görünebilir. Ancak Daniel'in, kendisinden yüzyıllar sonra gerçekleşecek olan şeyler hakkında böyle kesin bir şekilde yazması, imanlılara teşvik olması gereken iki önemli düşünce ortaya koymaktadır. İlk olarak, bu bize öğretiyor ki, Tanrı yeryüzündeki olaylara uzaktan seyirci kalan bir gözlemci değildir; aksine, O her şeyin düzenleyicisidir. O sonu başlangıcından bildiğinden, O'nun için bir şeyi olmadan önce açıklamak hiçbir zorluk teşkil etmez. O'nun isteği O'nun Sözü'nün yerine geleceğini garanti etmektedir. İkinci olarak, bazı peygamberliklerin yerine geliş kesinliği güven doğurmaktadır. Şöyle ki, Tanrı'nın geleceğe yönelik isteği de aynı kesinliktedir. Dolayısıyla, dünya zaman zaman kontrolden çıkmış gibi görünse de, Tanrı'nın ve O'nun halkının büyük düşmanının sonunun geleceği o zamana doğru her şey istikrarlı bir şekilde ilerlemektedir.

12. BÖLÜM

1. Dirilişle ilgili bu klasik metin (12:2), bu hayati doktrin üzerinde düşünmek için bir fırsattır. İmanlılar için diriliş, ruhun olduğu kadar bedenin de günahtan kurtulacağı ve Mesih'inkine benzer bir bedende kurtuluşumuzun bütünlüğünün tadını sonsuza dek çıkaracağımız yüce bir umuttur. İman etmeyenler için bedensel diriliş, yani sonsuza dek işkence görebilecek bir bedende olmak korkunç bir düşüncedir. Bu, o gün yıldızlar gibi parlayacak olan bilgeler arasında yer almak üzere tövbe etmek için bir teşviktir.

2. 12. ayet Hristiyan'ın, Tanrı'nın kesin vahyinin ışığında nasıl yaşaması gerektiğini özetlemektedir. Daniel kitabı mühürledikten sonra yaşam normal seyrinde devam edecek, insanlar oraya buraya dolaşacak ve bilgi ilerleyecekti (4. ayet). Ancak geçen zaman ruhsal duyuları köreltmemelidir. Tanrı kendisinin amacını sabırsızlıkla bekleyen ve yaşamın sıkıntılarına sabırla katlananlara kutsama vaat etmektedir. 1290 gün ile 1335 günün (11-12. ayetler) belirsiz anlamlarına rağmen, burada anlatılmak istenen kısmen, bazen beklemenin beklenenden daha uzun olabileceğidir. Ancak Tanrı zamanlamasında asla gecikmez ve son O'nun amaçladığı gibi gelecektir. Hristiyanlar her zaman kesin olan geleceği düşünerek yaşamalılardır.

HOŞEA

HOŞEA'YA GİRİŞ

YAZAR:

Hoşea 1:1 kitabın yazarını, "Beeri oğlu Hoşea" olarak tanımlar. Babasının adı dışında, Hoşea'nın soy ağacına dair bilinen başka bir şey yoktur. Ancak eğer Beeri, 1. Tarihler 5:6'daki Beera'yla aynı kişiyse, o hâlde Hoşea Ruben oymağındandır. Bu kesin olmasa da Hoşea'nın kuzeyden gelen köklerini doğrulamaktadır. Hoşea'nın eşsizliği, onun kuzeyden gelen bir peygamber olup kuzeye hizmet etmesidir. Hoşea'nın adı, "kurtuluş" anlamında gelmektedir.

TARİH:

Hoşea 1:1'deki krallar listesi bir yüzyılı aşan bir süreye karşılık gelmektedir ki bu da bariz biçimde Hoşea'nın hizmetinden daha uzun bir dönemdir. İçsel kanıt şuna işaret etmektedir ki, Hoşea'nın hizmeti II. Yarovam'ın M.Ö. 753'teki ölümünden önce başlamış ve M.Ö. 725 civarında, Hizkiya'nın yükselişinden sonra ancak Samiriye'nin düşüşünden önce sonlanmıştır. Hoşea'nın hizmeti kısmen, Yeşaya, Mika ve Amos'unkiyle aynı zamana denk gelmiştir. Yeşaya'yla Mika Kuzey Krallığı'na hizmet etmiş, Amos ise güneyden olsa bile en başta Kuzey Krallığı'na hizmet etmiştir.

Hoşea'nın hizmeti II. Yarovam'ın yönetimi sırasında, bir refah döneminde başlamış olsa da, bu refah çok geçmeden gerilemeye yol açacaktır. Hoşea'nın dünyasının tarihi Rab'bin önce Yehu'nun hanedanlığının sonunu, ardından tüm İsrail Krallığı'nın sonunu getireceğine (1:4) ve bunu Asurluların eliyle yapacağına dair peygamberliğin gerçekleşmesini anlatmaktadır (11:5). Hoşea bu tarihin büyük bir kısmı boyunca yaşamış ve hizmet etmiştir ve dolayısıyla da ulusal felaketin eşiğindeki bir halka vaaz etmiştir. Mesajında bir aciliyet vardıysa da ulus dikkatsizdi. Ulusun ulusal egemenliğinin ve yaşam standardının girdaplı sönüşünde yaşadıkları, Hoşea'nın mesajının doğruluğunu ve yetkisini sürekli olarak doğrulamıştır.

İronik olan, İsrail'in, Hoşea'nın mesajını reddetmesinin trajik sonuçları Müjde'nin lütfunu öngörmüş olmasıdır. Tanrı'nın yargısını ilk olarak deneyimlemiş olan İsrail toprakları (bütün Naftali toprağı, 2. Krallar 15:29), Tanrı'nın lütfu sa-

yesinde, Mesih'in hizmetine tanıklık edecek olan ilk İsrail bölgesiydi (Mat. 4:12-16). Hoşea'nın döneminin karanlığı, Mesih'in ışığına yol hazırlayacaktır. Karanlık zamanı, Işık'ın parıldayacağı o zamanın doluluğuna giden yolda ilahi takdirle düzenlenmiş bir adımdı.

TEMA:

Tanrı'nın reddedilen ancak daimî olan sevgisi.

AMAÇ:

Tanrı'nın antlaşma sadakatini hem yargı hem de merhamet yönünden garantileyen sarsılmaz sevgisini vurgulamak.

TOPLU BAKIŞ:

Hoşea'nın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Evlilik mesajı Hoşea'nın peygamberliğinin esas bir parçasıdır. Tanrı, Hoşea'nın aile yaşamını, onun İsrail'e vaaz edeceği mesaja dair bir sembol, görsel resim veya ders olarak tasarlamıştır. Hoşea 3:1 kitabın kilit ayetlerinden biridir ve açık biçimde Hoşea'nın Gomer'le olan evliliğini Tanrı'nın İsrail'le olan evliliğiyle bağdaştırmaktadır. Hoşea'nın Gomer'le ilişkisi ve Tanrı'nın İsrail'le ilişkisi sevgiyle başlamış, günahla reddedilmiş ve sadakatle korunmuştur. Hoşea'nın Gomer'e olan daimî sevgisi ve sadakati, Tanrı'nın İsrail'e olan sarsılmaz sevgisinin ve sadakatinin güzel bir resmidir. Gomer'in Hoşea'ya olan sadakatsizliği, İsrail'in Rab'be olan hain sadakatsizliğinin net ve trajik bir resmidir. Birçok yönüyle Hoşea'nın deneyimi, Tanrı'nın İsrail'le olan ilişkisiyle benzerlik göstermektedir ki bu ilişki de Tanrı'nın kilise için olan kurtarıcı eylemlerinin örneğidir.

Başlıca Yorumlama Sorunu:

Hoşea'nın Gomer'le evliliği kitap için ne kadar hayati olsa da temel bir yorumlama sorunu teşkil etmektedir. Bu sorunun özünde Tanrı'nın ilk başta bir fahişelikler kadınıyla evlenme buyruğu vermesi vardır (1:2 – Bünyamin Candemir Çevirisi). Görünüşte bu ahlaki ve etik bir ikilem yaratmaktadır çünkü Tanrı'nın kâhinlere verdiği ve onların fahişelerle evlenmelerini yasaklayan evlilikle ilgili açık talimatlarına ve kısıtlamalarına karşı çıkıyor gibi görünmektedir (Lev. 21:7, 13). Bir fahişeyle evlenmek bir kâhin için rezil bir şeyse, bir peygamber için de rezil bir şey olmalıydı. Buna ek olarak, Yasa'nın Tekrarı 22:13, 20-21 evlilik zamanında iffet (bekâret) taşımadığı kanıtlanan her kadını ölüme mahkûm etmektedir. Dolayısıyla buradaki

ikilem iki yönlüdür: Rab neden bir peygamber için standartlarını düşürsün? Ayrıca, Rab neden fahişe bir kadının kirliliğini göz ardı etsin?

Bu sorunun çözümleri iki başlıca kategoriye ayrılır: evliliği farazi değerlendirenler ve evliliği düz anlamıyla değerlendirenler.

Farazi Evlilik

Farazi görüş, Hoşea'yla Gomer arasında gerçek tarihsel bir evlilik olduğunu reddetmekte ve Hoşea'nın kullandığı evlilik dilini aslında Tanrı'nın İsrail'le olan ilişkisini ve İsrail'in Tanrı'ya olan ruhsal sadakatsizliğini mecazen anlatmanın bir aracı olarak yorumlamaktadır. Bu görüşe göre, buradaki ahlaki ve teolojik gerilimi çözmenin iyi yolu evliliğin önemini korumak ancak evliliğin tarihsel gerçekliğini kabul etmemektir. Gerçek bir düğün olmasa da evlilik bir mesaj iletmektedir. Bir bakıma Hoşea hizmetine giriş yaparken, "Farz edelim..." demektedir.

Düz Anlama Dayalı Evlilik

Düz anlama dayalı evlilik yorumunun birtakım çeşitleri vardır ve hepsi gerçek bir evliliğin yaşandığı konusunda hemfikir olmakla birlikte, Gomer'e atfedilen fahişeliğin doğası veya zamanlaması konusunda farklı fikirdedir.

İlk olarak, fahişe görüşü uyarınca Gomer, Hoşea onunla evlendiğinde gerçekten de kirlidir, belki bir tapınak fahişesidir. Bu görüş buradaki ahlaki zorluğu fark etmekle birlikte, mesaj doğrultusunda Tanrı'nın daha önceden belirtmiş olduğu standartların üzerine çıkmış olduğunu belirtmektedir. Hoşea'nın fahişeyle evliliği, Tanrı'nın layık olmayan bir halka yönelik lütufkâr sevgisini vurgulamak içindir. Gomer'in devam eden zinası da Hoşea'ya bir hakarettir; tıpkı İsrail'in zinasının Tanrı'ya bir hakaret olduğu gibi.

İkinci olarak, putperest görüşü uyarınca Gomer, Hoşea'yla evlendiğinde puta ibadet eden biriydi. Dolayısıyla "fahişelik" sözcüğü cinsel zinadan ziyade ruhsal zinaya atıfta bulunmaktadır.

Üçüncü olarak, önceleme görüşü uyarınca Gomer, evliliğin başında cinsel yönden paktır ancak çok geçmeden sadakatsizlik etmiştir. Önceleme, sonrasında olacak bir olayı öngörerek betimleyici bir sözcük kullanmaktır ki bu görüşe adını veren de budur. Buna göre, Gomer evlilik sırasında saftıysa da sonrasında olacakların öngörüsüyle "bir fahişelikler kadını" olarak tanımlandı. Sonu başlangıcından bilen Tanrı elbette Hoşea'ya evleneceği gelinin ne yapacağını, gelin daha onları yapmadan önce açıklayabilirdi.

Dördüncü olarak, melez görüş –bu kaynakta benimsenen görüş budur– Rab'bin Hoşea'ya verdiği ilk evlilik buyruğunu olduğu gibi kabul eden fahişe görüşüyle Go-

mer'in sadakatsizliğini evlilikten sonraya öteleyen önceleme görüşünün bir kesişimidir. "Fahişelikler" sözcüğü burada soyut ve çoğuldur; dışsal bir davranıştan ziyade içsel bir özelliği tarif ediyor olması daha muhtemeldir. Kuvvetle muhtemel bu sözcük Gomer'ın, evliliğin üzerinden çok geçmeden su yüzüne çıkmış olan gizli ahlaksızlık eğilimine atıfta bulunmaktadır. Tanrı da Gomer'in, sonrasında evliliğin kutsallığını tehlikeye sokma potansiyeline sahip olan iç varlığı hakkında, Hoşea'ya daha en başından bildiride bulunmaktadır. Evliliğin başında Gomer herhangi bir fiziksel zinadan suçsuzdu ancak Hoşea onun ne yapabileceğini ve muhtemel de ne yapacağını biliyordu. Yatkınlığın uygulamaya geçmesi sadece an meselesiydi. Bu, imanlılar için bu kitapta mevcut olan ruhsal paralelliğin kilit bir bağlantısıdır. Şöyle ki, Tanrı bizi, bizim hakkımızda bildiklerine rağmen sevmektedir.

GENEL HATLAR:

I. Giriş (1:1)

II. Hoşea'nın Kişisel Yaşamı: Sembolik Mesajı (1:2—3:5)
- A. Evlilik ve Çocuklar (1:2—2:1)
  - 1. Ulusun Günahının Bir Sembolü Olarak Gomer'le Evlilik (1:2)
  - 2. Yargının Sembolleri Olarak Çocukların Doğumu ve Adları (1:3–9)
  - 3. Bir Umut Sembolü Olarak Çocuklara Verilen Yeni Adlar (1:10—2:1)
- B. Hoşea'nın Aile Yaşamından İsrail İçin Ders (2:2–23)
  - 1. Günah ve Ceza (2:2–13)
  - 2. Geri Dönüş (2:14–23)
- C. Hoşea'nın Gomer'le Yeniden Birleşmesi ve İsrail İçin Ders (3:1–5)
  - 1. Yeniden Birleşmenin Koşulları (3:1–3)
  - 2. Ulus İçin Ders (3:4–5)

III. Hoşea'nın Peygamberlik Söylevleri: Doğrudan Mesajı (4:1—14:9)
- A. Ulusa Yönelik Suçlamalara Toplu Bakış (4:1–5)
- B. Bilgisizlik Günahı ve Umut Bildirisi (4:6—6:3)
  - 1. Ulusun Hak Edilmiş Yıkımı (4:6–19)
  - 2. Ulusun Suçluluğu Önderlerinin Suçluluğunu Takip Ediyor (5:1–7)
  - 3. Ulusun Kötü Sonu (5:8–15)
  - 4. Umut Bildirisi ve Tövbe Daveti (6:1–3)

C. Sadakatsizlik Günahı ve Umut Bildirisi (6:4—11:11)
1. Çok Yönlü Günahlardan Tövbeyi Ret (6:4—8:14)
a) Antlaşmanın Çiğnenmesi (6:4–11)
b) İnatçılık (7:1–16)
c) Putperestlik (8:1–14)
2. Hak Edilmiş Yargı (9:1—10:15)
a) Dağıtılma (9:1–5)
b) Kısırlık (9:6–17)
c) Yıkım (10:1–15)
3. Tanrı'nın Sevgisinden Doğan Umut Bildirisi (11:1–11)
D. Sadakatsizlik Günahı ve Umut Bildirisi (11:12—14:9)
1. Günahın Tarifi (11:12—13:16)
2. Tövbe ve Umut (14:1–9)

1. BÖLÜM

1. Hoşea'nın bütün mesajı, Tanrı'nın kendi halkına beslediği lütufkâr sevgisinin harikalığına dair düşünceler ortaya çıkarmalıdır. Elçi Yuhanna, "Tanrı sevgidir" (1.Yu. 4:16) demiştir. Tanrı'nın ilahi nitelikleri arasında en çok konuşulan ancak en az anlaşılan O'nun sevgisidir. Çoğu kişi Tanrı'nın sevgisini kendi sevgi deneyimlerini esas alarak tanımlar ve bu sevgiyi çekici bir şeye duyulan duygusal bağlanma olarak görürler. Hristiyan'ın Tanrı'ya yönelik sevgisi de O'na duyulan çekimden doğar. Yuhanna diyor ki "Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi" (1.Yu. 4:19). Bu mantığa göre, insanlar Tanrı'nın kendilerini seveceğini çünkü kendilerinin Tanrı için çekici olduğunu hissederler. Oysa Tanrı kimseyi onda değerli veya çekici bir şey gördüğü için sevmez. O'nun sevgisi, sevdiklerinin karakterinden ziyade kendi karakterinden doğar. Bizi olduğumuz kişi *için* değil, olduğumuz kişiye *rağmen* sever. Her bir Hristiyan aslında Tanrı'nın beğenisini hak etmediğini fark etmek zorundadır. Kurtuluşu mümkün kılan tek şey, Tanrı'nın sevgisiyle Oğlu'nu göndermiş olmasıdır; O ki, Baba'nın sevgisine tek layık Olan'dır ve sevilesi olmayan bir halkın Kurtarıcısı olmak üzere gönderilmiştir. Bu farkındalık, Tanrı'nın İsa Mesih'te açıklanan ve verilen karşılıksız sevgisini deneyimlemiş olan herkeste alçakgönüllülük ve şükran uyandırmalıdır. Hoşea'nın peygamberliği Tanrı'nın layık olmayan bir halka olan karşılıksız sevgisinin doğasına dair canlı bir örnektir.

2. Kutsal Yazı boyunca, Tanrı evliliği kendisinin kiliseyle, yani Mesih'in geliniyle olan ilişkisinin seçili bir sembolü olarak kullanmaktadır. Bu nedenledir ki, her Hristiyan evliliği yaşayan bir Müjde vaazı olmalıdır. Evlilik benzetmesi İsrail'in dinden dönüşünün anlamını ortaya koymaktadır. Evlilik bağı kocayla karısı arasında başka hiç kimsenin olmadığı bir birliği varsaymakta, hatta talep etmektedir. Bu sürdürülmek ve korunmak zorundadır. Zina bu bağı bozar ve hem eşe hem de Tanrı'ya karşı çok ciddi bir suçtur (Çık. 20:14). Koca ve karı arasındaki sadakat ve karşılıklı vefa, evlilikte temeldir. Sadakatsizlik ve vefasızlık bu birliği tehdit eder. O hâlde Kutsal Yazılar'ın İsrail'in Rab'be sadakatsizliğini sık sık fahişelik ya da ruhsal zina terimleriyle tanımlaması şaşırtıcı değildir; bu da dinden dönmenin trajik derecede canlı bir resmidir.

2. BÖLÜM

1. Tanrı'nın günahkâr halkını geri döndürme tasarısı, disiplin içeriyordu. Sevgi, sevilenlerin iyiliği için bazen hoş olmayan şeyi gerektirir. Kutsal Yazı'ya göre bu disiplin, her ne kadar hoş olmasa da, sevginin göstergesidir (bkz. Özd. 13:24). Bunu genellikle çetin sevgi olarak adlandırırız ancak yine de sevgidir. Ebeveynler bunu çocuklarını eğitmek için bir fırsat olarak kullanabilirler.

2. Hoşea'nın yargı/umut döngüsünü gösteren çocukların isimlerinin değişmesi, Tanrı lütfunun büyük "ama"larından birine örnektir ve Pavlus'un Efesliler 2:4-5'teki büyük "ama Tanrı" ifadesiyle benzerlik gösterir. Lütfun bu "ama"ları olmasaydı, hiç kimse için kurtuluş umudu olmazdı. Bu bizi derin düşünmeye ve Tanrı'nın lütfunun kişisel göstergeleri için şükretmeye yöneltmelidir. "Tanrı'nın lütfu olmasaydı, nerede olurdum?" sorusunu sormak, derin düşünmeye başlamak için iyi bir yoldur.

3. BÖLÜM

1. Hoşea'nın Gomer'le yeniden birleşmesi, Tanrı'nın lütufkâr sevgi harikasının başka bir hatırlatıcısıdır. Gomer her günahkâra umut vermektedir. Evlilik ve aile hakkındaki bir kitabın sevgiye sıklıkla değinmesi şaşırtıcı değildir. Sevgi için kullanılan sözcüğün kökü Hoşea'da neredeyse yirmi kez geçer. Burada şaşırtıcı olansa şudur ki, bunun kullanıldığı yerlerin çoğunda İsrail'in ruhsal zina ve putperest ibadetleriyle bağdaştırılan gayrimeşru sevgisine gönderme yapılır. Bu, Tanrı'nın onlar için olan sevgi harikasının altını çizmektedir (3:1; 11:1, 4; 14:4) ve sevginin gerçek kaynağına işaret etmektedir. Evlilik/aile motifi muhakkak her ailede deneyimlenmesi gereken doğal yakınlıktan bahsetmektedir. Ancak sevgi sözcüğü yakınlık ifadelerinin ötesine geçer. Bu sevgi, iradeden hız almaktadır. Yüreğin, seçili bir nesneye yönelik güçlü bir meylini belirtmektedir. Başından beri, Tanrı'nın sevgisi her zaman bir seçim meselesi olmuştur; O kendi halkını sevmeyi seçer ve bu sevgi seçiminin nedeni halkın çekiciliği veya değeri değildir. Tanrı'nın sevgisi tamamen lütuftandır. Tanrı'nın lütufkâr, seçen sevgisinin altındaki motivasyon O'ndadır, seçtiği nesnelerde değil. Lütfu bu kadar harika yapan şey budur.

4. BÖLÜM

1. Bir Müjde vaizi olarak, Hoşea günah hakkında doğrudan konuşmuştur. Müjde'yi vaaz etmek her zaman günaha karşı vaaz etmeyi, günahın sonuçlarına karşı uyarı yapmayı ve günahın devasını duyurmayı kapsar. Günahın feci doğasını ve ciddiyetini vurgulamak için, Hoşea'nın günah için kullandığı tabirlere göz atmak yerinde olacaktır. Derin düşünmenize kılavuzluk etmesi için bu özeti kullanabilirsiniz. Hoşea'nın vaazı günah için bir vaka çalışmasıdır. Eski Antlaşma'da günah için kullanılan klasik sözcüklerin çoğu ve Hoşea'nın antlaşmanın ihlali konusuna odaklanmasına özel olarak uyan diğer sözcükler peygamberlik sözüne serpiştirilmiştir.

5. BÖLÜM

1. 3. ayet, Tanrı'nın sahip olduğu bilginin kişisel yaşamlarımız açısından önemini vurgulayabileceğimiz bir noktadır. İsrail'in günahı Tanrı tarafından biliniyordu ve

bizim günahımız da öyledir. O'nun bilgisinden kaçmak imkânsızdır ve bir bakıma her günah O'nun huzurunda işlenmektedir. Mezmurlar 139:7 ve İbraniler 4:13 bu gerçeği pekiştirmektedir.

2. 6. ayetle 15. ayeti karşılaştırmak, Rab'bi hakiki bir inanç yüreğiyle aramanın ne anlama geldiğini konuşmak için uygun bir yerdir. Her arayış başarıya ulaşmaz, ancak Tanrı Kendisini tüm yürekleriyle arayanların O'nu bulacaklarını vaat eder. İlahi disiplinin amacı bu tür bir yürek yaratmaktı.

6. BÖLÜM

1. Girişteki tövbe daveti ve Tanrı'nın hakiki tövbeyi kabul edeceği güvencesi, günahından ötürü Tanrı'nın nezdinde diskalifiye olduğunu düşünen her Hristiyan'a umut ve cesaret vermektedir. Tanrı'nın lütfu günahtan daha büyüktür ve O'nun merhameti sınırsızdır.

2. Tanrı'nın kurban ve yakmalık sunulardan önce merhameti ve bilinmeyi tercih ettiğini belirtmesi, ruhta ve gerçekte tapınmanın önemini vurgulamak için uygun bir yerdir. Doğamız uyarınca imana dayanarak değil de gözle görülene dayanarak yaşamaya meyilliyiz. İbadetin bütün dışsal eylemlerini icra etmek ancak bunları, Rab'bi hoşnut etmeden veya canımıza fayda getirmeden yapmak mümkündür. Bu anlamda, kiliseye gitmenin tehlikeleri hakkında düşünün. Tapınma eylemleri önemli olmakla birlikte, unutmayın ki, Tanrı daima yüreğe bakmaktadır. Bugün Mesih'siz birçok kişi kiliseye gitmenin ya da Altın Kural'ı (Mat. 7:12) yerine getirmenin bir şekilde Tanrı'nın önünde onlara beğeni getireceğini düşünmektedir. İmansızlar bile bazen dinî rutinlerini gizlideki özel adanmalarının ve samimi bir yüreğin yerine koymaktalardır. İnsanın yürüttüğü mantık, ilahi tercihle zıttır. Nitekim ilahi tercihe göre önce yürek itaati, sonra dışsal din gelir.

7. BÖLÜM

1. Bütün bölüme hâkim olan başlıca tema günahtan kaynaklanan ruhsal duyarsızlık ve katılıktır. Bu bölümdeki mesaj, günahın ne kadar aldatıcı olabileceği üzerinde düşünmek için bir fırsat sunmaktadır. Günah işlemekte olan ulus Tanrı'nın varlığına (2. ayet), O'nun onlara olan merhamet tekliflerine (1. ayet) ve O'nun geçmiş iyiliğine (15. ayet) karşı ilgisizdi. Öz güvenleri içerisinde, Rab'be seslenmeyi hiç düşünmediler (7. ayet). Dua etmekte başarısız olmak daima kendine bel bağlamanın bir işaretidir. Buradaki bütün bölümü Yeremya 17:5-6'nın bir örneklemesi olarak düşünebilirsiniz. Orada lanetlenmiş insan öz güven ve ruhsal duyarsızlık (iyilik geldiğinde onu fark etmekten aciz olma, 6. ayet) şeklinde tarif edilir. Aldatıcı ve feci hâlde kötü olan yüreği izlemenin tehlikesini gözler önüne serer (9. ayet).

8. BÖLÜM

1. 7. ayet Kutsal Yazı'da sıkça kullanılan ekme-biçme ilkesinden bahsetmektedir. Hasat Kanunu hükümdedir. Günahlı davranışın kaçınılacak sonuçları vardır ve doğru davranışın da arzu edilecek sonuçları vardır. Dolayısıyla, Rab'bi hoşnut edecek şeyleri yapmaya gayret etmeliyiz çünkü O kendisini arayanların ödüllendiricisidir (İbr. 11:6).

2. 12. ayet bize harika Tanrı Sözü hediyesini ve ona uygun şekilde cevap vermemizin ne kadar önemli olduğunu hatırlatmaktadır. Tanrı'nın yasasının harika şeyleri, Tanrı çocuklarının nasıl yaşamaları gerektiğini tanımlamaktadır. Yasa ve Tanrı'nın verdiği diğer her sözcük O'nun sevgisinin ifadeleridir. İsrail'in Tanrı yasasına itaatsizliği de dolayısıyla O'nun sevgisinin reddi anlamına geliyordu. Tanrı Sözü'nü lütufkâr bir armağan olarak almaya dikkat etmeli ve Söz'e, Tanrı'ya olan sevgimizin kanıtı olarak itaatle cevap vermeliyiz.

9. BÖLÜM

1. Bu bölümdeki yargı tarifi 7. ayette "ziyaret günleri" olarak özetlenir (Bünyamin Candemir Çevirisi). İsrail hak ettiğini alıyordu. Tanrı'dan hak ettiğimizi almaktan daha korkunç bir şey yoktur. Ziyaret sözcüğünün temel fikri teftiş veya yoklamadır; çoğunlukla Tanrı'nın kendi halkına, onlarda gördüklerine göre muamele etmesine işaret eder. İnsanın çok küçük, Tanrı'nın ise sınırsızca çok büyük olması, O'nun insanı ziyaretini muazzam bir gerçeklik yapmaktadır (Mez. 8:3-4). Ancak bu aynı zamanda korkunç bir gerçekliktir ve dolayısıyla da şunu bilerek paklık için bir motivasyon olmalıdır: Tanrı kötülüğü cezalandıracaktır (bkz. Amo. 3:2). Mezmurlar 17:3, Tanrı'nın bütün yaşamı yokladığı gerçeğine verilecek uygun cevabı ifade etmektedir: "Kararlıyım, ağzımdan kötü söz çıkmaz." Tanrı'nın insanın işlerine müdahilliği asla nötr değildir.

10. BÖLÜM

1. Tövbe etme ve Rab'bi arama daveti (12. ayet) günah ve cezadan ötürü çaresiz ve umutsuz görünen duruma oldukça terstir. Davetin kendisi Tanrı'nın lütfunun insanın günahından daha büyük olduğuna tanıklık etmektedir. Yine de bu aynı zamanda ciddi bir hatırlatıcıdır. Şöyle ki, insanlar Tanrı'ya O'nun belirlediği şartlarda ve zamanda gelmek zorundadır. Rab'bi arama zamanıydı ancak Yeşaya'nın belirttiği üzere, bu arayış O "bulunabilirken" olmak zorundadır (Yşa. 55:6). Buradaki fiil vurucudur çünkü şöyle de çevrilebilir: "O kendisinin bulunmasına müsaade ediyorken." Buradan doğan sonuç da O'nun her zaman bulunabilir olmadığıdır (Özd. 1:28). Tanrı Sözü'ne dikkat kesilmekte daima aciliyet olmalıdır.

2. 12'yle 13. ayetler arasındaki tezat, ekme-biçme ilkesini hem olumlu hem de olumsuz bir şekilde ortaya koymaktadır. Doğruluk merhamet biçer; kötülükse fesat biçer (bu hem cezaya hem de günaha karşılık gelebilen bir sözcüktür). Bu hasat kanunu bizim paklık ve kutsallık içinde yaşamamız için taşıdığımız motivasyonlardan biri olmalıdır.

11. BÖLÜM

1. Kurtuluşumuzu hatırlamak düzgün yaşam için iyi bir motivasyondur. Girişte Mısır'dan çıkışa yapılan gönderme, Tanrı'nın lütfunun, gücünün ve kendi halkını kurtarırken sağladığı etkili kefaretin bir hatırlatıcısıdır. Tanrı'nın, Mesih'in tamamlanmış ve etkili kefaret işine iman aracılığıyla bizi kurtarışındaki lütfu üzerine daha çok düşündükçe, Mesih'te sahip olduğumuz yeni yaşamı da daha çok minnetle yaşamaya yönelmemiz gerekir. İsrail'in Tanrı'nın sevgisini hiçe sayması, Tanrı'nın onlar için yapmış oldukları düşünüldüğünde, beklenene tersti.

12. BÖLÜM

1. Pavlus ruhsal dersler vermek için nasıl dikkatini Eski Antlaşma tarihine çeviriyorsa, Hoşea da kendi kuşağına iman ataları Yakup'un tarihi hakkında konuşurken aynısını yapar. Dersin merkezinde Yakup'un melekle güreşmesi vardır ki bu, hararetli ve galip gelen duanın canlı bir örneğidir. Çoğu zaman dualarımız gelişigüzel ve düşüncesizdir. Bu bize duamızda olması gereken enerjiyi ve gayreti hatırlatmaktadır. Bocalamasına ve sonunda bedeni için sakatlayıcı olmasına rağmen, Yakup kutsamayı alana kadar pes etmedi (Yar. 32:24-28). Biz de yanıtı alana kadar istemeye devam etmek zorundayız. Bu, duanın meşakkatli bir iman icrası olduğuna dair bir hatırlatıcıdır.

13. BÖLÜM

1. Bu bölüm putperestliğin tehlikelerine karşı bir uyarıyla başlamaktadır. İsrail gerçek ruhsal ibadeti gözle görülene dayalı ibadetle değiştirmişti. Tanrı'nın her türlü putperestliği bir iğrençlik ve kişisel hakaret olarak gördüğü, Kutsal Kitap'ı üstünkörü okumakla bile bariz şekilde anlaşılacaktır (Rom. 1:18, 23, 25). Putperestlik ibadeti kolaylaştırır çünkü iman yerine gözle görülene göre hareket etmek her zaman daha kolaydır. Putperestlik sadece suretlerden, heykellerden veya resimlerden daha fazlasıdır. Yürek, Calvin'in dediği gibi, "daimî bir put fabrikası" olduğu için, ibadetin meşru uygulamalarını sapkınlığa çevirmek kolaydır. Ruhta ve gerçekte tapınmaya dikkat etmek zorundayız.

2. 14. ayet Müjde'nin mutlak kesinliğini vurgulamaktadır. Vaat edilen diriliş, Mesih'in dirilişinin gerekli sonucu olarak (1.Ko. 15:12-22), Tanrı'nın değişmezliğine dayanmaktadır. Tanrı'nın kendi halkına yönelik kurtarış tasarısı uyarınca fikrini değiştirmesi imkânsızdır. Bu, Malaki'nin Tanrı'nın değişmezliği ve Yakup'un yok olmayışı arasında kurduğu bağlantıyla paraleldir (Mal. 3:6). Bu, kurtuluşumuz için övgü ve şükran doğurmalıdır. Nitekim biliriz ki, biz sadık olmasak da, O sadıktır. O daima sözünü tutar.

14. BÖLÜM

1. Giriş ayetleri hakiki tövbenin işaretlerini ortaya koymak açısından oldukça öğreticidir. Tövbede günah itirafı, Tanrı'ya adanma, lütuf için övgü ve Tanrı'ya bağımlılık yolunda diğer her şeyin reddi mevcut olmak zorundadır. Rab'bin tövbe daveti etkisiz değildir çünkü günahkâr, Tanrı'yı aramadan önce Tanrı günahkârı lütufla arar. Dolayısıyla, davetle birlikte Tanrı'nın karşılıksız sevgisinin güvencesi de gelmektedir. Tanrı'nın, günahlarını içtenlikle itiraf edenleri bağışlama vaadinde harika bir tutarlılık vardır.

2. Ruhsal deneyiminin ve zevkinin düzeyinden rahatsız olan her Hristiyan için, Hoşea'nın kapanış sözleri cesaret verici ve öğreticidir. Ruhsal kuruluğa bir deva, itaatsizlik ve günahla dolu bir patikadan geri dönüş için bir yol vardır. Tanrı'dan uzaklaşanlar için, O'na geri giden bir yol vardır; Tanrı'ya yaklaşanlar için de O'na daha da yaklaşmak için bir yol vardır.

YOEL

YOEL'E GİRİŞ

YAZAR:

Yoel, "Yahve Tanrı'dır" anlamına gelmektedir. Kutsal Yazı Yoel'in hizmetinden başka bir yerde bahsetmiyor olsa da Yahuda'ya (3:1, 6) ve Yeruşalim'e (2:1, 15) yapılan göndermelerden görünmektedir ki Yoel Kuzey Krallığı'nda peygamberlik etmiştir.

TARİH:

Yoel diğer peygamberler gibi hizmet yıllarında hüküm süren kralların listesini yazarak kendi peygamberlik yıllarını doğrudan belirtmemiştir ancak kitap içerisindeki ayrıntılar M.Ö. 9. yüzyıla –ya Kraliçe Atalya'nın tahtta gayrimeşru şekilde bulunduğu hükümranlığına ya da Atalya'nın krallık soyuna yönelik ölüm kumpasından ilahi takdir sayesinde kaçmış olan çocuk kral Yoaş'ın ilk zamanlarına (2.Kr. 11-12)– işaret etmektedir. Yoel'in peygamberliğini M.Ö. 830 yılları civarına tarihlendirmek, onu Ovadya'yla birlikte ilk yazan peygamberlerden biri yapmaktadır. Kitap içerisindeki ayrıntılara rağmen, bazı muhafazakâr uzmanlar dahi Yoel'i sürgün sonrası döneme tarihlendirmektedir.

TEMA:

Rab'bin Günü: yargı ve geri dönüş

AMAÇ:

Ulusu yargıdan kaçmak ve Tanrı'nın lütufkâr uyanışını deneyimlemek için tövbeye çağırmak.

TOPLU BAKIŞ:

Yoel'in Kurtarış Vahyine Katkısı

Yoel'in günleri hem politik hem de ruhsal açıdan karanlık günlerdi. Kraliyet soyunun katledilmesiyle birlikte, Tanrı'nın Mesih'teki kurtarış tasarısı tehlikeye düşmüş gibi görünüyordu. Umut için pek bir ışık kalmamış gibiydi ancak kötü Atalya bile Tanrı'nın amacını ve tasarısını boşa çıkaramayacaktı. Rab, günün tüm trajik olaylarının teolojik yorumunu sağlamak ve Tanrı'nın gelecekle ilgili sabit tasarılarını ayrıntılarıyla duyurmak üzere Peygamber Yoel'i ortaya çıkardı. Yoel şunu açıkça ortaya koydu: Göze doğal bir felaket gibi görünen –çekirge belası– gerçekte Rab'bin Günü'nün bir gösterimiydi. Tanrı ulusun günahına karşı kendi yargı tasarısını yerine getirmek üzere insanların işlerine doğrudan, olağanüstü şekilde ve hatasız olarak müdahale etmişti. Çekirgeler Rab'bin bizzat emri altındaki kararlı ve itaatkâr askerlerdi.

Yoel cezanın Tanrı'dan geldiğini bildirmekle kalmadı. Eğer halk tövbe etmezse, Tanrı onları tekrardan, bu kez daha şiddeti bir tahribatla cezalandıracaktı. Rab'bin hem geçmiş hem de gelecekteki gününü güdüleyici bir unsur olarak kullanarak, Peygamber Yoel iki büyük tövbe çağrısında bulundu (1:13-14; 2:12-17). Rab'be dönmek tek umuttu. Ancak bunun gerçek bir umut olmasının sebebi, Tanrı'nın kendisine dönenlere sırtını çevirmemesidir. Sadece Mesih'in zamanının doluluğu için muhafaza edilmiş bir İsrail olmakla kalmayacak, aynı zamanda Tanrı'nın krallığının yeryüzünün bütün uçlarına ilerlemesi için Kutsal Ruh güçlü şekilde inecekti.

GENEL HATLAR:

I. Giriş (1:1)

II. Çekirge İstilası: Felaket Açıklanıyor (1:2–20)
- A. İstilanın Boyutu ve Etkileri (1:2–12)
- B. Felaketin Işığında Tövbe Çağrısı (1:13–14)
- C. Felaketteki İlahi Elin Takdiri (1:15–20)

III. Rab'bin Günü: Yıkım Tehdidi Geliyor (2:1–17)
- A. Yaklaşmakta Olan ve Karşı Konulmaz Yıkım (2:1–11)
- B. Yaklaşmakta Olan Yıkımın Işığında Tövbe Çağrısı (2:12–17)

IV. Geri Geliş: Durumlar Tersine Çevriliyor (2:18–32)
  A. Toprakların Fiziksel Olarak Geri Gelişi (2:18–27)
  B. Halkın Ruhsal Uyanışı (2:28–32)

V. Tanrı'nın Yargısı: Adalet İcra Ediliyor (3:1–21)
  A. Uluslara Karşı Yargı (3:1–15)
  B. İsrail Adına Yargı (3:16–21)

1. BÖLÜM

1. Felaketler ilahi tayinle gerçekleşmektedir. Dünyanın her yerinde binaları yıkıp canlar alan türlü depremler, tufanlar ve fırtınalar olmaktadır. Bunlar tamamen doğal açıklamalara sahip rastgele olaylar olmayıp, her biri Tanrı'nın yüceliğini beyan eden ilahi takdir işleyişleridir. Hristiyanlar için durumlar ne kadar dehşet verici olursa olsun, kendi tasarısını işlemekte olan iyi ve mutlak bilgelikte bir Tanrı'nın olduğunu bilmek bir teselli kaynağıdır.

2. Felaketlerin ilahi tayinle gerçekleştiği bilgisi Tanrı'ya dair bilinçli bir farkındalık veya Tanrı korkusu doğurmalı ve tövbe ve Rab'be bağımlılık için motivasyon teşkil etmelidir. Doğal felaketler Tanrı'nın, insanın kendine bel bağlayışının kalan tüm dayanaklarını yıkmak için kullandığı bir araçtır.

2. BÖLÜM

1. 12-13. ayetler Müjde'ye dayalı tövbenin doğası üzerinde düşünmek için bir fırsattır. İbranicedeki "dönmek" sözcüğünün ima ettiği üzere tövbe, yönün tersine çevrilmesidir; yeni bir düşünme ve yaşama yolu (şekli) talep eder. Westminster Kısa Kateşizmi'nin tanımı iyi bir başlangıç noktasıdır: "Yaşama götüren tövbe, kurtaran bir lütuftur ve bu sayede günahkâr, günahının farkına varması ve Tanrı'nın Mesih'teki merhametini anlamasıyla, günahından dolayı duyduğu keder ve nefretle ve bütün yüreği ile Tanrı'ya döner ve de o andan itibaren yeni bir itaati gayretle amaçlar" (S. 87). Yoel'in daveti bu unsurların birçoğunu kapsamakta ve özellikle içsel odağı vurgulamaktadır. Bazen insanlar ezilmişliğin (ağlamanın ve yasın) dışsal gösterimlerini temel alarak kendi tövbelerinin gerçekliğinden şüphe ederler ancak bu ezilmişliğin nasıl kendini gösterdiği çoğu zaman kişiliğe bağlıdır. Yoel bu nedenle giysilerin yırtılması gibi dışsal gösterimlerden ziyade yüreğin yırtılmasını vurgular. Tanrı'nın gördükleri, insanın gördüklerinden daha önemlidir.

2. Tanrı'nın, çekirgelerin yemiş olduklarını geri verme vaadi (25. ayet) bir teşviktir. Günahın sonuçları trajik bir gerçekliktir ancak günahın çoğaldığı yerde lütuf katbekat çoğalır (Rom. 5:20). Bazen insanlar günahlarının çok büyük olduğuna ya da yaşamlarının çoğunun boşa harcandığına, Tanrı'nın onları asla kurtarmayacağına ya da kullanmayacağına kendilerini ikna ederler. Çekirgeler toprakları öyle yiyip bitirmişlerdi ki, hiçbir şey kalmamıştı. Ancak Tanrı her şeyi geri getireceğini söyledi. Dolayısıyla Tanrı'nın gücü ve lütfu, kendi halkını kullanışlılığa geri getirmesi için yeterlidir.

3. Pentikost Günü'nde, Kutsal Ruh her imanlının üzerine indi ve onlar da Ruh'un gücüyle Yeruşalim'i müjdelediler (Elç. 2:4). Petrus, Yoel'in Kutsal Ruh'un dökülmesiyle ilgili peygamberlik ettiği "budur" diyerek, Pentikost'un harikalarını açıkladı

(Elç. 2:16). Pentikost'un başlattığı devam etmektedir ve her Hristiyan Mesih'e ve O'nun kilisesine hizmet etmek üzere Ruh'un gücüne sahip durumdadır.

3. BÖLÜM

1. 14. ayeti, çok geçmeden Mesih'e tövbe ve imanla dönmenin önemine dair ciddi bir hatırlatıcı olarak kullanın. Tanrı'nın kötüler üzerine suçlu görüş beyan edip onlar üzerine hükmünü vereceği bir yargı günü geliyor ve o gün onların hiçbir müracaatları veya kaçış yolları olmayacaktır.

2. Dış koşullar ne olursa olsun, Tanrı'nın varlığının, imanlılara sunduğu emniyet yönünden 16-21. ayetler üzerinde düşünün. Bu ayetler eskatolojik (son zamanlara dair) sonuçlar taşımakla birlikte, zamandan bağımsız ve evrensel bir gerçeği özetlemektedir. 91. Mezmur iyi bir paralel metin olacaktır: Rab güvenliğimizdir, emniyetimizi sağlar ve kurtuluşumuzun sözünü verir.

AMOS

AMOS'A GİRİŞ

YAZAR:

Amos, "yük" veya "yük taşıyıcısı" anlamına gelmektedir. Amos, Güney Krallığı'nda Beytlehem'in güneyindeki Tekoa'dan bir çobandıysa da Rab tarafından kuzey oymaklarına vaat etmek üzere görevlendirildi.

TARİH:

Amos kitaptaki peygamberliğini 1:1 ayetinde Uzziya'yla II. Yarovam'ın hükümranlıkları dönemine, spesifik olarak depremden iki yıl öncesine tarihlendirmektedir. Zekeriya 14:5'in de bu depremden bahsetmesi, bunun önemli bir olay olduğunu göstermektedir. Hazor gibi alanlardan elde edilen arkeolojik veriler M.Ö. 8. yüzyılın ortalarındaki bir depreme kanıt sunmaktadır ki bu, bahsi geçen iki kralın yaşadığı dönem içerisine denk gelmektedir. Uzziya'yla II. Yarovam'ın krallıklarının M.Ö. 767 ila 753 yıllarında örtüştüğü düşünülürse, Amos kuvvetle muhtemel M.Ö. 760 ila 755 yıllarında peygamberlik etmiştir.

TEMA:

Sosyal ve dinî günahlar için yargı.

AMAÇ:

Antlaşma ayrıcalıklarının suistimali ve ihmali yüzünden gelmekte olan ilahi yargıya karşı ulusu uyarmak (Amo. 3:2).

TOPLU BAKIŞ:

Amos'un Kurtuluş Vahyine Katkısı

M.Ö. 8. yüzyılın ilk yarısına esenlik (barış) ve refah hâkimdi. Ancak servet kadar yozlaşma da vardır. Ahlaki, sosyal ve dinî çürüme ulusu yiyip bitiriyordu ve so-

nunda onu yok edecekti. Vurgunculuk, adaletsizlik ve ahlaksızlık bu dönemin normaliydi. Para, gerçekten (hakikatten) daha çok etki sahibiydi. Yaşam standardını sürdürme veya artırma yönündeki bencil tutku ortaya öyle bir ahlak kodu koyuyordu ki, buna göre arzu edilen hedefe ulaşmak için her yol meşruydu. Büyük ruhsal sorunlara rağmen, halk bu refahı Tanrı'nın kutsamasının işareti olarak yorumladı ve ilahi hoşnutsuzluktan muaf olduklarını varsaydılar. Oysa gerçekte Tanrı'dan uzaklardı ve Tanrı da hiç mi hiç hoşnut değildi. Amos, Tanrı tarafından ulusu gerçeklikle yüzleştirmek üzere çağrılmış ve yüklenmişti (görevlendirilmişti). Mevcut olan sosyal ve dinî günahları ifşa etti ve hakiki tövbe olmadığı takdirde gelmekte olan yargıya karşı uyarıda bulundu. Onun mesajı günahın çirkin doğasını ve ruhsal ölülüğü vurgulamaktadır. Şöyle ki, bunlara ancak ve ancak Tanrı'nın yaşamak için O'nu aramaya yönelik lütufkâr çağrısına kulak vererek deva bulunabilirdi. Amos'un vaazının kırk yılı içerisinde, tövbe etmeyi reddeden ulus Tanrı'nın yargısı altına girdi. Yine de Tanrı'nın kurtarıcı planı kesin olarak gerçekleşme yolundaydı. Nitekim Amos, Yahudi olanların yanı sıra Yahudi olmayanların da Mesih'in krallığının kutsamalarından yararlanacakları bir zamana işaret ediyordu (9:11-15). Anlamlı bir şekilde, Yakup, Yahudi olmayanların birinci yüzyıl kilisesine dahil edilmesini haklı göstermek üzere Amos'a başvurmuştur (Elç. 15:16–17).

GENEL HATLAR:

I. Giriş (1:1–2)

II. Yargı Bildirileri (1:3—2:16)
- A. Tanrısız Uluslara ve Yahuda'ya Karşı Yargılar (1:3—2:5)
- B. İsrail'e Karşı Yargılar (2:6–16)

III. Yargı Uyarıları (3:1—6:14)
- A. Yargı Geldi Geliyor (3:1–15)
  - 1. Yargının Kökeni (3:1–8)
  - 2. Yargının Sebepleri (3:9–10)
  - 3. Yargının Kapsamı (3:11–15)
- B. Yargı Kaçınılmaz (4:1–13)
  - 1. Yargının Sosyal ve Dinî Sebepleri (4:1–5)
  - 2. Geçmiş Yargılara Karşı Ruhsal Duyarsızlık (4:6–11)
  - 3. Son Yargıya Dair Feci Tehdit (4:12–13)

C. Yargıdan Kaçış Yok (5:1–15)
1. Düşmüş Krallık İçin Ağıt (5:1–3)
2. Tövbeye Davetler (5:4–15)

D. Yargı Kesindir (5:16—6:14)
1. Benliğe Güvenenlerin Vay Hâline (5:16–27)
2. Dinen Kendini Beğenmişlerin Vay Hâline (6:1–6)
3. Yargıda İlahi Kararlılık (6:7–14)

IV. Yargı Görümleri (7:1—9:10)

A. Çekirgeler ve Ateş Resmi Yargıyı Önlüyor (7:1–6)

B. Çekül Kaçınılmaz Yargıyı Resmediyor (7:7–9)

C. Parantez: Sahte Bir Kâhinle Yüzleşme (7:10–17)

D. Yaz Meyveleriyle Dolu Bir Sepet, Yargının Yakınlığını Resmediyor (8:1–14)

E. Sunaktaki Rab Yargının Kaçınılmazlığını ve Ayrımcılığını Resmediyor (9:1–10)

V. Yargıdan Sonra Geri Dönüş (9:11–15)

A. Krallığın Geri Dönüşü (9:11–12)

B. Evrensel Refah (9:13–15)

1. BÖLÜM

1. Amos'un peygamber olma çağrısı bütün imanlıları şu noktada cesaretlendirmelidir: Tanrı onları da statülerinden, mesleklerinden veya geldikleri arka plandan bağımsız olarak kendi hizmetinde kullanabilir. Amos soy ağacında hiçbir Hristiyan hizmeti geçmişi olmayan sıradan bir adamdı (7:14). Ancak Tanrı onu çağırdığında, onu özel bir hizmet için donattı. Dolayısıyla her Hristiyan Tanrı'nın hizmet çağrısına teslim olmaya razı olmalıdır; bu hizmet alanı yaşamda planlanmış olan şeylere karşı çıksa bile. Tanrı'nın isteğini yerine getirmekten daha önemli bir şey yoktur.

2. Çeşitli tanrısız uluslara karşı bildirilen yargılar dizisi Tanrı'nın her şey üzerindeki mutlak egemenliğine tanıklık etmektedir; O kralların Kralı'dır ve O'nun yasası en üstün hükümdür. Tanrısızların Tanrı'ya, yasasına ve Müjdesi'ne dair bilgisizliği onları Tanrı'ya hesap vermekten muaf kılmaz. O'nun yargıları adildir ve daima doğruluk uyarıncadır. Amos'un zamanında doğru olan bugün de doğrudur. Ulusların kötülüğü başıboş kalıyor gibi görünebilir ancak her şeyin üzerinde hüküm süren Tanrı onları suçlarından ötürü sorumlu tutmaktadır. Gün gelecek, "üç ve dört ihlalden ötürü" (3. ayet – Bünyamin Candemir Çevirisi) Rab daha fazla yargısını esirgemeyecektir.

2. BÖLÜM

1. Amos ulusun Tanrı'ya karşı dinî günahlarına değinmeden önce, sosyal günahlarını ortaya çıkarıyor. Halk içerisinde insan insana karşı barış içinde olmadığından, Tanrı'yla barış içinde olmak iddia edilemezdi. Tanrı'yı tümüyle sevmeye ve komşumuzu kendimiz gibi sevmeye dair iki büyük buyruğun (ki bunlar On Buyruk'un iki ana kısmını özetler) arasında ayrılmaz bir bağlantı vardır. Bir buyruğu çiğnemek, bütün buyrukları çiğnemekten suçlu olmaktır. Bu üzerinde derin düşünülecek bir noktadır: Başkalarına nasıl davrandığımız bizim Tanrı'yla olan ilişkimizin göstergesidir.

2. Lütfu hor görmek ilahi yargıyı hak eder. İsrail birçok ruhsal avantaja sahiptiyse de (10-11. ayetler), lütuf araçlarını reddettiler (12. ayet) ve ilahi yargıyı hak ettiler (13-16. ayetler). Bu ciddi bir uyarıdır. Şöyle ki, ayrıcalıkla birlikte sorumluluk da gelmektedir (Lu. 12:48).

3. BÖLÜM

1. İsrail'in ulus olarak seçilmesi (2. ayet), Tanrı'nın lütufkârca bireyleri kurtuluşa seçişi hakkında önemli gerçekler öğretmektedir. Bu, herhangi bir ilahi lütfun birazını dahi hak etmeyenler için Tanrı'nın lütfunun şaşırtıcı bir göstergesidir. Seçilmişler eşsiz bir ayrıcalık konumunun tadını çıkarırlar. Kurtuluşun birçok faydası ve kut-

saması üzerinde derinlemesine düşünmek ibadette her zaman uygun bir temadır. Yine de ayrıcalıkla birlikte artan sorumluluk gelir çünkü, "kime çok verilmişse, ondan çok istenecek" (Lu. 12:48). Seçilmişlik; gurur ve dikkatsizlik yaratmaktan ziyade, alçakgönüllülük ve Tanrı'nın ve insanların önünde kutsal ve lekesiz yaşamlar sürmek üzere artan teşvik yaratmalıdır.

2. 12. ayet Tanrı'nın günahkârlara ilişkin yargısının aynı zamanda doğru kalıntıyı, yani sadık kalan imanlı grubu ortaya çıkarmak üzere bir araç olduğunu öne sürmektedir. Geriye kalan bacaklar ve kulak parçası pek bir şey değildi ancak yine de bir şeydi. Çoğu zaman Tanrı'nın halkı diğer insanlarla aynı sıkıntıdan geçer ancak onlar için bu sadece cezayla yola getirme değil, saflaştıran ve güçlendiren bir süreçtir. Daniel tutsak alındığında doğru bir adamdı. Onun ulusu için yargı olan şey, onun ruhsal gelişimi ve faydalılığına giden bir araçtı. Her durumu, cezayla yola getirilişlerimizi bile kutsallaştırılmamızı pekiştiren unsurlar olarak görmeliyiz.

4. BÖLÜM

1. Samiriyeli kadınların bencilliğinin ve zevküsefalarının olumsuz örneği, Mesih'in ikinci büyük buyruk olarak tanımladığı şey üzerinde düşünmek için bir fırsattır: komşumuzu kendimiz gibi sevmek. Kendi çıkarları için başkalarına zarar veren Samiriyeli kadınları, başkasına yardım etmek için kendi sahip olduklarını feda etmeye razı olan İyi Samiriyeli'yle karşılaştırabilirsiniz (Lu. 10:30-36).

2. Rab'bin Beytel'de yasaya karşı gelme yönündeki ironik buyruğu (4:4-5) ibadete dair bazı önemli dersler vermektedir. İlk olarak, Rab'be O'nun tarif ettiği şekilde (düzenleyici ilke denen ilke uyarınca) ibadet etmek önemlidir. O'na ibadet ederken kendi hayal gücümüze veya arzularımıza bırakılmış değiliz. İkinci olarak, Rab'be hakiki bir iman yüreğiyle, ruhta ve gerçekte ibadet etmek önemlidir. Tanrı için bir yüreğe sahip olunmadan ritüeller ne kadar çoğaltılırsa çoğaltılsın, hiçbir şey ifade etmez. Tanrı iman olmadan sadece dışsallıkta kalan bir dinden asla tatmin olmaz.

3. Amos 4:6-11 Tanrı'nın lütufkâr eylemlerine cevap vermemenin tehlikesine karşı uyarı yapmaktadır. Rab'bin yapmış olduğu bütün lütufkâr uyarılara rağmen, halk günahlarında direndi ve ruhsal şeylere karşı gittikçe daha fazla duyarsızlaştılar. Tanrı'nın lütfunun işaretlerinin bolca mevcut olduğu Hristiyan bir evde bulunmanın büyük avantajları vardır. Ancak O'nun iyiliğine ve sabrına karşı kayıtsız hâle gelmemeye dikkat etmek zorundayız. Ruhsal ayrıcalıklarını cepte görmemeleri ve Tanrı'nın yaşamlarındaki eylemlerinden yüz çevirmemeleri konusunda çocuklarımızı uyarmak zorundayız.

5. BÖLÜM

1. Buradaki tövbe çağrıları en büyük günahkârlara uzatılan umuda dair hatırlatıcılardır. Tanrı'nın iyiliği, tahammülü ve sabrı, hak edilen yargıyı geciktirdi ve tövbe için fırsat sundu (Rom. 2:4). Bu davetler aynı zamanda Tanrı'nın katılığına tanıklık etmektedir. Nitekim yargıdan kaçmanın tek yolu gerçek tövbedir. Günahkârlar Tanrı'ya ancak ve ancak O'nun belirlediği şartlara göre yaklaşabilirler.

2. Amos 5:12 ("Çünkü isyanlarınızın çok... olduğunu biliyorum") Tanrı'nın yanılmaz bilgisi üzerinde düşünmek için bir fırsattır: "Tanrı'nın görmediği hiçbir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözü önünde her şey çıplak ve açıktır" (İbr. 4:13). Tanrı'nın kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı tamamen bildiğini bilmek korkulası bir şeydir ve paklık yolunda bir motivasyon olmalıdır.

3. Tanrı'nın İsrail'in ritüellerini reddetmesi sadece dışsallıktan ibaret olan dinin tehlikelerine karşı ciddi bir uyarıdır. İsrail kendi ibadet uygulamalarından ötürü, Tanrı'yla arasının iyi olduğunu ve Tanrı'nın onlardan hoşnut olduğunu düşünüyordu. Dışsal din genellikle sahte bir güven doğurur. Dışsal dinin bugünkü şekli farklıdır ancak tutum aynı şekilde devam etmektedir. Birçokları sadece kiliseye katılıyorlar ve "Hristiyan" şeyler yapıyorlar diye ruhsal anlamda iyi durumda olduğuna inanmaktadır. Tanrı'nın yüreksiz dine olan bakışı değişmez. O'na ibadet edenler, bunu ruhta ve gerçekte yapmak zorundadırlar (Yu. 4:24).

6. BÖLÜM

1. Maddi refah gerçekliği çarpıtabilir ve ruhsal konulara karşı duyarsızlığa sebep olabilir. İsrail lüks bir yaşam tarzına alışmıştı ve zevküsefalarının sonuçları hakkında düşünmeye yanaşmadılar. Anlık deneyimleri onları gelmekte olan kesin yargıya karşı kör etti (6:3). 2. Petrus 3:3-10 benzer şekilde gelmekte olan yargıyı sırf henüz gelmedi diye inkâr etmekte olanlardan bahsetmektedir. İsrail'e sonunda yargının gelmiş olması gerçeğini bir uyarı olarak almalıyız. Ruhsal duyarsızlık tehlikelidir.

2. Mesih'in anlattığı zengin adamla Lazar örneği (Lu. 16:19-26) Amos 6:6'da tarif edilen, sıkıntı çekenleri ihmal ederek zevküsefa içinde olanların durumuyla paralellik göstermektedir. Her iki bağlamda da sonuçlar ağırdır.

3. Tanrı'nın yargıyı buyurması (11. ayet), O'nun Rab korkusu uyandırması gereken esnetilmez doğruluğu üzerine düşünmek için bir fırsattır. Çünkü gerçekten de yaşayan Tanrı'nın ellerine düşmek korkunç bir şeydir (İbr. 10:31). Tanrı'nın yargısını uygulamak için bir ulusu (Asur) araç olarak ortaya çıkarması, O'nun kendi isteğini gerçekleştirmek üzere ikincil nedenleri kullanmaktaki egemenliğini ve yetkisini sergilemektedir. Tanrı yargıladı ancak Asurlular O'nun öfkesinin değneğiydi (Yşa. 10:5).

7. BÖLÜM

1. Peygamberin duasına yanıt olarak Rab'bin yargıdan vazgeçmesi (2-3; 5-6. ayetler) aracılık duasının gücüne dair bir derstir. Tanrı'nın sonu belirlemiş olduğuna inanmak aynı zamanda Tanrı'nın hedefine giden yoldaki araçları da belirlemiş olduğuna inanmayı gerektirir. Dua Tanrı'nın onunla kendi isteğini işlediği bir araçtır. Amos'un duası Tanrı'nın önünde ne kadar etkindiyse de daha büyük peygamber olan Rab İsa Mesih'in aracılıkları karşısında sönük kalmaktadır. O bizim için Baba'nın yanındaki Avukatımız olarak daima aracılık etmek üzere yaşamaktadır (İbr. 7:25; 1.Yu. 2:1). Amos İsrail'in zayıflığı ve önemsizliği temelinde Tanrı'ya hitap ettiyse de (Amo. 7:2, 5), Mesih kendi kurbanının faziletlerini gerekçe gösterir. Charles Wesley'nin ilahisi Mesih'in aracılığının etkililiğini güzel şekilde özetlemektedir: "Golgota'da aldığı beş kanlı yara taşıyor. Onlar ki, etkili dualar döküyor, benim için kuvvetle yakarıyor. Haykırıyorlar, 'Bağışla onu, bağışla... ve fidyesi ödenmiş o günahkârı ölmeye bırakma.'" Ve sonra harika güvenceyi şöyle aktarır: "İşitir Baba O'nun duasını, sevgili Meshedilmişi'ni; geri çeviremez kendi Oğlu'nun mevcudiyetini."

2. Amos'un kendisine karşı çıkan "resmî" ihtara rağmen vaaz verişi, yönetimdeki dinî yetkililer tarafından durma emri aldıklarında vaaza devam eden elçilerle paralellik göstermektedir (Elç. 4:18-20). Tanrı'ya itaat her zaman insana itaatten daha önemlidir.

8. BÖLÜM

1. Yaz meyveleri sepeti görümü, günahkârı uyarmaktadır. Şöyle ki, Tanrı'nın, tövbeye yöneltme amacındaki tahammülünün biteceği (Rom. 2:4) ve yargının kaçınılmaz olacağı zaman yaklaşmaktadır. Geri dönüşün olmadığı, umudun tamamen kaybolacağı bir nokta vardır. Bu gerçek tufan anlatısında (Yar. 6:3) ve Bilgelik'in yaşam davetini reddedenlere karşı Rab'bin yaklaşımında (Özd. 1:24-32) görülebilir. Buna ek olarak, İsrail'e verilen fiziksel yargı, Mesih'i reddedenleri bekleyen çok daha büyük sonsuz yargıya işaret etmektedir (Mat. 8:12).

2. Rab'bin sözlerini duyma kıtlığının (11. ayet) Tanrı'nın hoşnutsuzluğunun bir belirtisi olması, O'nun Sözü'nü bizim için Kutsal Kitap'ta vermesi ve korumasındaki lütfu için övgü ve şükran yaratmalıdır. Sadece onun için şükretmekle kalmamalı, aynı zamanda onda düzenli olarak ziyafet çekmeliyiz. Öyle ki, ruhsal saadetimiz için ondan bolca fayda alalım.

9. BÖLÜM

1. 2-3. ayetlerle Mezmurlar 139:7-9 ayetleri arasındaki benzerlik dikkat çekicidir. İki metin de Tanrı'nın her yerdeki varlığını ve her şeydeki bilgisini ele almaktadır. Tanrı'nın yargı elinden asla saklanamayacak veya kaçamayacak olan günahkârlar için dehşet verici olan şey, Tanrı'nın görüş alanı ve ilgisinden asla dışarıda kalamayacak olan kutsallar için teselli verici bir şeydir. Gerçekten de bu fazla harika olan bir düşüncedir (139:6). Dolayısıyla, Tanrı'ya bu sürekli bilinç içerisinde yaşamalı ve O'nu yaşamın bütün durumlarında sürekli hesaba katmalıyız.

2. 8-10. ayetler, yargının amaçlarından birinin de kalıntıyı, Rab'be ait olanları tespit etmek olduğunu öğretmektedir. Tanrı tek bir olayı birden fazla amaç için kullanmaya kadirdir. Günahkârlar için yargı olabilen bir felaket, ayrıca kutsalları sınayıp güçlendirmek üzere bir denenme olabilir. Örneğin, Daniel bir bakıma Yahuda'nın günahtan ötürü tutsaklığından ötürü Babil'e götürülmüştü. Ancak bu ulusal ceza, Daniel'i Tanrı'nın krallığında daha faydalı olmak üzere olgunlaştırmanın bir aracıydı.

3. Mesih'in krallığının Edom'u, hatta bütün ulusları (veya Yakup'un söylediği gibi, "geri kalan insanları") ele geçirmesi, Müjde'nin mutlak başarısını bildirmektedir (Elç. 15:17). Bu, Vahiy 7'de her ulustan, halktan ve dilden oluşan kurtulmuşları tarif eden dramatik göksel sahneyle paralellik göstermektedir. Bu büyük kalabalığa dahil olmamız gerçeği, övgü ve şükran sunmamız için bir neden olmalıdır.

OVADYA

OVADYA'YA GİRİŞ

YAZAR:

Ovadya, "Rab'bin hizmetkârı" anlamına gelir ve Eski Antlaşma'da yaygın bir addır. Peygamberin kimliğini kesin olarak belirlemek zor olsa da, kendisinin Yahuda'da, Güney Krallığı'nda hizmet ettiğine dair işaretler vardır (12, 17. ayetler).

TARİH:

Ovadya ulusal bir felaket dönemi boyunca vaaz verdi (11. ayet). Muhafazakâr uzmanlar Ovadya'nın Küçük Peygamberler'in yazıları arasında en eski olup olmadığı konusunda farklı fikirlere sahiplerdir. Kendisinin ya Yahoram'ın hükümranlığı döneminde (M.Ö. 848-841) ya da Yahuda'nın Babil eline düşüşünden sonra (M.Ö. 586) hizmet ettiği düşünülmektedir. Babil'in işgali, Yahuda'nın yıkımının boyutunu kolayca açıklamaktadır ancak 2. Tarihler 21:16-17'de atıfta bulunulan, Edom'un katılmış olabileceği bir savaşın buradaki tarihsel bağlam olduğunu söylemek daha mümkündür. Kuzey Krallığı'nın henüz düşmemiş olduğuna işaret eden ifadeler (19. ayet) ve bariz şekilde Ovadya 1-6, 9'dan alıntı yapan Yeremya 49:9-10, 14-16, 22 ayetleri de Ovadya için erken bir tarih öne sürmektedir. Ovadya'yı M.Ö. 848 yılı civarına tarihlendirmek onu, yazan peygamberlerin ilki yapmaktadır.

TEMA:

İlahi adalet olarak Rab'bin Günü: "Ne yaptıysan sana da aynısı yapılacak" (15. ayet).

İlahi adalet temasının örnekleri

Günah	Ceza
Yahuda'ya karşı ihanet (11-12. ayetler)	Kendi müttefiklerince ihanet (7. ayet)
Yahuda'ya soygun (13. ayet)	Kendileri soyulacak (5-6. ayetler)
Yahuda'ya karşı şiddet (11. ayet)	Kendileri kılıçla yok olacak (9. ayet)
Yahuda'yı yok etme çabası (12-14. ayetler)	Kendileri büsbütün yok edilecek (10, 18. ayetler)
Yahuda'yı yerinden etme çabası (14. ayet)	Kendileri yerlerinden edilecek (19. ayet)

AMAÇ:

Tanrı'nın halkını, hiçbir direnişin Tanrı'nın krallığının gelişmesini engelleyemeyeceği konusunda cesaretlendirmek (21. ayet).

TOPLU BAKIŞ:

Ovadya'nın Kurtarış Vahyine Katkısı

Edomlular Esav'ın soyundan geliyordu ve İsrail'in tarihsel düşmanıydı. Mevcut olan nefret Esav'la Yakup arasındaki çatışmaya kadar gidiyordu ve kendisini ilk olarak Mısır'dan Çıkış sonrasında Edom'un, İsrail'e geçiş vermeyi reddetmesiyle gösterdi. Edom asla askerî açıdan ciddi bir tehdit oluşturmadıysa da, her zaman İsrail'in düşmanlarından taraf oldular. Sonuç olarak da Tanrı'ya, halkına ve krallığına düşman olan bütün güçlerin uygun bir temsilcisi hâline geldiler. Edomlulara karşı Rab'bin Günü, Edomlulara karşı yerine geldi ancak bu gün aynı zamanda her kötü güce karşı yerine gelecek olan güne işaret etmektedir. Soru şuydu: Acaba Edom'la diğer düşmanların Tanrı'nın halkına yönelik davranışları yanlarına kâr kalacak mıydı? Bu kitap gururundan ve Yahuda'ya karşı şiddetinden ötürü Edom'u bulmak zorunda olan ilahi cezayı vurgulamaktadır. Ovadya Tanrı'nın egemenliğini vurgulamakta, bunu yaparken de şunu net bir şekilde ortaya koymaktadır: Düşman refah buluyor gibi görünüyorduysa da, bu sadece bir süreliğineydi. Rab uygun gördüğü zamanda dünyanın bütün yanlışlarını düzeltecek olan bir ahlaki adalet Tanrısı'dır. Tanrı kontroldedir ve sahnenin arkasında kendi tasarısını işlemektedir; ve O'nun halkı galip gelecektir. Kurtuluş tarihi boşa çıkarılamaz.

GENEL HATLAR:

I. Edom'un Yıkımı (1–9. ayetler)

II. Edom'un Günahı (10–14. ayetler)

III. Edom'un Cezası (15–21. ayetler)

1. BÖLÜM

1. Ovadya'nın Edom için mahvoluş mesajının Tanrı halkı için her çağda önemli bir güncelliği vardır. Detaylardan bazıları geçmişte tarihsel olarak yerine gelmiştir; bazılarıysa zamanın sonunda tamamına erecektir. Buna rağmen, sadece geçmişle veya gelecekle sınırlandırılamayacak bir mesaj vardır. Zaman zaman kötülük galip geliyor gibi görünebilse de, bu kitap açıkça ortaya koymaktadır ki, Tanrı kontroldedir ve her yanlışı düzeltecektir. İki temel gerçek ortadadır: (1) Bu dünyanın krallığı düşecek; (2) Tanrımız'ın Krallığı galip gelecek.

2. Ovadya'nın Rab'bin Günü'ne ilişkin peygamberliği ilahi adaletin kesinliğini vurgulamaktadır. Göze en çok çarpan şey şudur: Yargı hak edilmektedir ve dolayısıyla da haklıdır. Bu, Tanrı'nın lütufkâr kurtarışıyla mahvoluş arasındaki farkı ortaya koymaktadır. Mahvoluşta, günahkâr hak ettiğini bulur; kurtuluştaysa kurtarılmış günahkâr hak etmediğini bulur. Yargı tümüyle bireyin yaptıklarındandır; kurtuluşsa tümüyle lütuftandır.

YUNUS

YUNUS'A GİRİŞ

YAZAR:

Yunus (veya Yona), "güvercin" anlamına gelmektedir. Yunus İsrail'den, Kuzey Krallığı'ndan bir peygamberdi ancak yazılı peygamberliği biyografi şeklindedir ve Asur'un başkenti Ninova'ya yönelik hizmetini aktarmaktadır.

TARİH:

Diğer birçok peygamberin aksine, Yunus hizmeti süresince yönetimde olan kralları bildirmemektedir. Ancak 2. Krallar 14:23-29'a göre, İsrail'in en güçlü ve zengin krallarından biri olan II. Yarovam'ın hükümranlığı süresince, yani M.Ö. 760 yılı civarında peygamberlik etmiştir. Hizmetinin süresi bilinmemektedir. Hoşea ve Amos'la bir noktaya kadar aynı dönemi paylaşmıştır.

TEMA:

Tanrı'nın hem doğal hem de ruhsal alemlerdeki mutlak egemenliği. "Kurtuluş RAB'dendir" (2:9), hem Yunus'un ölümden hak etmediği kurtuluşundaki hem de Ninova'nın yargıdan hak etmediği kurtuluşundaki mesajı özetlemektedir.

AMAÇ:

Tanrı'nın halkına kurtuluş mesajını herkese iletme sorumluluklarını öğretmek ve Yunus'un deneyiminde Mesih'in ölümünü ve dirilişini önceden canlandırmak.

TOPLU BAKIŞ:

Yunus'un Kurtuluş Vahyine Katkısı

Diğer Küçük Peygamberler temelde peygamberlik bildirilerinden oluşan koleksiyonlar olmakla birlikte, Yunus İbranicede sadece beş sözcükten ibaret olan tek bir vaaz kayda geçirmektedir: "Kırk gün sonra Ninova yıkılacak!" (3:4). Yunus Kitabı

daha çok İlyas'la Elişa'nın hikâyelerinde olduğu gibi bir peygamberlik anlatısıdır; her ne kadar Yunus kesinlikle hizmeti örnek alınacak bir ruhsal kahraman olmasa da. Kitap, Yunus'un doğrudan putperest bir halka vaaz verme konusundaki olağanüstü çağrısını ve onun eşit derecede olağanüstü bir şekilde bu ilahi buyruğa itaat etmeyi reddedişini anlatmaktadır En küçük çocuğun bile dikkatini çekebilen bu anlatının zaman zaman şaşırtabilen olay örgüsüne rağmen, kitap önemli teolojik gerçekler şekillendirmektedir. Tanrı'nın Ninova'yı ilan edilen yargıdan kurtarması, Tanrı'nın hak etmeyenlere yönelik egemen lütfunu ve bu lütfa yanıt olarak gerçek tövbeyi kabul ettiğini göstermektedir. 120.000'den fazla vatandaşı olan bir şehrin kurtuluşu, Tanrı'nın kendi krallığına Yahudi olmayanları da dahil etme amacının bir habercisiydi. Eski Antlaşma'nın başka yerlerinde tövbe ve imanla gerçek Tanrı'ya dönenler, İsrail'in tüm antlaşma yükümlülükleri altına girmek zorundaydı. Yunus, hem Yeni Antlaşma'nın Pentikost günündeki çok sayıda iman edişin hem de Elçilerin İşleri 15'teki sinod kararının, Yahudi olmayanların ilkin "Yahudiliğe" geçmeden kilisenin bir parçası olabileceklerini ilan edişinin bir habercisiydi.

En önemlisi de Yunus'un balığın karnındaki deneyimi Mesih'in ölümünü ve dirilişini önceden canlandırıyordu. Mesih, Yunus'tan sonsuzlarca daha büyüktür ancak ikisi de kendi kuşaklarına, ölümden kurtuluşla birlikte ilahi olarak yetkilendirilmiş habercilerin işaretleriydi (Mat. 12:39-40; 16:4; Lu. 11:29). Bu, Yunus'un hikâyesinin mecazi olduğunu veya en iyi ihtimalle ilahi sevginin kapsayıcı doğasını göstererek Yahudi milliyetçiliğini defetmek üzere geliştirilmiş bir efsane olduğunu iddia edenler karşısında Yunus'un tarihselliğini savunmak için bir sebeptir. Mesih'in dirilişi tarihsel olarak gerçek olduğuna göre, Yunus'un deneyimi de tarihsel olarak gerçekti. Yunus'u efsaneden ibaret olarak görmek Müjde'nin kendisini tehlikeye atmaktadır.

GENEL HATLAR:

Aşağıdaki genel hatlar kitabın olay örgüsündeki simetriyi ve dengeyi yansıtmaktadır. Yunus'un 1. ve 3. bölümlerde putperestlerin Tanrı'ya yakardığı halka açık bir ortamda bulunduğuna dikkat edin. 2. ve 4. bölümlerdeyse Yunus yalnız başına dua etmektedir.

I. Tanrı Yunus'u Ninova'ya Çağırıyor (1:1–17)

A. Yunus'un Çağrısı (1:1–2)

B. Yunus'un İtaatsizliği (1:3)

C. Sonuçlar (1:4–16)

D. Tanrı'nın Lütfu (1:17)

II. Yunus Dua Ediyor ve Tanrı Yanıtlıyor (2:1–10)

III. Tanrı Yunus'u Ninova'ya Tekrar Çağırıyor (3:1–10)

A. Yunus'un Tekrar Çağrısı (3:1–2)

B. Yunus'un İtaati (3:3–4)

C. Sonuçlar (3:5–9)

D. Tanrı'nın Lütfu (3:10)

IV. Yunus Dua Ediyor ve Tanrı Yanıtlıyor (4:1–11)

1. BÖLÜM

1. Yunus'un Tanrı'ya neden itaatsizlik etmeyi seçtiği üzerine ancak spekülasyon yapabiliriz; belki de Ninova'nın büyüklüğünden ya da kötülüğünden korktuğu için veya Asur'un İsrail'i fethedeceğini bilerek vatanseverliğinden ötürü böyle yaptı. Bu ayetlerde Yunus'un itaatsizliği için herhangi bir neden verilmemesi şunu göstermektedir ki, Tanrı'ya itaatsizlik için asla iyi bir neden veya meşru bir mazeret yoktur.

2. Yunus günahın geniş kapsamlı sonuçlarına karşı uyarıda bulunmaktadır. Günah, günahkâra acı getirir. Fırtına Yunus'un hatasıydı ve onun itaatsizliğinin icabına bakmak üzere tasarlanmıştı. Ancak günahın sonuçları, o günahtan doğrudan sorumlu olmayan diğer kişileri de tehlikeye atmaktadır. Öyle ya da böyle, günah her zaman başkalarını etkiler. Dolayısıyla özel günah diye bir şey yoktur. Fırtına Yunus'un yanı sıra denizcileri de tehdit etti. Denizciler fırtınanın neden olduğunu öğrendiler ancak Akdeniz'de Yunus'un günahı nedeniyle yaşamlarının tehlikede olduğundan haberleri olmayıp aynı fırtınadan geçen çok sayıda başka gemi de olmalıydı. Günahın toplumsal bir sonucu olmadığı beyanı, Şeytan'ın aldatmacasının bir parçasıdır.

3. İlk bölüm Tanrı'nın mutlak egemenliği hakkında çok şey söylemektedir. O, hava durumunu, denizin dalgalarını ve balıkları kendi amacını gerçekleştirmek için kontrol etmektedir. O'nun doğal alandaki egemenliği aynı zamanda O'nun ruhsal alandaki egemenliğinin bir işaretidir. Bu, Ninova'nın kurtuluşunda açıkça görülmektedir.

4. Yunus'u yutmak üzere tayin edilmiş balık, lütfun harikalığını göstermektedir. Yunus ölmeyi hak ediyordu ancak Tanrı onu yaşattı. Biz de ölümü hak ediyoruz ancak Tanrı'nın şaşırtan lütfu bizi kurtarmış ve bize yaşam vermiştir. Lütuf, hak etmediğimizi almaktır.

2. BÖLÜM

1. Dua, Tanrı'nın kendi halkı için tayin etmiş olduğu önemli bir lütuf aracıdır. Kutsal Kitap duayı buyurur, duaya çağırır ve dua hakkında öğretir. Yunus'un duası nasıl dua edileceğine iyi bir örnektir. Nitekim onun duası büyük ölçüde Mezmurlar'dan oluşmaktadır. Tanrı Sözü'yle dua arasındaki bağlantı kilit bir unsurdur. Tanrı'nın kendi Sözü'nü sadakatle yerine getireceğine iman ederek O'na dua etmeliyiz. Özellikle Mezmurlar bize duada izlememiz gereken modeller sağlamaktadır. Onlar Tanrı tarafından esinlenmiştir ve Tanrı'nın kendi halkından nasıl dua etmelerini istediğini göstermektedir. Mezmurlar aracılığıyla düzenli olarak dua etmek, Yunus'un yaptığı gibi, Mezmurlar'daki dilekleri kendi ihtiyaçlarımıza uyarlamak iyi bir uygulama olacaktır.

2. Yunus'un duası bize aynı zamanda Tanrı Sözü'nü yüreklerimizde saklamanın ne kadar önemli olduğunu hatırlatmaktadır; öyle ki, elimizde Kutsal Kitap olmadığında bile onu kullanalım ve ona bel bağlayalım. Yunus'un balığın karnının karanlığında ve iğrençliğinde ettiği bütün dua onun hafızasına yazmış olduğu şeylerden geliyordu. Kutsal Kitap çalışması ve adanma zamanlarında Söz'e doymuş olmak, kriz zamanlarında onu kullanmamıza ve ona bel bağlamamıza imkân sağlar.

3. BÖLÜM

1. Yunus'un Ninova'ya ikinci çağrısı öğreticidir. İlk olarak, Tanrı'nın istediği kişiye merhametli olmaktaki egemenliğini göstermektedir. Yunus'u 1. Krallar 13. bölümdeki adsız peygamberle karşılaştırın. Tanrı o peygamberi I. Yarovam'ın önünde tehlikeli bir göreve çağırmış, ona mesajı ilettikten sonra derhal eve dönmesini söylemişti. İsteksizlik veya çekince göstermeden, Tanrı'ya itaat etti. Ancak yaşlı bir peygamber tarafından ayartıldı ve Tanrı'nın buyruğuna ters şekilde, derhal geri dönmeyip gittiği yerde daha fazla kaldı. Bu itaatsizliğinden ötürü, eve dönüş yolunda onu aslanlar öldürdü. Oysa Yunus pervasızca ve bile isteye itaatsizlik ettiyse de, Tanrı onu esirgedi ve ona itaat için ikinci bir şans verdi. İnsan açısından, cüretkâr ancak saf olan adsız peygamber ikinci bir şansı daha çok ediyorken, Yunus mantıken ölümü daha çok hak ediyordu. Ancak Tanrı adsız peygambere adil davranırken, Yunus'a lütufkâr davranmayı seçti. Bu, bizi düşündürmelidir. Biz acaba kaç kez itaatsizlik edip cezayı hak ettik de Tanrı bize itaat için kaç kez "şans" verdi?

2. Yunus'un ikinci çağrısı aynı zamanda Tanrı'nın tasarısının ve amacının yenilmez gücü açısından bir ders niteliğindedir. Tanrı'nın Yunus'a ve Ninova'ya ilişkin bir amacı vardı ve Yunus'un itaatsizliği bunu boşa çıkaramazdı. Tanrı'nın tasarısı uyarınca, Yunus bu kötü insanlara ulaşmak üzere seçilmiş haberciydi. İnanıyoruz ki, Tanrı egemence hem bir şeylerin sonunu belirlemiştir hem de amaçlanan sonları gerçekleştirmek üzere araçları belirlemiştir. Bunun müjdeleme açısından ciddi bir önemi vardır. Tanrı egemence, belirli bir bireye, bazı insanlara ulaşabilecek tek kişi olma gibi korkunç bir sorumluluğu yükleyebilir. Hepimiz Tanrı'ya karşı sorumluyuz ve O'nun amacına isyan etmemeliyiz. Tanrı istediği kişileri eksiksiz şekilde kurtaracaktır ancak iman duymakla ve duymak da Tanrı'nın Sözü'yle olur. İnsanlar bir vaiz olmadan nasıl duyacaklar (Rom. 10:13-17'deki müjdeleme mantığına bakınız)?

3. Günah çoğaldığı yerde lütuf katbekat çoğalır (Rom. 5:20). Tanrı'nın kötü Ninova'ya yönelik merhameti, günahkârları kurtarmak üzere lütfun şaşırtıcı gücüne tanıklık etmekte ve hiç kimsenin Tanrı'nın kurtuluşunu alamayacak kadar kötü olmadığının güvencesini vermektedir. Ninova halkı ölüm hükmü altında ilahi gazabın hedefi olmuştu ancak Söz onları tövbe etmeye yöneltti ve Tanrı onları lütufkârca kabul etti. Mesih'in sözleri bu gerçeği özetlemektedir: "Bana geleni asla kovmam" (Yu. 6:37).

4. BÖLÜM

1. Ninova'nın tövbesi ve esirgenişi karşısında Yunus'un öfkesi kitabın temel dersini yansıtmaktadır: "Kurtuluş RAB'dendir" (2:9). Ninova'nın kurtuluşu Yunus'a bağlı olsaydı, şehir muhakkak mahvolurdu. Yunus, halkını seven ve onların tövbe ve imanla Tanrı'ya dönmeleri için dua eden ancak çok az olumlu karşılık gören Yeremya'yla ne kadar da zıttı! İronik bir şekilde, vaaz verdiği insanlardan nefret eden bir peygamberin çok kısa bir vaazı, Tanrı tarafından tek bir seferde belki de tarihin başka hiçbir döneminde olmadığı kadar çok insanı kurtarmak için kullanıldı. Güç, Tanrı Sözü'ndedir. Tanrı, isteğini gerçekleştirmek için kirli kapları bile kullanabilir.

2. Yunus'un itaatsizliğinin mazereti olarak Tanrı'nın niteliklerine gönderme yapması, onun gerçeği ve teolojiyi uygunsuz bir şekilde kullandığını göstermektedir. Tanrı hakkında ifade ettiği inanç açıklamasının her noktası doğruydu ancak gerçeği kullanışı son derece yanlıştı. Soğukluk, bencillik veya ruhsallıktan uzak herhangi bir tepki doğuran her türlü teoloji anlayışı veya uygulaması yanlıştır ancak hata teolojide olmayabilir.

3. Yunus'un keneotunun büyümesine ve ardından solmasına yönelik tepkisi onun ruhsal bencilliğini ortaya koymaktadır. Tanrı'nın lütfunu sevinçle karşıladı ama lütuf geri çekilince öfkelendi. Onun için bütün mesele olup bitenin onu nasıl etkilediğiyle ilgiliydi. Ancak Tanrı'nın Ninova'ya merhamet göstermesi düşüncesi, onun Ninova'yı yok etme arzusuna aykırıydı. Onun tutumu Mesih'in tarif ettiği adamınkine benzemektedir; kendisinin büyük bir borcu affedildiğinde mutlu olur ancak kendisine çok az borcu olan birine acımaz (Mat. 18:23-35). Tanrı'nın bize yönelik kutsamalarıyla ne kadar seviniyorsak, O'nun başkalarına yönelik kutsamalarıyla da o kadar sevinmeliyiz.

4. Kitap cevaplanmamış bir soruyla bitmektedir: Tanrı kendisine düşman olabilecek kişilere dahi acımamalı mıdır? Yunus buna nasıl cevap verirdi bilmiyoruz ancak içimizdeki "Yunus" buna cevap vermek zorundadır. Soru retoriktir ancak cevap barizdir. Peki yaşamlarımız bunu yansıtıyor mu?

MİKA

MİKA'YA GİRİŞ

YAZAR:

Mika'nın adı, "Kim Yahve gibi?" anlamına gelmektedir. Yahuda'nın verimli ovalarından gelen Mika, kişisel çıkar uğruna Tanrı'nın standartlarını bir kenara atan seçkin müessesenin sosyal istismarlarına karşı çıkan güçlü bir ahlaki paklık ve adalet duygusuna sahipti. Muhafazakâr uzmanlar bu kitabın bütünlüğünü korumakta, Yeşaya'yla aynı dönemi paylaşmış olan Mika'yı kitabın tek yazarı olarak tanımlamaktalardır. Mika'nın mesajının bir kısmı başkenti Samiriye olan İsrail'in Kuzey Krallığı'yla ilgiliydiyse de, vaazı temelde Yeruşalim'e ve bütün Güney Krallığı'na yönelikti.

TARİH:

Mika peygamberliğini 1:1 ayette Yotam, Ahaz ve Hizkiya'nın hükümranlıklarına tarihlendirir. Yotam'ın hükümranlığının M.Ö. 750'de başladığını ve Mika'nın vaazının Hizkiya'nın reformları üzerinde belirli bir etki yapmış olduğunu (Yer. 26:18-19) düşünürsek, Mika kuvvetle muhtemel M.Ö. 750 ila 700 yılları arasında peygamberlik etmiştir.

TEMA:

Yargı cezası ve geri dönüş vaadi.

AMAÇ:

Ulusun günahını açıklamak, gelmekte olan yargı konusunda uyarı yapmak ve Tanrı'nın gelmekte olan Mesih'teki kurtarış amacı ışığında tövbeye teşvik etmek.

TOPLU BAKIŞ:

Mika'nın Kurtarış Vahyine Katkısı

Amos Kuzey Krallığı için neydiyse, Mika da Güney Krallığı için oydu. Bu iki peygamber tema ve odak açısından büyük ölçüde benzerlik göstermektedir çünkü iki ulusun günahları büyük ölçüde aynıydı. Vurgunculuk, adaletsizlik ve ahlaksızlık o döneme hâkimdi. Para, gerçekten (hakikatten) daha çok etki sahibiydi. Yaşam standardını sürdürme veya artırma yönündeki bencil tutku ortaya öyle bir ahlak kodu koyuyordu ki, buna göre arzu edilen hedefe ulaşmak için her yol meşruydu. Ahlaki, sosyal ve dinî çürüme ulusu yiyip bitiriyordu ve onu sonunda yok edecekti.

Mika, halkı günahlarının gerçekliğiyle ve Tanrı'nın onlardan hoşnutsuzluğuyla yüzleştirmek üzere Tanrı tarafından çağrılmış ve yüklenmişti (görevlendirilmişti). Mevcut olan sosyal ve dinî günahları ifşa etti ve hakiki tövbe olmadığı takdirde gelmekte olan yargıya karşı uyarıda bulundu. Tanrı'nın ilahi takdiri içerisinde, Amos pek az gözle görülür başarıya tanık oldu ve öngördüğü yargı sonraki kuşakta gerçekleşti. Ancak Mika aynı ilahi takdir içerisinde bazı ürünler gördü (Yer. 26:18-19) ve öngördüğü yargı ertelendi. Müjde'nin mesajı daima bazıları içim ölüm kokusu, bazıları içinse yaşam kokusudur. Ulusun günahında direnmesi ve geri dönüş vaadini tehlikeye atıyor gibi görünmesiyle birlikte nihayetinde yargı geldi. Ancak Tanrı'nın Mesih'teki nihai kurtarış amacı boşa çıkarılamayacaktı. Mika gelmekte olan Kurtarıcı'nın doğum yerini önceden bildirmekte (5:2) ve O'nun dünyaya getireceği büyük değişimi tarif etmektedir (4:1-5). Kurtuluş mümkündür çünkü Tanrı günahı bağışlayan, onları denizin derinliklerine süpüren bir Tanrı'dır (7:18-19).

GENEL HATLAR:

Not: 1:2; 3:1 ve 6:1'deki "duyun" buyruğu, kitabı üç ana kısma bölmektedir. Her biri ceza ve vaatten oluşan iki temayı işlemektedir.

I. Ceza ve Vaat (1:1—2:13)

A. Samiriye ve Yahuda'nın Üzerine Gelmekte Olan Yargı (1:1–16)

B. Yargıyı Haklı Çıkaran İthamlar (2:1–11)

C. Geri Dönüş Vaadi (2:12–13)

II. Ceza ve Vaat (3:1—5:15)

A. Önderlere İtham ve Gelmekte Olan Yargı (3:1–12)

B. Yüce Bir Krallık Vaadi (4:1–13)

C. Mesih Vaadi (5:1–15)

III. Ceza ve Vaat (6:1—7:20)

A. Halka İthamlar (6:1–16)

B. Nihai Zafer ve Kurtuluş Vaadi (7:1–20)

1. BÖLÜM

1. 2. ayette Rab yargıladıklarına karşı şahit olarak tanımlanır. O tanıklık eden şahittir, suçlulara karşı her ithamı doğrular ve O yargıçtır, hak edilen cezayı uygulama yetkisine sahiptir. Bu, tüm dünyanın yargıcının önüne çıkmak zorunda olma gerçeğinin ne kadar korkunç olduğu üzerinde düşünmek için bir fırsattır. Nitekim "kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözü önünde her şey çıplak ve açıktır" (İbr. 4:13). Dolayısıyla O'nun yargıları daima doğru ve yanılmaksızın adildir. O'nun önünde ayakta durabilecek hiçbir mazeret veya öz savunma yoktur. Bu doğrudan Mesih'in Müjdesi'nin güzelliğine ve aklayan lütfa işaret etmektedir. O lütuf ki, suçlu günahkâra Tanrı'nın önünde kusursuz bir konum verir çünkü Mesih İsa'da olanlara hiçbir mahkûmiyet olamaz (Rom. 8:1).

2. 9. ayet günahın başkaları üzerindeki tahrip edici gücüne dair bir hatırlatıcıdır. Yahuda, Tanrı'nın önünde kendi günahından hesap vermekle sorumluyduysa da, kuzeyde olanla güneyde olan arasında bir bağlantı vardır. Yakup'un yasa ihlali önce geldi ve onu Yahuda izleyip bazı yönlerden daha kötü oldu (Hez. 23'teki iki kız kardeş benzetmesi). Günahın özel bir mesele olduğu beyanı, günahın aldatmacasının bir parçasıdır. Oysa gerçekte sadece kişiye özel bir günah olabilecek hiçbir şey yoktur. Ya örnek oluşu ya da sonuçlarıyla, günah yayılan bir enfeksiyondur.

2. BÖLÜM

1. Tanrı'nın ulusun sosyal günahlarını mahkûm etmesi, Tanrı'nın yasasının yetkisini ve bütünlüğünü (birliğini) vurgulamaktadır. Ulus en azından sekizinci ve onuncu buyrukları ihlal etmekten suçluydu, başkalarına ait olanı çalıp ona göz dikiyorlardı (Çık. 20:15, 17). Uygun zamanda peygamber onların dinî günahlarını da ortaya çıkaracaktı. Ancak peygamberin mantığı nettir. Komşunuza yanlış yapmanız, dinî uygulama veya beyanınız ne olursa olsun, Tanrı'yla aranızın doğru olmasına engel olur. Tanrı'yla doğru bir ilişki kendisini başkalarıyla doğru ilişkilerde nasıl sergileyecektir?

2. Tanrı'nın bütün isteğini vaaz etmek, lütuf mesajı ve Müjde'nin yanı sıra günahı kınamayı ve yargı konusunda uyarıda bulunmayı gerektirir. Çoğu zaman insanlar çetin bildiriyi reddeder, sadece her şeyin iyi olacağını duymak isterler; tıpkı İsrail gibi (2:11). Ancak Mesih'teki lütuf müjdesinin harikası, ancak ve ancak onun yokluğundaki dehşet ve tehlike ışığında anlaşılabilir. Mika, yalnızca Mesih'te bulunabilen (2:12-13) barış ve kurtuluşun görkemli mesajına giden yolda günahı açığa çıkaran ve mahkûm eden iyi bir örnek sağlar. Mika ancak ve ancak Mesih'te bulunabilecek yüce esenlik ve kurtuluş mesajı doğrultusunda günahı açığa çıkarıp mahkûm ederek, iyi bir örnek sağlamaktadır.

3. BÖLÜM

1. Sivil ve dinî önderlerin günahları ve düşüşleri Mika'nın gününe özgü değildi. Tanrı insanları yönetenlerin adil olmasını ve Tanrı korkusuyla yönetmesini buyursa da (2.Sa. 23:3), her kuşak ve coğrafya, bu buyruğa itaatte eksik kalan yöneticilere maruz kalmıştır ve kalmaktadır. Bir yandan, bu keder veren bir şeydir. Öte yandan, bu ideal peygamber, kâhin ve kral olan Rab İsa Mesih'e yönelik arzuyu artırmanın bir aracıdır. O'nun hükümranlığı daima adildir ve O'nun egemenliği evrenseldir (Mez. 72). Bu, umudumuzun asla insanda veya siyasi ya da dinî sistemlerde değil, ancak ve ancak Rab'de olması gerektiğine dair bir hatırlatıcıdır. Adaletsizlikler olsa da Tanrı'nın bütün yanlışları düzelteceğinden emin olmalıyız (Vai. 3:16-17).

2. 4. ayette gösterilen yargı ilkesi Tanrı'dan kendi yaptıklarımızı bulmanın tehlikesine karşı feci bir uyarıdır. Tanrı'dan hak ettiğimizi bulmak daima korkunçtur çünkü günahın ücreti ölümdür (Rom. 6:23). Müjde'nin güzelliğiyse şudur ki, Müjde'yle hak ettiğimizi değil, Mesih'in hak ettiğini buluruz. Aklanmamızda, O'nun Tanrı'nın taleplerine kusursuz itaatiyle hak ettiği yaşamı ve doğruluğu alırız (2.Ko. 5:21).

4. BÖLÜM

1. Bütün bölüm, Tanrı'nın lütuf antlaşmasındaki değişmez ve sarsılmaz amacı üzerine düşünmek için bir fırsattır. Tarihin belirli noktalarında kötülük galip geliyor gibi görünmüşse de doğruların egemenlik sürecekleri kesindir (Mez. 49:14). Şu kesindir ki, Mesih'in kilisesi cehennemin kapılarına karşı zaferle ilerleyecektir (Mat. 16:18).

2. Öteki ulusların gerçek Tanrı'yı tanıyıp O'na ibadet etmeye başlamaları, Tanrı'nın hiçbir zaman ulusal İsrail'le sınırlandırılması tasarlanmamış sarsılmaz, kurtarıcı amacının başka bir kanıtıdır. Vaat edilen Mesih başlangıçtan itibaren dünya için kutsamanın ve kurtuluşun kaynağı olacaktı. Vahiy 7:9'da yeryüzündeki her ulustan ve dilden gelenlerden oluşan kalabalık tarifi, Mesih'in her ırktan günahkârların Kurtarıcısı olduğunu onaylamaktadır. Mesih'in dünyanın her yerinden gelen bir halkı olduğunu bilmek Müjde hizmeti için her türlü girişimde güven sağlamalıdır.

5. BÖLÜM

1. İsa'nın Beytlehem'de bir ahırda doğmuş olması, Tanrı Oğlu'nun beden almasındaki alçalışın derinliğini vurgulamaktadır. Öncesiz Oğul kendi göksel yüceliğinde, övgüler sunan bir melek korosuyla kuşatılmış hâldeyken, hayvanlarla kuşatılmış bir yemlikte doğmak üzere bakirenin rahmine alçalmıştır. Fildişi saraylardan çıkıp (Mez. 45:8), kendi yarattığı yoksul dünyaya giriş yapmıştır. Beytlehem Davut'un

doğum yeriydiyse de, tüm diğer Yahuda krallarının kraliyet ihtişamıyla doğduğu kraliyet şehri değildi. O'nun alçakgönüllü doğumuna alçakgönüllü bir itaat yaşamı ve sonunda da çarmıhta ölüme giden alçaltılma eşlik etti. Mesih, Tanrı'nın seçilmişlerinin tek Kurtarıcısı olmak üzere eşsiz görevini yerine getirmek için doğdu.

2. Mika'nın Mesih'in doğum yeri hakkındaki peygamberliği, Mesih'in kişiliği hakkında ibadet ve övgü için gerekçeler oluşturan hayati gerçekleri içerir. Mesih'in hem tanrılığı hem de insanlığı mevzubahistir. O tek kişide iki farklı doğaya sahip Tanrı-insandır. O'nun doğumundan önceki ortaya çıkma örnekleri, O'nun beden almasından önceki varlığına ve dolayısıyla O'nun tanrılığına işaret etmektedir. Doğumuysa O'nun insanlığının gerçek olduğunu göstermektedir. Tanrı-insan olarak O, Tanrı'yla insanlar arasındaki tek aracıdır. Tüm kurtarış işi bu eşsiz kişiye bağlıdır. Mesih insanlığın tek umududur. Bunun Yeni Antlaşma'da olduğu kadar Eski Antlaşma'da da bildirilen bir gerçek olması önemlidir.

6. BÖLÜM

1. Mika'nın kayda geçirdiği mahkeme oturumu eski İsrail'le ilgiliydiyse de, duruşma konuları evrensel ve zamandan bağımsızdır. Din şu ya da bu şekilde yaşamı domine etmekte ve birçok yönden insanları günah sorununa kör etmektedir. Dindar insanlar genellikle günah konusunda ikna etmesi en zor olanlardır çünkü Tanrı'nın istediklerini yapıyor olduklarını sanmaktalardır. Bugün Mesih'siz birçokları kiliseye gitmenin ve Altın Kural'a uymanın bir şekilde kendilerine sonunda avantaj sağlayacağını sanmaktadır. Mesih'i ikrar eden birçok kişi bile dinî rutinlerini özel adanmışlığın ve samimi bir yüreğin yerine koymaktadır. Kutsal Yazı şu konuda çok nettir: Tanrı içeride kendini gerçek kutsallıkla dışa vuran gerçek bir iman yüreği olmadan, dışsal din veya boş ikrarla asla tatmin olmamıştır ve olmayacaktır. Davranış ve inanç arasındaki bağlantı gerçek dinin özüdür (Yak. 1:27).

2. Mesih, Ferisileri Yasa'nın en önemli konularını, yani yargı, merhamet ve imanı ihmal etmekle suçlayarak onların ikiyüzlülüğünü açığa vurduğunda, şüphesiz 8. ayete atıfta bulunmuştur (Mat. 23:23). Mika'nın günündeki Yahudileri mahkûm eden şey, Mesih'in günündeki Yahudileri de mahkûm etmiştir. Aslında gerçek dinin gerektirdikleri asla değişmez ve Tanrı'nın iyi olanı talebi bugün de standart olarak kalmaktadır. Mika'nın demek istediğini açıklamak üzere bir mahkeme sahnesi kullanması bize, hesap vereceğimiz Kişi'nin gözleri önünde tüm yüreklerin açık ve çıplak olacağı, yaklaşan bir yargı gününü hatırlatmaktadır. O gün verilen hükümler sonsuzdur. Dolayısıyla hepimizin adil davranması, sadakati sevmesi ve alçakgönüllülükle Tanrımız'ın yolunda yürümesi icap eder (Mik. 6:8).

7. BÖLÜM

1. Binlerce yıl öncesinde yazan Mika, bugünün haberlerinde görülebilecek sahneleri tarif etmiştir. İyi ve doğru adamların varlığı nadirdir. Mika doğruluğun ürünleri için özlem duydu ancak bunun yerine eğri önderlerle, zalim komşularla ve sorunlu evlerle dolu bir yer buldu (1-6. ayetler). Biz de doğru olmayanların ahlaksız çoğunluğu oluşturduğu bir günde yaşıyoruz; Tanrı'nın halkıyla alay ediyorlar ve Tanrı'nın Mesihi'ne olan bütün nefretlerini açığa vurmaya daha da istekli oluyorlar. Peygamber Mika'nın günleri karanlıktıysa da o umutsuzluğa kapılmadı ve kötü bir günde yaşamaya dair bizim için Tanrı'nın esinlediği bir model yazıya geçirdi. Mika bize nasıl hissedeceğimizi, ne dua edeceğimizi ve neden kötü bir günde sevineceğimizi göstererek her şeyi yerine oturtmuştur. Tanrı'nın önünde, O'nun kim olduğundan dolayı güven hissetmeliyiz (7. ayet) ve kötülerin önünde de öyle çünkü Tanrı bizi temize çıkaracaktır (8-10. ayetler). Dua etmeliyiz ki, Tanrı kendi sürüsüne imanda çobanlık etsin ve olağanüstü şeyler yaparak kötüleri afallatsın (14-17. ayetler). O'nu övmeliyiz çünkü O'nun yaptıklarını yapabilecek O'nun gibisi yoktur (18-20. ayetler).

2. Eski Antlaşma lügatinde iman için çeşitli sözcükler kullanmaktadır. Umutla bakmak ve Rab'bi beklemek önemli kavramlardır (7. ayet) İman için kullanılan her sözcük bir şekilde imanın nesnesine (hedefine) olan güveni tarif etmektedir. Rab'bi beklemek bir umut ve güven ifadesidir. Bu, olup biten her şeye kanaat eden durgun bir kavram değildir. Tanrı'nın vaat ettiği şeyin her an geleceğine dair etkin, tetikte bir beklenti içerir. Heyecanlı bir bekleyiş içinde koltuğunuzun ucunda oturmak gibidir. Harika olan şeyse şudur ki, Rab'bi bekleyenler asla hayal kırıklığına uğramaz.

NAHUM

NAHUM'A GİRİŞ

YAZAR:

Nahum'un adı, "teselli" veya "avuntu" demektir ve "Yahve'nin tesellisi (veya avuntusu) anlamına gelen Nehemya adının kısaltılmış bir hâlidir. Nahum'a dair onun güçlü peygamberliği ve "Elkoşlu" olması dışında çok az şey bilinmektedir. Elkoş'un yeri hakkında üç başlıca teori vardır: (1) Ninova'dan pek de uzak olmayan Dicle Nehri'nde bir Asur şehri olan "El-Kuş"; (2) Kuzey Krallığı'nda, adı Nahum'un şerefine değiştirilmiş ünlü şehir Kefarnahum; veya (3) Güney Krallığı içinde yeri belirsiz bir şehir. Eğer burada Asur'daki bir şehre atıfta bulunuluyorsa, o hâlde Nahum'un ailesi Samiriye'nin düşüşünde (M.Ö. 722) Asur sürgünün parçası olmuşlardır, dolayısıyla da kendisi kuzey kökenlidir. "Elkoşlu"nun anlamını tam olarak ortaya koyamamak kitabın mesajını yorumlamada hayati değildir.

TARİH:

Tarihî bir olay ve gelecekteki bir olay, Nahum'un peygamberliğinin zaman çerçevesini belirler. Nahum 3:8 büyük bir Mısır şehri olan ve aynı zamanda No-Amon veya Teb (Thebes) olarak bilinen No'nun düşüşünden bahsetmektedir. Teb, M.Ö. 664/663'te Asurbanipal'in önderliğindeki Asur güçlerine mağlup olmuştur. Nahum'un peygamberliği bu olaydan sonra ancak mesajın temasını oluşturan Ninova'nın düşüşünden önce başlamıştır. Ninova, M.Ö. 612'de Med-Babil ittifakına mağlup olmuştur. Nabopolassar'ın seferlerinin (M.Ö. 616-609) kısa ve öz bir kaydı olan Babil Kayıtları, Ninova'ya karşı iki aylık bir kuşatmayı tarif eder. Nihayetinde Dicle'nin taşmasının yardımıyla Babil güçleri Ninova'nın görünüşte aşılmaz olan savunma duvarlarını aşmışlardır. Şu önemlidir ki, Nahum Ninova'nın düşüşünü su taşmasına bağlamaktadır (1:8; 2:6). Tarihî ve gelecek olayın ışığında, Nahum'un peygamberliği M.Ö. 663 ila 612 arasındadır.

TEMA:

Ninova'nın sonu ve yıkımı.

AMAÇ:

Günahkârları Tanrı'nın adaleti konusunda uyarmak ve Tanrı halkını O'nun kurtarma gücüyle cesaretlendirmek, ayrıca hiçbir karşıtlığın Tanrı'nın krallığının ilerlemesini engelleyemeyeceğini göstererek O'nun kurtarıcı amacına tenezzül ve hizmet etmek. Nahum 1:7-8 bu çifte amacı özetlemektedir.

TOPLU BAKIŞ:

Nahum'un Kurtuluş Vahyine Katkısı

Nahum'da Mesih'e açıkça atıfta bulunulmasa da peygamberlik Mesih'e işaret etmekte ve kurtuluş tarihinin ilerleyişine hayati bir katkıda bulunmaktadır. Nahum Tanrı'yı adalet, güç ve iyilik yönünden ortaya koymaktadır ve yargıyla lütuf mesajını ustalıkla iç içe geçirmektedir. Nahum'un İsrail'e verdiği teselli mesajı şuydu: Tanrı, vahşeti hem Kutsal Yazılar'da hem de kendi kayıtlarında meşhur olan, büyük ve kanlı bir şehir olan Ninova'yı yargılayacaktı. İronik bir şekilde, Ninova'nın kesin olarak yok edileceğine dair bu bildiri, Yunus'un Ninova'ya verdiği ve şehrin büyük çaplı tövbesi ışığında Tanrı'nın lütfunun şaşırtıcı bir şekilde sergilenmesine yol açan mesajından yüz yıl sonra gelmektedir. Yunus'un öncülüğündeki bu tövbe kısa sürmüş ve kısa sürede unutulmuştu. Şimdiyse Nahum, büyük suçları ve Tanrı'ya düşmanlıkları affedilmeyecek olan bu yeni kuşağın sonunu ilan etmektedir. Büyük ve tövbe edilmemiş günahlar kesin bir yıkım getirmektedir. Yunus yargı tehdidiyle ilgili bildirisini doğrudan Ninova'ya duyurarak onların lütfu deneyimlemesine yol açtıysa da Ninova'nın Nahum'un kesin ve geri dönüşü olmayan sona dair hükmünü duyduğuna dair hiçbir belirti yoktur. Tanrı lütfetmek istediği kişilere lütfeder ama dilediği kişilerden merhametini esirger (Rom. 9:14-18). Tanrı hem lütufta hem de yargıda egemendir. Nahum'un peygamberliği, günahkârın çaresiz durumunu vurgulayarak ve her çağdaki günahkârları Tanrı'yı hafife almamaları konusunda uyararak kurtuluş bildirisine katkıda bulunmaktadır. Nahum'un mesajı, Tanrı'nın sarsılmaz planı ve kurtuluş amacının kesinliği konusunda kutsalları gerçekten de teselli etmektedir. Eğer Asur İsrail'e karşı zulmünü ve düşmanlığını başarıyla ilerletseydi, Mesih'in gelişi tehlikeye girecekti. Mesih'in olması için bir İsrail olmalıydı ve böylece Tanrı Mesih'in gelmesini sağladı. Asur, vaat edilen kadın Soyu'na düşmanlığında yenilgiye uğrayacak olan yılan soyunun sadece diğer bir üyesiydi (Yar. 3:15). Nahum bize tüm kurtuluş tasarısının yolunda gittiğine dair güvence vermektedir. Tanrı'nın, lütfun bu azılı düşmanını yenmesi, doğrudan Mesih'in, O'nun ve bizim tüm düşmanlarımızın yenilgisini garanti eden aracılık krallığına işaret etmektedir; yani, çarmıhta kazanılan, kilisede devam eden ve zamanın sonunda tamamına erecek olan bir zafere.

GENEL HATLAR:

I. Giriş Başlığı (1:1)

II. Ninova'nın Sonuna Dair Bildiri (1:2–15)
- A. Yargıç'ın Kimliği: Tanrı'nın İhtişamının Ezgisi (1:2–8)
- B. Yargının Amacı (1:9–15)
  - 1. Ninova'ya Yıkım (1:9–11)
  - 2. Yahuda'ya Kurtuluş (1:12–15)

III. Ninova'nın Yıkımının Tarifi (2:1–13)
- A. Savaş (2:1–6)
- B. Yenilgi ve Yağma (2:7–13)

IV. Ninova'nın Yıkımının Nedenleri (3:1–19)
- A. Büyük Günahlar (3:1–10)
- B. Büyük Zayıflık (3:11–19)

1. BÖLÜM

1. Nahum'un Tanrı'nın ihtişamına dair ezgisi, Tanrı'nın hem adaletini hem de iyiliğini vurgulamakta, bu ilahi niteliklerin birbiriyle çelişmediğini, ancak Tanrı'nın doğasında öz olarak bir arada bulunduklarını açıkça ortaya koymaktadır. Tanrı'nın sevgisinin ya da iyiliğinin, O'nun ayrım gözetmeksizin herkese lütufkâr davranmasını gerektirdiği sonucuna varmak akılsızca, duygusal ve Kutsal Kitap'a aykırı bir Tanrı anlayışıdır. Aslında, günahkârların cezalandırılmasını adil kılan Tanrı'nın sevgisidir çünkü O'nun sevgisinin en yüce nesnesi O'nun Oğlu'dur. Tanrı'nın sevgisini bilmek ve deneyimlemek bunu Mesih'te yapmaktır; Mesih dışında gazaptan ve mahkûmiyetten başka hiçbir şey yoktur. Günahkârların adaletten kaçmasına müsaade etmek, O'nun Oğlu'na olan sevgisine ihanet etmesi anlamına gelirdi. Bu yüzden günahkârlar, Yargı Günü'ne karşı tek güven sığınağı veya kaleleri olarak Mesih'e kaçmak zorundalardır. Hiç kimse Tanrı'nın önünde kendi iyi işleriyle duramaz. Tamamen kabul ediliş, yalnızca Mesih'te mevcuttur.

2. 12. ayet görünüşle gerçekliğin aynı olmadığına ve dolayısıyla gözle görülene değil, imana dayanarak yürümemiz gerektiğine dair bir hatırlatıcıdır. Düşman güçlü ve sayıca fazla gibi görünüyordu ancak gerçeklik şuydu ki, Tanrı onları geri dönüşü olmayan bir şekilde yıkıma mahkûm etmişti ve sonları gelmişti (15. ayet). Her zaman Şeytan yutacak birini arayan kükreyen bir aslan gibi görünür ancak gerçeklik şudur ki, o Golgota'da yenilmiştir, kilisenin her ilerleyişiyle yenilmektedir ve zamanın sonunda nihai olarak yenilecektir. İman, kesin gerçekliğin ışığında yaşamak zorundadır; iman, gözle görüleni alt eder.

2. BÖLÜM

1. Ninova'nın yenilgisi ve yıkımı Tanrı'nın egemenliğine iyi bir örnek sunmaktadır; bu egemenliğiyle Rab amacını doğrudan veya dolaylı olarak ikinci failler aracılığıyla gerçekleştirmektedir. İnsanın bakış açısından, Ninova'nın Medlerin ve Babillilerin eliyle düşüşünün ardında doğal, siyasi ve askerî açıklamalar vardı. Yorumlar ve analizlerle günlük haberlere konu olabilirdi. Ancak Medler ve Babilliler, aslında Tanrı'nın kendi amacını gerçekleştirme yolunda kullandığı araçlardan ibaretlerdi. Sonuç olarak, Ninova'nın düşüşünün ardındaki ruhsal açıklama, siyasi veya askerî açıklamalardan çok daha önemlidir. İkincil failler Tanrı'nın nihai failliğini hiçbir şekilde azaltmamaktadır. Bu ulusların bizzat Tanrı'nın isteğini yerine getirdiklerini bilip bilmemelerinin önemi yoktur. Onları amaçları kendi çıkarlarıydı; Tanrı'nın amacıysa kendi kurtarış tasarısını sürdürmekti.

2. Asur devasa servet biriktirmişti ancak mal varlıkları onları kurtaramadı. Birçok yönden, Asur tarihi Mesih'in Luka 12:16-21'deki benzetmesiyle paraleldir; benzetmedeki adam zengin olmak için yaşar ancak bütün servetini bir başkasına bıraka-

rak ruhsal yoksulluk içinde ölür. Tanrı'nın gözünde zengin olmak, sadece geçici olan mal-mülk biriktirmekten çok daha önemlidir. Petrus bize gümüş veya altınla değil, ancak ve ancak Mesih'in değerli kanıyla kurtulabileceğimizi hatırlatmaktadır (1.Pe. 1:18-19).

3. 13. ayetin giriş cümlesi korkunçtur: "Her Şeye Egemen RAB, 'Sana karşıyım' diyor." Tanrı'nın düşman olması bela ve lanet anlamına gelir. Ancak Mesih'te olmayan her bireyin durumu budur. Mesih'te olmamak, Tanrı'nın mahkûmiyetinin ve şiddetli gazabının altında olmaktır. Mesih'te olmak her şeyi değiştirir. İmanlı, Mesih'le bir olmuştur ve güvenliğin ve esenliğin tadını çıkarır. Sonuç olarak, Tanrı şimdi bize karşı değil, bizden yanadır. Bunun sonucu da şudur: "Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?" (Rom. 8:31).

3. BÖLÜM

1. Asur ulusu, diğer uluslara karşı zalim vahşetlerinden ötürü yok edildi. Asurlular kendi bencil çıkarları içerisinde insan haysiyetine hiç önem vermediler. Devran döndü ve tümden yok oluşları hak ettiklerine göre adaletle icra edildi. Ninova başka bir ulusun elinde yenilgiye uğramış olsa da yargısı nihayetinde Tanrı tarafından hükmedilmiş ve düzenlenmişti. Bu bir krallığın yıkılışıydı. Bununla birlikte, bu ulusal yargının ilkeleri, sadece bedeni değil, ruhu da etkileyip çok daha ağır olan bireysel yargıya işaret etmektedir. Mesih şöyle demiştir: "Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun" (Mat. 10:28). İlahi yargı söz konusu olduğunda, Tanrı'dan hak edilen hükmü almak kadar korkunç bir şey yoktur. O yargının dehşetleri, merhamet Tanrısı'na iman ve tövbeyle kaçmamız için bir neden olmalıdır.

2. 18. ayetteki uyuyan çobanlar bize, asla uyuklamayan ve uyumayan, sürekli uyanıklık ve özenle bize bakan ve bizi her türlü zarardan koruyan iyi bir çobanımız olduğunu hatırlatmaktadır.

3. İlginçtir ki, bildirisi Ninova'yla ilgili olan Nahum, Yunus'ta olduğu gibi (ki onun bildirisi de Ninova'yla ilgiliydi) bir soruyla sonlanmaktadır. Yunus Kitabı, Tanrı'nın, tövbe eden "Ninova'ya, o koca kente acımayayım mı?" sorusuyla bitmektedir. Nahum'un sorusuysa esasında Tanrı'nın kötü Ninova'yı nasıl yargılamadığıdır. Kendi merhameti içerisinde Tanrı kendisine imanla ve tövbeyle gelenleri kabul eder. Kendi adaleti içerisinde Tanrı tövbe etmeyenleri yargılamak zorundadır. Tanrı'nın adaletine göre hüküm görmektense, Tanrı'nın lütfunu ve merhametini deneyimlemek sonsuzlarca daha iyidir.

HABAKKUK

HABAKKUK'A GİRİŞ

YAZAR:

Habakkuk'un adı, "sıcak kucaklama" anlamına gelmektedir. Adı, bildirisini tanımlamıyor olsa da kapanış cümlesinde adına layık bir şekilde, Tanrı'yı ve Sözü'nü tümüyle kucaklayarak Rab'deki sarsılmaz imanını ikrar etmektedir (3:16-17). Peygamber hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmemektedir ancak sondaki, "Müzik şefi için: Telli sazlar eşliğinde söylenecek" notu onu tapınak törenleriyle ve dolayısıyla da kâhinlik göreviyle bağdaştırmayı mümkün kılabilir. Belirsiz bir karakter olsa da kişisel bocalamalarını Habakkuk kadar açık bir şekilde ortaya seren peygamber sayısı azdır. Dolayısıyla, hakkındaki bilgi eksikliğimize rağmen, onun yüreğini oldukça iyi bir şekilde bilmekteyiz. Bel ve Dragon adlı apokrif kitaplar Levi oymağından olup Daniel'e aslan ininde hizmet etmesi için bir melek tarafından Yahuda'dan Babil'e taşınan bir Habakkuk'tan bahsetmektedir. Bu kulağa ne kadar ilginç gelse de pek fazla inandırıcılığı olmayan bir kurgudan ibarettir.

TARİH:

Herhangi bir belli verinin olmaması, kitabı örtük bulgulara dayanarak tarihlendirmeyi gerektirmektedir ki bunlardan en önemlisi, Babil işgalinin yakınlığıdır (1:6). Habakkuk'ta bahsi geçen Yahuda'nın bazı günahları, Yahuda'nın suçunda büyük sorumluluk taşıyan Manaşşe'nin hükümranlığına işaret etse de (M.Ö. 686-640), Babil o dönemde bir küresel güç değildi. Büyük ihtimalle Habakkuk, kötülüğü ve ahmaklığıyla Yahuda'yı yıkıma götüren (2.Kr. 23:24; Yer. 22:17) Yehoyakim'in hükümranlığı döneminde vaaz etti (M.Ö. 609-597). Bu, Babil'in Nabopolassar'ın önderliğinde dünya gücü hâline gelmesine (M.Ö. 626-605) ve Ninova'nın devrilmesindeki rolüne (M.Ö. 612) karşılık gelmektedir. Karkamış Savaşı'nda zaferin ardından (M.Ö. 605), Nebukadnessar Yeni Babil İmparatorluğu'nun imparatoru olmuş ve Yahuda'nın sürgününün ilk aşamasını başlatmıştır. Habakkuk, Babil sürgününü öngördüğü için, bildirisinin M.Ö. 605 yılından önce olması gerekmektedir. Dolayısıyla da muhafazakâr uzmanlar, Habakkuk'u genellikle ilk Babil işgalinin hemen öncesine, yani M.Ö. 607/606 yılına tarihlendirmektedir.

TEMA:

İmanla yaşamak (2:4 ayeti, bildirinin temasını bildiren anahtar ayettir: "Doğru kişi kendi imanıyla yaşayacak" – Bünyamin Candemir Çevirisi).

AMAÇ:

Tanrı'ya koşulsuzca güvenmenin hassasiyetini kanıtlamak. Habakkuk ilahi adaletin bir savunması olarak da belirtilebilir. Habakkuk Tanrı'nın adaletini sorguladı ve Tanrı, adalet getireceğini açıkladı. İman, salt gözlem olgularıyla doğrulayamadığı şeyleri kabul eder.

TOPLU BAKIŞ:

Habakkuk'un Kurtuluş Vahyine Katkısı

Diğer peygamberler Tanrı esiniyle verdikleri vaazları kayda geçirirken, Habakkuk kendisiyle Tanrı arasındaki diyalogları (duaları ve aldığı yanıtları) ve sonra Tanrı'nın kendisine iman hakkında öğretmiş olduklarına karşılık kendisinin övgü ve şükran ilahisini kayda geçirmektedir. Habakkuk cüretkâr bir dürüstlükle, inandığıyla gördüğü şeyler arasındaki tutarsızlıktan ötürü yaşadığı bocalamaları itiraf etmektedir. Ulusta, onun Tanrı'ya dair inandıkları ışığında anlam veremediği şeyler gerçekleşiyordu. Yahuda feci günahlardan suçluydu ancak görünüşte hiçbir sonuçla karşılaşmıyorlardı; yasa güçsüz ve kötülük de denetimsiz görünüyordu (1:4).

Tanrı adaletin gelmekte olduğu ve Yahuda'yı cezalandırmak üzere Babillileri kullanacağı konusunda kendisini temin edince, Habakkuk'un ruhsal bocalaması daha da şiddetlendi. Yahuda'yı savunmadı ancak o kadar saf ve kutsal olan Tanrı'nın, kötülüğü ve putperestliği günahlı Yahuda'yı bile geride bırakan bir ulusu nasıl ve neden kullanacağını anlayamadı. Tanrı Habakkuk'un ne anladığı ne de beğendiği bir şey yapıyordu; bu da inanç bildirgesiyle deneyim arasında, imanla gözle görülen arasında bir gerilim yarattı. Tanrı, Habakkuk'a lütufkâr bir şekilde davranarak oldukça geniş kapsamlı bir bildiride bulundu: "Doğru kişi kendi imanıyla yaşayacak" (2:4). Bu bildiri sadece Habakkuk'un sorunun çözmekle kalmadı, Müjde'de vahyedildiği üzere kurtuluşun açıklanması ve ilerletilmesiyle yakından ilişkili bir önerme hâline geldi. Pavlus'un bu metni Romalılar 1:17 ve Galatyalılar 3:11'de kullanması, onun İsa Mesih'teki kurtaran ve aklayan lütfa dair açıklamasının hayati bir unsurudur. Benzer şekilde, İbraniler 10:37-38 bu ayeti İsa Mesih'teki sona dek dayanan imanla bağdaştırmaktadır. Şu önemlidir ki, bu ayet Reformasyon'un savaş narasıdır. Eğer 2:4 ayeti Habakkuk'taki tek cümle olsaydı, kitabın kurtuluş vahyine ve tarihine katkısı muazzam olurdu. Ancak tek katkı bu da değildir.

Tartışmalı olsa da Habakkuk 3:13 kuvvetle muhtemel doğrudan Mesih'e işaret etmektedir ("meshedilmiş olan", Kitab-ı Mukaddes Çevrisi). Buradaki bağlam, Tanrı'nın kendi halkını kurtarma amacına düşman olanları yenilgiye uğrattığını gösteren kurtuluş tarihinin bir özetidir. Şu önemlidir ki, O'nun halkının kurtuluşu, O'nun Mesihi'nin kurtuluşuyla ve "kötü soyun başını" ezmesiyle bağlantılıdır. Bu resim, yılanın başına indirilen ölümcül darbeyle sona eren kurtuluş tasarısının tüm gidişatını özetleyen Yaratılış 3:15'i hatırlatmaktadır. Tarih boyunca yılanın soyu Mesih'in gelişini engellemeye çalışmış, ancak Tanrı hem Mesih'e giden yolu hem de Mesih'in kendisini defalarca korumuştur. Tanrı'nın düşmanlığa karşı koyma şekli bazen bizim anlayışımızın ötesinde olsa da Habakkuk bize gözle görülene değil, imana dayanarak yaşamayı öğretmektedir.

GENEL HATLAR:

I. İman İçin Sorunlar (1:1—2:20)
- A. Günaha Dair Sorun (1:1–11)
  - 1. Peygamberin Duası (1:2–4)
  - 2. Rab'bin Yanıtı (1:5–11)
- B. Tanrı'nın Doğasına Dair Sorun (1:12—2:20)
  - 1. Peygamberin Duası (1:12–17)
  - 2. Rab'bin Yanıtı (2:1–4)
  - 3. Rab'bin Lütufkâr Ara Sözü (2:5–20)

II. İman Övgüsü (3:1–19)
- A. Övgü Dileği (3:1–2)
- B. Övgünün Unsurları (3:3–15)
  - 1. Tanrı'nın Yüceliği (3:3–4)
  - 2. Tanrı'nın Gücü (3:5–15)

C. Övgüdeki Esenlik (3:16–19)

1. BÖLÜM

1. "Neden?" sorusu son derece kafa karıştırıcıdır. Ebeveynler çocuklarına bu soruyu sormakta ve genellikle, "Bilmiyorum" yanıtını almaktalardır. Çocuklar ebeveynlerine "Neden?" diye sorduklarındaysa, tipik yanıt, "Çünkü ben öyle dedim" olmaktadır. Bu cevapların hiçbiri tatmin edici değildir. Bu sorunun çoğu zaman iyi ve tatmin edici bir cevabı yoktur. Buna rağmen Hristiyanlar, anlamadıkları ya da beğenmedikleri şeyler olduğunda, Tanrı'ya sık sık "Neden?" diye sormaktadırlar. Kutsal Kitap bu noktada Eyüp, Yeremya ve çeşitli mezmur yazarları gibi (örn. Mez. 37; 49; 73 vs.) pek çok örnek vermektedir. Tanrı bu soruyu nadiren cevaplamaktadır. O tekrar tekrar dikkatleri soruyu yaratan durumdan uzaklaştırarak, nihai tatmin edici yanıt olan Kendisi'ne yöneltmektedir. Tanrı'ya dair bildiklerimizle (inanç bildirgemiz) görmekte olduklarımız (deneyimimiz/yaşantımız) arasındaki gerilim gerçek olabilir ancak çözüm daima gözlerimizi mevcut durumdan uzaklaştırıp Rab'be çevirme eyleminde saklıdır. İman, inanç bildirgemizle deneyimimizi birbirine bağlamaktadır.

2. Habakkuk'un duaları, her ne kadar Tanrı'nın ne yapıyor olduğuna dair kendi yanlış anlayışları ve kafa karışıklığının sonucu olsa da oldukça öğreticidir. Kutsal Kitap bizim izlememiz için Tanrı esiniyle yazılmış dua örneklerini kayda geçirmektedir. Habakkuk'un duasında ilk öne çıkan şey, onun Tanrı önündeki dürüstlüğü ve şeffaflığıdır. Tanrı'nın adaletine dair kafa karışıklığını ifade ederek yüreğini açık bir şekilde ortaya sermektedir. Düşüncelerini duaya dökmektedir. Çoğu zaman, Tanrı'nın önünde gerçek duygularımızı maskelemeye çalıştığımız için, dualarımız standart basmakalıp sözlerle rutin ve katı hâle gelmektedir. Benzer şekilde, Yeremya da duasında öyle şeffaftı ki, Tanrı'yı kandırmayla suçlamıştı (Yer. 20:7). Bizler, asla bu sözleri zikredecek kadar cüretkâr olmazdık. Ancak durumlar olması gerektiğini düşündüğümüz gibi olmadığında, kaç kez biz de aynı duygulara sahip olduk? Saygılı olmak zorundayız ancak Tanrı yüreklerimizi ve düşüncelerimizi bilmektedir. O'nun, dualarımızı işitmeyi seven bir Tanrı olduğunu bilerek, dualarımızda O'na saygıyla ancak cesaretle yakarmayı öğrenelim.

2. BÖLÜM

1. Tanrı'nın Habakkuk'a yanıtı öğreticidir (1-4. ayetler). Habakkuk'un, Tanrı'nın yaptıklarına dair kafa karışıklığı noktasındaki itiraflarına rağmen, Tanrı'nın yanıtı sadece O'nun Habakuk'un duasından hoşnutluğunu göstermekle kalmamakta (peygambere azar yöneltmedi), aynı zamanda imanlıların kafa karışıklığı zamanlarından nasıl geçmeleri gerektiğini açıklamaktadır. Doğru kişinin imanla yaşaması gerekmesi, yaşamın tamamını ve her deneyimini kapsamaktadır. Gözle görülene değil, imana dayanarak yaşamak zorundayız. İman, Tanrı'nın gökte (20. ayet), O'nun yüceliğinin yeryüzünde (14. ayet) ve dolayısıyla da gördüklerimiz veya his-

settiklerimiz ne olursa olsun her şeyin yolunda olduğunun güvencesini verir. Altta yatan sebebi daima anlayamayabiliriz ancak şuna güvenerek yaşamalıyız: Tanrı her şeyde kendi tasarısını gerçekleştirmektedir.

2. Babil'in, Tanrı'nın Yahuda'yı cezalandırmak üzere kullandığı hizmetçisi olması, onu Tanrı önünde sorumluluktan muaf kılmadı. Tanrı bu putperest ulusu egemence kullandı ve putperest ulus kendi davranışından sorumluydu ve adil cezayı hak etti. Tanrı'nın egemenliğiyle insanın sorumluluğu arasındaki tek tutarsızlık, insanın zihnindedir. Tanrı tuttuğu bütün yollarda adildir ve bütün yeryüzünün O'nun önünde sessizce boyun eğmesi en iyisidir (20. ayet).

3. BÖLÜM

1. Habakkuk'un duası kilit dersler içeren başka bir önemli örnek ortaya koymaktadır. Burada duayla Tanrı Sözü arasındaki bağlantı göze çarpmaktadır. İkisi de lütuf aracıdır ve birlikte işlemektedir. Duaya yakıt olan Söz'dür. Habakkuk, Tanrı'nın isteğini öğrenir öğrenmez, bu isteğin olması için dua etti. Acı verici bir terbiye gerektirse bile, hiçbir şey Tanrı'nın isteğinden daha önemli değildi. Eğer zor şeyler Tanrı'nın yüceliğinin sergilenmesinde bir araç olacaktıysa, o zaman bu en iyisi olacaktı. Burada Habakkuk'un duasının büyük bölümünün dilekten çok övgü olması da dikkat çekicidir. Tanrı'yı kim olduğu ve yaptıkları için övmek, Tanrı'dan büyük şeyler istemek üzere imanı beslemektedir.

2. Habakkuk'un duasının övgü bölümünü okumak, kurtuluş tarihini bilmenin önemini göstermektedir. Buradaki ifadelerin çoğu, Tanrı'nın Kutsal Yazılar'daki tarihsel kayıtlarda koruduklarından bağımsız olarak hiçbir anlam ifade etmemektedir. Bu, Kutsal Kitaplarımız'ı bilmemiz için bizi teşvik etmelidir; öyle ki, Kutsal Yazı'nın bir parçası başka bir parçaya gönderme yaptığında, oradaki mesajı anlayabilelim. Bu bölüm aynı zamanda Pavlus'un İsrail tarihinin bizim için bir örnek ve nasihat olduğuna dair söylediklerinin (1.Ko. 10:11) Yeni Antlaşma döneminde yaşayanlar için de geçerli olduğunu göstermektedir. Kutsal Kitap tarihinde isimlerden, tarihlerden ve olaylardan daha fazlası olmasına dair başka sebepler bulabiliyor musunuz?

3. Kapanış ayetleri (17-19. ayetler) gerçek tatminin (yetingenliğin) ancak ve ancak Rab'de bulunduğunu öğretmektedir. Bu, imana dayanarak yaşamanın başka bir yönüdür. Çoğu zaman durumların duygularımızı kontrol etmesine ve hislerimizi dikte etmesine izin veririz. Durumlar değiştikçe mutlu veya üzgün olmakta sorun yoktur (Vai. 3). Ancak eğer nihai tatminimizi asla değişmeyen sonsuz Tanrı'da buluyorsak, dışsal uyaranlar kontrol edici etken değildir. Habakkuk hiçbir şeyin iyi olmadığı bir durumu tarif ediyor olsa da seviniyordu çünkü sevinci Rab'deydi. Siz zorlu durumlar içerisinde olmanıza rağmen, imana dayanarak yaşamınızda Rab'de yetindiğiniz zamanlar hatırlıyor musunuz?

SEFANYA

SEFANYA'YA GİRİŞ

YAZAR:

Sefanya'nın adı, "Rab sakladı" anlamına gelmektedir. Soyunu dört kuşağa kadar aktarmaktadır ki bu, peygamberler arasında en kapsamlı soy ağacıdır; amaç da kuvvetle muhtemel kraliyet soyunu ortaya koymaktır. Çoğu kişi ilk ayetteki Hizkiya'yı (1:1), babasıyla (Ahaz) oğlunun (Manaşşe) günahları arasında dindarlığıyla parlayan, Yahuda'nın iyi kralı Hizkiya olarak tanımlamaktadır. Sefanya'nın, dinî reformları Yahuda üzerinde böylesine olumlu bir etkiye sahip olan Hizkiya'yla özdeşleştirilmesi, onun hükümdarlığı süresince hizmet ettiği ve Hizkiya gibi ülkede gerçek dinin yeniden canlanmasını sağlayan Yoşiya'yla ince bir bağlantıdır.

TARİH:

Sefanya 1:1, Sefanya'nın hizmetini, "Yahuda Kralı Amon oğlu Yoşiya zamanı"na tarihlendirmektedir. Yoşiya'nın M.Ö. 640'tan 609'a kadar uzunca bir hükümranlığı olmuştu ancak Sefanya'nın peygamberlik hizmeti bu dönemin tamamını kapsamıyordu. Örneğin, Sefanya 2:13, Ninova'nın henüz düşmemiş olduğunu belirmektedir (M.Ö. 612). Bahsedilen günahların çoğu (örn. 1:3-13), Yoşiya'nın reformlarından önce yaygındı, sonra değil. 2. Tarihler 34:3-35:19 Yoşiya'nın reformlarının iki evresi olduğuna işaret etmektedir: ilk olarak onun 12. yılında, ikincisi 18. yılında (M.Ö. 628 ve M.Ö. 622/621). Sefanya'nın vaazı kuvvetle muhtemel bu uyanışa katkıda bulundu. Bu da onun hizmetini Yoşiya'nın hükümranlığının ilk kısmına, yani M.Ö. 640-621 yıllarına tarihlendirmektedir. Bu, ahlaksız ve sapkın bir ulusu felaketin eşiğine getiren siyasi, sosyal ve ruhsal bir bozulma dönemiydi. Bu durumda Sefanya, Yeremya'nın ilk günlerini paylaşmıştır.

TEMA:

Rab'bin Günü: yargı ve kurtuluş.

AMAÇ:

Günahkârları gelmekte olan, kaçınılmaz ve feci yargıya dair uyarmak ve günahkârları kurtuluş için tek umut yolu olarak tövbe etmeye teşvik etmek.

TOPLU BAKIŞ:

Sefanya'nın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Sefanya, Rab'bin Günü teolojisini Müjde vaazında ustalıkla işlemektedir. Rab'bin Günü, Tanrı'nın günahkârlara karşı yargılama veya halkına kutsama sağlama amacını gerçekleştirmek üzere zamana yaptığı çığır açıcı müdahaleleri ifade etmektedir. Eski Antlaşma, Rab'bin birden fazla günü olduğunu göstermektedir; bunların hepsi zamanın sona ermesi, günahkârların nihai yargılanması ve Rab İsa'nın ikinci gelişinde kutsalların tam kurtuluşu anlamına gelen son güne işaret eden tiplerdir (resim peygamberliklerdir). Bu amaçla, Sefanya'nın mesajı nihai olarak Mesih'e atıfta bulunmaktadır.

Sefanya'nın yargı ve kurtuluşa dair iki yönlü odağı, aynı zamanda Tanrı'nın bütün bildirisini vaaz etmenin ne olduğunu göstermektedir. Kurtuluşun iyi haberi yargının kötü haberinden ötürü çekicidir. Sefanya'nın Rab'bin dehşetine dair mesajı tövbe etme çağrısına ve Tanrı'nın merhametinin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Mesajı ayrıca Yeni Antlaşma'da daha dolu bir şekilde geliştirilen ve yerine gelen gerçekleri öngörmektedir. Yargı vaazı ideal peygamber olan Mesih vaazının ön gölgesidir (Mat. 24). Sefanya 2:11, öteki ulusların tek gerçek Tanrı'ya ibadet ettikleri, Mesih sayesinde mümkün kılınan (Ef. 2:14-22) ve Yeni Antlaşma kilisesinde başlayan bir zamana bakmaktadır (Gal. 3:26-29). Sefanya'nın yargı ve lütuf mesajı şunun güvencesini vermektedir: Tanrı zamanın kontrolündedir ve günah üzerindeki son zaferinde ve halkının nihai kurtuluşunda kendi adını temize çıkaracaktır (3:19-20).

GENEL HATLAR:

I. Rab'bin Günü: Evrensel Yargı (1:1—3:8)
- A. Dünyanın Yargılanması (1:2–3)
- B. Yahuda'nın Yargılanması (1:4—2:3)
  - 1. Günahtan Ötürü (1:4–13)
  - 2. Rab'bin Büyük Günü (1:14–18)
  - 3. Tövbe Etmeye Davet (2:1–3)
- C. Öteki Ulusların Yargılanması (2:4–15)
  - 1. Filist (2:4–7)
  - 2. Moav ve Ammon (2:8–11)
  - 3. Etiyopya (2:12)
  - 4. Asur (2:13–15)
- D. Yeruşalim'in Yargılanması (3:1–7)
- E. Dünyanın Yargılanması (3:8)

II. Rab'bin Günü: Lütufkâr Kurtuluş (3:9–20)
- A. Eksiksiz Dönüşüm (3:9–13)
- B. Yüce Restorasyon (3:14–20)

1. BÖLÜM

1. Müjde'nin büyük kurtuluş temaları daima ilgi çekicidir ancak Müjde'nin çetin olan başka bir tarafı vardır. Ancak günaha ve günahkârlara karşılık bu adil yargının çetin bildirisi, kurtaran lütfun güzelliğini vurgulamakta ve arttırmaktadır. Tanrı'nın günahkârlar için egemen sevgisi, O'nun günahkârlara karşı adil gazabı ve mahkûmiyeti ışığında çok daha lütufkâr olarak anlaşılmaktadır. Sefanya vaazına bu çetin mesajla başlamakta ve üzerinde derin derin düşünülecek bazı kilit noktalar sunmaktadır. (1) Günahın kötü doğasından ötürü yargı adildir (4-13. ayetler). (2) İlahi kaynağından ötürü (Rab'bin günü) yargı dehşet vericidir (15-17. ayetler). (3) Yargı kaçınılmazdır (18. ayet). Mesih'teki kurtuluş mesajına harika bir şekilde geçiş yapan şey, Tanrı'nın gazabının çetin ve kesin bildirisidir. Bu, Mesih'in, Tanrı'nın adaletinin ve gazabının bütün darbesini yediği çarmıha işaret etmektedir. O'nun halkı yargıdan gümüşle veya altınla değil, ancak ve ancak O'nun değerli kanıyla kaçabilir.

2. Sefanya'nın Yahuda'ya yönelik yargısı özellikle de gerçeklikten uzak bir şekilde dindar geçinenler için ciddi bir uyarıdır. Antlaşma ulusu olarak Yahuda birçok ruhsal avantaja sahipti ancak gerçeğe dair bildiklerini dünyanın putperestliğiyle karıştırdılar ve böylece Tanrı'dan uzak kaldılar. Kilisede uzun süre kalanların Tanrı'nın gerçekliğine ve hakikate karşı duyarsız olabilme tehlikesi vardır. Yüksek ruhsal avantaj seviyesi sorumluluğu da arttırmaktadır ve herkesin yüreğini yanılmadan bilen Tanrı'yı kandırmak imkânsızdır. Çocuklara sadece kiliseyle bağlantılı olmayı değil, aynı zamanda kişisel imanın ve tövbenin önemini hatırlatın. Yargı Tanrı'nın evinden başlamaktadır.

2. BÖLÜM

1. 1-3. ayetler kaçınılmaz olandan nasıl kaçılacağını açıklamaktadır. Tövbe çağrısı, doğal mantığa karşı umudun ironisinin altını çizmektedir. Sağduyu, tehlikeden kaçınmanın yolunun ondan kaçmak olduğunu söyler (mümkün değildir, 1:18); Müjde'nin bildirisiyse şudur: Kesin yargı tehlikesinden kaçınmanın yolu, merhamet bulmak üzere yargının kaynağına kaçmak, Rab'bi aramaktır. Rab lütufkâr ve merhametlidir ve O'nu içtenlikle arayanlar tarafından bulunacağını vaat etmiştir. Arayan bulur ve gelen kovulmaz (Yu. 6:37). Rab'bi arama davetinin aciliyetini vurgulamak da önemlidir. Kurtuluş günü bugündür ve yarınsa yargı günüdür.

2. Öteki ulusların yargısı, Tanrı'nın mutlak egemenliği üzerine düşünmek için bir fırsattır. Ulusların hiçbiri gerçek Tanrı'ya ibadet etmedi veya O'nun özel ve lütufkâr vahyine dayanarak gerçeği bilmedi. Yine de Tanrı onların sahibiydi ve onları günahlarından ve özellikle de kendi halkına karşı işledikleri günahlardan sorumlu tuttu ki bunlar onların yılanın soyuna ait olup Tanrı'nın kurtuluş tasarısına düş-

manlığa meyilli olduklarını gösteriyordu. Tanrı onları yargılama yetkisine ve gücüne sahipti; onların Tanrı'ya dair bilgisizlikleri bahane değildi. Ayrıca Tanrı'nın düşman üzerindeki yargısının O'nun halkı için nasıl kutsama olduğu üzerine düşünmek de önemlidir. Yılanın soyunun ilahi yargısı, Tanrı'nın krallığının ilerlemesinin olmazsa olmaz bir bileşeniydi.

3. BÖLÜM

1. 8. ayet Tanrı'nın sabrı üzerine düşünmek için bir fırsattır. O'nun sabrı insanları tövbeye ve Tanrı'nın egemenliğine getirmek üzere tasarlanmıştır ki O'nun egemenliği insanın günahını dahi O'nun nihai kurtarış amacını gerçekleştirmek üzere kullanır (Rom. 2:4; 9:22-24). Bu ayet son derece açıktır. Şöyle ki, yargı kesindir ancak yargı İsrail'in günahından ötürü gecikmektedir. Pavlus'un Romalılar 9'da bu gerçeği nasıl açıkladığı dikkate değerdir. İsrail'in günahı ve bütün tahripkâr sonuçları, Tanrı'nın vaadini boşa çıkarmak yerine, öteki ulusları Tanrı'ya kavuşturmanın bir aracı hâline gelmiştir. Ancak bütün imansızlar dikkatli olmak zorundadır: Yargı, Müjde'yi reddedenlerin üzerine Tanrı'nın gazabının bütün hiddetiyle hâlâ gelmektedir. İbraniler 12:25, 29 bunu açığa kavuşturmaktadır: "Bunları söyleyeni reddetmemeye dikkat edin... Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir."

2. Sefanya'nın son kısmı bize hatırlatmaktadır ki, Rab'bin Günü'nün pozitif ve yüce bir yönü vardır. Günahkârlara karşı adaletin icra edileceği gün, aynı zamanda günahın ve lanetin tüm kalıntılarının ortadan kalktığı restorasyon ve tam kurtuluş kutsaması zamanını da müjdelemektedir. Kral gelecek ve halkını huzurunda sonsuz mutluluk ve esenliğin tadını çıkarmak üzere toplayacaktır (Vah. 19). Gelecek olan gazaptan kaçmak ve hem Tanrı'nın gazabını halkı için üstlenen Mesih'teki şimdiki yaşamın hem de sonsuz umut beklentisinin tadını çıkarmak için O'nu şimdi aramak zorundayız. Bu doğrultuda Rab'bin Günü, Tanrı halkı için arındırıcı ve teselli edici bir gerçektir.

HAGAY

HAGAY'A GİRİŞ

YAZAR:

Hagay'ın adı, "şen" anlamına gelmektedir. Peygamber hakkında az şey bilinse de, bu peygamberlik kitabını onun yazdığı konusunda tartışma yoktur. Ezra, onun Yahuda'ya ve Yeruşalim'e yönelik hizmetinin başlangıcını (Ezr. 5:1) ve vaazının başarısını kaydetmektedir (Ezr. 6:14). Kuvvetle muhtemel, Hagay önceki tapınağın yüceliğini kısmen hatırlayanlar arasındaydı (Hag. 2:3). Dolayısıyla, Tanrı onu bu hizmetle görevlendirdiğinde yetmişli yaşlarının sonunda olmalıydı.

TARİH:

Hagay, Zekeriya'yla aynı dönemi paylaşmış olup sürgün sonrası peygamberliklerin kanonik sırasında ilk baştadır ve peygamberliğini açık biçimde Darius'un ikinci yılına tarihlendirmektedir. Aslında, Hagay'ın yazılı peygamberliği onun gün, ay ve yıl olarak tarihlendirdiği dört mesajının derlemesidir (1:1; 2:1, 10, 20). Yeruşalim'deki hizmeti ve etkisi daha uzun olabilir ancak bütün yazılı peygamberliği M.Ö. 520 yılında Eylül'den Ekim'e kadar dört aylık bir süreyi kapsamıştır.

TEMA:

Tapınağı yeniden inşa etmek – Önceliği Tanrı'ya vermek.

AMAÇ:

Halka krallık işi için yeni bir adanmışlık ve kararlılık yolunda ilham vermek; onları krallık işinden daha önemli hiçbir şeyin olmadığına ikna etmek.

TOPLU BAKIŞ:

Hagay'ın Kurtuluş Vahyine Katkısı

M.Ö. 537'de Zerubbabil (Davut'un soyundan gelip İsa'nın atasıdır) Babil tutsaklığından sonra Koreş'in fermanı üzerine ilk sürgün dalgasını İsrail'e geri döndürmüştü (2.Ta. 36:22-23; Ezr. 1:1-4). Bu tutsaklık, İsrail'in çalkantılı tarihinin en dip noktası, sona ermişti. Yetmiş yıllık misilleme ve paklama tamamlanmıştı ve yeni bir gün doğuyordu. Halk, Tanrı'nın restorasyon ve kutsama sözünü tutacağına imanla ve umutla geri döndü. Bu, Tanrı'nın sarsılmaz kurtarış amacının ilerleyişinde hayati bir anda yaşamış bir halktı. Zamanın doluluğunda kurtuluş tarihinin zirvesi olan beden almaya giden yılda bir sürü şey gerçekleşmeliydi. Peygamberliğe göre (Hag. 2:9), Mesih geldiğinde bir Yeruşalim ve bir tapınak olmalıydı. Yıkılmış tapınağı yeniden inşa etmek Zerubbabil ve geri kalan halk için yapılacak ilk ve en önemli işi teşkil ediyordu.

İlk başta iyi ilerleme vardı; Tanrı'nın vaatlerinin kesin olduğuna dair güven dolu beklenti vardı. Ancak çok geçmeden muhalefet oluştu; yanlış anlamalarla başladı ve söylentilerle, suçlamalarla ve tehditlerle daha da şiddetlendi. Muhalefet öyle şiddetli bir hâl aldı ki, iş durdu ve sonrasında krallık işine dair ilgisizlik ve umursamazlık başladı. Umudun kaybedilmesi ve kutsamanın gecikmesi işi sekteye uğrattı. Sonra M.Ö. 520'de Tanrı, Hagay'la Zekeriya'yı ortaya çıkardı ki, ulusa önceliklerini yeniden değerlendirmelerini ve tapınağı bitirmelerini nasihat etsinler. Bu, Hagay'ın kurtuluş vahyine yaptığı hayati bir katkıydı. Tanrı'yı antlaşma Kurtarıcısı olarak açıklayan Yahve adı, kitaptaki 38 ayetten 24'ünde geçiyor olması, kurtuluş temasının baskın olduğuna işaret etmektedir.

Buna ek olarak, Hagay gelmekte olan Mesih'e hem doğrudan hem de tipoloji (resimli peygamberlikler) yoluyla dolaylı olarak işaret etti. Tartışmalı bir yorumlama olsa da, Hagay'ın gelmekte olduğunu söylediği "bütün ulusların arzusu" muhtemelen Mesih'e işaret etmektedir ki O'nun yeniden inşa edilen tapınaktaki fiziksel varlığı onu Süleyman'ın tapınağındakinden daha büyük bir yücelikle dolduracaktı (2:7, 9 – Bünyamin Candemir Çevirisi) ve bu, Tanrı sarsıntı getirmeden önce olacaktı (2:6). Şu önemlidir ki, İbraniler 12:26 yeni antlaşmanın Aracısı olan İsa hakkında Tanrı Sözü'nü reddetme bağlamında (İbr. 12:24) Hagay 2:6'yı alıntılamaktadır. Tipolojik açıdan Tanrı'nın kendi halkıyla ikametinin sembolü olan tapınak bu ikametin Oğul'un beden alışındaki zirve noktasına işaret etmektedir. Ayrıca yine tipolojik açıdan, Zerubbabil Mesih'i önceden sahnelemektedir. Hagay 2:23 onun bir mühür yüzüğü olduğunu söylemektedir. Zerubbabil resmî anlamda bir kral olmasa da, kraliyet soyundandı ve Davut'tan daha büyük Oğul'un, tahtın meşru varisinin kesin gelişini bekledi (Hez. 21:27). Zerubbabil, Süleyman üzerinden Yusuf aracılığıyla (Mat. 1:12) ya da Natan üzerinden Meryem aracılığıyla (Lu. 3:27), O'nu

Davut'a bağlayan atasıydı. Hagay okuyucularına, gelmesi gereken Mesih'in geleceğine dair güvence vermektedir.

GENEL HATLAR:

Genel hatlar tarihlendirilmiş dört mesajı esas almaktadır (1:1; 2:1, 10, 20).

I. Tapınak İşi Konusunda Azarlama ve Cevap (1:1–15)
   A. Önceliklerinden Ötürü Azarlama (1:1–11)
   B. İtaat Cevabı (1:12–15)

II. Tapınağa Dair Yeniden Güvence (2:1–9)
   A. Cesaretsizliğe Karşı (2:1–3)
   B. Daha Büyük Yücelik Beklentisiyle (2:4–9)

III. İtaat İçin Teşvikler (2:10–19)
   A. İtaatsizliğin Sonuçları (2:10–17)
   B. İtaatin Sonuçları (2:18–19)

IV. Kesin Bir Geleceğe Dair Güvence (2:20–23)
   A. Dünya Krallıklarının Devrilişi (2:20–22)
   B. Mesih'in Krallığı'nın Kuruluşu (2:23)

1. BÖLÜM

1. *Çarmıh Yolcusu* adlı alegorik eserinde John Bunyan, Tanrı'ya ve Sözü'ne dair yanlış görüşlere sahip olanların anlayışlarını göstermektedir. Hristiyan, yolculuğunun başlarında iki komşusuyla, İnatçı ve Uysal'la karşılaşır. İkisi de Hristiyan'ın yolculuğunu merak etse de, İnatçı başından beri gitmemekte kararlıdır ve Uysal'ı da gitmemesi için ikna etmeye çalışır. Ancak Uysal, Hristiyan'ın tarif ettiği kutsamalara ve faydalara ilgi duyarak yola koyulur. Yolda Hristiyan'a onları bekleyen kutsamaları sorup durur. Her şey iyi gider; ta ki, Umutsuzluk Bataklığı'na girene dek. Uysal bütün faydaları unutur ve olabildiğince hızlı bir şekilde eve döner. Yol kolay ve kutsamalar da açıkça önünde olmadığı sürece, Hristiyan'la ve uzaktaki bu kente yolculukla hiçbir alakası olsun istemez. Tanrı'yı sadece elde edebileceği şeyler için takip eder. Bunyan'ın bencil Uysalı ilginç bir şekilde Hagay'ın dönemindekilerle benzerlik taşımaktadır; karşılarına engel (muhalefet) çıktığında, dikkatlerinin dağılmasına izin vererek Tanrı'nın buyurmuş olduklarından saptılar. Çabalarını kişisel çıkarlarına yöneltmek daha kolaydı ancak Tanrı'nın amacına dair vizyonu kaybetmek yaşamın kendisini beyhudeliğe sürükledi; hiçbir şey doyum getirmez oldu. Hagay şunu net biçimde ortaya koydu: Kendine kulluk etmek, daima kendini yıkmaktır. Bu, günümüzde öncelikleri ruhsal yaşamdan ziyade geçici yaşamla ilgili şeylere kaymış olan pek çok Hıristiyan için keskin bir mesajdır.

2. İnsanların Hagay'ın vaazına cevap verişleri izlenecek bir örnektir. Dinlediler, onu Tanrı Sözü olarak gördüler ve itaat ettiler. İşlerine geri dönerek, Söz'ün yalnızca dinleyicileri değil, aynı zamanda uygulayıcıları oldular (Yak. 1:22). Cevapları, Rab'bin onları uyandırmasının sonucuydu ve bu, Ruh'un Söz'ün vaaz edilmesine katılmasının ve bu işi yüreğe uygulamasının ne kadar hayati olduğunu hatırlatmaktadır. Vaizler insanları bir şeyi yapmaya veya yapmamaya ikna edebilirler ancak yalnızca Ruh, Söz'ü yaşama uygulayabilir (Hezekiel 37'de peygamberin kuru kemiklere vaat ettiği örneğe bakınız). Vaaz, Tanrı'nın müjdeleme ve ruhça geliştirme için tayin etmiş olduğu yöntemdir. Söz'ün hizmetkârları iyi vaaz vermekle sorumlu olduğu gibi, topluluk da iyi dinlemekle sorumludur.

3. Hagay'ın topluluğu aynı zamanda Rab'den korkma noktasında bir ders vermektedir. Rab korkusu, görülenden ziyade görülmeyenin farkında olan imanın bir dışavurumudur. Halk, muhalefetle karşılaştığında, krallık işi için olan vizyonunu ve enerjisini kaybetti. Ancak Tanrı'nın varlığının bilincine vardıklarında (13. ayet) ve O'ndan korktuklarında (12. ayet), itaatte kararlı oldular. Korktuğumuz şey daima bizim davranışımızı belirler. Rab'den korkmak; bilinçli bir şekilde O'nun farkında olmak ve bilinçli bir şekilde O'nu yaşamın her noktasında hesaba katmak demektir.

2. BÖLÜM

1. Eğer 1:6, 8-11 ayetleri kendini öne koymanın öz yıkıcı olduğunu öğretiyorsa, 2:3 ayeti de kendini dibe koymanın hizmet yıkıcı olduğunu öğretmektedir. İlk tapınağı ikinci tapınağın planlarıyla karşılaştırmak cesaretsizliğe ve durgunluğa yol açtı. Halk dış görünüşün düşüncelerini etkilemesine izin verdi ve Rab'bin işine hiçbir gerçek katkı yapmadıkları sonucuna vardılar. İleriye, beklentilerinden çok daha büyük olacak olana bakmak yerine, geriye baktılar. Hizmetimizin değerini başkalarının yapmakta veya yapmış olduklarıyla kıyaslayarak değerlendirmek her zaman tehlikeli ve yıkıcıdır. Hizmetin değeri her zaman Tanrı'nın isteğine ve amacına uygunlukla ölçülmelidir. Pek çok Hristiyan kendilerini ve ruhsal armağanlarını başkalarıyla karşılaştırmakta ve kendilerini Rab'bin hizmetine hiçbir katkı yapamayacaklarına ikna etmektedirler. Sonuç olarak da tembel olurlar. Rab'be, bizi çağırdığı ve Ruhu'nun yardımıyla yapmamızı sağladığı şeye sadık kalmaktan daha iyi bir hizmet veremeyiz. Sadık itaatle yapılan tüm hizmetler O'nu hoşnut eder.

2. Mesih'in "bütün ulusların arzusu" olarak belirtilmesi (7. ayet – Bünyamin Candemir Çevirisi), bizi bütün ibadetimizin nesnesi olarak O'na yöneltmektedir. Buradaki "arzu" sözcüğü içerisinde hazine veya servet anlamı barındırmaktadır. Bunun anlamı da şudur ki, Mesih, bütün sonsuz ve içsel değeriyle, bizim değerli hazinemiz olmalıdır. Mesih'e sahip olmak her şeye sahip olmaktır. Eğer O bizim hazinemizse, yüreklerimiz de O'nunladır (Mat. 6:19-21; Kol. 3:1-2). Pavlus, Mesih'i tanımanın yanında diğer her şeyi çöp saydığını ifade ederken, bunu kavramıştı (Flp. 3:7-8). İzlenecek örnek budur.

3. 10-14. ayetler imanlıların bu dünyada dikkatle yaşamalarının ne kadar önemli olduğuna dair bir hatırlatıcıdır. Dünyada bizi Tanrı'ya paydaşlığımızdan ve O'na kulluk etme kabiliyetimizden mahrum etmek isteyen pek çok şey vardır. Bu dünyaya ait şeyleri sevmememiz gerekmesinin bir nedeni budur (1.Yu. 2:15-17). Şöyle bir örnek verebiliriz: Temiz bir gömleği yağlı beze sürtmek, bezin yağını temizlemez ancak gömleği kirletir. Aynı şekilde, Hristiyanlar da günahlı şeylerle ve uygulamalarla temastan kaçınmak için dikkatli olmak zorundalardır.

ZEKERİYA

ZEKERİYA'YA GİRİŞ

YAZAR:

Zekeriya, Eski Antlaşma'da yaygın bir addı ve "Yahve hatırlar" anlamına gelmektedir. Peygamber Zekeriya, İddo oğlu Berekya'nın oğludur ve Nehemya 12. bölümde kayda geçirilen soy ağacına göre, kâhinlik soyundan gelmektedir. Ezra 5:1 ile Nehemya 12:16'nın Zekeriya'yı İddo'nun oğlu olarak tanımlaması çelişkili değildir. Bu, İbrani tarzında onun İddo'nun soyundan olduğunu söylemenin bir yoluydu ki İddo Zerubbabil'le birlikte Yeruşalim'e dönen kâhinlerden biri olarak daha çok öne çıkan figürlerden biriydi. Hagay'ın aksine Zekeriya, peygamberlik hizmetine başladığında genç bir adam olmalıydı. Ölümü Eski Antlaşma'da kaydedilmemişse de, İsa onun, daha öncesinde de başka bir Zekeriya'nın şehitliğiyle aynı koşullar altında (2.Ta. 24:20-21), tapınakta şehit edildiğini söylemiştir (Mat. 23:25).

TARİH:

Zekeriya da Hagay gibi –her ne kadar görev süresi onunkini geçmişse de– peygamberlik hizmetini Darius'un hükümranlığına gönderme yaparak tarihlendirmektedir. 1:1 ayetine göre, onun ilk bildirisi (1-6. bölümler) Darius'un ikinci yılına (M.Ö. 520), 7:1 ayetine göre onun ikinci bildirisiyse (7-8. bölümler) Darius'un dördüncü yılına (M.Ö. 518) denk düşmektedir. 9-14. ayetlerin bildirisiyse tarihlendirilmemektedir ve Yunanistan'a yapılan göndermeler daha ileri bir tarihe işaret etmektedir. Çoğu muhafazakâr uzman bu kısmı M.Ö. 480-470 yılları arasına tarihlendirmektedir. Zekeriya'nın toplam hizmeti yaklaşık olarak elli yıl kadar sürmüştür (M.Ö. 520-470).

TEMA:

Tanrı'nın sarsılmaz amacındaki umut.

AMAÇ:

Tanrı halkını zafer içinde yaşamaya ve Tanrı'nın amaçladığı ve vaat ettiği kesin kutsamayı göz önünde bulundurarak gayretle hizmet etmeye teşvik etmek.

TOPLU BAKIŞ:

Zekeriya'nın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Babil esaretindeki yıllar sona ermişti ancak yetmiş yıllık tutsaklığın sonu, öngörülen refahın ve kutsamanın başlangıcı olmamıştı. İsrail'e dönenler Samiriyelilerin muhalefetiyle, toprakların çoraklığıyla, çetin çalışmayla ve zorluklarla karşılaştı. Hevesli bir umutla geri döndülerse de durumlar çok geçmeden onları boğdu, umut söndü ve restorasyon yolundaki ilerleme durdu. Ancak tapınak gelmekte olan Mesih için yerinde olmak zorundaydı. Böylece Tanrı, halkı çalışmaya cesaretlendirmek için Hagay'la Zekeriya'yı çıkardı. Hizmetleri birlikte işe yaradı çünkü ikinci tapınak M.Ö. 516/515'te tamamlandı. Hagay soruna doğrudan parmak basarken, Zekeriya, Tanrı'nın kapsamlı kurtarış planı ışığında halkı tapınağı yeniden inşa etmek üzere ateşlemeye çalıştı. Bunu, imanı hem dönemin maddi ihtiyaçlarıyla ilgili hem de Mesih'te merkezlenen ruhsal vaatlerle ilgili Tanrı'nın yerine getirmesi gereken antlaşma vaatlerine yönlendirerek başardı. "Orduların Rabbi" (Kitab-ı Mukaddes Çevirisi) unvanının bu peygamberlikte yaklaşık elli kez geçmesi önemlidir. Bu unvan, Tanrı'yı, isteğini yerine getirmek için tüm yarattıkları üzerinde tüm yetkiye ve güce sahip olan "Başkomutan" olarak tanımlaması yönünden yerindedir. Sonuç olarak, O'nun verdiği her büyük vaat büsbütün kesindir. Geleceğin kesin kutsamalarına duyulan güven dolu umut, şimdinin hizmetini teşvik etmek için etkili bir motivasyondu.

Zekeriya'nın umut bildirisinin odağında Mesih vardı. Onun Mesih'e dair spesifik ve açık öngörüleri, onun peygamberliğini Eski Antlaşma'daki en Mesih odaklı peygamberliklerden biri yapmaktadır. Buradaki peygamberlikler Mesih'in peygamber, kâhin ve kral olarak sergilediği aracılık işlevlerinin her birine dair detaylar vermektedir. O'nun Tanrı'nın temsilcisi olarak peygamberlik görevi 13:7 ayetinde barizdir; orduların Rabbi burada Mesih'e "çobanım", "yakınım" (eşit olan) olarak atıfta bulunurken, O'nu bizzat vuracaktır. Matta 26:31 bunu doğrudan Mesih'le ve çarmıhla bağdaştırmaktadır. Bu ayrıca Mesih'in iyi çoban açıklamasıyla da paraleldir; Mesih burada canını koyunlar için verdiğini ve kendisinin Baba'yla bir olduğunu bildirmektedir (Yu. 10:30). Kâhinlik hizmetiyse en açık biçimde, 3:8 ve 6:12 ayetlerinde başkâhin Yeşu'ya benzeşimle verilip önemli Mesih unvanı olan "Dal"da görülmektedir. Mesih'in krallığı 9:9 ayetinde görülmektedir ki bu peygamberlik İsa'nın Yeruşalim'e Girişi'nde spesifik olarak yerine gelmiştir. Krallığın Mesih'in ikinci gelişiyle bağlantılı yönleri de umudun bir parçasıdır (14. bölüm). Mesih'le

ilgili başka spesifik metinler de vardır ancak şu açıktır ki, Zekeriya Mesih'i göz önünde bulundurarak okunmalıdır.

GENEL HATLAR:

I. Tövbe Etme Çağrısı (1:1–6)

II. Yüreklendirici Görümler (1:7—6:15)
- A. Yüreklendirici Görümlere Giriş (1:7)
- B. Atlar ve Mersin Ağacı (1:8–17)
- C. Dört Boynuz (1:18–21)
- D. Adam ve Ölçü İpi (2:1–13)
- E. Yeşu ve Dal (3:1–10)
- F. Kandillik ve Zeytin Ağaçları (4:1–14)
- G. Uçan Tomar (5:1–4)
- H. Ölçü Kabındaki Kadın (5:5–11)
- I. Dört Savaş Arabası (6:1–8)
- J. Yeşu'ya Verilen Sembolik Taç (6:9–15)

III. Cevaplanacak Sorular (7:1—8:23)
- A. Oruçla İlgili Bir Soru (7:1–3)
- B. Dört Cevap (7:4—8:23)
  - 1. İkiyüzlü Oruç (7:4–7)
  - 2. İtaat Daha İyi (7:8–14)
  - 3. Tahribat Yerinde Restorasyon (8:1–17)
  - 4. Yas Yerinde Sevinç (8:18–23)

IV. Kutsamaya Dair Peygamberlik Bildirileri (9:1—14:21)
- A. İlk Bildiri (9:1—11:17)
  - 1. Düşmanların Yargılanması (9:1–8)
  - 2. Gelmekte Olan Kral (9:9—10:12)
  - 3. Reddedilen Çoban (11:1–17)
- B. İkinci Bildiri (12:1—14:21)
  - 1. Ulusal Kurtuluş (12:1–9)
  - 2. Ruhsal Kurtuluş (12:10—13:9)

1. BÖLÜM

1. 14. ayet bütün peygamberliğin mesajını özetlemekte ve derin düşünme için anahtar düşünceler ortaya koymaktadır. Tanrı'nın kıskançlığı veya gayreti, O'nun kendi adına, yüceliğine, yasasına ve halkına yönelik hararetli ve etkin sevgisidir. Uygun eylemi sergileyen şey O'nun şevk dolu eğilimidir. Kendisine karşı suç işlendiğinde, bu eğilim kendisini adil misillemeyle gösterir. Lütufla harekete geçtiğinde, sonsuz sevgi ortaya koyar. İnsandaki kıskançlık ve gayret, tutku anlarında kolaylıkla sapkınlığa evrilebilse de, Tanrı için bu asla doğru değildir. O'nun hararetli gayretinin ve kızgın kıskançlığının ardında, sonsuz tasarısı, değişmezliği, her şeye dair bilgisi ve yetkisi yatmaktadır. Şu önemlidir ki, kendi halkına yönelik bildirilen bu kıskançlık O'nun gücünü ve yetkisini vurgulayan bir unvan olan orduların Rabbi'ndendir. Zekeriya'yı okurken, elliden fazla kez geçen bu unvana dikkat edin. Vaatlerin çoğu insan kavrayışının ötesindedir ancak her vaadin arkasında tüm yaratılışı kontrol eden ve yöneten Tanrı vardır. Bu, umut için sağlam bir nedendir. Hiçbir şey Tanrı'nın alevli gayretini engelleyemez veya boşa çıkaramaz.

2. Girişteki görümde, kırmızı atın üzerindeki adam Mesih'i temsil etmektedir. Gerçekten de görüm O'nu Rab'bin meleği olarak tanımlar ki bu, Mesih'in Eski Antlaşma'da beden almadan önceki görünümlerinde sıklıkla kullanılan tanımlamalardan biridir. O'nun bu görümdeki etkinliği öğreticidir. O'nun, halkıyla birlikte, onların düşük konumunda (vadideki mersin ağaçlarının arasında) bulunması, İmmanuel ("Tanrı bizimle") teolojisinin kanıtıdır. İçinde bulunduğumuz koşullar ne olursa olsun, imanlılar olarak Kurtarıcımız'ın bizimle birlikte olduğundan ve bizi terk etmeyeceğinden emin olabiliriz. Mesih'in İsrail'in içinde bulunduğu kötü durumda onlara aracılık etmesi, O'nun bizim için sürekli olarak aracılık edişinin harika bir hatırlatıcısıdır. Mesih onların ihtiyaçlarını gördü ve çözüm için dua etti. Sadık Başkâhinimiz olarak O her zaman aracılık etmek üzere yaşamaktadır ve bunu tüm güçsüzlüklerimizi deneyimleyerek bilmesi gerçeğinden hareketle yapmaktadır.

2. BÖLÜM

1. Üçüncü görümden çıkan yüzeysel ders, Tanrı'nın halkı için olan amacının beklenenden daha büyük olduğudur. Bu, Efesliler 3:20'deki vaadin canlı bir örneğidir: "Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir." Tanrı, Yeruşalim'i sadece eski yüceliğine kavuşturmakla kalmış olsaydı, bu, harika bir vaadin yerine gelişi olurdu. Ancak O halkıyla birlikte yaşamak ve onları kavrayışlarının ötesinde çoğaltmak amacındaydı. Bu bizi dualarımızda cesur olmaya teşvik etmelidir. Çoğu zaman Tanrı bizim beklentilerimize göre yanıt vermezse hayal kırıklığına uğramayalım diye çok fazla şey istemekten korkarız. Neyin en iyi olduğuna veya Tanrı'nın nasıl yanıt vermesi

gerektiğine dair düşüncelerimiz her zaman bilgi ve iman eksikliğiyle sınırlıdır. En iyisi için O'na güvenelim ve O'nun ihtiyaçlarımızı Mesih İsa'daki zenginliğine göre karşılayacağını bilelim. Tanrı'yı ne yapması gerektiği veya ne yapabileceği konusundaki düşüncelerimizle sınırlamamalıyız.

2. Tanrı'nın, kendi halkını göz bebeği olarak görmesi çok değerli bir düşüncedir. Göz nasıl dokunmaya karşı duyarlıysa, Tanrı da bizi tehdit edebilecek şeylere karşı duyarlıdır. Tanrı'nın bir çocuğuna düşmanca dokunmak, Tanrı'nın gözünü dürtmekle eş değerdir. O bizi tüm kaynaklarıyla koruyacaktır. Bu inanılmaz bir gerçektir: O'nun için değerliyiz ve O bizimle ilgilenir.

3. Bu üçüncü görüm, bizi Tanrı'nın kilise için olan sarsılmaz amacı, koruması ve lütufkâr varlığı üzerinde düşünmeye yöneltmektedir. Lütfun zaferini ortaya koymakta ve bu dünyada gördüklerimizden bağımsız olarak bize şunların güvencesini vermektedir: (1) Tanrı yücelik kazanacak; (2) Bütün düşmanlar yenilecek; ve (3) Her bir imanlı, antlaşma vaatlerini ve kutsamasını paylaşacak. Bunlar ibadet etmek için iyi nedenlerdir: susmak, sessiz olmak ve saygıyla sakin olmak (13. ayet).

3. BÖLÜM

1. Aklanma, imanlılar olarak Mesih'teki eksiksiz kurtuluşumuzun en büyük bileşenlerinden biridir. Tanrı lütufkâr bir eylemle günahlarımızı bağışlar ve Mesih'in doğruluğunu bize isnat ederek bizi doğru olarak kabul eder ki bu doğruluğu yalnızca imanla alırız. Küçük çocuklar bile Yeşu'nun tasviri üzerinde düşünerek bu olağanüstü gerçek hakkında bir şeyler anlayabilirler. Kirli giysiler suçluluğumuzun korkunç lekesini resmetmektedir. Tanrı'nın önünde giysilerin çıkarılması Tanrı'nın lütufkâr bağışlamasını, yeni giysilerin alınmasıysa bizim Tanrı'nın önünde kabul görmemizi sağlayan Mesih'in doğruluğunun isnadına işaret etmektedir. Bu, Tanrı'yı gücendirerek yaptıklarımız için bağışlanmadan daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu gösterir. Kurtuluş giysisine, Mesih'in sağladığı doğruluk kaftanına ihtiyacımız vardır.

2. Mesih'in yaptıklarını düşünmeden aklanma hakkında düşünmek imkânsızdır. Tanrı'nın hizmetkârı olan Dal'ın peygamberliği, Mesih'in insanlığına ve alçakgönüllü itaat yaşamına işaret eder ki O bununla bizim için o doğruluk kaftanını dokuyarak Tanrı'nın önünde liyakat kazanmıştır. O yasa altında bir kadından doğdu. O'nun tek bir günde suçu ortadan kaldırması, günahlarımızın kefareti olarak kanını döktüğü çarmıhına işaret etmektedir. Mesih'in yaşamında ve ölümünde yaptıklarından dolayı, Kutsal Tanrı'nın önünde aklanabiliriz.

3. Kâhinler Tanrı'nın önünde insanların temsilcileri oldukları için, Yeşu'yla arkadaşları hakkında söylenenler tüm gerçek imanlılar için geçerlidir. Onlar kendilerinden daha büyük bir şeyin simgesiydiler. Dikkatleri Dal'a, Mesih'e çekmeleri gere-

kiyordu. Bu, her imanlı için doğru olması gereken şeyi özetlemektedir; yani, Mesih gibi olmak, O'nun benzerliğine dönüşmek.

4. BÖLÜM

1. Kandillik, Hristiyan'ın Mesih'le birlik içinde O'na tanıklık etme hizmetinin harika bir resmidir. Kandil tek parçaydı ve altı koldan (kilisenin simgesi) gelen ışıklar merkezdeki gövdeye (İsa'nın simgesi) doğru parlıyordu. Mesih dünyanın ışığıdır ve imanlılar da ışıktır. Vaftizci Yahya'nın hizmeti bunu göstermektedir (Yu. 1:6–9). Bu kandiller, Kutsal Ruh'u temsil eden yağla yanıyordu. Bunun üzerinde derinlemesine düşünün: Kutsal Ruh, imanlıların hizmetlerinde Mesih'i yüceltmelerini sağlamaktadır. Zekeriya'nın görümünün dikkat çekici noktası, zeytin ağaçlarından doğrudan kandillere uzanan ve Kutsal Ruh'un tükenmez gücünü tasvir eden oluklardır. Her Hristiyan için Mesih'e tanıklık etme görevini yerine getirmek üzere yeterli güç vardır.

2. Kilit ayet olan 6. ayet, kilisenin görevini ancak ve ancak Ruh'un gücüyle yerine getirebileceğine dair mütevazı bir hatırlatıcıdır. Kandiller nasıl yağ olmadan yanamıyorsa, kilise de Kutsal Ruh olmadan işlevini yerine getiremez. Günümüzde kilise çoğu zaman krallığı ilerletme çabasında başarının yerine idari becerileri veya teoloji okullarını koymaktadır.

3. Tanrı, Zerubbabil'in elindeki çekülü gördüğünde sevinmektedir (10. ayet). Bu her imanlıyı, hizmeti ne kadar büyük veya küçük görünürse görünsün, Rab'be hizmet etmeye teşvik etmelidir. Çekül tutmak herhangi bir beceri gerektirmese de önemli bir görevdi. Her bir Hristiyan, hizmetinin değerini kendisi veya başkaları nasıl değerlendirirse değerlendirsin, bu hizmetin Rab için yapıldığında O'nu hoşnut edeceğinden emin olmalıdır.

5. BÖLÜM

1. Tanrı'nın esnetilmez ve değişmez yasalarını temsil eden uçan tomar, askerî bir dron gibidir; hizmet başında düşmanın varlığını görmek ve onun hareketlerini tespit etmek üzere gökteki bir gözdür. Bunun gibi, bütün dünya Tanrı'ya hesap vermekle sorumludur, çiğnenen yasanın adil cezasına tabidir ve adil sonuçlardan kaçmaktan acizdir. Tanrı'nın şahsa itibar etmediğini ve O'nun adil yargısından kimsenin muaf olmayacağını hatırlamak iyi olur. Mesih'in dışında olmak, lanete karşı savunmasız kalmak demektir.

2. Ölçü kabındaki kadın görümü, Müjde'nin mutlak zaferi için övgüler sunmak için bir fırsat sunmaktadır. Gün gelecek, günahın bütün kalıntısı yok olacak; lanet tümüyle tersine çevrilecektir. Yeni gök ve yeni yeryüzünü Tanrı'nın halkı için ku-

sursuz bir ortam olacaktır. Kötülük bir daha asla ayartmamak veya rahatsız etmemek üzere kendi yerine konacaktır. Bunun hepsi, Mesih yılanın başını ezdiği için mümkündür.

6. BÖLÜM

1. Son görüm bize Mesih'in aracılık hizmetinin etkin gücünü hatırlatmaktadır. Düşman ulusların esenliğin ve güvenliğin tadını çıkardığı manzara, O'nu Tanrı'ya kendi halkına merhamet gösterip düşmandan öç alması için duaya yönlendirdi (1:12-15). Son görüm, o duaya cevabın detaylarını vermektedir. Mesih'in duaları her zaman işitilir ve yanıtlanır; Tanrı, Oğlu'nu geri çevirmez. Dolayısıyla, O şimdi Tanrı'nın sağında otururken, imanlılar aracılık etmektedir; onlar sevinmeli ve Savunucuları olarak O'ndan cesaretle faydalanmalıdırlar.

2. Zekeriya'nın gününde Tanrı'nın komutasında olan savaş arabaları ve melek güçleri bugün hâlâ işlevdedir; nitekim Tanrı'nın takdiri O'nun krallığını ilerletmek üzere bütün düşman güçlere hükmedip boyun eğdirmektedir. O zamanın Tanrısı şimdinin Tanrısı'dır. Ruhsal alemde neyin gerçekleştiğini göremiyor olmamız, hiçbir şeyin olmadığı anlamına gelmez. Görüşümüzün ötesinde Tanrı kendi kurtuluş tasarısının kesinlikle yerine gelmesi için her şeyi kontrol etmektedir. Mesih'in beden alışına hazırlık için Zekeriya'nın gününde bir şeyler yapılmalıydı; bugün de Mesih'in ikinci gelişine ilerlerken bir şeyler yapılmaktadır. Her an ne olduğunu anlayamayabiliriz ancak iman Tanrı'nın vaadine dayanır.

7. BÖLÜM

1. Tanrı'nın oruç sorusuna cevabı, Kutsal Kitap'ın önemli uyarısını yansıtmaktadır: Rab'be yönelik samimi bir yürek olmadan dışsal ritüeller icra etmek O'nu asla hoşnut etmez. Tanrı adanmışlıktan yoksun dinden asla memnun olmaz. Tutsaklık zamanının anısına yapılan bu oruçlar halkın kendi icadıydı ve Tanrı'yı düşünmeden icra ediliyordu. Motivasyonları ne olursa olsun, bu, Tanrı'ya sunulan bir hizmet değildi. Kilise takvimine veya hatta rutin ibadetlere kendimizi kaptırıp sırf böyle icraat göstermenin Rab'bi hoşnut ettiğini varsaymak çok kolaydır. Tanrı'ya ibadet eden, bunu samimi yüreklerle (ruhta ve gerçekte) yapmak zorundadır. Ayrıca Tanrı ritüellerin içinden doğrudan yüreğe bakar.

2. İtaat etmek kurban sunmaktan iyidir (1.Sa. 15:22). Sunuları çoğaltmak yerine, Tanrı neyin iyi olduğunu açıklamıştır (Mik. 6:6-8). Tanrı'nın, halk peygamberlere itaat etseydi ve doğru davransaydı, tutsaklığın önlenebileceğini açıklaması da aynı gerçeği öğretmektedir. Tanrı'ya yönelik sevgiyi gerçekten doğrulayan, O'na edilen itaattir (1.Yu.5:3). Mesih'te Tanrı tarafından kabul edildiğimizde, O'na güvenip itaat ederek O'nu hoşnut ederiz.

8. BÖLÜM

1. Zekeriya'nın büyük peygamberlikleri yaşama uygulayışı, Kutsal Kitap'a dayalı peygamberliğin bizim için bugün olduğu kadar Zekeriya'nın vaaz ettiği dönem için de bir o kadar geçerli kilit bir yönünü göstermektedir. Tanrı'nın geleceğe dair açıkladıkları, yaşamı şimdide etkilemek içindir. Zekeriya'nın mesajını duyanlar bütün detayların yerine gelişine kişisel olarak asla tanık olmadılarsa da cesaretlenmeleri ve Rab'be gayretle kulluk etmeleri –tapınağı yeniden inşa etmeleri– gerekiyordu. Biz de Mesih'in ikinci gelişiyle bağdaştırılan bütün gelecek şeylerin ışığında, hizmetimizde gayretli ve sadık olmak zorundayız. Mesih bize kendisi geri gelene kadar işlememizi, Tanrı'yı onurlandıran görevlerle meşgul olmamızı söylemiştir (Lu. 19:13).

2. Öteki ulusların Tanrı'nın krallığına dahil oluşuna dair peygamberlik, kilisede öteki uluslardan olan bütün imanlıların sevinmesi için bir nedendir çünkü onlar kısmen bu peygamberliğin yerine gelişini temsil etmektedirler. Tanrı'nın, Mesih'in insani atası olan İsrail için özel bir amacı vardı ancak O'nun Müjde'deki büyük tasarısı bütün dünyanın kutsanmasıydı. Rab'be şükredelim ki, Mesih ayrılığı kaldırdı ve kendi kanı aracılığıyla, hem Yahudi'ye hem de Yahudi olmayana, Baba'ya eşit erişim sağladı (Ef. 2:14-18).

9. BÖLÜM

1. İsrail'in nasıl gelmekte olan Kral'ın kesin beklentisiyle haykırıp sevinmesi gerekiyorduysa, bizim de gelmiş ve tekrar gelmekte olan Kral'dan dolayı sevinmemiz gerekir. Gelmekte olan o Kral, Zekeriya'nın döneminde hem Yahudilere hem de öteki uluslara umut bildirisiydi (9:10) ve bugün de insan için tek umut olmaya devam etmektedir.

2. Mesih'in krallığının sınırsız olması (10. ayet) büyük bir güven kaynağıdır. Bir kralın yetkisi daima kendi krallığının sınırlarına tabidir. Dolayısıyla sınırsız bir krallık da sınırsız yetki anlamına gelmektedir. Krallıklar gelip geçicidir çünkü krallar yönettikleri az şeyi ellerinde tutamazlar. Ancak Mesih'in krallığı tehdit altında değildir çünkü her insani devlet O'nun sınırları içerisinde var olmaktadır. O herkese ve her şeye kendi yüceliği ve halkının iyiliği için hükmetmektedir. O'nun krallığının bir vatandaşı olmak sevinç sebebidir (17. ayet).

10. BÖLÜM

1. 3. ayetteki "ceza" ve "yoklama" sözcükleri (bkz. Kitab-ı Mukaddes Çevirisi) ciddi birer hatırlatıcıdır. Şöyle ki, Tanrı insanların yaptıklarının gelişigüzel bir seyircisinden daha fazlasıdır. O ilahi, keskin müfettiştir; herkesi sorgular ve yoklar ve insanlara onlar hakkında bildiği şeylere göre muamele eder. O'nunla barışık olmayanları

cezalandırır ve O'na karşı kabahatsiz bir şekilde yaşamak isteyenleri kutsar. Hiç kimse Tanrı'nın her şeyi gören gözlerinden kaçamaz ve bu, paklık doğurmalıdır. Hepimiz Davut'un Mezmurlar 17:3'teki tanıklığı doğrultusunda gayret etmeliyiz.

2. Mesih'in 4. ayetteki unvanları üzerine düşünmek ibadet ve şükran doğurmalıdır. Köşe taşı, sağlam temel olarak O imanın tek güvenilir nesnesidir; günahkârlar için tek umuttur. Adeta bir çivi olarak O her ağırlığın veya yükün altında dayanır. Suçumuzun ve günahımızın yükünü taşımıştır ve sıkıntılarımızı ve kaygılarımızı taşımaya kadirdir. Hepsini O'na asabiliriz. Savaş yayı olarak O kendisinin ve bizim bütün düşmanlarımıza boyun eğdirir; kendi halkının kadir ve sarsılmaz savunucusudur. Mutlak önder olarak O ya lütufla ya da demirle hüküm sürer. O'nun krallığının düşmanı değil de vatandaşı olmak şarttır.

11. BÖLÜM

1. Tanrı'nın, akılsız çobanın kolu ve gözü üzerine olan yargısı son derece önemlidir çünkü bu iki uzuv bir çobanın sürüsüyle ilgilenme işinde olmazsa olmazdır. Akılsız çobanın başarısızlığı, kendi sürüsünü seven, onlara kılavuzluk eden, onları besleyen, arayan ve onlarla ilgilenen İyi Çobanımız'ın harika sadakatini öne çıkarmaktadır. O koyunlarını kollarına alır (Yşa. 40:11) ve her şeyi gören gözleriyle kuzularını arar (Hez. 34:11).

2. Peygamberin emeklerinin bu kadar az bir meblağa değer bulması ne kadar adaletsizse, Mesih'in de aynı az meblağ için ihanete uğraması O'nun bizim için çektiği utancı o kadar artırmaktadır. O'nu fildişi yerinden indirerek (Mez. 45:8) O'nun günahkârlar tarafından böylesine reddedilmesine ve hor görülmesine neden olan lütfunun harikasına daima hayret etmeliyiz. O'nun bizim uğrumuza katlandığı aşağılanmanın boyutunu asla unutmayalım.

12. BÖLÜM

1. Tanrı, Yahuda'yla Yeruşalim'i hiçbir istilacı tarafından ele geçirilemez hâle getirişi, Romalılar 8:31'deki şu harika gerçeği ortaya koymaktadır: "Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?" Askerlerin hücumunu görmek moral bozucu ve dehşet verici olurdu ama Tanrı'nın her hücumu boşa çıkardığını görmek güven, cesaret ve esenlik getirirdi. Dolayısıyla her imanlı da önümüze çıkabilecek her şey karşısında, "bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstün" olduğumuzu anlamalıdır (37. ayet).

2. Tanrı, Ruhu'nu döktüğünde, lütuf dağıtıp dua doğurduğunda, yeniden doğuşun gücünü ve sonucunu gösterir. Ruh, günahkârı bedeni deşilmiş olan Mesih'e anlayışla bakması ve ardından Tanrı'dan lütuf dilemesi için uyandırır. Dua ederek yalvar-

mak ruhsal yaşamın kanıtıdır. Hananya yeni iman etmiş olan Saul'a hizmet etme konusunda çekingen davrandığında, unutmayın ki, Tanrı, Hananya'ya Saul'un dua ettiğini bildirerek (Elç. 9:11) onun imanının gerçek olduğuna dair güvence verdi. Hristiyanların dua etmeleri temel bir gerçektir.

13. BÖLÜM

1. İbadet içerisinde 7. ayetin kefaret hakkında söyledikleri üzerinde düşünün. Burada iki düşünce özellikle dikkat çekicidir: çobanın kimliği ve fedakârlığı. Rab konuşur ve Mesih'i "çobanım" olarak adlandırır ki bu, O'nun aracı olmak üzere ilahi atanmasına işaret etmektedir; ve O'nu "yakınım" olarak adlandırır ki bu da, O'nun Rab'le özdeki eşitliğine işaret etmektedir. Her iki terim de O'nun tanrılığına işaret etmektedir ancak Mesih aynı zamanda insandır ki bu da O'nun ölmesini sağlar. Rab'bin kılıca Mesih'i vurmasını emretmesi günahın ciddiyetine tanıklık etmektedir; Tanrı'nın adaleti O'nun "yakını"nın, kendisine eş olan Oğlu'nun ölümünü talep etmiştir. Çarmıh ilahi sevginin kanıtı olsa da, en başta ilahi adaletin kanıtıdır. Bütün bunların, Mesih'in günahkârlar için ölmüş olmasının harikalığının bizi övgüye yöneltmesi gerekmez mi?

2. Benzer şekilde, arındırıcı pınara yapılan gönderme, Mesih'in bedeninin insanlar tarafından deşilmesi (12:10) ve Tanrı'nın kılıcıyla idam edilmesine yapılan göndermenin arasında yer almaktadır. Bu bize Mesih'in kanının arındırıcı pınarı, günahların bağışlanmasının tek yolu olduğunu hatırlatmalıdır. 12:10 ile 13:7 ayetlerini karşılaştırmak ayrıca Elçilerin İşleri 2:23'e işaret etmektedir ki bu ayet, Tanrı'nın çarmıhla ilgili öncesiz tasarısını günahkârın Mesih'i ağaca çivilemesindeki suçuyla bağdaştırmaktadır. Çarmıh Tanrı'nın tasarısının merkezindeydi ve o çarmıh aracılığıyla kurtarılan herkesin yaşamının da merkezinde olmalıdır.

14. BÖLÜM

1. Tanrı'nın, ulusları Yeruşalim'e karşı savaşmak üzere toplayıp bunu onlara karşı kendisi savaşsın diye yapması bize Tanrı'nın egemen takdirinin gizemli yollarının birçok örneğini hatırlatmaktadır. Bizim kolaylıkla tehlikeli ve korkunç olarak yorumladığımız olaylar veya durumlar, Tanrı'nın büyük gücünü sergileme fırsatları olarak karşımıza çıkmaktadır. Beş Amorlu kralın Yeşu'yla savaşmak üzere toplanmalarını hatırlayın. Bu, korkunç bir manzara olmalıydı çünkü o zamana kadar İsrail her seferinde bir düşmanla karşılaşmıştı. Ancak felaket gibi görünen şey, güneş ve ayın durmasına neden olan ilahi müdahale sayesinde inanılmaz bir zafere dönüştü (Yşu. 10). Bu, Tanrı'nın tek bir savaşta birden fazla zafere ulaşma yöntemiydi. Tanrı'nın yollarını yargılamamalı ya da sorgulamamalıyız. Aksine, aleyhimizde gibi görünen şeyleri bile bizim iyiliğimiz için kullandığı konusunda O'na güvenmeliyiz.

2. Bu bölümde anlatılan sahne, son günlere dair çeşitli görüşlere tabi olsa da, tüm imanlılar için Tanrı'nın, Mesih'in ve gerçeğin zafer kazanacağına dair mutlu bir umut yaratmaktadır. Günahın her türlü kalıntısından arınmış olup laneti tersine çevrilmesiyle Müjde'nin gücünü gösterecek yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü gelmektedir. Her imanlının arzusu, "Amin! Gel, ya Rab İsa" olmalıdır (Vah. 22:20). Zekeriya'nın peygamberliğini sonlandırma şekli, onun umut peygamberi olarak ününü haklı çıkarmaktadır.

MALAKİ

MALAKİ'YE GİRİŞ

YAZAR:

Malaki'nin adı, "habercim" anlamına gelmektedir. Bazılarına göre, "habercim" anonim bir peygamberi kastetmekteyken, çoğu muhafazakâr uzman Malaki'yi bu peygamberlik kitabının tek yazarının kişisel adı olarak görmektedir. Bazı eleştirmenler bu peygamberliği, her biri, "Malaki eliyle İsrail'e RAB sözünün yükü" (Kitab-ı Mukaddes Çevirisi) ifadesiyle başlayan üç anonim derleme olarak görmektedir. Bunlardan ikisinin yanlışlıkla Zekeriya'ya eklendiğini (9-11. bölümler İkinci Zekeriya ve 12-14. bölümler Üçüncü Zekeriya) ve Malaki olarak adlandırılan bu peygamberliğinse yanlışlıkla tek başına bırakıldığını iddia etmektelerdir.

TARİH:

Diğer sürgün sonrası peygamberleri olan Hagay'la Zekeriya gibi net biçimde tarihlendirilmese de, Malaki'nin M.Ö. 435 civarında, Artahşasta'nın hükümranlığı süresince, Nehemya'nın Filistin'deki iki idari dönemi arasında bir tarihte peygamberlik ettiğine dair güvenilir kanıtlar mevcuttur. Tapınaktaki suistimallerden söz etmesi, tapınağın restore edildiği yıl olan M.Ö. 516'dan sonraki bir tarihi gerektirmektedir. Malaki'yle Nehemya arasındaki benzer temalar onların aynı dönemi paylaştıklarına işaret etmektedir; örneğin, putperest kadınlarla evlilik (2:11-15; Neh. 13:23-27); ondalıkların ihmali (3:8-10; Neh. 13:10-14); Şabat'a aldırmazlık (2:8-9; Neh. 13:15-22); ve kâhinlerin yozlaşması (1:6-2:9; Neh. 13:7-9). Eski Antlaşma döneminde derlenen son kitap olmasa da (bunlar M.Ö. 424'teki 1 ile 2. Tarihler'dir), Malaki'nin yargı korkusunu körükleyen ve şifa için umut aşılayan mesajı, Eski Antlaşma peygamberlik düzenine yerinde bir son vermekte ve Vaftizci Yahya'yle bizzat Mesih'ten gelecek olan sonraki peygamberlik sözünü öngörmektedir.

TEMA:

Samimiyetsiz dini ifşa edip ve azarlamak.

AMAÇ:

Dini kinizmi ve Tanrı'nın vaatlerine karşı şüpheciliği dikkatsiz ve ölü bir ibadete yol açan bir halkı uyandırmak ve Tanrı'nın amacının kesinliği ışığında umudu yenileyip gerçek dini canlandırmak.

TOPLU BAKIŞ:

Malaki'nin Kurtuluş Vahyine Katkısı

M.Ö. 520 yılında Hagay'la Zekeriya cesaretini yitirmiş bir halkı Rab'be hizmette gayretli olmak üzere motive etmiştir. Mesih'in yüce çağına dair bildiri Babil'den dönenleri tapınağı yeniden inşa etmek üzere harekete geçirmiştir. Ancak şimdi neredeyse yüz yıl geçmişti ve ulus hâlâ aynı yabancı güce tabiydi; Davut'un tahtına oturacak bir kral ihtimali görünmüyordu. Halk Tanrı'nın vaat etmiş olduğunu varsaydıkları ve muhakkak hak ettiklerini düşündükleri kutsamaları deneyimlemiyordu. Tanrı onların gündemine veya programına göre hareket etmiyor olduğu için, O'nun Sözü'nden ve vaadini yerine getirme gücünden şüphe etmeye başladılar. Tanrı'ya ve gerçek ibadetin doğasına dair ciddi yanlış anlayışlar geliştirdiler: Tanrı onlara borçlu olan biriydi ve din de Tanrı'yı daha iyi bir yaşam için manipüle etmenin bir yoluydu. Malaki ustaca, amansız ve reddedilemez bir diyalektikle bu insanların değersiz dinlerini ve kibirlerini ifşa eder. Mantığı ve kesinliği kusursuzdur. Herhangi bir kutsama eksikliğinin suçunun Tanrı'nın sadakatsizliğinden ya da adaletsizliğinden değil, onların ruhsal ölülüğünden kaynaklandığını açıkça ortaya koyar. Sanki Malaki teolojik bir patolog olarak ölü dinin ve ruhsal çürümenin nedenlerini ve belirtilerini inceler ve tanımlar. Bunu yaparken de Müjde'ye feci hâlde ihtiyaç duyan insan durumunu ortaya koyar.

Binlerce yıl önce yazılmış olmasına rağmen, Malaki'nin bildirisi trajik bir şekilde güncelliğini korumaktadır. İbadetin mekaniği farklı olsa da aynı ticarete dayalı, benmerkezci din yaşamaya devam etmektedir. Göstermelik, ölü, şekilci bir din Tanrı'yı tatmin edemez. Malaki'nin ölü dine yönelik otopsisi, günümüz müjdecileri için bir ders kitabı niteliğindedir. Nitekim onlar da aynı tür ruhsal ölümü ifşa etmek, aynı uyarıyı duyurmak ve aynı çareyi önermek zorundadırlar.

Malaki günahkârlar için mahkûmiyet ve imanlılar için kurtuluş olmak üzere Müjde'yi tam anlamıyla duyurmuştur. Rab'bin gelmekte olan günü, kötüleri samana çevirecektir (4:1). Günahkârlar o gün kendi başlarına ayakta duramayacaklardır (3:2). Ancak doğruların akıbeti farklı olacaktır çünkü onlar doğruluk güneşi aracılığıyla yaşamı deneyimleyeceklerdir (4:2). Malaki, Tanrı halkının seçiminde (1:2-3) Tanrı'nın sarsılmaz kurtarış amacına işaret etmiştir ki bu, O'nun değişmezliğiyle garantilenen lütfunun bir göstergesidir (3:6). En önemlisi, antlaşmanın elçisi olan

Mesih'e işaret eder ki O, halkının arındırıcısı olacaktır (3:1-3) ve O'nun öncüsü olarak (3:1), ikinci İlyas (4:5) gelecektir. Sayfayı Yeni Antlaşma'ya çevirdiğimizde, tıpkı Malaki'nin öngördüğü gibi Vaftizci Yahya'yla İsa'yı görürüz. Tanrı vaadine sadıktır.

GENEL HATLAR:

Malaki, mesajını altı keskin önermeden oluşan bir diziyle özetlemekte, ardından tahmin edilebilir bir inkâr ve sonra da önermeyi kanıtlayan çürütülemez bir kanıt getirmektedir. Fikirlerin gerilimini yansıtan ve gerçeğin çözümüne ulaşan bir soru-cevap tarzla birlikte, diyalektik bir üslup kullanmaktadır.

I. Giriş (1:1)

II. Lütfa Duyarsızlık (1:2–5)

III. Samimiyetsiz İbadet (1:6—2:9)

IV. Ailelerde İstikrarsızlık (2:10–16)

V. Tanrı'ya Dair Doğru Olmayan Görüşler (2:17—3:7)

VI. Yetersiz Bağış (3:7–12)

VII. Hizmette Uygunsuz Motivasyonlar (3:13—4:3)

VIII. Sonuç (4:4–6)

1. BÖLÜM

1. Eğer imanlıysak, İsrail'in lütfa karşı duyarsızlık ahmaklığı bizi aldığımız lütfa karşı şükran içinde duyarlı kılmalıdır. Dini en çok canlı tutacak şey, lütfun bilincinde olmaktır. Lütfa duyarlılık daima şükran doludur ve Tanrı'nın sevgisinin maddiyatla değil, ancak Rab'bin kendisiyle kişisel, yakın bir ilişkinin gerçekliğiyle ölçüldüğünü fark eder. Tanrı'nın sevgisi muhteşemdir; şu bir gerçektir ki, O'nun bizi seviyor olduğunu O'nun vahyinden bağımsız olarak bilemezdik. Tanrı'nın sevgisi hak edilmemiştir; nedeni Seven Tanrı'nın kendisindedir, sevilen bizde değil. O lütfa aday olarak Yakup'u sevdi ki Yakup erdemden yoksun bir hileciydi. Tanrı'nın sevgisi sarsılmaz ve kalıcıdır. Bu egemen, değişmez sevgi O'nun bütün halkının üzerindeki sancaktır.

2. Samimi ibadet Tanrı'nın kim olduğuna dair vahye dayalı bilgiden doğar. Tanrı'nın 6 ile 14. ayetlerdeki unvanları O'nun yetkisine, onuruna ve gücüne odaklanmaktadır. Tanrı'yı hafife almak asla ibadete yol açmaz. Kendimizi küçük, Tanrı'yı ise sınırsızca büyük görene dek, gerektiği gibi veya O'nun hak ettiği şekilde ibadet edemeyiz. Tanrı'dan korkmak, O'nda huşu bulmak, ibadetin olmazsa olmaz bir bileşenidir.

3. İsrail'in gelişigüzel ve dikkatsiz ibadeti, dinin nasıl kolay bir şekilde rutin ve boş hâle geleceğine dair canlı bir hatırlatıcıdır. Alışıldık ritüellere ve litürjilere katılıp Tanrı'nın, O'na fırlattığımız ıvır zıvırlardan hoşnut olacağını düşünmek çok kolaydır. Çoğu zaman kiliseler ibadeti mecburi bir dert olarak görmektedir (13. ayet). Mesih'in kuyudaki kadına söylediği sözler oldukça yerindedir: "O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar" (Yu. 4:24). Tanrı O'na ibadet edecek hakiki, samimi bir yürek talep etmektedir ve bundan daha azıyla hoşnut olmaz.

2. BÖLÜM

1. Malaki'nin sadakatsizlikleri ve kötü tesirleri yüzünden kâhinleri suçlaması, iyi ve sadık hizmetkârların kilisenin refahı için ne kadar hayati olduğunu hatırlatmaktadır. Pastörler Tanrı'nın kiliseyi eğitmek için verdiği armağanlardır (Ef. 4:11-12). Muhakkak pastörler bu uyarıya kulak vermeli ve vaazlarıyla ve tanıklıklarıyla kendilerinin iyi örnekler olduklarından emin olmalıdırlar. Aynı şekilde kilise de Tanrı'nın pastörleri koruması ve hizmet konusunda güçlendirmesi yönünde pastörleri için özenle ve sadakatle dua etmelidir.

2. Malaki'nin ailelerdeki istikrarsızlığı ortaya koyması ve Tanrı'nın evlilik antlaşması aracılığıyla tanrısal bir soy aradığını açıklaması (15. ayet), aile yapısının Tanrı'nın kendi halkı için olan amacında ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Tanrı aileyi yeryüzünde cennetin bir deneyimi olarak tayin etmiştir (Yas. 11:21)

ancak çoğu zaman evler savaş alanı hâline gelmektedir. Gerçek şu ki, din evde gerçek olduğu kadar gerçektir. Hristiyan ebeveynler Rab'bi evdeki tüm etkinliklerde sürekli ön planda tutmaya öncelik vermelidirler (6:4-9). Tanrı'ya yaraşır evler Tanrı'ya yaraşır kiliseler yaratır.

3. BÖLÜM

1. 6. ayet Malaki'nin argümanı için ve bir bütün olarak teoloji için anahtar bir ayettir. Tanrı'nın özünün değişmez bir yönü olarak O'nun değişmezliği, son derece cesaretlendirici ve teselli edici bir gerçektir. Şu önemlidir ki, Malaki bu önermesini Tanrı'nın gelmekte olan Mesih'e dair kesin vaadi bağlamında sunmaktadır. Değişmez Tanrı, her antlaşma vaadinin yerine geleceğinin garantisidir (Mez. 89:28-29, 34). Pavlus bunu iyi bir şekilde özetlemektedir: "Çünkü Tanrı'nın bütün vaatleri Mesih'te 'evet'tir. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliği için Mesih aracılığıyla Tanrı'ya 'Amin' deriz" (2.Ko. 1:20).

2. 7-12. ayetler Tanrı'nın bize vermiş olduklarının bir kısmını O'na geri vermemizin ne kadar önemli olduğunu bize hatırlatmaktadır. Ondalıklarımızı ve bağışlarımızı O'na şükranla ve O'na bağımlılığımızın farkındalığıyla sunmalıyız. Tatminimizi Tanrı'da daha çok buldukça, sahip olduklarımızı daha özgür bir şekilde O'na veririz. Tanrı verenleri kutsayacağını vaat etmiştir ancak bunu sonunda karşılık olarak bir şey almak için bir pazarlık aracına veya yatırım stratejisine çevirmemeliyiz. Şu bir gerçektir ki, yürekten yoksun din bencilce biriktirir; oysa canlı din bencillikten uzak bir şekilde verir.

3. Yanlış motivasyonlar iyi dini öldürür. Malaki'nin topluluğunun bazıları yanlış nedenlerle doğru şeyler yaptılar (14. ayet). Tanrı'ya hizmetlerinin karşılığında bir şey almak niyetiyle sundular ve onu alamadıklarında üzüldüler. Tanrı'ya hizmetimiz her zaman O'nun yüceliği için olmalı ve asla kişisel kazanç ya da saygınlık için olmamalıdır. Mesih'in bizim için yaptıklarının ışığında kendi çıkarlarımız uyarınca yaşayamayız (2.Ko. 5:15). Motivasyonumuz, Vaftizci Yahya'nınki gibi, Mesih'in büyümesi, bizimse küçülmemiz olmalıdır (Yu. 3:30).

4. BÖLÜM

1. 1-3. ayetler bize olayların zamanından önce yargılanmaması gerektiğini hatırlatmaktadır. Çoğu zaman Malaki'nin zamanındakilerle aynı tuzağa düşebilir, kötülerin başarılı olduğunu ve yaptıkları kötülüklerin yanlarına kâr kaldığını düşünebiliriz. Ancak doğruların egemen olacağı ve kötülerin yok olacağı gün yaklaşmaktadır. Bu dünya kötülerin bileceği en iyi şeyken, doğruların bileceği en kötü şeydir. Sonsuzluk her şeyi yoluna koyar ve sonsuzluk için hazırlıklı olmak bu zamanda refah içinde olmaktan daha iyidir.

2. Şu önemlidir ki, Eski Antlaşma'nın son peygamberi, Yeni Antlaşma için beklentileri artıran bir mesajla sözlerini sonlandırmaktadır. Malaki'den sonra dört yüz yıldan fazla sürecek olan peygamberlik sessizliği başlamak üzereydi. Ancak ilahi sessizlik yılları ilahi durgunluk (eylemsizlik) yılları değildi. Olaylar Tanrı'nın amacına uygun bir şekilde ilerleyecekti; ta ki, antlaşmanın habercisi aniden ortaya çıkana kadar. Son peygamber Malaki, Mesih'in geleceğini önceden bildirdi ve bir sonraki peygamber olan Yahya ise O'nun varlığını duyurdu. Her ikisi de kötüler için yargı korkusunu ve doğrular için şifa ve kurtuluş umudunu vaaz etti. İster Eski Antlaşma döneminde ister Yeni Antlaşma döneminde olsun, Mesih yaşam ve ölüm arasındaki farktır.